

Giới thiệu Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi

Thể loại: Hiện đại, 3S, trùng sinh, showbiz, HE, 1vs1.

Editor: Đào Sindy

Số chương: 72

Trời cao thương xót cho Tô Đường sống lại.

Không ngờ kiếp này cô lại sở hữu khuôn mặt đẹp thời thượng bốn nghìn năm khó gặp.

Đời trước cô sống lang thang không nơi nương tựa.

Nhưng đời này cô đã gặp được một người đàn ông có thể loại bỏ đi sợ hãi cùng đau khổ cho mình, khiến cô có nơi mà dựa vào.

"Em muốn gì?"

Điều em muốn chính là...Anh vĩnh viễn tốt với em. Tô Đường cắn môi, cặp mắt mông lung sương mù, thận trọng nhìn anh nói.

Người đàn ông cười khê, nâng chiếc cằm xinh đẹp trắng nõn của cô lên rồi nói: "Tại sao lại không thể?"

Rồi anh dùng nụ hôn giam cô lại.

Tô Đường là hoa tầm gửi, dây dưa quấn chặt lấy người đàn ông kia. Người đàn ông đó là ánh nắng, là mưa sa, là đất để cô sinh trưởng. Rắc rối dây dưa mà leo lên anh, dựa vào anh và yêu anh.

Câu nói chốt lại cả truyện:

Cả đời này, chỉ mong cùng anh sống hết quãng đời còn lại

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1

Edit: Đào Sindy

Tô Đường vừa có ý thức, bên tai đã truyền đến một tiếng "chát" thanh thúy, vang dội, mạnh mẽ, cả người cô bị đánh cho ngã lăn ra đất, gương mặt truyền đến sự đau đớn, bên lỗ tai bị đánh vang lên tiếng ông ông. Lực tay của đối phương rất lớn, bên trong sức mạnh đó lộ ra sự tàn nhẫn, như là ước gì tát một phát cho cô chết luôn, không cần nhìn đến miệng cô bị rách chảy máu.

Tô Đường không nhận được nghĩ, không phải hiện tại cô đã chết rồi sao, bị bạn trai Quý Tử Khiêm hại chết. Nhưng tại sao bây giờ cô còn cảm nhận được sự đau đớn.

Lúc này ý thức của Tô Đường còn không rõ ràng, cô lại bị người ta đánh, vô ý thức thì thảo nói: "Đừng đánh tôi."

Đối phương hung tợn nói: "Đánh mày đó!"

Mặt Tô Đường đau rát, nhưng trừ cái đó ra, đầu cô càng đau hơn.

Giờ phút này, trong đầu cô hỗn loạn vô cùng, có một đoạn trí nhớ không thuộc về cô điên cuồng ập đến.

Đó là thuộc về ký ức nguyên thân Tô Đường.

"Sao mày không đi chết đi? Sao không đi chết chung với người mẹ vợ bé của mày đi? Mày còn sông làm gì?"

Đánh cô một cái tát, đối phương vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, lại bước lên nắm lấy tóc cô, sức lực mạnh mẽ cứ như một lát sau sẽ kéo rách da đầu cô.

Tô Đường vô lực vật lộn một phen, nhưng cô lại trùng sinh vào thân thể này mới chỉ vừa mười sáu tuổi, cánh tay nhỏ bấp chân nhỏ, căn bản không có khí lực gì, và lại nguyên thể không được nghĩ ngơi tốt đã vài ngày, cho nên cô sao có thể chống cự lại một bác gái người cao sức lớn đã quen khổ cực cơ chứ?

Trước mắt người trung niên này là một bác gái tướng mạo hung ác, ánh mắt ngoan lệ, nhìn qua không giống như lần đầu làm loại chuyện này.

Bà ta cười lạnh một tiếng, tiếp tục dùng giọng nói chói tai quát mắng: "Mày càng lớn càng giống khuôn mặt hồ ly vợ bé của mẹ mày. Nhìn qua đã biết không phải thứ gì tốt. Bà đây đến để thay trời hành đạo!"

Nói xong bàn tay linh hoạt lại chát chát chát thêm vài tiếng.

Bàn tay nhanh như gió, lộ ra cảm giác hung ác khiến người ta sợ hãi.

Tô Đường bị bà ta đánh đến cả người choáng váng, nước mắt đã sớm đảo quanh trong hốc mắt.

Cô buồn bã cầu xin tha thứ, nhưng cơ bản là không có chút tác dụng nào, bác gái trung niên này ngược lại đánh càng mạnh, càng nặng hơn.

Ánh mắt Tô Đường xuyên qua sương mù mờ lung, nhìn thấy cuối hẻm nhỏ có những chiếc xe cao cấp đang đậu. Cửa sổ ghế sau xe không đóng lại, mặc dù khoảng cách có chút xa, cô không nhìn rõ hoàn cảnh bên trong, nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng được, ngồi trong đó ắt hẳn là một phu nhân ăn mặc cao quý ưu nhã, giờ phút này đang giương mắt bình thần nhìn chăm chú tình huống bên này.

Trong trí nhớ đã tiếp thu ban nãy, cô biết, người phụ nữ kia là Trần Oánh, vợ của cha ruột thân thể này.

Cũng là người phụ nữ hận mẹ con thân thể này đến thấu xương.

Trần Oánh... Cái tên này vô cùng quen tai. Nhưng Tô Đường không có thời gian suy nghĩ Trần Oánh là ai. Bởi vì cô đang đau đến không còn tâm trạng gì.

Bác gái trước mặt, không thù không oán với cô, trước đó hai người chưa bao giờ gặp nhau, lại chặn thân thể này trong hẻm nhỏ, chẳng qua nghe theo mệnh lệnh của người phụ nữ trong xe mà thôi.

Người phụ nữ kia, đến cùng cho bác gái trung niên bao nhiêu chỗ tốt, để bà ta làm như thế với một cô bé mười sáu tuổi. Coi như đã cầu xin, cũng không có tác dụng gì?

Tô Đường muốn ôm chặt mình, để giảm nhẹ thương tổn, nhưng đối phương không chờ cô kịp phản kháng, bàn tay trước mặt không lưu tình chút nào.

Cô cắn môi mình, khiến nó chảy máu, mới miễn cưỡng không để mình phát ra tiếng kêu khổ sở.

Nước mắt thuận theo khuôn mặt rơi xuống từng giọt.

Không biết qua bao lâu, rốt cục bác gái mới dừng động tác lại.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2

Tô Đường theo bản năng thở nhẹ ra, nhưng một giây sau, khi cô thấy rõ động tác tiếp theo của bác gái, cô nhận không được hoảng sợ trợn mắt.

Bởi vì đối phương không biết lấy ra từ đâu một cây chùy sáng bóng!

Cây chùy phát sáng lên trong hẻm nhỏ u tối khiến trong lòng cô cuồng loạn, chỉ có sợ hãi và sợ hãi bao trùm.

"Bà muốn làm gì?" Sắc mặt Tô Đường trắng bệch, theo bản năng muốn lui lại, nhưng cả người cô đau nhức, sớm đã không còn sức lực, giờ phút này chỉ có thể run rẩy hỏi.

"Làm gì à? Đợi lát nữa mày sẽ biết thôi!" Bác gái cười lạnh trả lời. Bà ta nhe răng ra cười, nhìn ánh mắt Tô Đường, giống như một con dê sắp bị làm thịt.

Tô Đường hoàn toàn không dự liệu được đối phương phát rồ đến vậy!

Nhưng đối phương không cho cô cơ hội chạy trốn, bà ta vừa nói xong, nhanh chóng đập lên mặt Tô Đường, sức lực rất lớn, trên gương mặt sưng vù của Tô Đường in thêm mấy dấu tay thật sâu.

Bác gái cười gằn cầm lấy cây chùy, động tác nhanh chóng quệt trên mặt Tô Đường hai vạch, tạo ra một hình dáng xấu xí đáng sợ. Đối phương ra tay rất nặng, miếng dao rất sâu, không đầy một lát, mặt Tô Đường thấm đầy máu.

Mặt rất đau, toàn thân cũng đau nhức, cả người Tô Đường đau đến không ngừng run rẩy.

Máu tươi trên mặt nhỏ xuống từng giọt, không đầy một lát, trên mặt đất hình thành một vũng máu.

Lúc này bác gái mới cảm thấy đủ, thu tay lại. Lúc bà ta rời đi, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống Tô Đường đang nằm trên mặt đất, trên mặt tỏ vẻ xem thường và khinh bỉ, miệng lạnh lùng nói: "Ai bảo mày sinh ra là con riêng? Lúc trước mẹ mày không nên sinh ra mày!"

Nói xong, bà ta hung ác đạp Tô Đường một cước, đứng bên cạnh không ngừng chửi mắng, vừa nhanh chân đi khỏi hẻm nhỏ này.

Chiếc xe đậu cách đó không xa, lúc này cũng dần dần lái đi. Người ngồi bên trong, giống như đã xem xong trò hề này.

Cửa sổ xe khép lại, khiến người ta không cách nào nhìn thấy vẻ mặt người ngồi bên trong hiện tại thế nào.

Trong hẻm nhỏ chỉ còn sót lại mình Tô Đường.

Cô chịu đựng đau đớn kịch liệt, đứng dậy cẩn thận từng li từng tí ôm lấy đầu gối của mình, cơ người lại thành một đoàn nhỏ, chôn mặt giữa hai đầu gối, khẽ khóc thút thít.

Lúc này cô đã hiểu rõ hoàn cảnh của mình bây giờ.

Cô đã chết nhưng cô lại được trùng sinh. Trùng sinh lên người của một cô bé mười sáu tuổi cùng tên với mình. Mà cô bé này, bị bác gái ban nãy đánh cho chết yếu.

Tô Đường không biết tại sao mình lại trùng sinh, nhưng nếu cô còn sống, cô sẽ không đủ can đảm chết thêm một lần nữa. Bởi vì chết, thật sự quá đau đớn.

Khóc trong giây lát, Tô Đường ráng chống đỡ thân thể đứng lên, cô thấy vết thương trên mặt cần được xử lý sớm, nếu không cô sẽ vì bị mất máu quá nhiều mà choáng váng.

Trên người đã đau đến chết lặng, cô rỏ trái rỏ phải ra khỏi hẻm nhỏ vắng người, hoàn toàn không dám lấy tay sờ mặt mình bây giờ.

Không cần nhìn, cô cũng biết nó đáng sợ và chặt vật đến cỡ nào. Máu hòa với nước mắt, ở trên mặt trộn lẫn vào nhau. Tô Đường lấy điện thoại cầm tay ra, cô muốn báo cảnh sát.

Nhưng khi cô nói đến địa điểm xảy ra sự việc và những chuyện đã xảy ra, người đối diện lập tức cúp điện thoại.

Tìm Tô Đường như chìm vào nước đá. Lạnh đến toàn thân cô phát run.

Cô cố gắng đè xuống sợ hãi trong lòng, đi đến bệnh viện. Dựa theo kí ức của thân thể Tô Đường, cô biết trấn nhỏ Giang Nam này không lớn, trên trấn chỉ có một bệnh viện, đi đến cũng mất mười mấy phút.

Trên trấn nhỏ này, cô đã không còn thân nhân nào, bởi vì chỉ còn lại một mình cô mà thôi.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Bởi vì mẹ của thân thể Tô Đường này đã qua đời vài ngày trước.

Thân thể của mẹ nguyên thể Tô Đường không tốt, nhưng đáng lẽ có thể sống thêm được mấy năm. Nhưng mấy ngày trước đó, nhà họ đột nhiên xuất hiện một đám người, vừa đánh vừa mắng mẹ con họ, còn đập hết đồ đạc trong nhà, đêm đó mẹ nguyên thể phát bệnh qua đời.

Mẹ Tô Đường vừa chết, trong nhà không còn nguồn kinh tế nào.

Tô Đường làm cho mẹ một buổi tang lễ đơn giản, nhưng coi như đơn giản nhất cũng đã dùng hết tài sản trong nhà.

Mà Tô Đường bây giờ đã là Tô Đường kia, trong người cô hiện tại chỉ có mười tám đồng tiền.

Nhất thời Tô Đường có chút bận tâm, cũng không biết số tiền kia hiện tại đi bệnh viện có đủ dùng hay không.

Nói chung, là không đủ rồi.

Nhưng Tô Đường hiện tại không thể không đi bệnh viện. Bởi vì, mặt cô không thể để lâu, cô đã có thể cảm nhận được choáng váng vì mất máu quá nhiều.

Vết thương trên mặt càng kéo dài, khả năng bị hủy dung càng cao.

Trên đường thỉnh thoảng có người dùng ánh mắt kỳ lạ dò xét cô, Tô Đường cắn chặt môi, tròng mắt cố gắng để mình đi nhanh hơn, nhanh hơn chút nữa.

Trên mặt cô có một loại cảm giác nóng bỏng. Cảm xúc xấu hổ, thẹn thùng xen lẫn. Khiến cô có cảm giác muốn khóc.

Cũng may rất nhanh đã đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Đào Sindy

Lúc bác sĩ nhìn thấy khuôn mặt Tô Đường, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì nhìn qua cảm thấy Tô Đường bị người ta đánh cho quá thảm rồi. Cả khuôn mặt sưng lên không còn hình dạng, mà càng đáng sợ chính là vết dao trên mặt cô, sâu rõ ràng, cả khuôn mặt đều bị máu tươi thấm ướt, không chỉ trên mặt, mà toàn thân đều là máu.

Đầu tiên bác sĩ hỗ trợ báo cảnh sát. Nhưng người đối diện không biết nói thứ gì, lông mày bác sĩ nhíu thật chặt. Lúc đầu anh ta muốn nói có phải cô đã chọc vào người không nên chọc rồi không, nhưng nhìn cô bé trước mắt, hiện tại anh ta cũng không đành lòng hỏi thêm thứ gì.

Bác sĩ nhìn tình huống vết thương trên mặt cô, châm chước mấy phần ăn ngay nói thật: "Mặt của cô có nguy cơ bị hủy dung. Bởi vì vết thương quá sâu. Gắn nhất cô nên tránh để vết thương chạm nước, còn có ăn kiêng rất nhiều, cô đều phải nhớ rõ. Tôi kê cho cô một số loại thuốc, thoa ngoài da cộng thêm uống thuốc, độ khôi phục vết thương thì... Không thể nói trước, trước tiên cô hãy dùng thuốc một tuần, đến lúc đó nhìn kết quả."

Tô Đường mím môi, nhẹ gật đầu, nỗ lực đè xuống kinh hoàng và khổ sở trong lòng.

Làm một cô gái, đương nhiên Tô Đường cũng thích chưng diện. Nhưng cô biết khuôn mặt của mình hiện tại trong tương lai không lâu sẽ đẹp đến mức vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Trên đường đi đến bệnh viện ban nãy, cô mới chợt nhớ tới tên và giọng nói của cô gái này là ai.

Không giống với loại vô danh nhu cô, nguyên thân Tô Đường, tên tuổi kiếp trước vang vọng quốc tế, các loại giải thưởng quốc tế nhẹ nhàng tới tay.

Tô Đường, con gái riêng của Đường Thế Thành.

Từ khi còn nhỏ đến khi lớn được mệnh danh "Nữ thần Quốc dân", năm hai mươi lăm tuổi vinh hạnh ngồi lên chiếc ghế ảnh hậu, bị tất cả truyền thông đặt danh hiệu "Nữ thần" trong tất cả các cô gái.

Trừ những tên tuổi này của cô ra, cô còn được mọi người ca tụng là có sắc đẹp độc nhất vô nhị.

Dùng lời truyền thông thuật lại đó là "Sắc đẹp của Tô Đường như một khối minh châu sáng chói, chiếu sáng rạng rỡ, những người khác nhìn thấy khuôn mặt thời thượng của cô đều phải làm nền cho cô, như ánh sao ảnh đậm, u ám không ánh sáng."

Tô Đường là minh châu, mà những người còn lại chỉ làm nền cho sắc đẹp của cô, âm đậm phai mờ như ánh sao sáng.

Cho dù là đương thời, cũng không tìm ra người thứ hai có sắc đẹp sánh kịp Tô Đường. Tức thì cô được truyền thông tán thưởng: "Người đẹp bốn nghìn năm khó gặp."

Nhưng kết cục của Tô Đường, cũng rất là thảm.

Cuối cùng cô ấy bị kẻ ác tâm hủy dung, khắp trên mạng đều đăng 'ảnh nóng' của cô, mỗi một tấm đều rất khó nhìn, không bao lâu, lại lộ ra tin bê bối về vụ cô hút thuốc phiện, trên mạng chửi cô khắp nơi, nhất thời, cô bị ngàn người chỉ trích. Mà sự nghiệp của cô cũng bởi vậy rớt xuống ngàn trượng, bị công ty mình từ bỏ, sự nghiệp đã đến đáy cốc, không còn khả năng khôi phục.

Những chuyện này bị lộ ra ánh sáng không lâu, Tô Đường liền tự sát.

Nuốt cả lọ thuốc ngủ để tự sát.

Hường dương chưa qua hai mươi lăm tuổi.

Tô Đường chết muộn hơn Tô Đường ấy một năm, cho nên cô biết, những chuyện xảy ra sau khi Tô Đường kia chết.

Rất nhiều người cũng nhìn không được suy đoán vì sao Tô Đường lại đưa mình tới tay một tay bài tốt đánh cho thành dạng đó. Hút thuốc phiện, **, quy tắc ngầm. Các chuyện liên quan đến cô ừn ừn kéo đến, cô liền thành người đại biểu cho nhân vật phản diện.

Khi đó, Tô Đường đã từng đoán vì sao Tô Đường lại có kết cục như vậy. Thực giác của Tô Đường cô cho thấy không phải cô ấy cố ý lộ ra.

Không có khả năng, cô cảm thấy, Tô Đường không phải người như thế.

Làm một người qua đường, cô suy đoán ác ý, có thể Tô Đường bị kẻ khác hãm hại.

Nói thí dụ như, chị gái cùng cha khác mẹ của Tô Đường.

Nhưng cô không có bất kỳ chứng cứ nào. Cô chỉ dựa vào phim thần tượng ngốc nghếch ngọt ngào mà suy đoán.

Đã từng có truyền thông giống suy đoán của cô, nhưng tin tức công bố không bao lâu đã bị người ta xóa bỏ, sau đó tìm kiếm ra sao cũng không được.

Sau việc về tin tức này, Tô Đường càng xác định suy đoán trong lòng mình.

Nhưng Tô Đường tuyệt đối không ngờ rằng, cô vậy mà trùng sinh thành Tô Đường kia!

Cô không biết tại sao mình lại trùng sinh đến mười năm trước, còn trùng sinh đến trên người Tô Đường.

Nghĩ đến thành tựu của Tô Đường ở kiếp trước, Tô Đường thật sự không rõ, tại sao không phải Tô Đường kia trùng sinh, mà biến thành cô?

Chỉ là một diễn viên quần chúng vô danh, khiến vạn người theo dõi, con đường này, Tô Đường rời đi chỉ mấy năm. Nhưng cô ấy lại rất thành công, tự tin loá mắt, không người có thể so. Đồi thành Tô Đường cô đây tuyệt đối làm không được đâu.

Nhưng hiện tại cô biến thành Tô Đường.

Về sau, cô chính là Tô Đường rồi.

Vừa nghĩ tới đủ chuyện trong tương lai, Tô Đường liền hoảng muốn khóc. Đến cùng cô nên làm gì đây.

Nghĩ đến quý phu nhân Trầm Oánh ban nãy ngồi trong xe âm thầm nhìn cô bị đánh, chuyện này càng xác định suy đoán của Tô Đường trước đó hơn nữa.

Tô Đường tại kiếp trước, thật sự có thể Tô Đường bị hai mẹ con Trầm Oánh và Đường Văn Thu hại chết đó.

Sau khi Tô Đường trùng sinh mới biết được, thì ra trước khi nguyên thân thành danh, còn từng trải qua một khoảng thời gian bị người ta rạch mặt như thế.

Cô nhin không được cắn môi dưới.

Tô Đường nhớ, gương mặt này ở kiếp trước năm hai mươi lăm tuổi mới bị phá đi triệt để, nói cách khác, lần này trên mặt sẽ không lưu lại vết sẹo.

Nhưng Tô Đường bây giờ, đã biến thành cô rồi.

Như vậy lịch sử có thể cũng thay đổi theo không?

Tô Đường nhất thời cũng không thể xác định.

Khi Tô Đường ra khỏi bệnh viện, cả khuôn mặt cô đều bị băng gạc bọc lại, chỉ lộ ra cái trán, cặp mắt và cằm.

Cô có thể khôi phục sắc đẹp ban đầu hay không, còn cần nhìn và tình trạng khôi phục vết thương. Bác sĩ khuyên cô đến bệnh viện lớn trị liệu, nói vẫn còn khả năng khôi phục, trình độ điều trị hiện tại ở chỗ họ không đủ, nếu như không đi bệnh viện lớn, trên mặt cô rất có khả năng để lại sẹo.

Nhưng Tô Đường đã sớm dùng hết tiền để dành, đồng thời còn thiếu không ít tiền thuốc men. Mà thân phận của cô bây giờ, chỉ là một học sinh cấp 3, không có bất kỳ thu nhập nào, số tiền kia, cũng không biết khi nào mới có thể trả lại. Cô làm sao còn tiền đến bệnh viện lớn điều trị mặt?

Nhưng vấn đề càng lớn hơn là, hiện tại trong người cô không còn đồng nào, một đồng tiền cũng không có, cuộc sống tiếp theo đang trở thành vấn đề lớn.

Cô nên sống làm sao?

Đồ trong nhà đã bị người Trầm Oánh phái tới đập nát, đồ tốt không còn trong nhà, ngay cả giường ngủ của cô cũng bị đập cho vỡ vụn, ban đêm cũng bị mất chỗ ngủ.

Tô Đường đứng tại chỗ, ánh mắt lộ ra mờ mịt, nhất thời không biết nên đi nơi nào.

Cả người cô mệt mỏi lết về nhà, trong nhà vẫn giữ bộ dạng trước kia, một đống hỗn loạn, các đồ dùng bị đập nát ngã lăn ra đất, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, nhìn qua không giống chỗ người có thể ở.

Sau khi mẹ nguyên thân chết, nguyên thân vội vàng xử lý tang sự cho người, vội vàng vay tiền bốn phía cuối cùng tay trắng trở về, không có thời gian để dọn dẹp nhà.

Mà cô bây giờ, cô đã không còn hơi sức đi dọn dẹp.

Tô Đường nhìn không được chui vào một góc trống ngồi xuống, hai tay vòng lấy đầu gối, bụng đói đến kêu ục ục, nhưng ngay cả tiền mua bánh bao cô cũng không có.

Nhà chỉ có bốn bức tường, người không có đồng nào, đúng ra là tình trạng hiện tại của cô.

Vết thương trên mặt Tô Đường vẫn đau âm ỉ như trước, nhưng không chảy máu nữa.

Nghĩ đến bác sĩ nói rất có khả năng sẽ để lại sẹo, trong lòng Tô Đường chịu không được đau khổ.

Không có một cô gái không thích chưng diện. Đương nhiên Tô Đường cũng không ngoại lệ.

Mặc dù chín mươi chín phần trăm khả năng cô sẽ không bị để lại sẹo, nhưng ai biết lần này có thể chỉ có một phần trăm kia thì sao?

Nhưng bây giờ cô phải làm sao?

Mặt của cô đã bị vẽ hoa lên, nhưng cô không có tiền đi bệnh viện lớn gặp bác sĩ. Ngay cả sinh sống cũng trở thành vấn đề.

Tô Đường sợ hãi ôm mình thật chặt.

Nước mắt trên mặt cô lăn xuống.

Hiện tại trừ mặt mình, Tô Đường càng lo lắng hành động tiếp theo của Trầm Oánh.

Đối phương nhìn qua là biết sẽ không dễ dàng buông tha cho cô. Lần này, bà ta tự mình từ Thủ Đô đuổi tới tiểu trấn Giang Nam, muốn đạt được mục đích gì?

Vừa mới bắt đầu đã phái người đến gây chuyện, làm tức chết mẹ nguyên thân Tô Tổ, còn ban nãy, phái một bác gái trung niên chặn cô trong hẻm nhỏ, rạch mặt cô.

Nếu như đối phương thấy cô đã thê thảm như thế, nhưng vẫn chưa đủ...

Như vậy, Tô Đường hoàn toàn không dám tưởng tượng bước kế tiếp đối phương sẽ có hành động gì.

Nghĩ đến những kinh nghiệm kia, Tô Đường liền không chịu được mà run rẩy.

Nguyên thân trong kiếp trước, rút cuộc là làm sao mà trải qua vậy?

Khiến cuối cùng cô ấy mới lựa con đường vào ngành giải trí này sao? Khiến mình hấp dẫn ánh hào quang của mọi người, làm đối phương kiêng kỵ?

Như vậy hiện tại đổi thành cô, có phải hay không cũng phải đi con đường này?

Nhưng làm ra, cô cảm thấy mình không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: Đào Sindy

Tô Đường cắn môi, cô cảm thấy mình nhất định không làm tốt như nguyên thân.

Nguyên thân ưu tú như vậy, tự tin, ưu nhã, thông dong, bị Trầm Oánh hãm hại còn có thể phát ra ánh sáng, chiếu sáng rạng rỡ, trước mặt tất cả mọi người biểu hiện ra mình đẹp độc nhất vô nhị. Nhưng nghĩ đến việc bị lộ ra dưới ánh sáng huỳnh quang, chỉ nghĩ đến đây cô đã cảm thấy hốt hoảng không thôi.

Cô khẳng định mình không được.

Như Quý Từ Khiêm đã đánh giá cô, cô là một con vịt xấu xí. Như thế nào đi nữa, cũng không thể biến thành thiên nga trắng.

Tô Đường không khỏi nghĩ, đời này sẽ có Quý Từ Khiêm không?

Vậy mình kiếp trước ở đâu?

Là sống thật khỏe như cũ, hay là không tồn tại?

Tô Đường lác đàu, không suy nghĩ thêm về chuyện liên quan tới Quý Từ Khiêm và mình.

Hiện tại, cô đã là Tô Đường rồi.

Tô Đường khóc đến không mở mắt ra được.

Nghĩ đến Trầm Oánh phất người vẽ hoa lên mặt mình, nước mắt của cô làm sao cũng ngăn không được. Bởi vì ngay cả nguyên thân ưu tú như vậy, cuối cùng vẫn bại.

Cho đến lúc cô chết khi trước, mẹ con kia sống rất tốt, sống đến vinh dự chói mắt.

Nguyên thân lại thua vì các chuyện bê bối. Tô Đường suy đoán, những vụ bê bối kia, đều do hai mẹ con Trầm Oánh dựng nên.

Như vậy hiện tại đổi thành cô, làm sao đấu hơn được bọn họ?

Cô muốn tránh đi hai mẹ con Trầm Oánh.

Nhưng cô có thể tránh mãi được sao?

Cô ở trên thế giới này, đã không còn người quen biết rồi, mẹ của nguyên thân Tô Tố, qua đời vào mấy hôm trước, chính là bị Trầm Oánh làm tức chết.

Về phần cha ruột nguyên thân, Tô Đường nghĩ, cũng hẳn là không trông cậy được.

Không phải kiếp trước cuối cùng Tô Đường thê thảm như vậy sao không thấy ông ta giúp đỡ chút nào?

Như vậy hiện tại, cô nên làm sao đây?

Tương lai phía trước thật sâu lo, mãi đến khuya Tô Đường khóc mệt mới ngủ thiếp đi.

Trong mơ, cô nhớ đến bác gái trung niên kia cầm cây chùy đập vào mặt mình, cô liều mạng né tránh, nhưng làm thế nào, cô cũng trốn không thoát, chỉ có thể vô lực, trơ mắt nhìn đối phương không chút lưu tình vẽ lên mặt mình.

Mùi dao lạnh lùng, vạch lên mặt đau đớn vô cùng, cảm giác sợ hãi, bất lực khi ấy, cho đến khi cô tỉnh lại, đều bồi hồi như cũ trong lòng cô, thật lâu không tản đi.

Sắc mặt Tô Đường tái nhợt mà nghĩ, giấc mơ này, có thể sẽ theo cô cả đời.

Cô sẽ mãi mãi không quên thời khắc mình bị vẽ hoa lên mặt này, tuyệt vọng và bất lực trong lòng giống như thủy triều tuôn ra kèm theo hoảng hốt sợ hãi.

Chuyện này khiến cho trong lòng cô hiện tại vẫn còn sợ.

Cô cẩn thận từng li từng tí dùng khăn mặt lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, cời băng gạc xuống, đổi thuốc vết thương trên mặt cho mình, sau đó thay băng gạc sạch sẽ.

Tô Đường đã đói bụng đến không còn cảm giác, chỉ có thể để mình đi châm nước nóng, sau đó uống thuốc hôm qua bác sĩ đã kê, lại uống thêm mấy ngụm nước nóng, mới miễn cưỡng khôi phục mấy phần tinh thần.

Cô chuẩn bị đi ra ngoài xem có việc làm thêm nào hay không, nhưng hiện tại cô là học sinh cấp hai, việc có thể làm không nhiều, nhưng mặc kệ như thế nào, cô cần tích lũy ít tiền, sau đó rồi đi trấn nhỏ này.

Cô sợ Trầm Oánh sẽ làm một số chuyện bất lợi với mình nữa.

Cho nên trấn nhỏ này, cô không thể tiếp tục ở lại.

Tô Đường vừa mở cửa phòng, liền thấy một người đàn ông trung niên đứng ở cửa khí thế uy nghiêm, toàn thân tản ra loại cảm giác thượng lưu.

Ông mặc một thân quân trang đen, thế đứng thẳng, thần sắc nghiêm túc, bộ dáng ăn nói có ý tứ. Huân chương trên bả vai ông, Tô Đường nhìn không hiểu, nhưng có cảm giác là quân hàm rất cao.

Cô không biết tại sao người này lại đứng đây, cũng không muốn biết, trong đầu cô hiện tại lo lắng làm sao để sống tốt.

Nhưng lúc cô muốn đóng cửa rời đi, thì người đàn ông kia mở miệng nói chuyện: "Cháu là con gái Tô Tô?"

Nghe được tên Tô Tô, Tô Đường theo bản năng dừng bước, Tô Tô là mẹ của thân thể này: "Chú biết... mẹ tôi?"

Người đàn ông trung niên ừ một tiếng, nhìn mặt cô, nhú mày: "Mặt cháu sao thế?"

Tô Đường không dám sờ mặt mình, cũng không dám làm liều, nhất thời không nói gì.

Cô không biết lai lịch của đối phương, cũng không biết đối phương có mục đích gì, quan hệ với Trầm Oánh thế nào, cho nên cô không dám, cũng không thể nói ra chuyện đã xảy ra của mình.

Cũng may đối phương cũng không muốn tìm tòi sâu hơn: "Hôm qua chú mới biết Tô Tô đã qua đời."

Lúc nói lời này, thần thái và giọng điệu đối phương đều không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng Tô Đường lại nghe ra một chút buồn vô cớ ẩn bên trong.

Ông ta đến tột cùng là ai?

Cùng Tô Tô có quan hệ như thế nào?

Hình như nhìn ra nghi hoặc trong lòng Tô Đường, người đàn ông nhân nhật giải thích nói: "Chú là Khương Ung."

Khương Ung! Thế mà lại là Khương Ung!

Nhưng làm sao lại là Khương Ung.

Lão tứ Khương gia Khương Ung, ở Thủ Đô người nào mà không biết?

Ngay cả một dân nhỏ ở tỉnh như cô, cũng từng nghe qua tên tuổi đối phương. Bởi vì ông thường xuyên xuất hiện trên TV.

Bởi vậy nên khi thấy thân phận và địa vị của đối phương, là bất phàm bậc nào.

Nhưng sao ông lại biết mẹ nguyên thân.

Khương Ung nhìn cô bé xinh xắn yếu ớt trước mặt, nhú mày hỏi: "Cháu nhận ra chú sao?"

Tô Đường bối rối lắc đầu.

Khương Ung cũng cảm thấy có lẽ đối phương sẽ không biết mình, cho nên vừa rồi cũng là thuận miệng nói, thấy cô lắc đầu, cũng không tiếp tục đề trong lòng.

"Tô Tô đã không còn, tiếp theo cháu tính thế nào?"

Tô Đường cắn môi, nhỏ giọng nói: "Tôi không biết."

Đối với tương lai, Tô Đường thật mê mẩn, không có ý nghĩ còn lại nào.

Khương Ung nhìn đối phương bị băng gạc bao quanh chặt chẽ, hoàn toàn nhìn không ra tướng mạo, ở trong lòng khẽ thở dài một hơi. Gương mặt này, nhìn qua bị thương không nhẹ, cũng không biết còn có thể chữa không. Ông mở miệng nói: "Cháu đi với chú về Thủ Đô đi, học phí và sinh hoạt không cần lo lắng."

Tô Đường nghe vậy kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn không thể tin được đối phương sẽ nói như vậy.

Nhưng cô vẫn lắc đầu một cái, cô không thể tin được thiện ý vô duyên vô cớ đến từ người khác, cho nên từ chối nói: "không cần, tôi..."

"Theo chú biết, trên thế giới này cháu đã không còn thân nhân, về phần nơi này." Nói đến đây, Khương Ung nhìn hoàn cảnh bên trong từ cánh cửa Tô Đường chưa kịp khép, thần sắc lạnh lùng nói: "Nơi này cháu cảm thấy có thể cho người ở sao?"

Tô Đường nghe vậy nhất thời trầm mặc.

Khương Ung nói không sai, nơi này đã không thể cho người tiếp tục ở. Không chỉ là bởi vì đồ dùng trong nhà bị đập hết, bên trong chất đầy mảnh vỡ đồ vật, càng bởi vì, cô không biết khi nào Trầm Oánh lại phái người đến tiếp tục gây chuyện.

Khi đó, cô còn có thể trốn sao?

Khương Ung nhìn Tô Đường trước mắt không biết làm sao, đến cùng vẫn giải thích một câu: "Chú và mẹ cháu có giao tình, bây giờ cô ấy đã không còn, chú giúp cô ấy chăm sóc cháu cũng thỏa đáng."

Tô Đường ngẩng đầu nhìn Khương Ứng, nhớ tới báo chí đã từng miêu tả ông, làm người chính trực, quang minh lỗi lạc, lòng dạ bằng phẳng, toàn bộ miêu tả đều là chính diện, cô còn thấy lí lịch sơ lược của người ta trên TV, quang huy mà xán lạn. Đơn giản chính là nhân vật đại biểu cho bên thắng trong cuộc sống.

Lấy thân phận và địa vị của đối phương, ắt hẳn không lừa cô nhỉ.

Đối phương có thể nói là cảnh ô liu cấp thiết đưa ra cho cô, cứu cô từ trong biển lửa.

Tình huống bây giờ đã kém như vậy, nếu như lần này từ chối Khương Ứng, như vậy sinh hoạt tiếp theo của cô đã không dám tưởng tượng.

Cho nên Tô Đường không tiếp tục do dự, nhẹ gật đầu, đáp ứng ông.

Cô không có thứ gì cần thu dọn, chỉ đói đến cả người choáng váng. Cảm giác một giây nữa sẽ đói đến hoa mắt.

Khương Ứng nhìn mặt mà nói chuyện, ông dứt khoát dẫn Tô Đường đến một quán vỉa hè, gọi cho cô một đĩa mì xào.

Mì xào rất phổ thông, bên trong có ít sợi củ cải, rau thái, hành lá. Gia vị không nhiều, nhưng giờ phút này ăn trong miệng Tô Đường, mì xào phổ thông cũng giống như mỹ vị ngon nhất trên thế giới. Không bao lâu, cô đã ăn xong.

Chờ cô ăn xong, cô mới phát hiện Khương Ứng vẫn luôn nhìn mình, cô hơi đỏ mặt, cũng may băng gạc bao lấy mặt cô, đối phương cũng không phát giác ra cô bối rối.

"Đợi đến Thủ Đô, chú dẫn cháu đi khám mặt."

Tô Đường nhẹ giọng ừ một tiếng, trong giọng nói mang theo một chút ghen ngào.

Tâm tư đối phương tỉ mỉ, mỗi một bước đều giúp cô cân nhắc.

Đến Thủ Đô rồi, mặt cô hẳn là được trị khỏi chứ?

Nhưng nghĩ đến mẹ con Trầm Oánh và Đường Văn Thu cũng ở đây, Tô Đường sắp có chuyến đi đến Thủ Đô, trong lòng vừa mong chờ, vừa sợ hãi.

Nếu như cô suy đoán chính xác về kết cục bi thảm của nguyên thân kiếp trước, hai mẹ con Trầm Oánh và Đường Văn Thu lòng dạ độc ác, thật sự khiến lòng cô phát lạnh, tê dại cả da đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Giri* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Đào Sindy

Tuy nói sự tồn tại của mẹ con Trầm Oánh khiến Tô Đường hoảng hốt.

Cũng may niềm vui duy nhất ngoài ý muốn hiện tại chính là Khương Ứng vờn ra một cảnh ô liu cho cô.

Nếu như có thể có được che chở của Khương Ứng, vậy thì xem ra đã nương nhờ thế lực không nhỏ, đối phương muốn đụng cô, cũng phải cân nhắc thật kỹ một chút.

Bởi vì so thế, trong Thủ Đô ai bằng được nhà họ Khương? Trước mặt nhà họ Khương, nhà họ Thẩm tính là thứ gì chứ?

So năng lực cá nhân, nhà mẹ đẻ Trầm Oánh cũng không có một ai có thể vượt quân hàm Thượng tướng của Khương Ứng, so sánh với ông, những người kia đều bị hạ thấp xuống.

Dòng chính nhà họ Khương, năng lực Khương Ứng, địa vị cũng cực kỳ xuất chúng.

Nhưng trong lòng Tô Đường còn hơi hoang mang, thấy quan hệ giữa Khương Ứng và Tô Tố, hình như giao tình không cạn, nhưng cuối cùng ở kiếp trước, lúc nguyên thân lâm vào cảnh khốn cùng, ông ấy lại không ra tay giúp đỡ.

Đây là vì sao?

Đến cùng là vì sao.

Cái này rõ ràng không phù hợp lễ thường.

Tô Đường đột nhiên nghĩ tới một số chuyện gây tiếng vang lớn năm đó.

Bởi vì vòng thượng lưu của Thủ Đô cách cô quá xa, cho nên cô rất để ý những chuyện về những người này.

Đang nỗ lực hồi tưởng, Tô Đường đột nhiên nhớ tới, có một năm tin tức nói, Khương Ứng trong một lần làm nhiệm vụ, máy bay bị rủi ro ngoài ý muốn qua đời!

Bởi vì ông chết rồi, cho nên kiếp trước, khi nguyên thân cần trợ giúp nhất, không ra tay giúp đỡ?

Tô Đường mím môi dưới đáy lòng thầm hạ quyết tâm, cả đời này, cô muốn Khương Ứng sống thật khỏe.

Chỉ có ông, mới có năng lực đối kháng Trầm Oánh.

Nhưng chuyện xảy ra cụ thể với Khương Ứng ngày đó, Tô Đường thật sự nhớ không rõ rồi. Chỉ nhớ hình như là một năm gần đây.

Cô cần phải nhớ lại thật kỹ.

Tô Đường thấy Khương Ứng sẽ tùy tiện cho mình một chỗ ổn định, nhưng cô không nghĩ tới, thế mà đối phương trực tiếp dẫn cô đến nhà mình.

Bởi vậy có thể thấy được, ông thật sự muốn chăm sóc Tô Đường thật tốt.

Như vậy ở kiếp trước, nguyên thân cũng đồng ý yêu cầu Khương Ứng muốn chăm sóc cô ấy sao?

Những chuyện quá khứ này, Tô Đường không rõ.

Nhưng cô biết, mình phải ở lại đây một quãng thời gian.

Quãng thời gian này có lẽ sẽ rất ngắn ngủi, nhưng cần thiết với cô hiện tại.

"Bình thường chú hay bận công việc nên không ở nhà, hay ở trong nhà là con trai của chú Khương Trì. Đợi lát nữa cháu có thể gặp nó." Cho dù ở nhà mình, Khương Ứng cũng như ở khu bộ đội, cả người như một thanh lợi kiếm, khí thế hiển thị rõ. Lưng eo thẳng tắp, tư thế ngồi tiêu chuẩn, hai tay đặt trên đầu gối.

Tô Đường nhẹ gật đầu.

"Bình thường cháu có cần gì thì nói với dì Trầm, cô ấy sẽ nói lại với chú, có thể làm được chú sẽ cố gắng khiến cháu hài lòng."

"Cảm ơn chú Khương."

"Về phần mặt của cháu, ngày mai chú sẽ sắp xếp thời gian dẫn cháu đi gặp bác sĩ, việc này không cần quá lo lắng."

Lúc này hốc mắt Tô Đường không tự chủ đỏ lên, cô chân tâm thật ý cảm ơn một lần nữa: "Chú Khương, cháu thật sự rất cảm ơn chú."

"Không cần, bình thường chú bận rộn công việc, chăm sóc con mình còn không tốt, cháu giúp chú quan tâm nó là được."

Tô Đường sững sờ, con trai Khương Ứng, đó không phải là Khương Trì à.

Người đó sau khi về nước, mạnh mẽ vang dội thay thế địa vị của Khương Ứng, thậm chí làm còn tốt hơn, mạnh mẽ hơn ba anh, Khương Trì?

Con gái toàn quốc đều muốn gả cho Khương Trì?

Người đó ản nói có ý, trầm mặc lãnh túc, Khương Trì ở Thủ Đô giậm chân một cái mặt đất sẽ rung lên ba hồi?

Khương Trì như thế, cần gì cô phải quan tâm đến?

Tô Đường nghe qua rất nhiều sự tích của Khương Trì, khi đó, cô còn chưa bị bạn trai Quý Từ Khiêm hại chết, mỗi ngày đều sống trong tình yêu hư giả, hạnh phúc mà phản khởi, nhưng cho dù là dạng này, cô vẫn biết không ít chuyện của Khương Trì.

Bởi vì, trên báo và truyền thông hai ba ngày đều đưa tin chuyện của anh, cô muốn không biết cũng không được.

Vừa nghĩ tới Khương Trì cường thế bá đạo kia, trong lòng Tô Đường liền bờ ngỡ.

Quan tâm Khương Trì.

Tô Đường cắn môi dưới, cô cảm thấy mình làm không được.

"Trong sinh hoạt con quan tâm nó dùm chủ là được, đừng để nó bị bệnh, thế là ổn." Khương Ứng nhìn phản ứng của Tô Đường, lại thêm một câu.

Dưới đáy lòng Tô Đường vùng vẫy thật lâu, rốt cục nhẹ gật đầu.

Nếu cô đã sống nhờ nhà này, học phí tương lai của cô, tiền sinh hoạt đều là Khương Ứng cung cấp cho cô. Khương Ứng đã đưa ra yêu cầu nho nhỏ này, thì cô không có lý do gì tiếp tục từ chối ông.

Huống chi chỉ là quan tâm sinh hoạt của Khương Trì, hẳn là, vấn đề không lớn nhỉ?

Trong lòng Tô Đường không xác định nghĩ.

Khương Ứng đang muốn nói gì đó với Tô Đường, từ ngoài cửa chậm rãi đi tới một người. Cánh cửa này, mới vừa rồi không đóng lại, chỉ khép hờ.

Tô Đường và Khương Ứng đồng thời nhìn lại. Bởi vì nghịch ánh sáng, cho nên Tô Đường nhất thời không thấy rõ tướng mạo đối phương.

"Trở về rồi?" Giọng điệu Khương Ứng nghiêm nghị hỏi.

Đối phương không trả lời.

Một tay Khương Trì chuyển bánh bóng rổ trong tay, một tay cầm trong túi quần, ánh mắt lạnh lạnh xẹt qua trên thân hai người Tô Đường, trong giọng nói mang theo chút hững hờ: "Ông có con gái riêng à? Có chút xấu."

Trên mặt Tô Đường toàn bộ đều bao bọc bởi băng gạc, hiện tại nhất định không dễ nhìn. Cô cúi đầu, không dám nói lời nào.

"Sao con nói chuyện với ba như vậy? Câu con gái riêng này mà con cũng nói ra miệng?" Khương Ứng nhíu mày, mặt nghiêm, giọng điệu càng nghiêm khắc, không khí chẳng biết tại sao lập tức trở nên đóng băng và kiềm chế. Tạo thành cảm giác như hai kẻ cầm đầu đang đối kháng nhau.

Khương Trì tiện tay quăng bánh bóng rổ đi, bánh bóng rổ quay tròn trên nền đá cẩm thạch, phát ra tiếng bịch bịch bịch. Anh cũng dứt tay kia vào túi, sau đó ngay cả một ánh mắt cũng không cho hai người, tự mình về phòng ở lầu hai.

"Thằng nhóc hỗn láo, đứng lại cho ông!" Trong giọng Khương Ứng đã có chút tức giận.

Khương Trì đã đập lên một tầng bậc thang một chút dừng cũng không, bưng tỉnh như không nghe Khương Ứng nói.

"Con mà không dừng lại, tiền tiêu vặt sau này liền để Tô Đường quản hết, con muốn dùng một phen tiền, cũng phải báo cáo với con bé!"

Khương Trì nghe được câu này, lúc này mới không chút hoang mang dừng bước lại, xoay người đứng trên bậc thang từ trên cao nhìn xuống hai người.

Lúc này Tô Đường mới phát hiện, đáng đáp thiếu niên trên bậc thang rất đẹp trai, một đầu tóc ngắn nâu sẫm, có thể mới vừa vận động, cho nên giờ phút này tóc hơi ướt, có chút cảm giác lộn xộn.

Ánh mắt của anh dừng lại ngắn ngủi trên thân Tô Đường ba giây, sau đó nâng lên khoe miệng, lộ ra một nụ cười tỏ ý nghiền ngẫm, rõ ràng anh không nói gì, nhưng nét mặt của anh sáng loáng biểu đạt ra ý của anh, đó là anh không tin.

Khương Ứng cũng trong nháy mắt liền hiểu ý của anh, tay ông dùng lực vỗ lên ghế sofa, giọng điệu không cho từ chối: "Nếu con không có ý kiến, cứ quyết định như vậy đi!"

Khương Trì khẽ xì một tiếng, dùng giọng điệu bất cần đời nói: "Tùy ông." Nói xong đi thêm mấy bước cầu thang lên phòng, mở cửa, đóng cửa, đi vào phòng không biết làm gì.

Không khí giương cung bạt kiếm ban nãy dù giờ phút này không còn, nhưng Tô Đường vẫn thận trọng buông thõng mắt, không dám nói lời nào.

Cô làm sao cũng không tưởng tượng ra được, ánh mắt cực kỳ xâm lược khi này, nhuộm tóc, thiếu niên cả người kiệt ngạo bất tuân*, thế mà lại là người đàn ông một tay che chòi, nói một không hai của tương lai.

*cương quyết bướng bỉnh

Khương Trì, lúc còn trẻ, thế mà lại có bộ dạng như vậy?

Anh mười năm trước và anh của mười năm sau, đơn giản giống như hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Edit: Đào Sindy

Lúc này, bảo mẫu nhà họ Khương từ phòng bếp đi tới, nói với Khương Ứng: "Ông chủ, cơm tối đã làm xong, ông xem nên dọn ra luôn không? "

"Dọn ra đi, đi Trầm, bà gọi nó xuống ăn cơm, riết rồi chẳng ra sao." Khương Ứng vừa nói con tức lại bực phát.

"Được rồi, tôi lập tức đi ngay." Hình như đi Trầm đã quen với tình huống hiện tại, nhìn qua đã tập mãi thành thói quen, đi gọi người cùng vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Cơm tối nhà họ Khương rất phong phú, Tô Đường cảm thấy, có thể là vì nghênh đón khách mới là cô hôm nay lần đầu đến, cho nên phong phú hơn một chút. Gà vịt thịt cá đều có, sánh bằng lễ tết rồi.

Khương Tri từ trên lầu đi xuống, giờ phút này an vị ngồi đối diện Tô Đường, cô nhận ra anh đã tắm, tóc chưa khô, giờ phút này còn ướt sũng, thay quần áo chơi bóng ban nãy bằng áo ngắn tay màu trắng và quần dài màu đen, mặc dù kiểu dáng đơn giản, nhưng nổi bật lên thân cao chân dài, khuôn mặt đẹp trai của anh.

Lúc ăn cơm không có người nói chuyện, hoàn toàn không có không khí vui sướng vì khách đến chơi nhà. Mà Tô Đường làm khách hôm nay, một bữa cơm ăn không ra mùi vị, dù thức ăn ngon, đáng tiếc ba người ở đây không có tâm tư mà ăn cơm. Cơm nước xong xuôi, Khương Ứng nhìn thấy Khương Tri đứng dậy chuẩn bị trở về phòng, anh đường nhảy lên thỉnh thịch, ông tự tay đề lên anh đường của mình, đề tức giận xuống, chủ động giới thiệu nói: "Đây là Tô Đường, cô bé giống con đang học cấp ba, nhưng nhỏ hơn con hai tuổi. Sau này sẽ ở nhà chúng ta."

Mặt mày Khương Tri bất động, bình thản ồ một tiếng. Giống như không thêm đề ý chút nào trong nhà có nhiều hơn thành viên hay không.

Khương Ứng hít vào một hơi thật sâu, cố gắng khống chế lại tính tình của mình: "Sau này cô bé học chung lớp với con, cô bé vừa tới hoàn cảnh mới, con giúp đỡ nhiều hơn chút."

Lúc này Khương Tri mới ngược mắt, cười như không cười hỏi: "Giúp thế nào?"

"Mấy hôm nữa không phải có sinh nhật bạn con sao? Con dẫn cô bé đi cùng, thừa dịp còn chưa vào học, giúp cô bé làm quen bạn mới."

Khương Tri chuyển ánh mắt lên người Tô Đường, ánh mắt xẹt qua băng gạc trên người cô, lười biếng nói: "Ông chắc chứ?"

Tô Đường nghe vậy, cũng không nhìn được vội vàng nói: "Chú Khương, chuyện gặp bạn mới, không vội đâu."

Khương Ứng nhìn Tô Đường bên cạnh vội vàng lắc đầu, giờ phút này cô cúi thấp đầu, lộ ra cằm trắng nõn yếu ớt, gập một phát sẽ gãy. Cô đã mười sáu tuổi rồi, nhưng nhỏ gầy tinh tế hơn bạn bè cùng tuổi, cũng càng yếu ớt hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn ở chung, ông phát hiện đứa bé này, từ nhỏ đã từng trải, cho nên tâm tư đặc biệt mẫn cảm. Mà hiện tại mặt cô bị thương nặng như vậy. Cô gái ở độ tuổi này, rất quan tâm khuôn mặt, nghĩ như vậy, Khương Ứng cũng cảm thấy đề nghị của mình vừa rồi có chút không thỏa đáng.

Nghe Tô Đường cũng nói như vậy, Khương Tri cong môi, đứng dậy, không đợi Khương Ứng nói tiếp, đi thẳng lên lầu.

Khương Tri đi rồi, bầu không khí nhất thời lại trở nên yên lặng.

Mặt mày Khương Ứng uy nghiêm, bộ dáng tức giận nhưng cố kiềm nén. Tô Đường không biết vì sao giữa hai cha con này cứ như nước lửa khó hòa, hơi thở giữa hai người không hợp đến ai cũng có thể nhìn ra được cấp độ.

Nhưng vừa rồi Khương Ứng nâng Khương Tri lên trước mặt cô, trong giọng nói tất cả đều là quan tâm mà người cha dành cho con.

Mặc dù ông biểu hiện không rõ ràng, nhưng Tô Đường biết, Khương Ứng thật sự quan tâm Khương Tri.

Nhưng vì sao mặt đối với Khương Tri, ông luôn nghiêm túc như thế?

Giữa hai người trở nên giương cung bạt kiếm như vậy?

Khương Ứng khôi phục tâm tình một nửa, mới nói với Tô Đường: "Bản tính nó không xấu, cháu chịu đựng chút. Phòng của cháu sát vách nó, chú dẫn cháu đi xem." Nói xong câu đó, Khương Ứng nhìn qua cũng không tiếp tục nói, ông dẫn Tô Đường về phòng mình, liền tiếp một cuộc điện thoại, rồi ra cửa.

Tô Đường nhìn phòng trang trí trắng nõn, cảm thấy Khương Ứng vì chào đón cô đã bỏ ra không ít tâm tư. Trong phòng đầy đủ mọi thứ, ngoại trừ bàn đọc sách, ghế, còn có con rối, gối ôm, bộ dáng đều thuộc típ thiếu nữ mười bảy tuổi yêu thích. Cô lập tức nằm trên giường mềm mại, ôm gối ôm mập mập kê bên, nhìn không được dùng một bên mặt cọ vào gối. Cho đến khi mình xác nhận đây là địa bàn thuộc về mình, Tô Đường mới chính thức buông tâm thần xuống. Nhưng nghĩ đến Khương Tri vừa rồi, trong lòng cô có chút ngü vị trần tap.

Cô nghĩ mình sẽ gặp Khương Tri thành thực ổn trọng. Nhưng bây giờ còn là mười năm trước, Khương Tri lúc này, cũng chỉ sắp mười tám tuổi.

Anh hôm nay, đang vào độ tuổi trẻ khinh cuồng, trong mắt là một người thiếu niên tùy ý phô trương và tinh thần bông bột phấn chấn.

Anh dạng này, cô không biết nên ở chung thế nào.

Hôm nay đi máy bay, lại lo lắng đề phòng, Tô Đường đã sớm mệt mỏi, cho nên nằm dài trên giường không bao lâu, cô mang đầy bụng tâm tư, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, ngủ đêm đầu tiên ở chỗ mới, ngược lại Tô Đường được một đêm mộng đẹp, mấy ngày trước đó ác mộng dây dưa không thể ngủ liền một giấc đến hừng đông.

Sau khi Tô Đường rời giường đầu tiên là kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời vàng chói ngoài cửa sổ lập tức tràn vào trong phòng, hôm nay là một ngày nắng đẹp, Tô Đường cũng không khỏi lộ ra một nụ cười. Cô tắm nhanh trong phòng một phát, mới đi xuống lầu dưới.

Cô nghĩ là mình đã dậy sớm, nhưng cô không nghĩ tới, chỉ mới bây giờ sáng, Khương Ứng và Khương Tri đều đã ngồi dưới lầu, cũng không biết bọn họ lên giường lúc nào. Bọn họ một người đọc sách, mà một người khác thì cúi đầu loay hoay nghịch điện thoại.

Hai người bọn họ chiếm ghế sa lon hai bên riêng phần mình, ở giữa cách khoảng cách ba người, có cảm giác nước sông không phạm nước giếng.

Tô Đường vừa đi ra, Khương Ứng và Khương Tri đều phát hiện. Khương Tri ngay cả đầu cũng không nâng lên, tiếp tục chơi của mình.

Tô Đường đi đến chỗ Khương Ứng, chào hỏi: "Chú Khương, buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành." Khương Ứng vừa nói buông tờ báo trong tay xuống, phân phó đi Trầm dọn bữa sáng.

Tô Đường nghe xong, mới biết thì ra hai người này ngồi ở chỗ này chờ mình ăn cơm. Trong bụng cô nhất thời cảm thấy có chút khó có thể bình an, cũng không biết bọn họ đã đợi bao lâu.

"Chú Khương, mọi người hay dùng bữa sáng mấy giờ? Ngày mai cháu dậy sớm hơn một chút."

"Không sao, việc học cấp ba nặng nề, thừa dịp còn nghỉ hè cháu ngủ nhiều hơn chút." Khương Ứng đối mặt với Tô Đường vẫn nghiêm túc như cũ, nhưng nói chuyện khá tốt, ông nói rồi đứng dậy, trên người mang theo cảm giác cấp trên, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tuy nghe Khương Ứng nói như vậy, nhưng Tô Đường vẫn như trước trong lòng quyết định ngày mai nhất định dậy sớm hơn nửa tiếng.

Bất kể nói thế nào, cô ở chỗ này chỉ là khách, làm gì có đạo lý chủ chờ khách dùng bữa sáng chứ.

Tô Đường theo bản năng cần mồi dưới, cảm thấy hôm nay là sơ sẩy của mình.

Nhưng khó được một lần ngủ ngon, cô không cần thận ngủ muộn hơn bình thường.

Bữa sáng ba người vẫn trầm mặc mà dùng như cũ, nhưng lần này khác biệt là ăn hết đồ ăn sáng, Khương Ứng chủ động phá vỡ trầm mặc: "Chờ một chút chú dẫn cháu đi bệnh viện, chú đã hẹn bác sĩ trước, là chuyên khoa da liễu toàn quốc."

Tô Đường nhìn Khương Ứng, hốc mắt nhìn không được đỏ lên, cô cảm kích gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gởi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Edit: Đào Sindy

Tô Đường và Khương Ứng trực tiếp đi phòng làm việc của bác sĩ da liễu, hiện tại, có rất nhiều người bị bệnh, nhưng trong đó bây giờ chỉ có một bác sĩ.

Đáy lòng Tô Đường hơi nghi hoặc một chút. Nhưng cùng lúc, lại hiểu được một ít.

Nhìn thấy hai người vào, bác sĩ Lục lập tức đứng lên, nhiệt tình nắm tay chào hỏi với Khương Ứng: "Tướng Quân, ông đã đến."

Khương Ứng nhẹ gật đầu: "Ừm, hôm nay vất vả cho chú rồi, được nghỉ ngơi còn đặc biệt chạy tới."

Bác sĩ Lục liên tục khoát tay: "Tướng Quân nói gì vậy, không cực, không có vất vả chút nào."

Khương Ứng cũng không nói thêm gì nữa, kéo Tô Đường núp đằng sau mình, giới thiệu nói: "Cô bé hôm qua tôi nói trong điện thoại đây, trên mặt bị

thương, chú giúp con bé nhìn xem."

Bác sĩ Lục liên tục nói: "Được, Tướng Quân."

Ông ta tháo băng gạc trên mặt Tô Đường ra, Khương Ung và ông ta đồng thời thấy vết thương kinh khủng trên mặt Tô Đường.

Bác sĩ Lục nhìn không được tặc lưỡi trong lòng, người ra tay với cô bé này, cũng quá độc ác. Tra xét vết thương trên mặt Tô Đường xong, ông ta nhủ này nghĩ, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Khương Ung thấy phản ứng của bác sĩ Lục, ông mở miệng nói: "Có lời gì chú cứ việc nói thẳng đi, không cần che giấu đâu."

Lúc này bác sĩ Lục mới thở dài, nói thẳng: "Vết thương trên mặt cô bé này có chút nghiêm trọng, nhưng cô bé đang trong giai đoạn này, năng lực làn da bản thân chữa trị tốt, phối hợp dùng thuốc, khả năng không lưu lại sẹo cũng rất lớn."

Trong nháy mắt Khương Ung liền nghe được nghĩa bóng, ông nhủ này nói: "Nói cách khác, trên mặt con bé có thể lưu lại sẹo?"

Bác sĩ Lục nhẹ gật đầu, sau đó giải thích nói: "Vẫn có khả năng này, phải nhìn tình huống chữa trị của cô bé."

"Dùng thuốc tốt nhất."

"Tôi biết rồi, Tướng Quân." Bác sĩ Lục nói xong câu đó, liền vui đầu viết đơn thuốc. Vừa viết còn bên cạnh nhắc nhở phương thức dùng thuốc, và những thứ cần chú ý bình thường.

Nói không khác bác sĩ ở trấn nhỏ là mấy.

Nơi này, dùng thuốc khá hơn một chút.

Tô Đường vẫn luôn ở một bên nghe đối thoại của bọn họ, giờ phút này nghe được trên mặt thật sự có khả năng lưu lại sẹo, trong lòng của cô hiện lên chút mờ mịt.

Rõ ràng kiếp trước, không lưu lại sẹo mà.

Nhưng đời này, vì sao lại như vậy.

Khương Ung và Tô Đường lấy xong thuốc, thì đưa cô về nhà, nhưng ông lại không vào trong nhà, mà trực tiếp rời đi.

Khương Ung vẫn luôn là một người bận rộn, hôm nay có thể theo dẫn cô đi khám da liễu, hẳn là tranh thủ thời gian bận rộn mà đi.

Tô Đường yên lặng nhớ kỹ cái tốt của Khương Ung, trong lòng càng kiên định quyết tâm muốn giúp Khương Ung thoát khỏi vận mạng qua đời vì tai nạn máy bay.

Biệt thự nhà họ Khương, nằm ở khu vực tắc đất tắc vàng, giờ phút này, trong biệt thự nhà họ Khương hiện tại chỉ có di Trầm, Khương Ung đi làm, không biết Khương Tri đi đâu.

Hai nam chủ nhà họ Khương đều không ở đây, Tô Đường vô thức nhẹ nhàng thờ ra.

Sau khi cô và di Trầm chào hỏi nhau, thì trở về phòng của mình. Chuẩn bị kỹ càng một ít bài vở học cấp ba.

Thật ra cô, sắp tốt nghiệp đại học, đồng thời dự định sau tốt nghiệp sẽ cùng bạn trai của mình là Quý Tử Khiêm trực tiếp kết hôn, cô vẫn luôn nghĩ, mình và Quý Tử Khiêm là tình yêu đích thực, nhưng làm sao cô cũng không nghĩ đến, thật ra Quý Tử Khiêm đối với cô, vẫn luôn là chơi đùa mà thôi.

Cuối cùng Quý Tử Khiêm nói với cô câu tuyệt tình kia, cho tới giờ khắc này, cũng có thể làm lòng cô đau âm ỉ.

Anh ta nói: "Làm sao tôi có thể để ý đến con vịt xấu xí như cô chứ? Chỗ nào cô cũng không sánh bằng Ngưng Đông."

Anh ta nói: "Tôi đối với cô chỉ là chơi đùa mà thôi, ai bảo tôi đánh cược thua cơ chứ? Khoảng thời gian ở cùng cô, thật sự là quá khứ ghen ghét của tôi, còn bị anh em chế giễu mỗi ngày."

Cô biết, mình không xứng với Quý Tử Khiêm.

Quý Tử Khiêm đẹp trai, gia đình có điều kiện, trong trường học, cho tới bây giờ đều là nam thần.

Nhưng bản thân cô.

Cô vẫn luôn biết dung mạo mình bình thường, thuộc dạng người đứng trong đám người sẽ bị lẩn khuất. Cho nên cô liều mạng học tập, đã không làm được mỹ nữ, nên cô muốn làm tài nữ.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn luôn là học phách* trong lòng người khác.

*học giỏi và một sách

Bởi vì ngoại trừ học tập, cô không biết mình còn am hiểu cái gì.

Nhưng Quý Tử Khiêm lại xem thường cô, cũng vì sự chăm chỉ của cô.

Anh ta ngay trước mặt bạn bè chế giễu cô trắng trợn: "Cô làm sao chăm chỉ thế, vô dụng cả thôi." Nhưng rõ ràng ngay từ đầu, hai người bọn họ ở chung anh ta đã từng tán thưởng cô học rất lợi hại, là người rất hiền lành đấy.

Sau đó, giữa bọn họ sao lại biến thành bộ dạng đó?

Tô Đường thấy mình sắp tràn ra nước mắt, cắn chặt môi dưới, không muốn nhớ lại người đã hung bạo làm tổn thương mình.

Tô Đường vẫn luôn tin tưởng một đạo lý: "Có tri thức sẽ thay đổi vận mệnh."

Cho nên, ở kiếp trước, cho dù đã đến đại học, cô vẫn như cũ chăm chỉ khắc khổ, coi như Quý Tử Khiêm chế giễu cô, cô cũng không từ bỏ học tập.

Quan niệm này, cho đến đời này, cô cũng không dao động.

Nhưng cô ở kiếp trước, dù sao cách thời trung học sắp bốn năm rồi, học đại học khác hoàn toàn cấp ba, coi như cô là học phách, cũng không có khả năng vẫn còn nhớ hết tri thức của cấp ba.

Nhưng không sao, cô tin tưởng mình rất nhanh có thể một lần nữa nhặt lên tri thức mình đã từng học qua.

Cô đã quên gần hết kiến thức cơ bản của cấp ba, như vậy hiện tại chỉ có thể từ cơ sở đầu tiên bắt đầu ôn tập, cũng may cơ sở của cô vững chắc, không bao lâu đã dần dần tìm về cảm giác làm bài trước kia.

Tốc độ lớn nhất... Hợp lực là không... Lợi dụng năng lượng cơ giới bảo toàn...

Trong lòng Tô Đường nghĩ, một bên thuận ý giải đề, càng làm càng như ý.

Hai phút đồng hồ sau, cô thuận lợi tính ra đáp án. Cô so sánh đáp án của mình và bài giải phía sau, phát hiện kết quả giống như đúc. Lúc này Tô Đường mới thở ra một hơi thật dài, nhin không được mắt hơi cong. Mặc dù đề thi này là cơ sở, nhưng cô đã tốt nghiệp trung học gần bốn năm rồi, giờ phút này có thể giải đáp án, nói rõ ràng cô không trả toàn bộ tri thức lại cho giáo viên. Ngay từ đầu nhặt lại học tập có thể sẽ có chút khó, nhưng cô tin tưởng mình sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Ở kiếp trước, trước khi gặp được Quý Tử Khiêm, điều duy nhất có thể khiến cô cảm thấy khoái hoạt, chỉ có học tập.

Nhưng gặp được Quý Tử Khiêm rồi, cô mới phát hiện toàn bộ thế giới của mình đều sáng.

Chỉ đáng tiếc...

Cuộc đời này, cô hạ quyết tâm, không gặp lại Quý Tử Khiêm.

Chỉ có thể tránh đi ngày họ gặp nhau, như vậy đời này, bọn họ sẽ là người xa lạ rồi.

Anh ta cũng không còn cơ hội thương tổn đến cô.

Dẫm đạp lòng chân thành của cô nát bét.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Edit: Đào Sindy

Lúc ăn cơm tối, hai nam chủ vẫn không ở trong nhà. Ngoại trừ Tô Đường, trong biệt thự cũng chỉ có dì Trầm.

Mặc dù nghĩ như vậy không tốt lắm, nhưng Tô Đường thực tình cảm thấy, hai người bọn họ không ở đây, cả người cô tự nhiên hơn hẳn.

Tô Đường tự mình dùng cơm tối xong, sau khi ăn xong dì Trầm còn chuẩn bị cho cô hoa quả và sữa bò, rất thân mật chu đáo.

Nơi gần biệt thự nhà họ Khương Tô Đường còn chưa quen thuộc, cho nên sau khi ăn xong cô không ra ngoài đi dạo, mà trực tiếp trở về phòng của mình tiếp tục đọc sách. Không biết đọc bao lâu, dưới lầu đột nhiên truyền đến một trận tiếng cãi vã kịch liệt. Trừ cái đó ra, còn có tiếng vật nặng quảng xuống đất phát ra tiếng vang lớn.

Trong lòng Tô Đường giật mình, vô thức nhìn về thời gian hiển thị trên điện thoại di động, 23:00 rồi.

Thì ra trong lúc bất tri bất giác, đã trễ như vậy.

Như vậy, hiện tại cha con Khương Ung và Khương Tri đã về?

Lúc Tô Đường nghĩ như vậy, tiếng rống giận dữ của Khương Ung dưới lầu càng vang dội thêm. Nghe thôi đã làm người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Bên dưới đã xảy ra chuyện gì thế?

Tô Đường vô thức mím chặt môi, trong lòng bối rối, không biết nên mở cửa đi xuống dưới lầu xem tình hình hay không.

Lúc này, trong tiếng mắng chửi của Khương Ung đột nhiên có thêm tiếng kêu lên của dì Trầm.

"Ông ơi, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, tiếp tục đánh sẽ xảy ra chuyện đó!" Trong giọng dì Trầm mang theo kinh hoàng và lo lắng rõ ràng.

"Đánh chết thì sao!" Khương Ung còn đang nổi nóng, giọng rống vang động trời. Coi như cách cánh cửa, Tô Đường vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Tô Đường vô cùng lo lắng, nhất thời đứng ngồi không yên, cô nghĩ, vẫn nên đứng dậy, cẩn thận từng li từng tí mở khe cửa.

Dưới lầu, Khương Ung cầm một đầu dây lưng, hung hăng quật lên lưng Khương Tri, mà cả người Khương Tri đứng nghiêm, sắc mặt anh tái nhợt, trên trán có mồ hôi lạnh ứa ra, nhưng anh chỉ nhếch môi mỉm cười, im lìm không nói một tiếng.

Khương Ung thấy bộ dạng này của anh, càng tức giận trong lòng, dây lưng trong tay quật càng mạnh mẽ: "Để ông đây đánh chế thằng nghịch tử này!"

Toàn bộ người dì Trầm cũng đã nhào tới, kéo cô tay Khương Ung, giọng điệu lo lắng: "Ông à, đừng đánh, sau lưng Tiểu Tri đã đầy máu, nếu thật sự đánh tiếp sẽ xảy ra chuyện!"

Trong giọng Khương Ung có ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tay ông cầm dây lưng, nói với Khương Tri: "Bà đâu biết nó đã làm gì! Tuổi còn nhỏ, đã biết vì con gái mà đánh nhau, trưởng thành còn chịu nổi sao?"

Khương Ung nói xong, lại bắt đầu động thủ, trong miệng ông tức giận chất vấn: "Bản lĩnh này? Đánh người ta thành dạng nào rồi? Ngày mai mày đi xin lỗi ngay cho ông!"

Mặt mày Khương Tri lạnh nhạt, không vì mình cầu xin tha thứ, cũng không giải thích gì, một mực duy trì trầm mặc. Nghe Khương Ung bảo anh đi xin lỗi, anh mới lạnh lùng mở miệng: "Không."

Lần này, cứ như trong ngọn lửa nhỏ thêm một giọt dầu, thế lửa lập tức càng cường thịnh hơn: "Cánh mày cứng rồi hả nhãi ranh? Trước đó động một chút lại tặng người ta mấy ngàn đồng tiền quà, tao không nói gì, lần này trực tiếp đánh người ta tàn phế, nếu ông đây không quản mày, cũng không biết sau này mày còn làm ra chuyện gì!"

Nói xong, thắt lưng trong tay Khương Ung vung càng dùng lực.

Tô Đường đứng ở lầu hai, có thể nghe được tiếng thắt lưng Khương Ung vung.

Tô Đường không nhìn thấy vết thương sau lưng Khương Tri, nhưng nhìn tư thế kia của Khương Ung, nghĩ cũng biết, thương thế của anh chắc chắn sẽ không nhẹ, cô hít sâu một hơi, cảm thấy mình không thể xem tiếp nữa, mở cửa phòng ra.

Hành động này của cô, lập tức hấp dẫn ánh mắt ba người phía dưới.

Tô Đường nấp máy môi, nhận lấy ánh mắt của ba người, nỗ lực đè xuống kinh hoàng nơi đáy lòng, cẩn thận từng li từng tí nói: "Chú Khương, đừng đánh nữa."

Khương Ung nhìn thấy Tô Đường, cũng không biết là bởi vì chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, hay là nguyên nhân gì khác, thế mà thật sự ngừng động tác trong tay. Dì Trầm vô thức thở dài một hơi, nhìn Tô Đường với ánh mắt cảm kích.

Ánh mắt Khương Tri vẫn lạnh nhạt như cũ, anh không nhìn Tô Đường, trong miệng nhàn nhạt hỏi: "Đánh xong rồi à?"

Trong giọng nói rõ ràng mang theo hờ hững và không quan tâm.

Lời này lọt vào lỗ tai Khương Ung chính là chết cũng không hối cải, ông lại nổi giận hơn, dì Trầm lập tức giữ chặt Khương Ung, trong miệng vội vàng nói: "Tiểu Tri, cháu lên lầu trước đi."

Khương Trì không nán lại thêm dưới lầu, nghe vậy im lặng không lên tiếng một mình lên lầu.

Tô Đường nhìn về mặt Khương Trì không thay đổi đi qua bên cạnh mình, lần này, cô rốt cục thấy rõ vết thương đằng sau anh.

Da tróc thịt bong, máu tươi còn đang chảy ra ngoài. Toàn bộ sau lưng áo đều nhiễm vết máu.

Vết thương dạng này, nên lập tức xử lý, nếu không sẽ cảm nhiễm phát sốt đấy.

Nhưng lúc sau Khương Trì đã vào phòng của mình, đồng thời sau đó liền khép cửa phòng lại.

Lúc này, tâm tình Khương Ứng đã bình tĩnh rất nhiều, ông vẫy tay với Tô Đường trên lầu, ra hiệu gọi cô xuống. Tô Đường có chút khần trương, nhưng vẫn đi xuống lầu.

"Ngồi đi." Khương Ứng vừa nói, lông mày vừa nhíu chặt, giống như gặp chuyện khó khăn gì.

Tô Đường theo lời ngồi xuống ghế sa lon.

Khương Ứng nhìn Tô Đường mấy lần, giống như quyết định cái gì, từ trong túi sách của mình móc ra một tấm thẻ bạc, đưa cho Tô Đường.

Tô Đường sững sờ, bị động tiếp nhận: "Chú Khương, đây là?"

"Lời hôm qua chú nói, không phải chỉ là thuận miệng. Sau này, tiền sinh hoạt của hai đứa các cháu chú sẽ gửi qua thẻ này, mặt mã số thẻ là từ một đến sáu."

Tô Đường lắc đầu liên tục, giọng điệu bối rối: "Chú Khương, thẻ này không được."

Khương Ứng đưa tay ngăn cô, trong giọng nói mang theo sát phạt quá quyết, giọng điệu không cho từ chối: "Thẻ của nó chú đã đóng hết. Sau này tiền sẽ cho cháu quản, đưa tiền chạp thẳng nhai ngu ngốc này không đến mấy ngày không biết đã sài đi đâu hết."

Tô Đường còn muốn nói gì, nhưng chuyện này, nhìn từ nét mặt đối phương đã không thể thương lượng.

Cô không có cách nào, chỉ có thể bị động tiếp nhận khoai lang bồng tay này.

Sau khi nói xong, Khương Ứng nhìn không được đưa tay vuốt huyệt thái dương của mình.

Di Trầm vừa nhìn liền biết bệnh đau đầu của ông lại tái phát.

"Ông ơi, đầu lại đau sao? Có muốn ăn chút gì hay không còn uống thuốc?"

"Không cần, buổi tối uống nhiều rượu rồi, cho tôi một bát canh giải rượu là được."

"Được rồi." Di Trầm nói xong, liền đến phòng bếp vội vàng chuẩn bị canh giải rượu cho Khương Ứng.

Phòng khách dưới lầu trong nhất thời chỉ còn lại Tô Đường và Khương Ứng.

Trông mặt Tô Đường nhìn mũi gầy của mình. Còn đang vì chuyện mình nhận thẻ bạc khi này mà bối rối.

"Khai giảng xong, mấy đứa đều ở nhà, không hao tổn nhiều, muốn tiêu tiền cũng phải có chỗ. Nó dùng tiền vung tay quá trán đã quen, thẻ này không tốt. Bình thường chú làm việc bận quá, không rảnh theo dõi nó, cháu cố gắng trông coi hộ chú nhé." Khương Ứng nhìn Tô Đường, mỗi câu mỗi chữ chậm rãi nhắc nhở.

Trong lòng Tô Đường cảm thấy trĩu nặng, Khương Ứng là một người cha, lại cầu xin cô.

Nhưng cô thật sự không rõ mình có thể đạt tới đối phương mong đợi không.

Tô Đường ngược mắt, rất muốn hỏi Khương Ứng một câu tại sao. Rõ ràng trong lòng lo lắng cho con của mình như vậy, tại sao vừa rồi đánh anh ác như thế?

Nhưng lúc này, di Trầm bưng canh giải rượu ra: "Ông, canh giải rượu đã xong."

Tô Đường mấp máy môi, hai tay đan xen để trên đùi của mình. Thật ra vừa rồi cô cứ tưởng tượng như vậy, nhưng trên thực tế, cô không có dũng khí hỏi ra miệng.

Khương Ứng ừ một tiếng, tiếp nhận canh giải rượu từ tay di Trầm, uống một ngụm lớn.

Sau khi uống xong, Khương Ứng nhắm mắt vuốt trán của mình. Lúc này Tô Đường mới phát hiện, đối phương nhìn qua vô cùng mệt mỏi. Không biết đã qua bao lâu, Khương Ứng mới mở mắt nói với Tô Đường: "Cháu đi nghỉ trước đi."

Tô Đường nhẹ gật đầu, trở về phòng của mình.

Đêm nay, cô ngủ không yên ổn.

Ngay từ đầu là nghĩ đến vết thương sau lưng Khương Trì, sau đó lại nghĩ tới màn hai cha con này giằng co, cuối cùng lại nghĩ tới Quý Từ Khiêm. Cứ như vậy suy nghĩ lung tung không biết bao lâu, đã khuya Tô Đường mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Hôm sau, lúc cô tỉnh lại còn rất sớm, chỉ vừa sáu giờ. Mặc dù ngủ không đủ sáu tiếng, nhưng sau khi tỉnh lại cô không hề có chút buồn ngủ nào.

Tô Đường rời giường, thay quần áo rồi rửa mặt, sửa soạn chính mình rồi đi xuống lầu.

Lúc này di Trầm giống như mới vừa dọn dẹp phòng bếp xong, bà ta đang dùng tạp dề lau tay, nhìn thấy Tô Đường, trên mặt bà ta lộ ra thần sắc mừng rỡ: "Đường Đường, cháu dậy rồi à?"

"Dạ." Tô Đường nhất thời có chút không hiểu, không biết sao di Trầm lại ngạc nhiên mừng rỡ như thế.

Di Trầm tiến lên, sốt ruột giữ chặt tay của cô nói: "Bữa sáng di đã chuẩn bị xong, để trong phòng bếp. Com trưa di cũng chuẩn bị xong, đến lúc đó cháu hâm lại là được."

Tô Đường nghe đối phương nói từng câu bản giao, đột nhiên giống như đã hiểu một ít, hỏi: "Di Trầm, hôm nay có việc à?"

Di Trầm thở dài nói: "Đúng vậy, con dâu di dự tính hôm nay sinh con, di không đến đó xem thì trong lòng không yên." Di Trầm nói xong, dùng tay sờ lên ngực của mình.

Tô Đường ồ một tiếng, sau đó chân tâm thật ý nói: "Di Trầm, chúc mừng di nha."

Di Trầm lộ ra một nụ cười vui sướng phát ra từ nội tâm, sau đó thần sắc lại có chút lo lắng: "Rạng sáng thì ông đã đi rồi, di gọi cho ông ấy nhưng không ai nhận. Nhưng di chỉ đi một lúc, tối sẽ về, hẳn là sẽ không có chuyện gì. Cháu giúp di trông nhà, đợi lát nữa nhớ gọi Tiểu Trì rời giường ăn sáng, com trưa cháu hâm lại là được."

Nói xong, di Trầm như nhớ ra gì đó, đuổi theo hỏi một câu: "Hâm đồ ăn lại cháu biết chứ?"

Tô Đường nhẹ gật đầu, khéo léo nói: "Cháu biết, di Trầm."

"Tốt rồi." Di Trầm buông tạp dề ra cực nhanh, sau đó cầm bọc của mình lên, vừa đi vừa nói: "Di đi trước, cháu ăn sáng trước nha." Nói xong cũng không đợi Tô Đường đáp lại, liền vội vã rời đi.

Tô Đường đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, nhìn đến khi di Trầm khuất bóng mới vào phòng bếp. Vào phòng bếp, lúc này Tô Đường mới phát hiện xác thực di Trầm đã sớm vì bọn họ chuẩn bị xong đồ ăn sáng và com trưa.

Trong phòng bếp trưng bày mười mấy món ăn. Bất kể là bữa sáng hay là com trưa đều rất phong phú. Nhìn ra được, nhà họ Khương rất chú trọng đến việc ăn uống.

Tô Đường múc thêm cho mình một chén cháo hoa nữa, lại thêm một cái trứng ốp la, rồi lại thêm ít cải bẹ. Mặc dù nhìn qua buổi sáng phối hợp đơn giản thanh đạm, nhưng lại rất phù hợp khẩu vị Tô Đường. Kỹ xào rán trứng của di Trầm cực kỳ thành thạo, màu sắc của cái trứng ốp la này vàng óng ánh, nhìn thôi đã làm người ta thèm nhỏ dãi, cải bẹ cũng do di Trầm tự chế, mang theo cảm giác đặc biệt, cải bẹ mua bên ngoài không có được hương vị như thế.

Không thể không nói, tay nghề nấu com của di Trầm thật sự không tệ.

Coi như món ăn đơn giản như vậy, ăn thôi cũng làm cho người ta cảm thấy mồm miệng thơm ngát, khen không dứt miệng.

Sau khi ăn sáng xong, Tô Đường ở dưới lầu xem báo chốc lát.

Một năm này ký ức của cô đã có chút mơ hồ, nhưng năm gần nhất ngoại trừ Khương Ứng xảy ra chuyện, còn lại hẳn cũng không có chuyện lớn gì đặc biệt. Nghĩ như vậy, Tô Đường liền để báo xuống. Cô nhìn thoáng qua thời gian, đã muốn 7h, giờ này, hôm qua Khương Trì từ sớm đã xuống lầu, nhưng hôm nay làm sao đến hiện tại anh còn chưa xuất hiện?

Trong lòng Tô Đường nhất thời có chút bận tâm.

Cô đột nhiên nghĩ đến vết thương sau lưng Khương Trì.

Thương thế của anh, tối hôm qua đã xử lý chưa?

Tô Đường ngồi ngây ngốc dưới lầu một lúc, Khương Trì vẫn không xuống dùng bữa sáng. Cô đứng ngồi không yên, nghĩ đến nhắc nhở của Khương Ứng, đến cùng vẫn không nhịn được lên lầu, gõ cửa phòng Khương Trì.

"Khương Trì, anh ở đâu?"

Cô đứng ở cửa ra vào đợi một chút, nhưng bên trong vẫn như cũ không có bất cứ động tĩnh gì.

Tô Đường mới phát giác được không đúng, cô vô thức vịn tay nắm cửa, không nghĩ tới Khương Trì không khoá cửa, cửa lập tức liền mở ra.

Trong phòng màn cửa kéo kín, làm cho trong vòng đen kịt một màu, Tô Đường thích ứng trong giây lát, mới rốt cục thấy rõ tình huống trong phòng.

Cô cũng không có thời gian đi dò xét bố trí trong phòng, tia sáng tối mờ trong phòng, cô nhìn thấy Khương Trì đưa lưng lộ ra cái ót về phía cô.

Tô Đường suy nghĩ, trong miệng cẩn thận hỏi: "Khương Trì, anh có khỏe không?"

Khương Trì không nhúc nhích chút nào, cũng không có phát ra tiếng gì, Tô Đường cảm thấy có chút không giống bình thường, cô đi đến đối diện Khương Trì, lúc này mới phát hiện Khương Trì nhũn mày, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra.

Trong lòng cô chấn động, trực tiếp đưa tay sờ lên trán anh, vừa sờ, cô mới phát hiện trán của anh nóng hổi!

Nhiệt độ này, xem chừng khoảng bốn mươi độ.

Tô Đường đẩy Khương Trì, trong miệng vội vàng nói: "Khương Trì, anh nóng quá, bây giờ anh cảm thấy thế nào?"

Nghe được giọng Tô Đường, Khương Trì mới thanh tỉnh hơn, trong miệng anh thì thảo nói: "Khát."

Tô Đường lập tức đi lấy một ly nước, nâng đầu Khương Trì lên, để Khương Trì uống nước, anh lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Tô Đường cẩn thận từng li từng tí lật chăn của Khương Trì ra, xem xét vết thương sau lưng anh, cô không nghĩ tới, tối hôm qua thế mà Khương Trì không xử lý thương thế của mình!

Thật là quá làm loạn!

Cho nên hiện tại có thể bởi vì nhiễm trùng nên Khương Trì mới sốt cao.

Cứ đốt như vậy, có thể anh sẽ bị cháy hông mất.

Nghĩ như vậy, rốt cuộc Tô Đường mất bình tĩnh hẳn.

Cô vội vàng đẩy Khương Trì một cái, giọng điệu kinh hoàng: "Khương Trì, anh bị bệnh rồi, nhất định phải đi bệnh viện ngay lập tức."

Trong miệng Khương Trì hừ hừ vài tiếng, Tô Đường cũng không biết anh nói gì.

Tô Đường suy nghĩ, như nghĩ ra gì, cô lập tức về phòng của mình, cầm điện thoại di động lên, bấm đường dây nóng gọi cấp cứu.

Cô ở trong điện thoại nói rõ tình huống và địa chỉ, không bao lâu, thì xe cứu thương đã đến.

Bác sĩ đặt Khương Trì lên xe cứu thương, Tô Đường cũng theo đến bệnh viện.

Nhìn vết thương sau lưng Khương Trì được xử lý, vào nước biển, Tô Đường mới hoàn toàn yên tâm.

Quả nhiên cô không đoán sai, nhiệt độ cơ thể vừa rồi của Khương Trì có thể hơn ba mươi chín độ rưỡi, gần bốn mươi độ. Nhiệt độ cơ thể như thế đã vô cùng nguy hiểm. Cho nên cô nói chuyện với anh, đối phương mới không có phản ứng gì, bởi vì lúc đó ý thức của anh đã mơ hồ.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, Tô Đường cũng không có việc gì làm, ngồi ở bên cạnh, chống cằm nhìn Khương Trì trên giường bệnh.

Bây giờ mặt mày Khương Trì an ổn, nhìn qua vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng bất cần đời ngày thường.

Lúc này cô mới phát hiện, lông mi của anh cực kỳ dài, không chỉ dài, còn cong, vô cùng xinh đẹp, khiến người ta không nhịn được muốn dùng ngón tay chạm vào.

Mà dáng dấp anh cực kì đẹp đẽ, so với một số nam minh tinh đang hot hiện tại nhìn đẹp hơn rất nhiều.

Trong lúc bất tri bất giác, thời gian Tô Đường đánh giá không ngắn. Trong lúc cô dò xét đối phương, Khương Trì đột nhiên mở mắt ra.

Tầm mắt của hai người lập tức giao nhau.

Tô Đường làm sao cũng không nghĩ ra, thế mà nhanh như vậy Khương Trì đã tỉnh. Cô vô thức dờn ánh mắt.

Khương Trì nhìn thấy Tô Đường ngồi ở một bên, sắc mặt dừng lại. Anh quan sát chung quanh một chút, phát hiện không phải phòng của mình, cũng không phải trong nhà mình.

Người được mùi vị của nước khử trùng rất rõ ràng, Khương Trì mới phát hiện mình giờ khắc này đang ở trong bệnh viện.

Khương Trì ho nhẹ một tiếng, Tô Đường lo lắng hỏi: "Anh muốn uống nước hả?"

"Ừm." Khương Trì đáp lại một tiếng, trong giọng nói toàn là giọng mũi.

Động tác Tô Đường tự nhiên cho Khương Trì uống nước, dù sao trước đó ở trong phòng Khương Trì, cô đã cho đối phương uống một lần rồi, cho nên lần này làm rất quen thuộc, Khương Trì ngược mắt nhìn thoáng qua Tô Đường mớm nước cho anh, híp mắt, sắc mắt không hiểu.

Uống xong nước, Khương Trì vừa nằm xuống, hiện tại anh còn chưa hạ sốt hoàn toàn, cho nên còn suy yếu, nhưng cũng may đã không có vấn đề gì lớn rồi.

"Cô đưa tôi tới?" Giọng Khương Trì có chút khàn khàn, nhưng vẫn êm tai như cũ.

"Ừm."

Khương Trì nghe vậy nhú mày, nhìn đáng vẻ đối phương một bộ cánh tay nhỏ bấp chân nhỏ, trong đôi mắt mang theo hoài nghi rõ ràng.

Tô Đường biết đối phương hiểu lầm, tròn mắt nấp máy môi, nhỏ giải thích: "Em gọi điện cho cấp cứu, là xe cứu thương đưa anh tới bệnh viện."

Xe cứu thương.

Khương Trì nghe vậy sững sờ. Sau đó tròn mắt cười lấm tấm.

Rõ ràng anh không cong môi, nhưng Tô Đường biết, bây giờ anh đang cười.

Nụ cười này, không giống nụ cười hồ hững trong quá khứ, mà có hương vị không nói ra được.

Khương Trì vào xong nước biển, liền có thể về nhà. Tuổi anh còn nhỏ, mặc dù vết thương sau lưng nhìn qua có chút nghiêm trọng, nhưng trở về nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, liền không sao rồi.

Hai người bắt xe về biệt thự. Ở Thủ Đô này, tiền bắt xe rất đắt. Đoạn đường từ bệnh viện về đến biệt thự, không lâu lắm, nhưng cũng cần ba trăm đồng tiền.

Lúc Khương Trì muốn bỏ tiền mới phát hiện trên người mình không có đồng nào, chỉ có thể trở mắt nhìn Tô Đường thanh toán tiền đi đường.

Anh chép một tiếng, nhìn Tô Đường đi phía trước mình, móc chìa khoá, mở cửa, lúc này mới chậm rãi cùng tiến lên: "Lần sau tôi sẽ đưa tiền xe cho cô."

Bước chân Tô Đường không tự chủ dừng lại, nghĩ đến anh bị đóng thẻ bạc, lắc đầu, nhẹ nói: "Không cần."

Khương Trì nhún vai, cũng không để câu "Không cần" này của cô trong lòng.

Bất tri bất giác đã giữa trưa rồi, nghĩ đến Khương Trì chưa ăn sáng, động tác Tô Đường lưu loát đi hâm thức ăn, trong thời gian này, Khương Trì về phòng của mình đổi một bộ quần áo sạch sẽ.

Trên bàn cơm, Tô Đường giải thích một chút chuyện của đi Trầm với Khương Trì, Khương Trì ừ một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Cơm nước xong xuôi, Khương Trì nhận được một cuộc điện thoại, không biết đối phương nói gì, anh từ từ cong môi, đáng vẻ anh cong môi cười rất mê người, nhưng giờ phút này xem ra, lại mang theo chút nguy hiểm.

Bởi vì trong mắt anh không có ý cười.

Khương Trì nhẹ chép một tiếng: "Chờ tao tới."

Cúp điện thoại, Khương Trì cầm chìa khoá xe trên bàn, chuẩn bị ra cửa.

Tô Đường trông thấy, đi đến bên cạnh anh, do dự mấy giây vẫn không nịn được nói: "Khương Trì, vết thương của anh còn chưa tốt."

Khương Trì ngoài ý muốn nhú mày, sau đó lười biếng cười.

Anh nâng cằm Tô Đường lên, cũng không quan tâm mặt cô còn băng gạc, trong giọng nói có ý trêu chọc: "Quan tâm tôi, hả?"

Âm cuối vô cùng mê người, Tô Đường không quen như vậy, cô cắn môi dưới, nghĩ đến lời bác sĩ nhắc nhở, vẫn gật đầu, nhẹ nói: "Bác sĩ bảo anh cần nghỉ ngơi thật tốt."

Khương Trì khẽ cười một tiếng, ghé bên tai cô nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ về liền."

Nói xong, anh sờ đầu Tô Đường, quay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Edit:Đào Sindy

Tô Đường giơ tay lên cầm điện thoại, nhìn thoáng qua thời gian, thời gian Khương Trì đi khỏi đã gần ba tiếng. Nhưng cho tới bây giờ, anh vẫn chưa về. Tô Đường không biết Khương Trì đi làm gì, nhưng từ biểu cảm trong lúc anh nhận cú điện thoại kia, Tô Đường có thể phát giác được, hẳn là có chuyện xảy ra rồi. Ba tiếng đã qua, cũng không biết tình huống của Khương Trì bên kia bây giờ ra sao.

Khương Ung không có ở đây, Khương Trì không có ở đây, di Trầm cũng không có ở đây, trong biệt thự lớn trống trải chỉ có một mình Tô Đường, cô ngồi trước cửa sổ sát đất, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách, nhưng chậm chạp không lật trang kế tiếp.

Lúc này, điện thoại bàn trong biệt thự đột nhiên vang lên đĩnh linh linh. Tâm tư Tô Đường đang bay bổng lập tức bị kéo lại, cô do dự một chút, đứng dậy đi nhận điện thoại.

"Tô Đường?" Bên đầu kia điện thoại có người lười biếng gọi cô.

"Ừm, Khương Trì à?" Giọng điệu này, thái độ này, biết số mấy bàn trong biệt thự, Tô Đường có thể nghĩ tới, chỉ có một người.

Khương Trì ở bên kia đầu dây cười một tiếng: "Là tôi."

Tô Đường mím môi, trong giọng nói mang theo lo lắng: "Khương Trì, anh không sao chứ."

Khương Trì trong điện thoại chép một tiếng: "Có chút chuyện, cần cô hỗ trợ."

"Chuyện gì?"

"Cô rảnh không? Đến chỗ tôi một lát."

"Có rảnh. Được."

Nói xong, Khương Trì ở đầu dây bên kia bắt đầu đọc địa chỉ.

Tô Đường dùng bút ghi lại, liền lập tức cầm túi tiền ra cửa.

Vì muốn theo kịp tốc độ, Tô Đường đi trực tiếp đến địa điểm Khương Trì nói, nơi này cách biệt thự nhà họ Khương có chút xa, lại kẹt xe, lúc Tô Đường đến, đã là 30" sau rồi.

Vừa xuống xe, cô liếc mắt liền thấy Khương Trì đứng dựa vào tường.

Khoảng cách hai người bọn họ có chút xa, cô chỉ có thể nhìn thấy anh dựa vào tường tay bỏ vào túi quần, một tay khác kẹp lấy một điều thuốc, nét mặt của anh ẩn trong sương mù, khiến người ta nhìn không rõ ràng.

Tư thế anh hút thuốc rất đẹp trai, có hương vị hơi hột, Tô Đường đến gần ngửi trong một khoảng thời gian, cô đã phát hiện chung quanh có năm ba cô bé đi ngang qua ba nhìn anh bằng ánh mắt tán thưởng, dđ-lqđ

Bên cạnh anh còn đứng hai người, nhưng Khương Trì trời sinh là nguồn sang, người bên cạnh đều thành nền của anh, để người ta theo bản năng xem nhẹ người còn lại, trong mắt chỉ nhìn thấy mình anh.

Ba người bên trong, tư thế của anh thanh thần, thân thể như ngọc, mặc dù giờ phút này tóc và quần áo áo hơi có vẻ lộn xộn, nhưng trên người có khí chất mà những người còn lại không có.

Lúc Tô Đường đi đến chỗ bọn họ, ba người bọn họ còn đang nói chuyện gì đó.

Tô Đường loáng thoáng đã nghe được mấy câu.

"A Trì, có phải mày định cưới Từ Đông không?"

Khương Trì nhẹ à một tiếng, giọng điệu rất hững hờ: "Tao cần cưới à?"

"Đúng thế. Nhưng mà Từ Đông không nghĩ như vậy."

Khương Tri không trả lời, nụ cười trên mặt nhìn qua rất nhạt.

"Mày và Kiều Sinh sao rồi?"

Khương Tri hút một hơi thuốc, mắt hết cả hứng nói: "Chia tay."

"Ách, mới chưa bao lâu."

Một người khác hình như còn muốn hỏi gì, nhưng lúc này, bọn họ phát hiện Tô Đường đi tới.

Nhìn thấy Tô Đường, Khương Tri đứng thẳng người, ánh mắt xuyên thấu qua khoảng cách gần như vậy, nhìn về phía cô. Ánh mắt của anh cực kỳ có tính xâm lược, khiến nhịp tim Tô Đường theo bản năng dừng lại.

Sau đó anh từ từ nhếch miệng, nhìn cô lộ ra nụ cười vô lại.

Khương Tri dùng khẩu hình miệng nói với cô: "Cô đã đến."

Tô Đường đi đến bên người Khương Tri, từ trong mũi thuốc lá nghe được mùi máu tanh, cô ngước mắt nhẹ giọng hỏi: "Anh đánh nhau?"

Khương Tri ừ một tiếng, trong miệng nói: "Không sao."

Vết thương lại lặn nửa đồ máu, không sao à.

Tô Đường muốn hỏi thêm, há hốc mồm, nhưng lại không hỏi.

Hai người đứng bên cạnh Khương Tri lúc này cũng hoàn toàn đặt ánh mắt trên người Tô Đường. Một nam sinh có tướng mạo anh tuấn trong đó, ánh mắt càn rỡ đánh giá băng gạc trên mặt Tô Đường mấy lần, nhin không được nhỏ giọng trong miệng lầm bầm: "A Tri, ánh mắt của mày càng ngày càng đặc biệt rồi."

Tuy nói anh ta dùng từ hình dung là "Đặc biệt", nhưng mọi người đều biết anh ta đang nói bóng gió, nói xấu Tô Đường.

Tô Đường cắn chặt môi dưới, cúi đầu.

Khương Tri tùy ý liếc qua người nói chuyện, lạnh nhạt nói: "Không biết nói thì cút."

Nam sinh không thêm đề ý Khương Tri bảo anh ta cút, anh ta dùng cùi chỏ cọ xát eo Khương Tri, đứng chép miệng với Tô Đường, cười híp mắt hỏi: "Đây là ai vậy? A Tri, sao mày lại kêu em gái tôi đón?"

Khương Tri bóp tắt tàn thuốc, ném xuống đất tùy ý đạp một chút, vừa hững hờ nói: "Ai cần mày lo?"

Nam sinh nhin không được nháy mắt ra hiệu, trong miệng cười nói: "Vâng vâng vâng, tao mặc kệ, tao chỉ thuận miệng hỏi một chút."

Khương Tri ném cho anh ta ánh mắt hỏi hột, cong môi, đáng vẻ cười như không cười.

Nam sinh có vẻ quen thân với Khương Tri, cũng không sợ anh, chủ động xích lại gần Tô Đường, đầu tiên là xin lỗi: "Em gái, lời vừa rồi của anh không có ý gì cả, em đừng để trong lòng."

Tô Đường ừ nhẹ một tiếng.

Nam sinh cười híp mắt tiếp tục giới thiệu với cô: "Chào em gái, anh là Lăng Lang, anh em tốt với Khương Tri." Nói xong đặt tay lên vai Khương Tri, một bộ hai anh em tốt. Khương Tri cũng không đẩy anh ta ra, hai người bọn họ nhìn qua xác thực quan hệ không tệ. đđ--l--q--đ

Tô Đường nhẹ gật đầu, nhẹ nói: "Chào anh, em là Tô Đường."

"Giọng em gái thật dịu dàng nhẹ nhàng, nghe không giống như khẩu âm nơi này của chúng ta." Mặt mũi Lăng Lang tràn đầy hiếu kỳ với Tô Đường dạng em gái này, bình thường anh ta gặp không nhiều.

Nói chuyện đều nhỏ nhẹ như vậy.

Nhìn qua cũng đặc biệt yếu đuối.

Tô Đường nhấp máy môi, nhẹ giải thích: "Em đến từ phía nam."

"Thì ra là em gái phía nam, trách không được đáng đáp như vậy..." Lăng Lang do dự mấy giây, nhìn những chỗ trên mặt Tô Đường không có băng gạc mấy giây, trái lương tâm nói: "Phần nộn non mềm."

Khương Trì ho nhẹ một tiếng, Lãng Lang lập tức nói tiếp: "Giọng nói của em thật dễ nghe, trong thành ngữ nói là, nói là. Ừ là, ngô nông nhuyễn ngữ*.
Nghe thôi đã làm người ta cảm thấy xương cốt mềm ra."

*tức chỉ giọng địa phương vùng Giang Nam ngữ điệu uyển chuyển dễ nghe

Lãng Lang rất quen dùng, giờ phút này dùng giọng điệu ngả ngón cười hì hì nói.

Tô Đường mím chặt môi, cúi đầu không nói, cô không quen tiếp xúc chung với loại nam sinh công tử nhà giàu như Lãng Lang.

Khương Trì nghiêng đầu nhẹ nhàng nhìn Lãng Lang một chút, anh em của mình có đức hạnh gì anh rõ ràng nhất, đây là một người ăn mặn không kỵ chú, trong miệng cảnh cáo nói: "Mày cách xa cô ấy ra."

Lãng Lang nghe vậy có chút ngoài ý muốn, nhất thời có chút không dám tin: "A Trì, mày..."

"Cô ấy khác với chúng ta." Khương Trì nói xong câu này thì không tiếp tục giải thích thêm gì, nhưng Lãng Lang vẫn khó hiểu. Mấy anh em họ, đã chơi phải chơi cho được, nhưng xem xét Tô Đường thuộc dạng gái ngoan ngoan, bé cưng hiền lành, không giống dạng ăn chơi.

Nhưng trên mặt lại dán đầy băng gạc? Hình dạng thế nào cũng thấy không rõ lắm. Đối mặt như vậy, lại đùa giỡn, anh ta cũng đùa giỡn không nổi nữa. Hiện tại Khương Trì nói kiểu này, Lãng Lang cũng lập tức thu hồi đức hạnh cười đùa tí tưng, không trêu cô nữa.

So với bé thô trắng nhu thuận, anh ta vẫn thích thích gái ngực to cá tính.

Chuyện nơi đây nhìn qua đã giải quyết rồi, Tô Đường và Khương Trì chuẩn bị rời đi, người vẫn ở bên cạnh trầm mặc đột nhiên mở miệng: "A Trì, có cần tao..."

Người kia nói còn chưa dứt lời Khương Trì đã đoán được anh ta muốn nói gì, anh nói ra từng chữ, giọng điệu không cho từ chối: "Không cần."
đđ*!q*đ

"A Trì, thật ra mày không nên thế." Người kia vừa nói, vừa nắm hai tay thật chặt.

"Mày yên tâm, tao sẽ nghĩ biện pháp."

Nói xong, Khương Trì liền nhanh chân rời đi, người kia há to miệng, không tiếp tục nói nữa.

Tô Đường chạy chậm mấy bước đi theo Khương Trì.

Đoạn đối thoại vừa rồi, Tô Đường nghe như rơi vào trong sương mù, cũng không biết bọn họ đánh nhau thần bí gì.

Đây là thế giới của họ. Mà cô cũng chỉ là một người ngoài.

Bọn họ bây giờ đang ở Đại học Thành, chung quanh quán net, KTV cùng tiệm tạp hóa rất nhiều. Mặc kệ lúc nào, nơi này đều có rất nhiều người, đều là sinh viên đại học.

Khương Trì nhìn không chớp mắt, có mục đích đi về một hướng, Tô Đường không biết anh đi đâu, chỉ có thể chạy chậm vừa đuổi theo, vừa hỏi anh: "Không quay về sao?"

Khương Trì nghiêng đầu nhìn cô một cái, cong môi nở nụ cười: "Cô chờ ở đây, tôi sẽ quay lại ngay."

Tô Đường cho là anh còn có chuyện gì muốn làm, khéo léo ừ một tiếng, chờ ngay tại chỗ.

Gần Đại học Thành có rất nhiều cặp tình nhân.

Bọn họ tay nắm tay, vui cười giận hờn.

Thình thoảng có người đưa ánh mắt dò xét Tô Đường.

Tô Đường cảm thấy mặt có chút nóng lên. Cô ngồi xổm xuống, chôn mặt giữa đầu gối mình.

Sau năm phút, lúc Khương Trì cầm trong tay một ống kem, thấy tình huống như vậy, cả người Tô Đường thành một cục nho nhỏ, nhìn qua vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Anh nhú mày lại, ngồi xổm bên người Tô Đường, hỏi: "Thế nào?"

Tô Đường nghe được giọng Khương Trì, lúc này mới ngẩng đầu lên, lắc đầu, trong miệng nói: "Không sao."

Khương Trì nghĩ Tô Đường chạy tới chạy lui quá mệt, cho nên hiện tại mới ngồi xuống nghỉ ngơi, anh không tiếp tục hỏi, đưa ống kem trong tay cho Tô Đường: "Cho này."

Tô Đường không hiểu nhận ống kem.

Xem xét, là vị matcha. Đúng khẩu vị cô thích.

Khương Trì cũng không nói thứ khác: "Ăn đi."

Tô Đường không biết vì sao Khương Trì mua cho cô một ống kem, chẳng lẽ là đây là phí cô ngàn dặm xa xôi vất vả chạy tới? Cô nghĩ mãi mà không ra nên không tiếp tục suy nghĩ, thời tiết quá nóng, không ăn ống kem nó sẽ tan mất, nghĩ như vậy, Tô Đường duỗi ra đầu lưỡi phẩn nộn nhẹ nhàng liếm một miếng trên ống kem.

Không có cô gái nào cưỡng nổi sức quyến rũ của đồ ngọt.

Tô Đường cũng không thể.

Kem vị matcha rất ngon.

Ngọt thấm vào lòng.

Dễ dàng khiến người ta quên đi chuyện không thoải mái.

Khương Trì một mực cúi đầu nhìn Tô Đường, thấy cô vui vẻ mà nheo hai mắt, anh cảm thấy năm đồng cuối cùng trên người mình dùng vô cùng đáng.

Anh nhìn chăm chăm mặt cô, đột nhiên cảm thấy băng gạc trên mặt cô chướng mắt.

"Mặt của cô bị sao vậy?" Khương Trì đột nhiên hỏi.

Động tác Tô Đường liếm ống kem đột nhiên ngừng lại.

Câu nói này của Khương Trì, để cô lập tức hồi tưởng lại chuyện xảy ra ngày mình trùng sinh.

Bác gái kia không chút lưu tình dùng cây chườm lạnh mặt cô.

Trầm Oánh trong xe, ánh mắt mang theo ý vị cao cao tại thượng, ngồi trong xe bình thản nhìn cô.

Vừa nghĩ tới Trầm Oánh, Tô Đường liền ngăn không được hốt hoảng trong lòng.

Trầm Oánh như là một tảng đá luôn đè nặng trong lòng cô, cô sợ lúc nào, cái tảng đá sẽ nổ tung, khiến cô thịt nát xương tan.

Khương Trì thấy hốc mắt Tô Đường ửng đỏ, chẹp một tiếng, sờ đầu Tô Đường: "Yên tâm, anh sẽ bảo vệ em."

Tô Đường xoay người, không cho anh đụng đầu mình.

Tóc của cô đã đến eo, bởi vì đi vội vàng, quên buộc tóc lên, cho nên một đầu tóc đen nhu thuận giờ phút này trải ra sau lưng, cả người lộ ra nhu thuận mà mềm mại.d.d.l.q.đ

Khương Trì cười khẽ một tiếng, cũng không sờ đầu cô nữa, đứng dậy, một người đi phía trước, phát tay với cô: "Đi thôi, về nhà."

Tô Đường ừ một tiếng, yên lặng đuôi theo.

Khi ở trên xe Tô Đường mới có cơ hội kiểm tra vết thương của Khương Trì.

Cô xem xét vết thương trên lưng Khương Trì, phát hiện quả nhiên vết thương lại bị vỡ, giờ phút này còn chảy máu. Toàn bộ áo T-shirt đều bị thấm ướt.

"Lát nữa sẽ sốt." Trong giọng Tô Đường có chút bất đắc dĩ.

Khương Trì đột nhiên xích lại gần cô, nhìn vào mắt cô.

Giữa hai người chỉ cách một khoảng cách. Có thể nghe được hô hấp lẫn nhau.

Về gần đến, lúc này Khương Trì mới phát hiện, Tô Đường có một đôi mắt hạnh cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt cô đen kịt như đêm tối đầy sao, bên trong cất giấu năng lượng ngôi sao, khiến người ta không tự chủ mà sa vào đó.

"Quan tâm anh vậy, hả?"

"Em..." Tô Đường muốn giải thích mình được Khương Trì ứng nhò, cho nên mới quan tâm anh nhiều hơn, nhưng vừa nghĩ tới quan hệ giữa hai cha con bọn họ ở thế như nước với lửa, nhất thời không biết nên nhắc đến Khương Trì không.

Mà Tô Đường yên lặng, được Khương Trì xem là, cô đã chấp nhận.

Khương Trì đưa tay chống bên người cô, hai người cách rất gần, có thể cảm nhận được câu hỏi lẫn nhau, trong miệng anh nói: "Anh rất đau."

Tô Đường tin là thật, lập tức mở to mắt hạnh, ánh mắt lóe lên vẻ bối rối, cô sợ Khương Ưng vì sốt cao suy yếu mà phải gọi xe cứu thương đi bệnh viện: "Vậy chúng ta trực tiếp đi bệnh viện đi."

Khương Trì nhìn Tô Đường trước mắt giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi, trong lòng xẹt qua chút cảm xúc lạ thường thật nhanh, anh cong môi, nói: "Không cần, về nhà em giúp anh thay thuốc là được."

"Được." Tô Đường không do dự đã đồng ý.

Khương Trì trầm mặc mấy giây, sau đó mới nhìn vào mắt cô, gằn từng chữ nói: "Vừa rồi anh nói, là thật."

"Cái gì?" Tô Đường tròn to mắt, đầy nghi ngờ hỏi anh.

"Anh sẽ bảo kê em. Lời hứa hẹn này, có hiệu lực cả đời." Giọng Khương Trì rất nhẹ, rất nhạt, nhưng bên trong có nghiêm túc chỉ anh mới biết.

Tô Đường nghe được, nhưng không để trong lòng.

Qua khoảng thời gian ở chung này, cô đã không còn sợ hãi ở chung với Khương Trì như ngày đầu.

Cô đã cảm nhận được rõ ràng, thiếu niên ở trước mắt không sát phạt quả quyết như mười năm sau, một Khương Trì trầm mặc ít nói. Anh trước mắt, chỉ là một thiếu niên phản nghịch mười tám tuổi.

Anh hiện tại, còn chưa biết khái niệm cuộc sống.

Cũng không biết tầm quan trọng của lời hứa.

Anh sẽ chỉ coi là, lời hứa đó rất cool.

Tô Đường nghe lời hứa của anh, sẽ không coi là thật.

Bởi vì từ Quý Tử Khiêm, cô đã hiểu được một đạo lý. Lời hứa hẹn của đàn ông đều là giả dối. Lúc họ nồng tình mật ý với mình thì sẽ không ngừng nói những lời dễ nghe, sẽ trao lời hứa mãi mãi, sẽ hứa hẹn cả đời cả kiếp với mình, nhưng sau khi tình cảm phai nhòa, lập tức sẽ vứt bỏ mình như giấy rách.

Loại hứa hẹn này, nghe qua coi như xong.

Lúc về đến biệt thự nhà họ Khương, điện thoại bàn trong biệt thự đang không ngừng vang, cũng không biết đã vang lên bao lâu.

Khương Trì phối hợp đi về phòng mình ở lầu hai.

Tô Đường chỉ có thể nhận cú điện thoại này.

Gọi điện thoại tới là dì Trầm.

"Dì Trầm, chừng nào đi về?" Tô Đường ở trong điện thoại hỏi.

"Ai nha, Đường Đường, đi gọi điện thoại đến là nói cho cháu chuyện này, con dâu đi đã vào phòng sinh rồi, nhưng không biết lúc nào mới có thể sinh, đi phải ở chỗ này chăm sóc nó, cũng không biết lúc nào mới có thể trở về, cơm tối mấy đứa phải tự xử, có được không?" Dì Trầm ở bên kia huyền thuyên một hồi.

Tô Đường trầm mặc một chút, nhẹ giọng ừ một tiếng.

Tình thế trước mắt, chắc hẳn dì Trầm sẽ mặc kệ như thế nào cũng sẽ không chạy về nấu cơm cho họ đâu.

Nhưng cũng may buổi trưa Tô Đường đã nhìn qua tủ lạnh, bên trong còn có không ít nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, buổi tối vẫn có thể ứng phó một chút.

Tô Đường một mình ngồi dưới lầu trong chốc lát, Khương Trì cũng không xuống lầu, cô đột nhiên nghĩ đến vừa rồi Khương Trì bảo cô giúp anh thay thuốc sau lưng. Nghĩ như vậy, cô đi lên lầu hai, muốn giúp Khương Trì thay thuốc.

Cửa phòng Khương Trì không đóng chặt, cô nhẹ nhàng đẩy ra.

Giờ phút này là buổi chiều ngày hè, ánh mặt trời chói lọi, khiến phòng Khương Trì sáng rõ, cho nên Tô Đường vừa vào cửa, liếc mắt liền thấy Khương Trì để trần nửa người trên.

Anh mặc bên dưới quần dài ở nhà, nhìn thấy Tô Đường, cả người anh nằm ịch xuống giường, trong miệng nói: "Thuốc để trên nền, em tới giúp anh thay nào. Tay anh không chạm đến."

Tô Đường theo lời tìm kiếm trên mặt đất một chút, từ trong túi nhựa lấy từ bệnh viện hôm qua cầm ra băng gạc sạch sẽ và thuốc nước.

Nhìn băng gạc và thuốc nước, Tô Đường đột nhiên cảm thấy mình và Khương Tri hiện tại thật sự là cá mè một lứa.

Cô bị thương trên mặt, mà đối phương bị thương ở sau lưng.

Bởi vì có kinh nghiệm đối băng gạc trên mặt mình, cho nên Tô Đường đổi băng gạc cho Khương Tri vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Khương Tri còn là một thiếu niên, nhưng sau lưng của anh đã có chút sức mạnh, màu da không phải loại trắng nõn không thấy mặt trời, mà là màu lúa mì khỏe mạnh.

Tô Đường hơi đánh giá, trong lòng liền hiện lên bốn chữ vai rộng eo hẹp.

Cô không thể không cảm thán, trời cao thật ưu đãi cho Khương Tri.

Không chỉ cho anh gia thế xuất chúng, lại cho anh bề ngoài mê người, dáng người xuất chúng.

Tô Đường cẩn thận gỡ xuống băng gạc vốn có trên lưng Khương Tri.

Băng gạc tuyết trắng đã bị máu tươi nhiễm đỏ.

Vết thương dưới băng gạc lộ ra dữ tợn. Nhìn thôi đã thấy đau.

Tô Đường cẩn thận dùng khăn mặt sạch sẽ lau mép vết thương sạch sẽ, sau đó bôi nước thuốc lên vết thương.

Trong cả quá trình, Khương Tri không nói một tiếng, nhưng từ phản ứng của anh, vẫn có thể nhìn ra anh rất đau. Bởi vì Tô Đường có thể cảm nhận được cơ bắp bàn tay mình có chút rung động, động tác cô theo bản năng càng nhẹ nhàng dịu dàng, một bên hỏi Khương Tri: "Đau không?"

Khương Tri ừ một tiếng, trong giọng nói mang theo một chút ý cười: "Em sờ lên là anh sẽ hết đau ngay."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Edit: Đào Sindy

Xác định buổi tối đi Trầm không quay về, đồ ăn buổi trưa mặc dù chuẩn bị vô cùng phong phú, nhưng Khương Tri đang trong giai đoạn trưởng thành, khẩu vị rất tốt, cho nên cũng không còn thừa.

Vì thế Tô Đường chỉ có thể tự mình ra tay làm cơm tối.

Dù sao trong nhà chỉ có hai người là Tô Đường và Khương Tri, cho nên cô cũng không định làm cơm tối quá phong phú, quyết định giản lược hết thảy. Trong tủ lạnh còn có không ít trứng gà, cà chua, còn có mì sợi, cô lấy hai thứ nguyên liệu nấu ăn đơn giản này, bắt đầu làm hai bát mì.

Mặc dù nguyên liệu vô cùng đơn giản, không có gia vị canh gà, nhưng tay nghề của Tô Đường ở kiếp trước vẫn còn, cho nên mì trứng gà cà chua đơn giản hương vị cũng rất ngon.

Khương Tri ăn một miếng cái, sau đó lại uống một ngụm canh. Anh có chút ngoài ý muốn nhượng mỳ, nhìn Tô Đường, trong miệng tán thưởng nói: "Mùi vị không tệ."

Tô Đường đang an tĩnh ăn mì, nghe được tán thưởng của Khương Tri, nhẹ giọng ừ một tiếng.

Tài nấu nướng của cô mặc dù so ra kém đi Trầm, nhưng cũng coi là rất không tệ rồi. Trong tất cả các món ăn, cô am hiểu nhất, chính là nấu mì. Bởi vì ở kiếp trước, Quý Tử Khiêm cực kỳ thích ăn bánh bột, bất kể là bột rau trộn, hay là bánh tương chiên, hay là bột tam tiên bình thường, tất cả những thứ anh ta thích, là một kẻ yêu thích bánh bột chính cống. Vì thế Tô Đường bỏ công sức ra khá nhiều, cô cố gắng học nấu mì, nước canh ngon, để người ta ăn còn muốn ăn lại. Quý Tử Khiêm không chỉ tán thưởng tay nghề của cô một lần.

Chỉ đáng tiếc...

Tô Đường nấp máy môi, đuổi hồi ức ra khỏi đầu mình.

Giả bộ như không có chuyện gì tiếp tục ăn.

Ăn cơm tối xong, Tô Đường bỏ bát vào máy rửa bát, lựa những thứ cùng loại để chung, chuẩn bị đợi lát nữa ném đi, sau đó dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ. Mà trong thời gian này, hai tay Khương Trì cắm vào túi, tư thế thanh thản dựa vào cửa phòng bếp, ánh mắt vẫn luôn chăm chú đi theo cô.

Tô Đường bỏ vỏ trứng gà và những thứ bỏ đi vào túi nhựa, quay người, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ nói với Khương Trì: "Anh có thể đừng nhìn em không."

Ánh mắt Khương Trì như bóng với hình, khiến Tô Đường như có gai sau lưng. Cô không quen, chỉ có thể lên tiếng.

Tư thế của Khương Trì không thay đổi, một mực nhìn chằm chằm Tô Đường đứng trước mặt anh.

Giờ phút này, mặt cô buông xuống nhìn qua vô cùng nhu thuận dịu dàng ngoan ngoãn.

"Đương nhiên." Ngừng lại một chút, giọng Khương Trì trêu chọc nói: "Không thể."

"Tại sao." Tô Đường tròn mắt, nhẹ giọng hỏi.

"Bởi vì... Anh muốn nhìn em." Khương Trì ôm cánh tay, đứng cách Tô Đường một mét, khoe môi khẽ nhếch, nửa thật nửa giả nói.

Tuy nói mấy ngày qua, Tô Đường và Khương Trì ở chung, khiến cô thành thói quen thảnh thơi Khương Trì sẽ trêu chọc, nhưng cô còn không hoàn toàn thích ứng.

Tô Đường biết bây giờ mình cũng không dễ nhìn, trên mặt tất cả đều bị băng gạc bọc lấy. Khương Trì nói muốn nhìn cô cô đương nhiên sẽ không coi là thật.

Hôm qua lúc cô còi băng gạc thay thuốc, phát hiện vết thương vẫn rất rõ ràng. Qua mấy ngày nữa lại đến bệnh viện kiểm tra, đến lúc đó cũng không biết tình huống vết thương phục hồi như thế nào.

Tô Đường lo lắng trong lòng, mấy ngày gần đây ngủ không ngon giấc.

Nếu thật sự hủy dung...

Cô bối rối lắc đầu, tự an ủi trong lòng mình, sẽ không, sẽ không bị hủy dung đâu.

Bởi vì lúc này ở kiếp trước, gương mặt này còn chưa bị hủy.

Khương Trì lấy tay sờ cằm của mình, trầm mặc mấy giây, hỏi: "Ông già để em quản phí sinh hoạt của anh à?"

Tô Đường nghe vậy nhẹ gạt đầu, tròn mắt giải thích nói: "Chú Khương cho em một tấm thẻ bạc, phí sinh hoạt của chúng ta sau này, chú ấy sẽ gửi qua thẻ này."

Khương Trì nhìn cái cổ tuyết trắng yếu ớt của người trước mắt, nhướn mày, trong miệng cười khẽ nói: "Em muốn quản anh sao?"

Tô Đường nghe vậy kinh hoàng ngẩng đầu, một đôi mắt hạnh trưng đến tròn trịa, lắc đầu liên tục nói: "Không, em không nghĩ sẽ quản anh đâu."

Khương Trì nhún mày, mắt hứng thú nhìn người trước mắt sắc mặt khẽ biến thành trắng bệch, nhìn qua Tô Đường hốt hoảng không thôi, chỉ cảm thấy cô bây giờ như bé thỏ trắng bị dọa sợ.

Anh không chút hoang mang vươn tay về phía cô, bàn tay hướng lên trên, ngón trỏ ngoắc ngoắc với cô.

Tô Đường nhìn ngón tay thon dài sạch sẽ trước mắt, nghi ngờ nhìn anh, không hiểu ý.

Khương Trì khẽ ách một tiếng: "Thẻ bạc đâu?"

Tô Đường mới hiểu dụng ý anh đứng đây nhìn mình này giờ.

Thì ra là vì tấm thẻ bạc Khương Ưng đưa cô.

Chắc hẳn lúc này anh đã phát hiện thẻ bạc của mình đã bị đóng băng.

Trong bụng cô thoáng chần chờ. Lúc Khương Ưng đưa thẻ bạc cho cô, liên tục dặn dò cô, nói cô để ý tiền, không thể giao thẻ bạc cho Khương Trì. Nhưng làm sao cô cũng không nghĩ đến thế mà nhanh như vậy Khương Trì đã tìm tới cửa. Chuyện này khiến cô nhất thời không biết nên làm sao.

Tiền trong tấm thẻ này, nguyên bản Tô Đường không có ý định dùng, ăn đều ở nhà, cô bình thường gần như không cần phải hao phí, tấm thẻ này cô giúp Khương Trì giữ, nếu anh cần dùng, cô nhất định sẽ lấy tiền cho anh trước tiên.

Nhưng hiện tại anh trực tiếp đòi lấy thẻ bạc mang đi.

Rõ ràng lúc trước cô đã hứa với Khương Ung.

Nhưng bây giờ...

Tô Đường còn đang do dự, Khương Trì cười khê một tiếng, anh lười biếng đứng thẳng người, sau đó lại gần sát cô hơn, gần thêm một bước, liền đụng cô, mặc dù Khương Trì còn thiếu mấy tháng mới tròn mười tám, nhưng anh đã rất cao, nhìn qua có lẽ đã một mét tám rồi, cho nên anh đứng trước mặt Tô Đường, từ trên cao nhìn chăm chú xuống Tô Đường, vẫn khiến cô cảm thấy áp lực.

Tô Đường vô ý thức lui một bước.

Nhìn thấy hành động Tô Đường lui ra phía sau, Khương Trì cũng không thêm để ý, tay anh vẫn không thu hồi, lười biếng hỏi: "Thẻ đâu? Không phải nói không muốn quản anh à? Hả?" Chữ hả cuối cùng của anh, âm cuối hơi lên giọng, có ý không nói nên lời.

Tô Đường lắc đầu, môi có chút trắng bệch, miễn cưỡng giải thích nói: "Không phải em muốn quản anh, mà là thay anh tạm thời cất giữ."

"Ồ?" Giọng điệu Khương Trì có chút kéo dài, sau đó anh cười tùy ý: "Vậy trước tiên em lấy cho anh xem chút."

Nghe đối phương hiện tại chỉ muốn xem, Tô Đường theo bản năng thờ dãi một hơi, cô không tiếp tục do dự, trực tiếp từ trong túi móc ra tấm thẻ kia, muốn đưa cho Khương Trì xem. Nhưng vừa lấy thẻ ra, một giây sau thì có một bàn tay cầm thẻ đi từ trong tay cô.

"Anh..." Tô Đường tròn mắt hốc mồm.

Hiện tại Khương Trì cũng đã quay người nhanh chân rời đi, anh vừa dùng tay phải giơ thẻ bạc lên, vừa thuận miệng nói: "Tối nay sẽ trả thẻ lại cho em."

Tô Đường vừa định nói gì đó, người Khương Trì cũng đã đến cửa rồi. Cô há to miệng, đến cùng vẫn không gọi lại.

Làm sao cô cũng không nghĩ ra, vậy mà Khương Trì lại trực tiếp cướp thẻ đi.

Về phần anh nói tối sẽ trả thẻ, Tô Đường cũng không biết là thật hay là giả, hiện tại vừa ăn xong cơm tối, thật ra coi như là tối rồi.

Nhưng mà đối với Khương Trì mà nói, bây giờ vẫn còn rất sớm.

Tô Đường ném túi rác đi, đến phòng bếp dọn dẹp, trở về phòng của mình. Cô lấy sách giáo khoa ra, học ngữ văn một hồi, lúc này điện thoại để trên bàn đột nhiên chấn động một cái.

Cô cầm điện thoại di động lên, ngón tay chạm nhẹ, màn hình lập tức phát sáng lên. Cô liếc mắt liền thấy giữa màn hình chính có một tin nhắn tự động được gửi đến: "Bạn đã tiêu 4999 đồng cho POS trong tài khoản đăng ký của mình vào 17:26."

Ngón tay Tô Đường không khỏi chạm vào số 4999.

Thẻ Khương Ung đưa đăng kí số điện thoại của cô. Cho nên tấm thẻ có chi cái gì, thì đều gửi tin về điện thoại cô, đây là tín nhiệm của Khương Ung đối với cô, cho nên ông mới không đăng kí thẻ trên điện thoại của mình.

4999.

Bỏ ra số tiền kia, ngoại trừ Khương Trì, không có người thứ hai.

Tô Đường mấp máy môi, không biết học sinh cấp ba như Khương Trì dùng số tiền kia làm gì.

Tô Đường xem ra, đây cũng không phải là một số tiền nhỏ.

Đột nhiên cô nghĩ đến câu nói trong đêm Khương Ung chửi mắng Khương Trì: "Động một chút là tặng cho người ta mấy ngàn đồng làm quà!"

Cho nên, hiện tại anh lại đi mua đồ tặng người khác sao?

Còn không đến một tuần lễ, sẽ khai giảng học cấp ba, thẻ tiền này là tiền sinh hoạt tháng này và tháng sau của họ.

Tô Đường không đi máy rút tiền kiểm tra số dư còn lại, cho nên cũng không biết ngay từ đầu thẻ có bao nhiêu tiền.

Cô cũng không rõ, tiêu hết năm ngàn trong thẻ thì còn dư bao nhiêu.

Tô Đường nhàn nhạt nghĩ, chỉ cần không phải còn một đồng thì tốt. Còn lại mấy trăm đồng, đến lúc đó hoạch định một chút, vẫn đủ.

Kiếp trước Tô Đường tính toán tỉ mỉ để sống, cho nên gặp tình huống hiện tại như vậy, cô cũng không để trong lòng. Vì cô hầu như không tiêu sai gì, tiền còn lại, cũng cho Khương Trì tiêu thôi. Hiện tại cô đang lo lắng, nếu Khương Ung biết Khương Trì cầm thẻ bỏ ra gần năm ngàn có thể lại đánh anh không.

Kim đồng hồ bất tri bất giác trượt đến chín giờ, có thể bởi vì hôm nay ngồi xe hơi lâu, cho nên Tô Đường hơi mệt chút, cô tắt một cái rồi nằm xuống.

Đang lúc cô mơ màng màng sắp ngủ, cửa phòng cô bị người ta gõ. Người gõ cửa hình như không có tính nhẫn nại gì, gõ ba cái cộc cộc cộc.

Tô Đường trở mình, cầm điện thoại để bên gối đầu nhìn thời gian.

22:22

Đoán chừng dì Trầm cũng chưa về nhà, Khương Ưng sẽ không dùng loại phương thức này gõ cửa, như vậy còn lại chỉ có mình Khương Trì.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, người cửa gõ cửa lại không kiên nhẫn gõ ba cái.

Tô Đường lập tức rời giường, mở cửa.

Đứng ngoài cửa quả nhiên là Khương Trì.

An một tay cầm điện thoại không biết làm gì, một tay còn lại duy trì tư thế gõ cửa.

Nhìn thấy Tô Đường, anh đưa điện thoại di động bỏ vào túi. Ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô.

Ngoài cửa chỉ mở một cây đèn hành lang, dưới ánh đèn lơ mơ, lộ ra đôi mắt của anh càng thâm thúy, giống như đại dương mênh mông.

Tô Đường chuyển ánh mắt, không nhìn thẳng anh.d.l.q.đ

Ánh mắt Khương Trì chậm rãi đảo quanh váy ngủ sợi tổng hợp của Tô Đường, trong mắt hiện lên ý cười.

Tô Đường phát giác cử động của đối phương, vô thức nhìn xuống trang phục của mình. Tưởng ngủ cô không tệ, cho nên váy ngủ cũng không có chỗ nào không ổn, cả người cũng không lộ ra chỗ không nên lộ.

Cô thở dài một hơi.

Khương Trì móc thẻ bạc từ trong túi ra, dùng ngón tay trở cùng ngón giữa kẹp lấy, đưa cho cô: "Này."

Tô Đường không nghĩ tới thẻ mà Khương Trì thật sự trả thẻ bạc lại cho cô. Cô còn tưởng rằng anh sẽ không trả.

Nhìn thấy Tô Đường cầm lấy thẻ bạc, Khương Trì tùy ý cong môi, chuẩn bị về phòng của mình.

Tô Đường không biết vì sao, cảm thấy nhất thời xúc động, đột nhiên kêu anh lại.

"Khương Trì." Giọng cô cũng không lớn, trong đêm khuya an tĩnh, nghe vào nhu hòa mà ấm áp.

"Gi?" Khương Trì dừng bước lại, quay người nhìn cô.

Anh thoải mái nhưong mây, không bị trời buộc, và tùy tiện.

Không thể không nói, đây là một thiếu niên vô cùng hấp dẫn ánh mắt thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi. Khi tuổi của anh lớn hơn, càng thành thực hơn, anh sẽ hấp dẫn càng nhiều ánh mắt cô gái khác.

Tô Đường quý thần xui khiến hỏi: "Anh... Thật sự mua quà cho người khác sao?"

Khương Trì nghe vậy trong mắt hiện lên kinh ngạc rõ ràng.

Rõ ràng, Tô Đường đã phát hiện.

Cô đột nhiên mất đi dũng khí tiếp tục hỏi.

Tô Đường bối rối lắc đầu, tóc dài đến eo theo động tác của cô khẽ lắc lư, nếu không có băng gạc trên mặt, đây sẽ là một hình ảnh vô cùng duy mỹ.

Khương Trì lập tức hiểu ý đối phương.d^đ(l%q%đ

Anh từ từ cong môi, cười tùy ý, có phần vô lại, nguy hiểm lại mê người.

Nhất thời anh không trả lời, mà đến gần mấy bước, nhích tới gần Tô Đường, trong lúc Tô Đường đang định rút lui, bị cánh tay Khương Trì kéo lại.

Bởi vì là ngày hè, cho nên Tô Đường mặc váy ngủ không tay, lộ ra bên ngoài cánh tay trắng nõn mà tinh tế, khi Khương Trì sờ lên, trong lòng ngoài ý muốn một chút.

Cánh tay của cô mang theo xúc cảm như ngọc chất tinh tế tỉ mỉ.

Tô Đường muốn rút cánh tay của mình ra, tay Khương Trì dùng sức hơn, vững vàng nắm lấy cô, không cho cô đào thoát.

Anh cười nhẹ hỏi: "Em để ý, hả?"

Tô Đường mở to mắt hạnh, ánh mắt lóe lên không biết làm sao. Cô biết mình hỏi sẽ khiến đối phương hiểu lầm.

Cô hỏi xong, mình cũng phát hiện câu hỏi vừa rồi nghe như là ghen.

Nhưng lời đã nói ra như nước tràn, không thể thu về.

Cho nên giờ phút này cô chỉ có thể liều mạng lắc đầu: "Không..."

Nhưng giọng nói rất nhỏ, nghe không giống như phủ nhận, càng giống càng che càng lộ.

Khương Trì vui vẻ nhẹ cười vài tiếng, cảm thấy Tô Đường trước mắt hốt hoảng, cực kỳ đáng yêu, đáng yêu đến, khiến anh muốn ức hiếp cô.

Anh cúi người, dán bên tai cô hỏi: "Không ngại? Chứ?"

Tô Đường còn đang lắc đầu, nghe được câu này của anh, phản ứng mấy giây mới hiểu được anh nói cái gì, vội lắc đầu thành gật đầu.

Nhưng động tác lúc đầu của cô là lắc đầu.d/đl/q/đ

Khương Trì thấy hốc mắt Tô Đường ửng đỏ, giống một con thỏ nhỏ bị bức đến mức nóng nảy, cũng biết mình không thể trêu đùa cô quá ác.

Anh ở bên tai cô chậm rãi nói hai chữ: "Không có."

Sau khi nói xong, Khương Trì từ từ đứng thẳng người, trở về phòng của mình.

Cho đến khi truyền đến tiếng đóng cửa, Tô Đường mới phản ứng được hai chữ kia của Khương Trì có ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Đào Sindy

Có lẽ bởi vì đoạn giao lưu ngắn ngủi trước khi ngủ với Khương Trì, đêm nay, Tô Đường mơ thấy Khương Trì. Xác thực mà nói, là lúc anh đã gần ba mươi tuổi ở kiếp trước.

Tô Đường vẫn biết, mình hiểu biết ít ỏi về kiếp trước của Khương Trì, ít đến ngoại trừ tên của anh, quan hệ những gì, cô đều không biết. Bởi vì hai người họ sống hoàn toàn ở hai thế giới khác nhau. Anh sinh ra ở nhà quyền quý, cao quý khá giả, mà cô sinh ra ở chợ búa, nóng vội ầm ĩ.

Bọn họ giống như hai đường thẳng song song, mãi mãi không thể gặp nhau.

Ấn tượng của cô về Khương Trì kiếp trước, ít ỏi mà dễ hiểu. Bởi vì tất cả ấn tượng của cô với anh, đều căn cứ vào dáng vẻ anh biểu hiện trước mặt người ngoài, anh chân thực, cô không hiểu rõ, cũng sẽ không có cơ hội hiểu rõ.

Khương Trì là một người vô cùng ưu tú, tướng mạo anh đẹp trai, gia thế xuất chúng, trên người anh luôn luôn mang theo hào quang trước mọi người. Tên của anh thường xuất hiện trên tin tức TV, hoặc xuất hiện trên báo. Cô ở kiếp trước không quá để ý anh, cô chỉ biết là, anh rất khoẻ mạnh, khoẻ mạnh đến nhìn anh cứ như ngựa mặt nhìn mặt trời toả sáng.

Nhưng thật ra, cô vẫn có một số kí ức liên quan đến anh.

Nhưng những kí ức này của cô xem ra, lúc ấy nhìn qua liền đặt ở sau đầu, cũng không để trong lòng, bình thường cũng không nhớ đến, nhưng ký ức đã giúp cô ghi lại.

Cho nên, chỗ sâu nhất trong đầu cô, có lưu lại ký ức liên quan đến anh.

Mộng cảnh đêm nay, liền giúp cô nhớ lại đoạn ngắn nào đó có quan hệ với Khương Trì ở kiếp trước.

Đó là cuộc phỏng vấn trên TV. Trên thực tế, anh rất ít tiếp nhận phỏng vấn, chỉ có lúc cần thiết, mới hiện thân trước mặt công chúng một chút. Mà anh tuy tiện hiện thân một lần, đều có thể gây nên tiếng vang cực lớn.

Lúc đó anh vừa mới được thăng nhiệm lên thiếu tướng. Lên thiếu tướng lúc gần hai mươi tám tuổi, có thể nói là tuổi trẻ đầy hứa hẹn được rồi. Trên TV, MC từng chút từng chút giới thiệu lý lịch cuộc đời Khương Trì, cuộc đời của anh lúc trước, ngần nấp mà loá mắt, những người còn lại làm sao cũng so ra kém hơn.

Cô khi đó, cũng xem TV mà âm thầm sợ hãi than.

Khương Trì vừa tốt nghiệp cao trung liền bay đến Mỹ, học ở trường quân đội West Point nổi tiếng thế giới, anh ở trường học luôn đạt thành tích xuất sắc, năng lực trên không nổi trội nhất, cuối cùng lấy thành tích xuất sắc nhất của khoá tốt nghiệp.

Sau khi từ chối thỉnh cầu lưu chức của đối phương, anh về nước, rời khỏi con đường ba anh đã từng đi.

MC trên TV biểu lộ các loại tán thưởng về anh, trong mắt nữ MC xinh đẹp toàn thưởng thức, tình cảm ái mộ, rõ ràng đến ngay cả người ngồi trước TV như cô còn nhận ra.

MC không che giấu chút ca ngợi nào về anh.

Nhưng biểu lộ của Khương Trì trong tiết mục vẫn luôn lạnh nhạt. Lạnh lùng đến, hoàn toàn không lộ vẻ gì.

Khi tuổi anh chưa qua hai mươi tám, trên người đã có khí thế của cấp trên.

Trong cuộc phỏng vấn, MC hỏi anh, bây giờ anh đã thăng nhiệm lên Thiếu tướng, đây là thành tựu cực kỳ trác tuyệt, nhìn chung lịch sử mười năm gần đây, không ai bằng, phải chăng cuộc sống của anh luôn thuận buồm xuôi gió như thế.

Lúc đó Khương Trì trong tiết mục trầm mặc mấy giây.

Sau đó nói...

Anh nói gì?

Tô Đường có chút lo lắng.

Nhưng lần này, cô không cách nào biết được rồi.

Bởi vì cô hiện tại, đã tỉnh từ trong mộng.

Mà kẻ cầm đầu đánh thức cô, chính là Khương Trì năm sắp đủ mười tám tuổi.

Anh không ngừng ở bên ngoài gõ cửa, tiếng đập cửa không ngừng đã cắt đứt mộng cảnh của Tô Đường.

Cô thanh tỉnh trong chốc lát, nhớ lại những chuyện vừa rồi trong mơ, mới rời giường mở cửa cho Khương Trì.

Khương Trì mặc một bộ đồ thể thao màu đen, tóc ẩm ướt do mồ hôi, mày đẹp mắt sáng, nhìn qua vừa đẹp trai lại vừa khoa trương, hai tay anh đan vào nhau, thanh thần đứng ở cửa ra vào.

Tô Đường ở trong giấc mơ, mơ tới Khương Trì mười năm sau thành thực ổn trọng.

Mà trước mắt, là lúc Khương Trì xuân xanh mười tám tuổi.

Hai Khương Trì lồng vào nhau trước mắt cô, khiến Tô Đường nhất thời có chút không thích ứng, cô trừng mắt nhìn, mới chậm rãi hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Anh đói rồi." Khương Trì lười biếng nói.

Lúc này Tô Đường mới nhớ lại, dì Trầm vẫn chưa về, cho nên trong biệt thự không còn người làm đồ ăn sáng cho họ.

Nhà họ Khương rất chú trọng đến thức ăn, rất ít ăn thức ăn bên ngoài, bọn họ đều ăn trong nhà, mà Khương Trì cũng thế.

"Ừm, em làm ngay."

Xem xét Khương Trì đã biết là người không biết nấu ăn, nhiệm vụ chuẩn bị bữa sáng tất nhiên đã rơi trên đầu Tô Đường.

Khương Trì không đi ngay, mà trực tiếp chỉ rõ thứ mình muốn ăn: "Anh muốn ăn món mì cà chua trứng gà tối hôm qua em làm."

Tô Đường nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, nấu bát mì tiện lợi nhất, rất nhanh là xong, mà lại là mì cà chua trứng gà có thể tính là món bột đơn giản nhất, cô làm vô cùng thuận tay.

Nghĩ như vậy, cô nhẹ giọng ừ một tiếng.

Khương Trì nhìn chăm chăm Tô Đường mấy giây, cảm thấy thời khắc này Tô Đường cực kỳ nhu thuận, nhu thuận đến, anh nói cái gì, cô sẽ vô điều kiện đáp ứng toàn bộ.

Mà cô trước đó, vẫn luôn khéo léo dịu dàng ngoan ngoãn như thế.

Cảm giác thật đúng là một quả hồng mềm.

Khương Trì nghĩ thầm trong lòng.

Khương Trì đi rồi, Tô Đường giờ tay lên xem xét điện thoại bên cạnh, thì ra bên trên đã hiển thị bảy giờ rưỡi.

Giờ này, bình thường đều đã ăn sáng cả rồi.

Không nghĩ tới, đêm nay cô ngủ lâu như vậy.

Nhưng cô hiện tại, trong lòng vẫn lo lắng như cũ về giấc mơ trước đó, thật lâu không cách nào tiêu tan.

Cô biết, đây không phải giấc mơ bình thường, mà là ký ức chân thực của cô kiếp trước.

Như vậy sau này Khương Trì nói gì?

Thực giác nói cho Tô Đường biết điều này rất quan trọng, vô cùng quan trọng.

Nhưng một chút cô cũng không nhớ nổi.

Tô Đường mấp máy môi, nhìn thời gian từ từ đến tám giờ, cũng không ép mình nhớ lại, vội vàng sửa soạn bản thân, cô liền xuống lầu chuẩn bị đồ ăn sáng cho mình và Khương Trì.

Lần này mì cà chua trứng gà cô vẫn phát huy như thường, nước mì ngon, khiến người ta rằng môi thơm ngát.

Lần này mặc dù Khương Trì không khen nữa, nhưng bộ dáng anh mặt mày giãn ra, đã gián tiếp nói cho Tô Đường đáp án, anh rất hài lòng về bát mì cà chua trứng gà.

Sau khi ăn sáng xong, một lần nữa Tô Đường nhận được điện thoại của dì Trầm.

Dì Trầm ở trong điện thoại nói con dâu của mình còn chưa sinh con, nhưng rất nhanh, bà ở trong điện thoại hi vọng Tô Đường có thể giúp bà chăm sóc sinh hoạt hằng ngày cho Khương Trì, thuận tiện giặt quần áo cho Khương Trì. Bà nhắc nhở trong điện thoại, bây giờ thời tiết nóng bức, nếu như quần áo không giặt liên, sẽ bốc mùi hôi.

Sau khi Tô Đường nghe xong, ở đầu dây điện thoại nhẹ giọng ứng.

Cúp điện thoại xong, cô đi đến gõ cửa phòng Khương Trì.

Qua một hồi lâu Khương Trì mới mở cửa.

Anh mở cửa, ánh mắt trong trẻo, anh tuần bức người. Toàn thân anh mang theo hơi nước, tóc còn nước chảy, nhìn qua hẳn là vừa mới tắm qua.

Khương Trì dùng ánh mắt ra hiệu hỏi Tô Đường có chuyện gì.

Tô Đường nói dăm ba câu ngắn gọn kể lại việc dì Trầm dặn, sau đó nhỏ giọng hỏi Khương Trì tắm xong để quần áo đã mặc đâu.

Khương Trì nhìn Tô Đường, thần sắc không hiểu.

Anh hiện tại, cùng anh cả lơ phất phơ trước đó, hững hờ khác biệt, trên người có thêm bộ dáng cao cao trong tay nắm đại quyền trong tương lai.

Cái này khiến Tô Đường theo bản năng không dám nhìn thẳng anh.

Khương Trì trầm mặc mấy giây, sau đó trở về phòng lấy ra mấy cái áo T-shirt anh đã mặc, quần dài, còn có một bộ đồ thể thao giao cho Tô Đường. Làm xong hết thấy, anh liền khép cửa phòng lại.

Tô Đường cũng không thêm để ý đối phương không nói một lời, đầu tiên cô giặt sạch quần áo của Khương Trì, sau đó mới giặt quần áo của mình.

Giặt xong, lại phơi quần áo đã giặt sạch sẽ.

Bận rộn cả buổi, đã hai giờ.

Một ngày này, Khương Trì không đi đâu cả, vẫn đợi ở trong phòng mình.

Tô Đường chưa quen thuộc cuộc sống nơi đây, tất nhiên càng không có khả năng ra ngoài.

Hai người cứ như vậy ở phòng mình đợi cả ngày.

Lúc buổi tối, dì Trầm vội vàng chạy về.

Lúc dì Trầm về, Tô Đường đang chuẩn bị cơm tối trong phòng bếp.

Dì Trầm vừa nhìn thấy Tô Đường, liền cười đến trong bụng nở hoa, bà tiến lên thân thiết kéo tay Tô Đường, ngôn từ sốt ruột nói: "Đường Đường, hai ngày này vất vả cho cháu rồi."

Tô Đường nghe vậy lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không sao cả, dì Trầm." Cô nhìn thấy mặt dì Trầm đầy vui mừng, lên tiếng hỏi: "Dì Trầm, con cháu đi sinh rồi sao?"

Dì Trầm lập tức mặt mày hớn hờ, cười đến mờ trên mặt đều rung động theo, giọng nói của bà vui sướng nói: "Ai nha, sinh rồi, là một thằng nhóc béo múp!"

"Vậy chúc mừng dì rồi, dì Trầm." Tô Đường chân tâm thật ý nói.

Dì Trầm mừng rỡ không thôi, liên tục nói tốt.

Bà nhìn thấy Tô Đường đang bận rộn trong phòng bếp, nhìn qua rất ra dáng, liền nói: "Đường Đường, hôm nay dì Trầm hơi mệt, cơm tối cháu giúp dì làm nhé. Đợi lát nữa chờ cho dì một ít là được rồi."

Tô Đường cảm thấy thời khắc này nhìn qua tâm tình dì Trầm đang vui vẻ, hoàn toàn không nhìn ra có chỗ nào mệt, nhưng cô không quen từ chối, giờ phút này tự nhiên cũng nói không nên lời từ chối nào, thế là liền đồng ý.

Lúc Tô Đường ở phòng bếp vội vàng kết thúc công việc, Khương Tri ôm cánh tay đứng tại cửa ra vào nhìn cô.

Tô Đường nghĩ Khương Tri đói bụng, lập tức nói: "Đồ ăn xong ngay đây."

Khương Tri không trả lời, thần sắc anh lạnh nhạt nói: "Dì Trầm đã trở về."

Tô Đường nhẹ gật đầu, chờ anh nói.

Khương Tri nhìn thấy trong mắt Tô Đường tràn đầy nghi hoặc, cong môi: "Như vậy tại sao em lại ở chỗ này?"

Tô Đường giúp dì Trầm giải thích: "Dì ấy bảo hôm nay quá mệt mỏi, bảo em giúp dì làm cơm tối."

Nụ cười trên mặt Khương Tri thu lại trong phút chốc, không nói tiếng nào quay người đi khỏi phòng bếp.

Tô Đường không rõ tại sao đột nhiên anh lại có biểu cảm như thế.

Cô mấp máy môi, món ăn cuối cùng đã được bày đẹp mắt trong đĩa.

Khi cô bung đĩa ra phòng khách, trong phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng dì Trầm khóc thương tâm.

Tô Đường giật nảy mình, kềm chút ném đĩa trong tay đi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Đào Sindy

Nước trong đĩa theo động tác của Tô Đường mà văng ra tung toé, có một ít còn rơi vào trên quần áo Tô Đường.

Nhưng giờ phút này cô không có tâm tư để ý chuyện này.

Tô Đường không biết trong phòng khách xảy ra chuyện gì, cô vội vàng đặt đĩa vào ngăn tủ, sau đó chạy chậm đến phòng khách.

Trong phòng khách trống trải, dì Trầm ngồi dưới đất la to, bà ta giãy chân bên cạnh, đầy nước mắt nước mũi giã giụa lên án với Khương Tri: "Dì làm

bảo mẫu ở nhà họ Khương các người một năm rồi, tự nhận cần trọng, coi như không có có công lao cũng cũng có khổ lao. Bây giờ cháu không nói lý do đã muốn đuổi việc đi, trên thế giới còn có đạo lý không! Cháu không có quyền làm thế, đi muốn nói chuyện với ông Khương!"

Thần sắc Khương Trì lười biếng ngồi dựa vào ghế sa lon, trong tay tùy ý mà thưởng thức một cái bật lửa.

Anh hoàn toàn không để ý đến dì Trầm như người đàn bà chanh chua khóc trời đập đất trên đường phố, khóe miệng thậm chí còn treo ý cười lười biếng.

Dì Trầm khàn giọng, một mực không ngừng lớn tiếng lặp lại trong miệng: "Đi muốn nói chuyện với ông Khương! Đi nhất định phải nói chuyện với ông Khương! Cháu không có quyền đuổi đi!"

"Vậy thì đi mà nói." Lúc này Khương Trì mới chuyển ánh mắt từ cái bật lửa lên người dì Trầm, anh cong môi cười, tiện tay cầm cái bật lửa trong tay đang thưởng thức ném lên mặt bàn, cái bật lửa rơi trên bàn, phát ra một tiếng cộp giòn vang, làm cho hai người ở đây theo bản năng giật nảy mình.

Khương Trì dùng ánh mắt nghiền ngẫm dò xét dì Trầm từ đầu đến đuôi, cứ như đối phương chỉ là một con tôm tép nhãi nhép không đáng để ý, mà anh, là người cao cao tại thượng nhìn bà ta diễn.

Ánh mắt trắng trợn như thế của Khương Trì, giống như một cái tát vang dội đánh lên mặt dì Trầm, khiến bà ta nhất thời không thể xuống đài được.

Nhưng dù sao dì Trầm cũng đã sống nhiều năm như vậy, những năm này làm bảo mẫu cho đủ người, có ít người nhà dễ tiếp xúc, không dễ làm quen, bà ta sớm đã luyện được da mặt dày. Lúc này bà ta đã khóc mệt, dù sao cũng lớn tuổi rồi, la to lâu như vậy, bà ta sớm đã thở hỗn hển, lúc này chỉ có thể dừng lại, cho mình lối thoát: "Tiểu Trì à, dì Trầm có chỗ nào không tốt, cháu cứ nói với dì, dì Trầm đổi, được không?"

Khương Trì khẽ giũ cọt một tiếng, cũng không nói gì, ánh mắt xuyên thấu nhìn chằm chằm bà ta, cứ như có thể nhìn thấu bà ta từ trong ra ngoài một cách rõ ràng. Khương Trì cười như không cười nói: "Diễn xong chưa? Xong thì đi đi."

Sắc mặt dì Trầm cứng đờ, hoàn toàn không dự liệu được bình thường cậu chủ rất dễ gần bây giờ không nể mặt. Bình thường, mặc dù bà ta và Khương Trì giao lưu không nhiều, nhưng xưa nay Khương Trì sẽ không chủ động tìm bà ta gây phiền phức, không giống khi đối diện ba anh, thái độ anh đối với bà ta rất ôn hoà.

Nhưng bà ta không rõ hôm nay rút cuộc có chuyện gì xảy ra, đột nhiên Khương Trì nói muốn đuổi bà ta, bảo bà ta cút ngay.

Dì Trầm biết hai nam chủ nhân trong nhà, mặc kệ lớn hay nhỏ, đều là người nói một là một, bây giờ Khương Trì nói muốn đuổi bà ta, vậy khẳng định là thật, không phải đùa giỡn. Nhưng bất kể như thế nào, bà ta muốn vì chính mình tranh thủ một chút. Dì Trầm vừa muốn tiếp tục khóc lóc kể lể, đột nhiên, khóe mắt bà ta liếc về Tô Đường đứng chỗ cách đó không xa.

Tô Đường lúc này đứng cách bọn họ vài mét, nhìn thấy tình huống như vậy, nhất thời cô không biết nên làm thế nào, tiền cũng không được, lùi cũng không xong, chỉ có thể tay chân luống cuống nhìn bọn họ.

Nhìn thấy Tô Đường, sức lực dì Trầm như trở về, bỗng nhiên bà ta nhảy dựng lên, chạy mấy bước đến trước mặt Tô Đường, một mực giữ chặt tay cô, trong miệng dồn dập thúc giục nói: "Đường Đường, cháu nói giúp dì với Tiểu Trì đi."

Cả người Tô Đường bối rối, bị tình hình trước mắt, và dì Trầm làm choáng váng.

Cô không biết chuyện gì đã xảy ra, mà dì Trầm trước mắt, khiến cô cảm thấy lạ lẫm đến đáng sợ.

Lực dì Trầm bóp cổ tay cô rất lớn, Tô Đường cảm giác giống như bị kim gọng sắt, hoàn toàn không cách nào tránh thoát.

"Nói gì?" Mặt mũi Tô Đường tràn đầy mờ mịt hỏi.

"Nó nói chỗ này không cần đi, muốn đuổi việc đi! Đường Đường, cháu giúp dì nói một câu công đạo, lúc làm việc dì luôn cẩn thận, tự nhận không làm gì không tốt cả."

Tô Đường mờ mịt nhìn thoáng qua dì Trầm, lại nhìn Khương Trì có bộ dáng hoàn toàn là việc không liên quan đến mình, cô há to miệng, nhưng lại không biết nên nói gì.

Dì Trầm nhìn thấy bộ dáng này của Tô Đường, trong lòng vừa tức vừa gấp, cảm giác đối phương lúc này chẳng có tác dụng gì, động tác dưới tay bà ta bởi vì vội vàng lại tăng lên mấy phần, trong miệng một mực không ngừng nói với Tô Đường: "Cháu nói đi, cháu mau giúp dì nói lời tốt nào!"

Tô Đường vô ý thức nhìn về phía Khương Trì, trong miệng nói: "Khương Trì, dì Trầm..."

Khương Trì cũng đã không còn kiên nhẫn nghe Tô Đường nói tốt dùm dì Trầm. Anh từ trên ghế salon đứng lên, móc túi ra một cái điện thoại di động, anh vừa bấm điện thoại, vừa nhìn dì Trầm, mỗi chữ mỗi câu nói: "Dì mà làm ồn nữa, tôi sẽ gọi báo an."

Dì Trầm không thể tin nhìn Khương Trì: "Tiểu Trì, dù nói thế nào, dì cũng đã ở đây làm bảo mẫu một năm rồi, một năm này, dì tự nhận đối với cuộc sống sinh hoạt thường ngày của mọi người đều để ý, sao cháu có thể đối xử tuyệt tình với dì như vậy?"

Khương Trì nghe vậy phì cười, ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào trên người bà ta: "Dì cho rằng có một số việc, thật sự tôi không biết à?"

Di Trầm nghe vậy, toàn thân cứng đờ, cả người nhìn không được tự nhiên, bà ta miễn cưỡng cười nói: "Tiểu Trì, cháu nói gì vậy? Di nghe không hiểu gì cả?"

"Dì muốn tôi nói ra toàn bộ sao?" Khương Trì chậm rãi nói, cười như không cười nhìn di Trầm. Trước kia di Trầm trộm đồ trong nhà, anh mở một mắt nhắm một mắt lười quản, nhiều tiền như vậy anh còn không để vào mắt. Nhưng bây giờ đối phương càng ngày càng quá mức.

Đối mặt với Khương Trì như thế, di Trầm nhất thời cũng không biết đến cùng đối phương biết bao nhiêu.

Nhưng nhìn qua đối phương, rất giống đã biết gì đó.

Trong lòng bà ta bất chấp hung ác, xem ra hôm nay bà ta chỉ có thể tạm thời khuất phục, xám xịt rồi đi.

Nhưng sớm muộn gì bà ta cũng sẽ quay lại.

Dù sao ở nhà họ Khương này không phải do thằng nhóc đó làm chủ, mà là Khương Ứng.

Đến lúc đó bà ta lại khóc lóc kể lể trước mặt Khương Ứng một chút, coi như Khương Trì nhất định để bà ta đi, cũng không thể?

Hiện tại trước nhện xuống cũng không có gì. Nghĩ như vậy, khoe miệng di Trầm cứng đờ, nói với Khương Trì: "Được được được, Tiểu Trì, di Trầm không nói lại cháu. Nếu như cháu muốn đi đi, vậy đi cũng chỉ có thể đi. Nhưng mà Tiểu Trì à, cháu làm như vậy thật làm di thất vọng và đau lòng đó."

Khương Trì từ chối cho ý kiến.

Đồ của di Trầm ở nhà họ Khương không nhiều, thu thập thật nhanh, sắc mặt Khương Trì vẫn nhàn nhạt ôm cánh tay, nhìn di Trầm thu dọn từng thứ.

Sau cùng di Trầm cầm lấy rương hành lý của mình, cẩn thận mỗi bước rồi đi.

Bà ta cực kì muốn ở lại, nhưng thái độ Khương Trì kiên quyết, nhìn qua căn bản không có chỗ quay lại.

Di Trầm đi rồi, Tô Đường mới bị cảm giác cổ tay đau lòi lại tinh thần.

Vừa rồi di Trầm dùng lực quá lớn, lưu lại một vòng đỏ trên cổ tay cô, đoán chừng ngày mai sẽ bầm xanh lên, nhưng bây giờ không phải lúc để ý chuyện này.

Trong biệt thự nhất thời yên tĩnh, không có người nói chuyện, trống trải đến khiến người ta run sợ.

Hôm nay Khương Trì, khiến Tô Đường cảm thấy lạ lẫm, cũng có chút sợ hãi. Di Trầm làm ở nhà họ Khương hơn một năm, khẩu vị đồ ăn ngày thường cũng rất hợp ý Khương Trì, nhưng bà ta cứ như vậy bị đuổi đi, hoàn toàn không có bất kỳ chỗ trống nào để quay lại.

Nếu như sau này cô chọc trúng chỗ nào của Khương Trì, có thể hay không cũng sẽ bị đuổi đi không chút lưu tình?

Chỉ nghĩ vậy thôi, Tô Đường đã cảm thấy hoảng hốt.

Không, cô nhất định không thể khiến Khương Trì tức giận.

Nhưng nghĩ đến kết cục của di Trầm, Tô Đường không nhận được muốn thăm dò một phen.

Cô nhìn Khương Trì, do dự mấy giây, nói: "Khương Trì, thật ra di Trầm... Làm đồ ăn rất ngon, có muốn..." Câu nói kế tiếp Tô Đường còn chưa nói hết đã im lặng.

Bởi vì sắc mặt Khương Trì đã hoàn toàn trầm xuống.

Tư thế mưa gió nổi lên.

Mặt Khương Trì không thay đổi nhìn Tô Đường: "Em còn giúp bà ta nói chuyện?"

Giọng điệu của anh quá dọa người, sắc mặt thật đáng sợ, Tô Đường lập tức đỏ vành mắt, hai tay cô vẫn nắm chặt váy của mình, không dám khóc ngay.

"Em cảm thấy anh làm sai? Há?" Ánh mắt Khương Trì cực kỳ ép buộc nhìn trên người Tô Đường, khiến cô không khỏi hoảng hốt.

Tô Đường lắc đầu liên tục, nước mắt sắp rơi xuống, cô vội vã giải thích: "Không, không, em chỉ cảm thấy..."

Khương Trì nhú mày, chờ Tô Đường nói tiếp, sắc mặt vẫn âm trầm như cũ.

"Em sợ đến lúc đó chú Khương sẽ tức giận, rồi trách mắng anh."

Nghe Tô Đường nói như vậy, sắc mặt Khương Trì mới dễ nhìn hơn chút, nhưng cũng chỉ là dễ nhìn hơn chút.

Tô Đường nhìn Khương Trì trước mắt không có ý cười chút nào, nước mắt trong hốc mắt rất cực không không chế roi xuống.

Nước mắt tranh nhau chen lấn từ khóe mắt cô tràn ra, sau đó thuận khuôn theo khuôn mặt lăn xuống.

Tô Đường vẫn nghĩ cô nên làm gì tiếp theo. Trước đó cô còn muốn, không chọc Khương Trì tức giận.

Nhưng cô bây giờ, đã khiến Khương Trì tức giận.

Có phải anh cũng muốn đuổi cô đi? Như dì Trầm vậy?

Nghĩ như vậy, Tô Đường liền không nhịn được ngẩng đầu, cặp mắt mông lung sương mù nhìn Khương Trì, đáng về muốn nói lại thôi.

Cô không biết, bộ dáng cô hiện tại, nhìn qua vừa yếu đuối vừa đáng thương.

Khương Trì có tức giận hơn nữa, giờ phút này cũng bị nước mắt của cô dập tắt.

Bộ dáng bánh bao mềm roi nước mắt này, anh còn có thể làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Đào Sindy

Khương Trì không biết cách dỗ con gái đang khóc.

Nếu là đám bạn gái trước kia khóc như thế trước mặt anh, anh chắc chắn sẽ bỏ đi không quay đầu nhìn lại, lười quản sống chết của đôi phương.

Nhưng bánh bao mềm trước mắt này, nếu anh đi thật, đoán chừng cô có thể khóc như thế thật lâu.

Anh chưa bao giờ gặp cô gái nào yếu đuối hơn cô.

Khương Trì ho nhẹ một tiếng, chỉ có thể nói sang chuyện khác: "Đồ ăn đâu? Anh đói rồi."

Tô Đường dùng tay lau nước mắt, động tác này, cô làm rất vô tội, cặp mắt vừa khóc xong nhìn rất hiền dịu, cô nhẹ nói: "Để em bụng đồ ăn ra. Nhiệt độ hẳn vừa vặn."

"Chờ một chút, tay em sao rồi?" Khương Trì nhìn chăm chú, thấy trên tay Tô Đường có một vết đỏ. Anh híp mắt, vết đỏ này lộ ra trên màu da trắng nõn của Tô Đường, nhìn qua cực kỳ chói mắt.

"Không sao đâu, ban nãy dì Trầm nắm hơi căng thẳng một chút." Tô Đường mấp máy môi, nhỏ giọng giải thích.

Khương Trì nghe vậy à một tiếng, liếm liếm môi, trong lòng không nhịn được nghĩ, bánh bao nhỏ khóc không chỉ lợi hại, còn vô cùng yếu ớt.

Tô Đường đến phòng bếp, bụng toàn bộ đồ ăn ra.

Hai người an tĩnh ăn xong cơm tối, cơm nước xong xuôi, Tô Đường cẩn thận từng li từng tí nói với Khương Trì: "Khương Trì, thật xin lỗi."

Khương Trì sững sờ: "Hả?"

"Vừa rồi em chọc giận anh, thật xin lỗi."

Tô Đường cẩn thận nhìn Khương Trì, mắt hạnh mở to, đầy chân thành nhìn anh, nhìn qua vừa vô tội vừa đáng thương.

Khương Trì không dám tin, trên thế giới này còn có người có tính cách yếu ớt như vậy. Rõ ràng không phải cô sai, nhưng cô hoàn toàn làm cứ như là mình sai, đồng thời thành tâm thực lòng nói xin lỗi.

"Em vẫn luôn thế này à?" Khương Trì nhíu mày hỏi.

Tô Đường nghĩ Khương Trì còn đang trách cô nói thay dì Trầm khi nãy, nghe anh hỏi như vậy, lắc đầu liên tục nói, giọng mềm mại: "Sau này em sẽ không vậy nữa. Anh đừng tức giận."

Khương Trì biết Tô Đường không hiểu dụng ý thật sự lời anh hỏi. Anh liếm môi: "Anh không tức giận. Chỉ là."

Tô Đường ngược mắt nhìn anh, ánh mắt mê mang.

Khương Trì đối mặt với ánh mắt như vậy, đột nhiên lời gì cũng nói không được nữa.

Anh đưa tay sờ đầu Tô Đường: "Được rồi, sau này có anh đây bảo vệ em."

Sáng hôm sau, Tô Đường đang ở phòng bếp vội vàng nấu cháo, đột nhiên cổng truyền đến tiếng đàn ông rống lên giận dữ.

"Khương Trì, mày lại làm gì vậy hả!"

Tô Đường giật nảy mình, tay theo bản năng lắc một cái.

Lần này, tay trong tay không thoát khỏi như lần trước, mà trực tiếp ngã xuống nát bét.

Trên mặt đất đầy mảnh vỡ của tô bẽ. Nhưng giờ phút này Tô Đường không rảnh đi nhặt từng chút từng chút lên.

Bởi vì cô nhận ra giọng nói đó. Thuộc về Khương Ung! Ông đã về!

"Làm sao?" Giờ phút này, giọng Khương Trì hừng hờ không vội không chậm vang lên.

"Mày còn mặt mũi hỏi thế nào? Di Trầm đã làm gì trong nhà? Mà mày muốn đuổi bà ấy?" Trong giọng chất vấn của Khương Ung đầy phẫn nộ, và thái độ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của ba với con trai mình.

"Tôi thấy bà ta không vừa mắt." Khương Trì tùy ý trả lời.

"Tự mày nói xem, ngoại trừ đám bạn xấu của mày, ai có thể khiến mày thuận mắt? Ông đây cũng không vừa mắt mày, đúng không?"

Khương Trì nhẹ à một tiếng, chẳng khác gì biến tướng thừa nhận Khương Ung.

Khương Ung không thích nhất là lúc Khương Trì có bộ dáng căm phẫn không chịu học: "Bây giờ cánh cửa mày cứng rồi, hả? Bảo mẫu trong nhà đã đổi mấy người, mày nói xem?"

"Đổi thì đổi thôi."

Khương Ung bị Khương Trì chẳng hề để ý thái độ nổi trận lôi đình, lấy ra dây lưng chuẩn bị động thủ.

"Mày dùng giọng điệu gì thế? Hừ? Hôm nay ông đây sẽ dạy dỗ tên nghịch tử này thật tốt!" Khương Ung nói xong, liền quát dây lưng, hung hăng đánh trên lưng Khương Trì.

Khương Trì nhin không được rên khẽ một tiếng, sau đó chăm chú mím môi, không nói một lời.

Tô Đường nhìn thấy Khương Ung quát dây lưng với cường độ cao, trong lòng run lên, không còn kịp nghĩ nữa, vèn vèn theo bản năng lập tức xông ra ngoài, chắn trước mặt Khương Trì, hai tay mở ra, cản Khương Trì lại sau lưng mình.

Tô Đường vội vàng thuyết phục: "Chú Khương, đừng đánh nữa!"

Khương Ung nhìn thấy cô bé mềm mại nhỏ nhắn xinh xắn, miễn cưỡng đè nén xuống cơn tức trong đầu, ông nói với cô: "Cháu về phòng của mình đi."

Tô Đường lắc đầu, cô không biết mình đã tích tụ khí từ khi nào, kiên định ngăn trước người Khương Trì, thay Khương Trì giải thích nói: "Chú Khương, lần trước lưng Khương Trì bị thương còn chưa khỏi. Lần trước anh ấy phát sốt, còn phải đi bệnh viện truyền nước biển đó."

Khương Ung nghe Tô Đường nói, nhíu mày, quay đầu hỏi Khương Trì: "Tô Đường nói đều là thật?"

Khương Trì một mực không nói gì, nghe Khương Ung tra hỏi cũng chỉ dùng gương mặt lạnh lùng, lưng eo thẳng tắp, cứ như mãi mãi cũng sẽ không khom lưng.

Tô Đường thấy Khương Trì chậm chạp không nói gì, liền vội vàng thay anh giải thích: "Chú Khương, là thật, trong phòng Khương Trì còn có thuốc nước, băng gạc bệnh viện đưa."

Khương Ung nghe vậy trầm mặc mấy giây.

Ông không tiếp tục cầm dây lưng quát Khương Trì, mà nói một chủ đề khác: "Tao sẽ gọi di Trầm về."

"Không được!" Khương Trì trực tiếp từ chối.

Khương Ung nghiêm mặt, ông nhìn Khương Trì, âm điệu mãnh mẽ: "Cái nhà này còn chưa tới phiên mày làm chủ!"

Mặt Khương Trì không biểu tình, bộ dáng tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Tô Đường thấy bầu không khí giữa hai cha con lại căng thẳng, hoà giải nói: "Chú Khương, Khương Trì muốn sa thải di Trầm nhất định là có nguyên nhân đây."

Khương Ung gấp thắt lưng lại từng khúc, dùng dây lưng chỉ Khương Trì, đau lòng như óc hỏi: "Năm nay mày đã gần mười tám, khi nào mới có thể hiểu chuyện một chút?"

Khương Trì không nói một lời, giống như không nghe được, không có bất kỳ đáp lại nào.

Khương Ung còn muốn nói gì đó, bảo vệ của ông vội vàng chạy tới từ ngoài cửa, cúi đầu nói mấy câu bên tai ông. Khương Ung nhú mày, nhìn Khương Trì để lại một câu "Chúng ta chờ giải thích của mày." Nói xong đi vội vã cùng bảo vệ.

Khương Ung vừa rời đi, bầu không khí trong biệt thự cũng nhẹ nhàng hơn.

Tô Đường cũng hoàn toàn thở nhẹ ra.

Dừng khí tích góp khi này cũng biến mất, cô không rõ vừa rồi mình sao lại dám chạy đến ngăn trước mặt Khương Trì.

Tô Đường quay người nhìn Khương Trì, anh cao hơn cô rất nhiều, cô ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thấy cái cằm đối phương.

"Khương Trì, trước tiên để em xem vết thương trên lưng anh."

Khương Trì nhe ừ một tiếng, nhưng vẫn theo lời nằm trên ghế sa lon, Tô Đường cởi áo anh xem xét, phát hiện vết thương lúc trước của anh quả nhiên lại chảy máu.

Khương Ung xuống tay với con trai mình được sao.

Tô Đường nhìn thôi đã thấy đau, không biết cảm thụ của Khương Trì thế nào. Cô lên lầu lấy thuốc nước và băng vải xuống, cẩn thận đổi thuốc cho vết thương Khương Trì một lần nữa.

Hai người nhất thời trầm mặc không nói gì.

Tô Đường mấp máy môi, phá vỡ trầm mặc: "Khương Trì, tại sao lại đuổi di Trầm?"

Tô Đường thật sự không rõ, trước đó vẫn còn tốt, tại sao khi di Trầm vừa về, anh lại muốn đuổi bà ta.

Di Trầm đi xem con dâu sinh con hẳn đã được Khương Ung đồng ý.

Khương Trì ngồi dậy, nhìn chằm chằm Tô Đường, không nói lời nào.

Tô Đường đột nhiên nghĩ đến mấy câu cuối cùng Khương Trì nói với di Trầm, phúc chí tâm linh* mở miệng hỏi: "Là bởi vì tay chân di ấy không sạch sẽ sao?"

* khi vận may đến thì trong lòng cũng sáng ra

Tay chân không sạch sẽ, đây là bệnh chung của rất nhiều bảo mẫu làm việc ở nhà giàu có.

Nhìn thấy chủ nhà có điều kiện tốt, rất nhiều bảo mẫu sẽ đồ mắt, nhịn không được mượn gió bẻ măng.

Khương Trì ừ một tiếng, cũng không phủ nhận.

Tô Đường cho là mình hiểu được chân tướng của sự thật, cô mấp máy môi, ngồi xổm trước mặt Khương Trì, nhìn mắt anh, nhẹ giọng hỏi: "Khương Trì, tại sao không giải thích với chú Khương?"

Khương Trì khẽ xì một tiếng, giọng điệu khinh thường: "Không muốn."

Tô Đường do dự một chút, vẫn đề nghị nói: "Lát nữa gọi điện thoại cho chú Khương đi, được không?"

Khương Trì cong môi, đáy mắt lại không có bất kỳ ý cười, mỗi chữ mỗi câu anh chậm rãi nói: "Khương Trì anh, không sợ trời không sợ đất, đòi này tuyệt không cúi đầu trước bất kỳ ai."

Tác giả nói ra suy nghĩ: Một ngày nào đó Khương Trì nói với Tô Đường: "Khương Trì anh không sợ trời không sợ đất, chỉ cúi đầu duy nhất trước em"

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Đào Sindy

Hai cha con Khương Ứng và Khương Trì ai cũng không chịu cúi đầu trước ai, cứ như ai cúi đầu sẽ thua. Bởi vì chuyện của dì Trầm, bầu không khí nhà họ Khương nhất thời như đóng băng, đóng băng đến tận tủy xương. Cũng may hai ngày này phần lớn thời gian Khương Ứng không có ở nhà, khi ông không ở đây, bầu không khí trong nhà tốt hơn một chút, nhất thời cũng coi là bình an vô sự.

Rất nhanh đã đến lúc Tô Đường đến bệnh viện kiểm tra.

Một ngày này, vẫn là Khương Ứng dành thời gian theo đi bệnh viện cùng cô. Đối với Tô Đường, Khương Ứng vô cùng để ý, khiến nội tâm Tô Đường vừa cảm kích vừa có chút nghi hoặc.

Bởi vì ông không chỉ cho cô ở lại nhà, cung cấp ăn ở, còn hai lần đều dành thời gian đi bệnh viện kiểm tra cùng cô. Đãi ngộ như vậy, chỉ sợ chỉ có Khương Trì từng có.

Tô Đường chỉnh tề ngồi trên xe, cô nhìn bên mặt đóng băng của Khương Ứng, áp ủ hồi lâu, rốt cục lấy dũng khí phá vỡ trầm mặc.

"Chú Khương, Khương Trì sa thải dì Trầm là có nguyên nhân đấy."

"Nguyên nhân gì?" Khương Ứng quay đầu nhìn về phía cô bé nhỏ nhắn bên cạnh.

"Bởi vì... Tay chân dì Trầm không sạch sẽ." Tô Đường nhất cổ tác khí* nói.

*thừa thế xông lên.

Khương Ứng nghe vậy trầm mặc mấy giây, giống như đang tự hỏi, ông suy nghĩ, cuối cùng nói: "Chú đã biết, chuyện dì Trầm chú sẽ xử lý."

Một lát sau, giống như Khương Ứng nhớ ra gì, ông nhìn Tô Đường, ánh mắt sâu xa, cứ như xuyên thấu qua cô, xuyên qua thời gian dài, thấy được một người khác, một người khác cô hoàn toàn.

"Cháu và mẹ cháu, không hề giống." Giọng Khương Ứng có chút cảm thán vang lên bên tai Tô Đường.

Tô Đường nghe vậy, trái tim không khỏi run lên.

Khương Ứng nói câu này, không phải phát hiện gì chứ?

"Mẹ cháu, vô cùng mạnh mẽ cá tính, năm đó... Tóm lại, tính cách của cháu và mẹ cháu khác nhau hoàn toàn." Ánh mắt Khương Ứng phức tạp nhìn Tô Đường.

Ánh mắt như vậy, quá mức nặng nề.

Tô Đường mím môi không nói. Chủ đề liên quan đến Tô Tổ, cô chỉ có thể giữ yên lặng. Cũng may Khương Ứng chỉ thuận miệng nhắc đến, không cùng Tô Đường nhắc lại hồi ức về Tô Tổ như dự định.

Lúc xuống xe, Khương Ứng nhìn Tô Đường, lại nói thêm một câu: "Tính cách này của cháu, cũng không tính là chuyện xấu."

Tính cách đàn ông nhà họ Khương di truyền mạnh mẽ, có lẽ là nhân tố gia đình, luôn ở vị trí chủ đạo, không một ai ngoại lệ. Cho nên tính cách mềm mại của Tô Đường ở nhà họ Khương lại tốt.

Nhưng những lời này không có khả năng Khương Ứng sẽ giải thích cho Tô Đường nghe.

Lúc đến phòng khám của bác sĩ Lục, bác sĩ Lục chờ đã lâu. Ông và Khương Ứng hàn huyên một hồi, liền tra xét vết thương của Tô Đường. Xem hết vết thương, bác sĩ Lục cười một cái nói, giọng nói nhẹ nhàng: "Không hổ là tuổi trẻ, nền tảng tốt, tình huống vết thương khôi phục không tệ."

Khương Ứng ở một bên hỏi: "Nói cách khác, trên mặt nó sẽ không lưu sẹo?"

"Ừm, không có chuyện gì xảy ra thì như vậy."

Tô Đường nghe vậy cuối cùng thở dài một hơi. Lần hủy dung này thật sự là hữu kinh vô hiểm*.

* Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm

"Nhưng, trong khoảng thời gian này cô bé vẫn cần dùng thuốc, băng gạc cũng phải đổi."

Mỗi một câu bác sĩ Lục nói Tô Đường đều nghe cẩn thận. Nghe bác sĩ Lục nói cô còn cần bao băng gạc, trong lòng cô nhất thời có chút phức tạp khó tả. Còn năm ngày nữa là khai giảng, mà mình phải bao ã gạc học tập trong hoàn cảnh mới, đoán chừng không thể cho bạn học cùng lớp tương lai ấn tượng tốt đầu tiên, chuyện này khiến Tô Đường có chút thất vọng. Nhưng mà vết thương khôi phục tốt đẹp, có kết quả như vậy, cô vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

Khi Tô Đường trở lại biệt thự nhà họ Khương, trong nhà không có bất kỳ ai. Di Trầm bị Khương Tri đuổi đi, Khương Tri cũng không biết đã đi đâu. Cô một thân một mình đứng trong biệt thự trống trải, nhất thời trong lòng có chút vắng vẻ.

Tùy ý giải quyết xong bữa sáng thì vẫn còn hai bữa, Tô Đường an tĩnh đợi trong phòng giải đề.

Nguyên thân là học phách, cho nên bài tập hệ sớm đã làm xong. Chuyện này cũng khiến Tô Đường có thời gian đi ôn tập kiến thức cơ bản. Lúc giải đề, đột nhiên Tô Đường nghĩ đến Khương Tri, cũng không biết anh đã hoàn thành bài tập hệ chưa.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, trong biệt thự đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa đóng cửa thật lớn.

Hẳn là Khương Tri đã trở về.

Tô Đường nhìn thời gian, đã hơn mười một giờ.

Lúc Khương Tri lên lầu đi ngang qua cửa phòng cô, cô nghe thấy anh đang nói chuyện điện thoại: "Ừm, chờ tao qua liền."

Nghe ra ý trong lời anh, giờ này, mà anh còn định ra cửa.

Tô Đường mấp máy môi, lại liếc mắt nhìn thời gian. Đã trễ như vậy.

Cứ việc bây giờ cô và Khương Tri ở chung một mái nhà, nhưng vị trí thế giới của họ hoàn toàn khác biệt.

Bọn họ là người thuộc hai thế giới. Gần như vậy, lại xa như vậy. Gần đây, rõ ràng cô có thể nhìn thấy anh mỗi ngày, nhưng xa tới mãi mãi cũng không cách nào chạm đến thế giới của anh.

Dựa theo vốn có của kiếp trước, thêm một năm nữa, Khương Tri sẽ sang Mỹ học quân sự. Nói cách khác, hai người bọn họ sẽ chỉ có thời gian ở chung một năm.

Nghĩ đến một năm sau, trong lòng Tô Đường hiện lên chút mờ mịt.

Cô một năm sau, sẽ ở đâu?

Đột nhiên, một tràng tiếng gõ cửa lời tinh thần dạo chơi của Tô Đường trở lại.

Tô Đường đứng dậy mở cửa, nhìn thấy Khương Tri mặc một thân áo quần da màu đen, hai tay đan xen đứng ở cửa ra vào.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh mặc quần áo như thế, Khương Tri mặc cả cây đen đẹp trai đến nỗi khiến mắt người khác nổi dôm dóm, bộ áo khoác da kia của Khương Tri cứ như tạo hoá ban ân cho vẻ đẹp loá mắt của anh.

Áo T-shirt bó sát người khiến nửa người trên của anh hiện ra cơ bắp, bên ngoài là áo khoác da màu đen, quần da bó sát người bao lấy cặp chân dài có lực, tóc đen mắt đen, cả người nhìn qua như một vương giả bóng đêm.

Tô Đường không nghĩ tới dáng người Khương Tri tốt như vậy. Nhưng nghĩ đến cũng là, anh xuất thân từ gia đình quân nhân, khi còn bé nói không chừng đã được huấn luyện như bộ đội.

Nhìn thấy Tô Đường mở cửa, Khương Tri cong môi cười yếu ớt: "Còn chưa ngủ à?"

Tô Đường ừ nhẹ một tiếng: "Đang đọc sách."

Khương Tri nhú mày, cũng không nói khác, liền trực tiếp nói: "Muốn ra ngoài chơi với anh không?"

Tô Đường nghe vậy có chút ngoài ý muốn, cô không nghĩ tới Khương Tri sẽ dẫn cô đi chơi chung. Cô nhất thời có chút ngoài ý muốn: "Đi đâu?"

"Ừm, là núi Thu Danh. Đi dạo hai vòng liền trở lại." Khương Tri nói ngắn gọn.

Tô Đường không biết núi Thu Danh ở đâu, nhưng dưới cái nhìn của cô, hẳn cũng không phải một nơi xa.

Tô Đường nghĩ đến cô và Khương Tri như thế nào đi nữa cũng chỉ có thể tiếp tục ở chung một năm, một năm sau họ sẽ phải nói lời tạm biệt, từ đó trời nam đất bắc, còn chẳng biết lúc nào có thể gặp lại, nghĩ như vậy, lần này Khương Tri rủ, cô không tiếp tục chần chờ liền gật đầu đáp ứng.

Nhưng khi Tô Đường đi theo Khương Tri xuống lầu, lúc nhận nón bảo hiểm từ tay anh, cô vẫn không nhịn được ngu ngơ rồi.

Lúc này một chân Khương Tri chống đất, một chân giăng trên xe máy, nhìn thấy Tô Đường chậm chạp, nhin không được thúc giục: " Mau lên đây." Vừa nói, anh còn hạ xe máy, động tác lưu loát giúp Tô Đường đội mũ bảo hiểm.

Tô Đường không kịp từ chối, cô còn đang ở trong sương mù, dưới sự trợ giúp của Khương Tri cười lên chiếc xe máy màu đen tạo hình phong cách của anh.

Khương Tri cong môi cười, nhìn qua rất hăng hái, anh nói với Tô Đường: "Lát nữa ôm chặt anh." Sau khi nói xong, tự anh cũng đội nón bảo hiểm, một giây sau, chiếc xe máy này như hỏa tiễn, tốc độ bay nhanh xông ra ngoài.

Tô Đường theo bản năng ôm chặt eo Khương Tri.

Chiếc xe máy này không biết có phải đã bị Khương Tri cải tạo qua không, tiếng kéo động cơ vang cực lớn khiến Tô Đường cảm thấy sợ hãi, cô nhin không được ở phía sau nói lớn tiếng: "Khương Tri, chậm một chút, chậm một chút."

Nhưng không biết Khương Tri không nghe thấy hay là do nguyên nhân gì đó, tốc độ xe máy vẫn không hạ xuống, thậm chí còn có xu thế tăng lên.

Tìm Tô Đường trong lòng ngực nhảy lên kịch liệt. Cô chăm chú nhắm mắt lại, hoàn toàn không dám mở mắt ra nhìn phong cảnh từ phía sau cô phi qua, cô có thể cảm nhận được gió đêm mát mẻ nhanh chóng quét qua mặt. Có thể là sợ hãi, cũng có thể do gió đêm lạnh, trên người cô không tự chủ nổi da gà lên.

Tô Đường nhanh chóng dựa vào người duy nhất là Khương Tri trên xe máy.

Cô ôm eo Khương Tri thật chặt, như đã dùng hết sức lực toàn thân.

Không biết qua bao lâu, Khương Tri mới chậm rãi giảm bớt tốc độ, sau đó thắng gấp, lốp xe ma sát tạo ra tiếng vang trên đất, sau đó xe máy mới hoàn toàn ngừng lại.

Xe máy dừng lại, Tô Đường luống cuống tay chân xuống xe.

Trước người có người thay cô lấy nón bảo hiểm ra, không cần đoán cũng biết, người này là Khương Tri.

Rất cực hô hấp của của Tô Đường đã hít vào không khí mới mẻ, cảm giác hôn mê mãnh liệt vừa rồi đã khá hơn một chút.

"Ách, không sao chứ."

Giọng Khương Tri giống như từ chỗ rất xa truyền đến, lọt vào lỗ tai Khương Tri, mang theo chút mờ mịt.

Sắc mặt Tô Đường tái nhợt, nhin không được xoay người thở gấp, một hồi lâu mới khôi phục lại.

Thật sự quá điên cuồng!

Vận tốc vừa rồi, Tô Đường đoán không được là bao nhiêu, nhưng tùy tiện nghĩ cũng biết, vận tốc chắc chắn không chậm. Hiệu quả biến xe máy thành xe đua, vận tốc điên cuồng như vậy, làm trái tim Tô Đường nhất thời có chút không chịu nổi.

"Khi nãy em ôm anh rất chặt." Giọng Khương Tri trêu chọc vang lên bên tai cô, khiến Tô Đường nhất thời có chút xấu hổ.

Một lát sau, Tô Đường mới chậm rãi thẳng eo ra.

Lúc này, cô phát hiện cách đó không xa đứng chỉ ít hai mươi, ba mươi người. Nam nam nữ nữ đều có. Nhìn qua rất trẻ tuổi, hẳn đều là học sinh cấp ba.

Mà bên cạnh của bọn họ, cũng đều ngừng lại các loại xe máy tạo hình khác nhau, giống như từng bị sửa chữa lại.

Tô Đường mở to mắt hạnh, đầy mờ mịt nhìn về phía Khương Tri.

Chỉ thấy Khương Tri nhìn cô cong môi, giọng nói mê hoặc trong đêm tối vang lên: "Hoan nghênh bước vào thế giới của anh."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edit: Đào Sindy

Tô Đường đi theo Khương Trì về phía đám người đứng ở đó. Đi càng gần bọn họ, cô mới phát hiện phía trước chia làm hai phe hai mươi, ba mươi người rõ ràng, mỗi phe khoảng mười mấy người, đứng hai bên trái phải phân biệt.

Mà Khương Trì đi đến đám người bên trái. Người khác còn chưa đến gần, đám người kia đã trắm miệng một lời hô lớn một câu: "Anh Trì!" Giọng vang động trời, khiến Tô Đường giật nảy mình.

Mặt mày Khương Trì bất động, bình thản lên tiếng.

Lúc này, trong đám người có một người dáng dấp thật đẹp trai đi tới, cười híp mắt dựa sát vào Khương Trì. Người này Tô Đường gặp qua một lần trước đó, chính là Lăng Lang.

Lăng Lang nhìn thấy Tô Đường, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, anh hoàn toàn không nghĩ trong trường hợp này nhìn thấy Tô Đường. Lăng Lang không thể tin nói với Khương Trì: "A Trì, sao mày lại dẫn em gái đến?"

Tất cả mười người đứng lẻ loi phía sau Lăng Lang đều nghe được câu tra hỏi này của anh ta, lúc này nghe bọn họ nói xong, đồng thời cùng nhau nhìn lại Tô Đường. Ánh mắt của đám người mang theo dò xét, khiến Tô Đường như ngồi bàn không, cả người bắt đầu khẩn trương.

Khương Trì dùng tay kéo Tô Đường qua, kéo cô đến cạnh mình, sau đó nhân nhạ giới thiệu với hơn mười người trước mắt: "Đây là người mà anh bảo kê, mọi người làm quen đi."

Một lời hù dọa ngàn con sóng. Khương Trì nói câu này, đưa tới tiếng vọng không nhỏ. Trong đám người truyền đến tiếng hô không ít, mà đồng thời, ngay cả Lăng Lang cũng không thể giữ bình tĩnh. Mặc dù giọng điệu vừa rồi Khương Trì giới thiệu Tô Đường rất bình thản, bình thản đến để cho người ta cảm thấy anh đang nói chuyện không quan trọng, nhưng người biết rõ Khương Trì như Lăng Lang lại há miệng thật to, thật lâu cũng không thể kịp phản ứng. Anh ta ngốc trệ mấy giây rồi mới lắp bắp hỏi: "A Trì, vậy vậy vậy... Sau này em ấy sẽ là tiểu tử rồi?"

Khương Trì ừ một tiếng.

Lăng Lang mở lớn miệng vẫn chưa khép lại, ánh mắt anh ta nhìn Tô Đường trở nên không giống bình thường, giống như lần đầu nhìn thấy cô, mắt đánh giá tới lui từ trên xuống dưới cả người cô.

Giờ phút này Tô Đường cứ như đang đứng giữa sân khấu, chung quanh là các loại ánh mắt dò xét, thỉnh thoảng quăng lên người cô. Tô Đường theo bản năng cần môi dưới, có chút chân tay luống cuống. Đột nhiên, cô cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt vô cùng, ánh mắt kia, khiến cô vô thức nhìn lại người kia.

Đang nhìn cô là một cô gái rất xinh đẹp, xinh đẹp như ánh mặt trời toả sáng. Đôi phương tóc dài ngang vai, khuôn mặt tinh xảo, phối hợp quần áo rất có tố chất, bên trong ngọt ngào mang theo gọi cảm. Thấy Tô Đường nhìn lại mình, cô ta bình tĩnh dời đi ánh mắt, giống như hoàn toàn không để Tô Đường vào trong lòng.

Lúc này, Lăng Lang cười đề tiện đến gần Tô Đường, nói nhỏ bên tai cô: "Ày, người khi nãy nhìn em chính là một trong số những bạn gái cũ của A Trì, Kiều Sênh."

Tô Đường nhìn chăm chú Kiều Sênh, tất nhiên Lăng Lang cũng chú ý tới. Lúc nói câu này, Lăng Lang vẫn luôn quan sát biểu lộ của Tô Đường, thấy cô sau khi nghe xong, biểu lộ không biến hoá rõ ràng, Lăng Lang mới hoàn toàn nhẹ thở ra.

Anh ta làm như anh em tốt gác tay lên vai Tô Đường, cười hi hi: "A Trì nói em là người cậu ta bảo kê, vậy cậu ta xem em là anh em rồi."

Nhìn thấy ánh mắt Tô Đường có vẻ nghi hoặc, Lăng Lang tốt bụng giải thích cụ thể: "Người A Trì hứa hẹn bảo kê không nhiều, cộng thêm em cũng chỉ có ba người, đương nhiên cũng có anh, người còn lại lần trước em đã gặp là Ninh Tử An. Ba người chúng ta trước đó từng kết bái, A Trì là lão đại, anh là lão nhị, Tử An lão tam, hiện tại thêm em, sau này em chính là tứ muội của chúng ta."

Tô Đường nhất thời cảm giác mình đối với lúc Khương Trì tuổi trẻ khinh cuồng lại hiểu thêm chút ít.

Đánh nhau, nhuộm tóc, hút thuốc, kết bái thành anh em, yêu sớm...

Trừ cái đó ra, còn có gì nữa?

Tô Đường nhất thời không nói gì, Lăng Lang nhìn chăm chăm Tô Đường, phối hợp tiếp tục nói: "Thật ra làm anh em với Khương Trì mới là lựa chọn tốt nhất, bởi vì cậu ta đối với anh em tốt vô cùng, trọng tình trọng nghĩa, có thể khiến em đồng ý trăm phần trăm đưa lưng của mình giao cho cậu ta. Nhưng cậu ta đối với việc kết giao bạn gái thì..."

Lăng Lang nói đến đây liền ngừng, không nói cho xong câu, Tô Đường mở to mắt hạnh, có chút tò mò nhỏ giọng hỏi: "Thì sao?"

Lăng Lang nhún vai, chép miệng về hướng Kiều Sênh, ra hiệu cho cô nhìn.

Tô Đường nhìn Kiều Sênh, thấy tầm mắt của đôi phương giờ phút này giăng co trên thân Khương Trì, không nháy mắt một cái nhìn anh chăm chú, những người còn lại cứ như thành bối cảnh của Khương Trì.

Trừ cái đó ra, Tô Đường cũng không nhìn ra manh mối gì.

Lăng Lang vỗ bả vai Tô Đường, thăm thía nói: "Sau này em sẽ biết. Tóm lại, nhớ lời anh, làm anh em của Khương Trì mới là lựa chọn tốt nhất chính xác nhất."

Tô Đường cái hiểu cái không gật đầu, cô biết Lăng Lang lo lắng cái gì. Trên thực tế, cho tới bây giờ cô không có suy nghĩ làm bạn gái Khương Trì. Bởi vì biết rõ, mình và Khương Trì, đến hiện tại không phải là người của một thế giới, cho nên không nghĩ qua chuyện đó.

Không phải người của một thế giới, làm sao có thể tiến tới với nhau?

Coi như ở cùng một chỗ, cũng sẽ không có kết quả tốt.

Giống như cô và Quý Từ Khiêm.

Lúc này, Khương Trì đã đứng đầu đám người.

"Khương Trì, tao còn tưởng mày không dám tới." Giọng nói của đối phương âm trầm, giống như một con rắn độc đang thè lưỡi.

Một tay Khương Trì cầm túi, nhìn Từ Đông cách đó không xa, nhẹ giũ cọt một tiếng, sau đó mới chậm rãi nói: "Từ Đông, mày thật đúng là không thấy quan tài không đồ lệ."

Thần sắc Từ Đông hung ác nham hiểm, ánh mắt của anh ta hung ác nhìn chằm chằm Khương Trì: "Chưa thấy quan tài chưa đồ lệ thì sao, còn không biết là ai đâu! Một với một đua tốc độ, tới hay không?"

Khương Trì nhếch miệng, ý cười cuồng ngạo, trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt, cứ như hoàn toàn không để từ Đông vào mắt, anh chậm rãi nói: "Được."

Từ Đông cười lạnh một tiếng, khuôn mặt không tính anh tuấn càng dữ tợn thêm: "Tuy nói đua tốc độ, nhưng chỉ đua tốc độ thì không thú vị, không bằng chúng ta cá cược một ván?"

Khương Trì nhướng mày, giọng điệu tùy ý nói: "Ồ?"

"Cược thì cược, không bằng cược lớn một chút! Lần này chúng ta thêm ít quy tắc, trên xe mỗi người chờ thêm một người, phải là con gái." Từ Đông nói hai từ con gái sau cùng đặc biệt tăng trọng âm.

Khương Trì liếm môi, không biết lần này đối phương muốn tính toán gì, anh nhất thời không lên tiếng, chờ câu tiếp theo của đối phương.

"Người thua, thì phải giao cô gái trên xe cho đối phương. Tùy ý đối phương làm thế nào đều được."

Trong câu "tùy ý đối phương làm thế nào đều được" của Từ Đông tràn đầy ác ý, ai cũng nghe ra anh ta nói bóng gió.

Tâm tư anh ta âm hiểm, rõ ràng rành.

Trên mặt Khương Trì đang cười hững hờ cũng thu lại, anh nhìn chằm chằm Từ Đông, giọng điệu trầm thấp: "Mày chắc chứ?"

Từ Đông cười lạnh một tiếng: "Có gì không chắc chứ, đây chính là cô gái tao cược lần này." Nói xong, anh ta kéo một cô gái đang khóc như mưa, đưa ra kế hoạch của mình với tất cả mọi người. Cô gái bị động tác thô bạo của đối phương làm chao đảo, cô ta khóc đến hai mắt đều hồng, cả khuôn mặt có chút sưng vù, nhưng lỗ mũi vẫn có thể nhận ra khuôn mặt ngọt ngào thanh thuần của cô ta.

Cô gái bị thương nhìn Từ Đông, nước mắt không ngừng rơi: "Anh Đông Từ, anh thật sự đã hiểu lầm."

"Đã hiểu lầm? Hiểu cái gì? Hiểu lầm thật ra em không nhìn trộm Khương Trì? Hiểu lầm em không thích cậu ta?" Từ Đông hừ lạnh một tiếng, hung hăng tát mặt cô gái một bạt tay.

Tiếng tát tay, thanh thúy mà ngoan lệ, tất cả mọi người ở đây đều thấy được. Cô gái khóc càng nhiều hơn, cô ta điên cuồng lắc đầu, trong miệng bi ai nói: "Không có không có không có. Anh Đông Từ em không có."

Chẳng qua trước đó cô ta nhìn Khương Trì nhiều thêm chút thôi, nếu như cô ta có thể dự liệu được mình nhìn Khương Trì nhiều thêm sẽ liên lụy ra nhiều chuyện như vậy, cô ta tuyệt đối không dám nhìn Khương Trì nữa.

Từ Đông mất diết tai nạn, anh ta hừ lạnh một tiếng, nắm tóc cô gái, không chút thương hương tiếc ngọc nào, anh ta đưa chiến thư với Khương Trì: "Khương Trì, vụ cá cược này, mày có dám hay không?"

Khương Trì nhìn cô gái khóc đến cả người đều run rẩy, sắc mặt âm trầm. Chỉ có anh và Từ Đông hiểu, giữa hai người không hợp, không có liên quan đến cô gái này, lời đồn đại trước đó nói anh đào góc tường Từ Đông chẳng qua là □□ thôi. Nguyên nhân thực sự trước đó anh và Từ Đông đánh một trận, chỉ có hai người anh và Từ Đông biết rõ trong lòng, chân tướng của sự thật, ngay cả anh em tốt của anh là Lăng Lang, Ninh Từ An cũng không biết rõ.

Cô gái này, hoàn toàn là người vô tội bị liên lụy.

Khương Tri ngược mắt thật sâu nhìn thoáng qua Từ Đông, sau đó cười như không cười nói: "Có gì không dám?"

Từ Đông cười âm hiểm, trò chơi này, anh ta làm sao cũng không thua thiệt, coi như thua, cô gái này như giầy rách bị anh ta vứt bỏ, anh ta thắng, vậy dĩ nhiên là tốt nhất. Càng đùa chơi cô gái của Khương Tri, cho anh đội nón xanh, chỉ tưởng tượng như vậy, anh ta đã hưng phấn kích động đến không chịu được.

"Được! Đã như vậy, mày chọn cô gái dẫn theo, chúng ta ngay lập tức sẽ bắt đầu!"

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gởi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edít: Đào Cindy

Khương Tri và Từ Đông đánh cược mọi người ở đây đều nghe được.

Nghe thấy vụ cá cược này đám người phản ứng không đồng nhất.

Không ít người có khuôn mặt hưng phấn, hai cậu ấm đánh cược, nghe thôi đã làm người ta cảm thấy hưng phấn rồi!

Khương Tri không cần phải nói, mỗi đời bạn gái đều là đại mỹ nữ, bạn gái cũ Kiều Sênh càng không cần phải nói, được công nhận là hoa khôi giảng đường, về phần Từ Đông, cũng là một nhân vật biết hưởng thụ, mặc dù mình xấu xí, nhưng phong cách quen bạn gái không giống nhau, đủ loại mỹ nữ!

Lần này bọn họ có thể trực tiếp lấy cô gái của mình ra, hoặc nói phụ nữ làm tiền đặt cược, sao người vậy xem có thể không hưng phấn!

Khương Tri đi tới, đám người cùng phe anh, ngoại trừ Tô Đường và Lăng Lang, hình như toàn bộ đều nhìn Kiều Sênh.

Trong đám người này thuộc dạng bạn gái cũ Khương Tri chỉ có Kiều Sênh, anh chọn tám chín phần chắc chắn là cô ta. Người bình thường, anh sẽ không ra tay!

Hình như tất cả mọi người nghĩ như vậy, ngay cả Kiều Sênh cũng vậy.

Cô ta vốn không sợ cá cược kia của Từ Đông, bởi vì cô ta tin tưởng mù quáng, Khương Tri mà cô ta thích không gì không làm được. Trong lòng cô ta, kết quả trận đấu, ngay từ đầu đã định sẵn.

Người thắng duy nhất đó là Khương Tri.

Mà Từ Đông, chỉ là tôm tép nhai nhếp thôi.

Nghĩ như vậy, Kiều Sênh xông lên trước mặt Khương Tri hiện ra một khuôn mặt tươi cười tự tin sáng rõ, cô ta vẫn luôn nhìn chăm chú Khương Tri, vừa định chủ động đến gần anh, nhưng không nghĩ tới ngay cả liếc mắt Khương Tri cũng không cho cô ta, trực tiếp không chớp mắt đi qua người cô ta.

Ngoài dự liệu của mọi người, cuối cùng Khương Tri đứng trước mặt Tô Đường.

"Anh chọn em, em chịu không?" Khương Tri đưa tay ra trước mặt Tô Đường, ngón tay của anh sạch sẽ thon dài, cảm giác đẹp để lại mạnh mẽ. Nhưng Tô Đường vẫn ngu ngơ tại chỗ, chậm chạp không duỗi tay mình ra.

Lúc Khương Tri nói ra câu kia thì Kiều Sênh lập tức đổi sắc mặt, sắc mặt cô ta tái nhợt, mất hết huyết sắc, cô ta không ngờ rằng thế mà Khương Tri không chọn cô ta mà lại chọn con nhỏ quái dị mặt đầy băng gạc kia.

Mất của anh mù sao!

Từ Đông là đối thủ cũ của Khương Tri mang về mặt âm trầm nhìn Tô Đường trước đó chưa từng thấy, trong mắt xẹt qua ghét bỏ nồng đậm không chút nào che lấp.

Phần thưởng này, anh ta có suy nghĩ không muốn thắng nữa!

Hay suy nghĩ của Khương Tri như thế? Để anh ta không đấu mà thua?

Từ Đông trào phùng hừ lạnh một tiếng, sợ là khiến Khương Tri phải thất vọng, mặc kệ như thế nào, trận đấu này, anh ta sẽ thắng!

Tô Đường tất nhiên không đoán được tâm tư của Kiều Sinh và Từ Đông, trên thực tế, tự cô cũng bị màn trước mắt làm cho cả người phản ứng không kịp.

Cô cần môi, phản ứng đầu tiên là muốn từ chối.

Trời sinh Tô Đường đối với đua xe là cảm giác sợ hãi, cô sợ tốc độ cao, từ trước đến nay cô luôn bình ổn như một đầm nước đọng trong đời, cho tới bây giờ không có từ nhanh. Cô cho rằng đua xe là một hành vi liều mạng, không tôn trọng sinh mạng mình cũng là không tôn trọng sinh mạng người khác.

Cho nên, cô muốn từ chối. Cô muốn nói, cô không đồng ý.

Khương Tri đợi thật lâu không thấy Tô Đường đáp lại, nhin không được như mong đợi: "Anh sẽ không thua đâu."

Trong giọng nói của anh là tự tin và cuồng vọng.

Hoàn cảnh quen thuộc, khiến Tô Đường cảm giác mình cứ như trở lại ngày Khương Tri nói với cô câu "Khương Tri anh không sợ trời không sợ đất". Phách lối tùy tiện, cuồng vọng thoải mái.

Nhưng loại chuyện thắng thua này, biến số quá nhiều, xem như tay đua xe đỉnh cấp thế giới, cũng không có khả năng cam đoan mình mỗi một lần đều có thể thắng trăm phần trăm. Huống chi lần này đua tốc độ, thắng thua làm sao có thể do mình Khương Tri định đoạt?

Tô Đường cố gắng bức ép mình, há miệng muốn từ chối.

Nhưng trong nháy mắt ngẩng đầu, trong lúc vô tình cô thấy được ánh mắt Khương Tri.

Ánh đèn trắng sáng nhàn nhạt trút xuống, sao chớp tắt trên trời, nhưng cũng không bằng ánh mắt lung linh toả sáng kia. Cô chưa từng nhìn thấy ánh mắt như vậy, bên trong cứ như chứa một thế giới hoàn toàn xa lạ, thế giới này tràn đầy mới lạ và dự hoặc, mê hoặc cô từng chút từng chút tới gần.

Cô không thể nào kháng cự.

Trong lúc Tô Đường còn chưa ý thức được, cô đã gật đầu đáp ứng.

Giao sinh mệnh của mình triệt để vào tay đối phương.

Tô Đường đi theo Khương Tri đến chỗ xe máy màu đen vô cùng phong cách kia, mà Từ Đông cùng cô gái tên Lâm Ca kia cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Người ra lệnh ăn mất gọi cảm, quần áo trên người như lộ hết ra ngoài, nhìn thấy song phương ai vào chỗ này, cô ta nâng khuôn mặt phong tình đỏ thắm, trong miệng nói: "3, 2, 1..."

Lúc này Tô Đường đã có thể cảm giác được tiếng động cơ nổ dưới xe run rẩy dữ dội.

"Bắt đầu!" Người ra lệnh ra lệnh một tiếng, hai chiếc xe máy gần như đồng thời phi tốc xông ra ngoài. Tốc độ lần này, nhanh hơn lúc Khương Tri chở cô đến núi Thu Danh, Tô Đường cảm giác cả người đều bị gió thổi bay, cô chỉ có thể ôm chặt eo Khương Tri, cứ như nắm lấy cây cò cứu mạng. Hiện tại, anh là điểm tựa duy nhất của cô.

Núi Thu Danh có một đoạn đường là chuyển biến góc vuông chín mươi độ, Tô Đường không biết, cho nên lần này đột nhiên xuất hiện chuyển biến, dọa trái tim Tô Đường muốn nhảy ra khỏi ngực.

Mà càng đáng sợ chính là, lúc này hai chiếc xe máy của Khương Tri và Từ Đông dựa vào gần vô cùng. Gần đến, chỉ có khoảng cách không đến nửa mét.

Tốc độ này, Tô Đường nhìn thấy Từ Đông thao túng xe máy dưới người mình, muốn đánh tới xe máy Khương Tri.

Tiếng kêu sợ hãi của Tô Đường đã đến cổ họng, nếu lần này Từ Đông thật sự đụng vào, như vậy hậu quả khó mà lường được!

Trong lòng cô nhất thời sợ hãi, có các loại cảm xúc hồi hận.

Sao cô lại đồng ý với Khương Tri chứ!

Nhưng Khương Tri giống như mọc thêm con mắt sau ót, anh vẫy đuôi hoa lệ, thành công thoát khỏi Từ Đông, sau đó kéo nhanh, dễ dàng bỏ xa đối phương.

Người bên ngoài nhìn vào, đây hoàn toàn chính là một trận tranh tài thắng bại cách xa.

Trận đấu phấn khích Khương Tri từ đầu tới đuôi nghiền ép Từ Đông!

Nhưng Tô Đường không biết. Gió cào khiến làn da cô đau nhức, cô một lần nữa nhắm mắt lại, cảm giác thời gian trở nên dài đằng đặc.

Không biết qua bao lâu, Tô Đường giống như nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng kêu sợ hãi, tiếng hoan hô.

Giọng này càng ngày càng gần, gần đến như vang vọng sát bên tai.

Lúc Tô Đường còn chưa lấy lại tinh thần, khuôn mặt đẹp trai của Khương Tri đã phóng đại vô cùng trước mắt cô, trong mắt anh chỉ có dòng chảy ánh sao, sáng chói mắt.

Khương Tri hơi cong môi, giọng nói mang theo mê hoặc, nói với Tô Đường: "Chúng ta thắng."

"Anh Tri thắng!"

"Anh Tri vô địch!"

"Anh Tri đệ nhất!"

Tiếng hoan hô Khương Tri bên này vang lên, thì liên tiếp tiếng hoan hô truyền đến, vang vọng chân trời. Đã rạng sáng, náo nhiệt cứ như ban ngày.

Trái tim Tô Đường còn đang nhảy lên kịch liệt, cũng không biết bởi vì kích thích đua xe vừa rồi, hay bởi vì thời khắc thắng lợi hưng phấn này.

Tô Đường cảm thấy, đồng ý với Khương Tri, thật là đầu óc mơ màng, kết quả xúc động.

Dù cô ở kiếp trước hay hiện tại, cho tới bây giờ cô chưa từng có hành động điên cuồng khác người nào.

Vậy mà cứ thế giao sinh mệnh mình cho một thiếu niên mười tám tuổi, cùng anh trên đũa mạng sống đi đua xe, cô đã làm ra chuyện không cách nào tưởng tượng.

Điên cuồng như vậy, cực kỳ kích thích ban đêm, cô không có kinh nghiệm, thậm chí ngay cả tưởng tượng cũng không dám tưởng tượng.

Khương Tri nhìn Tô Đường còn chưa tỉnh táo lại, nhú mày, ý cười trong mắt càng sâu sắc, giọng anh thâm trầm trong đêm tối lộ ra trầm thấp mà gọi cảm "Nhịp tim của em rất nhanh."

Rõ ràng quanh mình là tiếng ồn ào, tiếng hoan hô tiếng thán phục hỗn hợp, nhưng giọng lạnh lạnh của anh rõ ràng truyền đến trong tai Tô Đường, khiến nhịp tim cô không tự chủ nhanh hơn.

"Thế giới này không tốc độ nào anh không khống chế được, bao gồm cả nhịp tim em."

Lúc Tô Đường nghe được câu nói kia, trong nháy mắt, cô cảm thấy tim mình như ngừng đập.

Cảm giác tim ngưng đập là thế nào?

Đó là cảm giác giống như khi cô nghe được câu nói kia.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Edit: Đào Sindy

Lúc này, tám mươi người đã vây đến chung quanh Tô Đường và Khương Tri, trên mặt bọn họ nở nụ cười vui sướng, bên trong ánh mắt nhìn Khương Tri mang theo sùng bái rõ ràng. Trên mặt Khương Tri nở nụ cười nhẹ nhõm thanh thản, tự tin khoa trương đến làm cho người ta không thể chuyển dời ánh mắt. Tô Đường biết, đám người này thật giống như đám sao vây quanh mặt trăng là Khương Tri, nghĩ như vậy, cô cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, muốn lập tức rời đi vòng vây.

Nhưng người chung quanh thật sự quá nhiệt tình, quá kích động, vốn không chừa kẽ hở cho Tô Đường.

Trong một đám người trẻ đang vui mừng hớn hờ, sắc mặt Kiều Sinh tái nhợt gây chú ý.

Sắc mặt Từ Đông cũng không dễ nhìn, sắc mặt anh ta không tốt đánh giá Khương Tri và Tô Đường vài lần, nở nụ cười âm ngoan, sau đó dùng một tay kéo Lâm Ca đẩy ra đằng trước, không thương hương tiếc ngọc chút nào: "Con đàn bà này cho mày. Tùy mày chơi như thế nào."

Lâm Ca bị đẩy trên mặt đất, trong lòng bàn tay ma sát với đất, mài ra từng vết máu, nhưng sắc mặt cô ta chết lặng, không dám giận cũng không dám nói.

Lâm Ca cứ như một vật phẩm giá rẻ, bị Từ Đông tùy ý đưa người.

Khương Tri không nói gì, khẽ hít cảm, báo cho Lăng Lang biết, Lăng Lang ngầm hiểu, tiến lên nhận Lâm Ca trở về.

Từ Đông thua tranh tài, tâm tình khó chịu, hung hăng đá văng xe máy của mình, xe máy cái tiến mấy chục vạn cứ như vậy bị anh ta không chút lưu tình đá văng trên đất, chân anh ta chà trên xe máy, cứ như đang giẫm dưới chân không phải xe máy anh ta, mà là tử địch của anh ta. Anh ta nhổ trên đất, lại liếc mắt nhìn Khương Tri, trong lòng suy nghĩ còn nhiều thời gian, giọng điệu âm ngoan nói với đám anh em: "Chúng ta đi!" Nói xong câu này, một nhóm người này trùng trùng điệp điệp rời đi.

Tiếng xe máy vang vọng núi Thu Danh.

Mà chiếc xe máy vừa rời Từ Đông dùng để tranh tài cứ như vậy bị chủ nhân không lưu luyến vứt bỏ.

Lâm Ca bị lấy ra làm tiền đặt cọc cũng bị vứt bỏ.

Từ Đông vừa đi, bầu không khí náo nhiệt vừa rồi càng lớn.

"Từ Đông so với anh Tri, thì tính là gì chứ?"

"Anh Tri siêu cấp vũ trụ!"

"Anh Tri đánh ngã Từ Đông!"

"Anh Tri, chúng ta đi uống vài ly không?"

"Anh Tri anh Tri, đi bữa ăn khuya đi!"

Các loại lấy lòng liên tiếp. Còn có không ít sóng để Khương Tri nhận.

Tô Đường nhìn thoáng qua thời gian, lúc này đã là ba giờ sáng, chờ về biệt thự nhà họ Khương, đoán chừng trời đã sáng.

Tô Đường sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi luôn theo quy luật, ở kiếp trước, coi như lúc chạy nước rút cấp ba, hình như cô cũng không thức đêm. Ba giờ sáng, bình thường đây là thời gian cô ngủ. Đi đưa xe kết thúc, tâm thần Tô Đường vừa buồn lòng, lúc này đã bối rối, cô muốn về đi ngủ.

Nhưng nhìn những người tuổi trẻ này hào hứng dâng trào, hình như không ai có ý định về nhà, nhìn giống như muốn chơi suốt đêm.

Lúc tất cả mọi người lú lú thảo luận tiếp theo đi đâu, khuôn mặt Kiều Sênh tái nhợt, nắm tay giờ lên trước mặt Khương Tri: "Khương Tri, chúng ta nói chuyện đi?"

Chung quanh an tĩnh trong chớp mắt.

Khương Tri hững hờ ngược mắt, giọng điệu có chút mất hết cả hứng: "Nói chuyện gì?"

"Em muốn nói chuyện với anh." Kiều Sênh bấu chặt móng tay đỏ chót vào lòng bàn tay mình, cảm giác đau mãnh liệt khiến cô ta miễn cưỡng không chế được mình, không khiến cô ta luống cuống ở đây. Giọng Kiều Sênh vô cùng kiên quyết, khí thế không đạt đích không bỏ qua.

Khương Tri chép một tiếng, hai tay lười biếng đan vào nhau, không nói tiếng nào đi về nơi yên tĩnh không bóng người, Kiều Sênh nhìn thấy, lập tức đi theo.

Hai người này vừa đi, tiếng thảo luận chung quanh lại một lần nữa vang lên.

Lúc này, Lăng Lang tiến tới trước mặt Tô Đường, cười hi hi, trong miệng hỏi nói: "Thế nào thế nào, sướng hay không?? Kỹ thuật của A Tri không tệ chứ?"

Dễ dàng như vậy để người ta hiểu sai tra hỏi làm Tô Đường có chút xấu hổ, cô mấp máy môi, không nói một lời. Kích thích bão táp vừa rồi ở núi Thu Danh như còn quanh quẩn bên tai, thật lâu còn chưa tán đi.

Thử nghiệm mạo hiểm kích thích như vậy, cô chưa bao giờ trải qua. Như Quý Tử Khiêm từng nói, cuộc sống của cô quá gò bó khuôn phép, gò bó theo khuôn phép đến, không thú vị. Anh ta muốn cho cuộc sống của cô thêm màu sắc. Anh ta đã nói như vậy, nhưng cuối cùng không làm.

Lúc Tô Đường đang nhớ lại, đột nhiên, cô nghe được bên tai truyền đến một tiếng kinh hô ngắn ngủi.

"Sao vậy?" Tô Đường nhin không được hỏi.

"Bên kia hình như đang cãi vã." Lăng Lang chỉ phương hướng của Khương Tri và Kiều Sênh, lo sợ thiên hạ không đủ loạn, giọng hưng phấn nói.

Tô Đường nhìn theo hướng anh ta chỉ, chỉ thấy cách đó không xa cả người Kiều Sênh lộ ra cảm xúc kích động vô cùng, la to, nhưng Khương Trì lại không nhúc nhích chút nào.

Lăng Lang hưng phấn la một tiếng, vội vàng nói với Tô Đường: "Anh sang xem tình hình, em ở đây đợi." Sau khi nói xong liền nhanh chân chạy tới hướng hai người kia.

Lúc Lăng Lang chạy tới chỗ họ, Kiều Sênh đang điên cuồng kêu khóc chất vấn Khương Trì: "Khương Trì, tại sao anh có thể đối xử với em như vậy? Anh bội tình bạc nghĩa!"

Nước mắt Kiều Sênh chảy đầy mặt. Nhìn qua vô cùng đằm đằm đáng yêu.

Nhưng thần sắc Khương Trì không chút biến hoá, anh chỉ hơi buồn cười hỏi: "Bội tình bạc nghĩa? Tôi chạm qua cô rồi à?"

Kiều Sênh sững sờ, nghĩ đến trước đó mình nhiều lần mật mờ mờ Khương Trì đến nhà mình, đối phương hoàn toàn không bị lay động, có câu nói buột miệng thốt ra: "Có phải anh không được?"

Lúc này Khương Trì đã hơi thiếu kiên nhẫn rồi, nghe vậy, anh nhủ mảy, cười như không cười nói: "Được hay không, cô không có cơ hội biết."

Kiều Sênh nghe anh tuyệt tình như vậy, lãnh khốc, chặt đứt hết hy vọng của cô ta, sức lực toàn thân mất hết.

Cô ta luôn biết Khương Trì là một người tuyệt tình ngay cả một ánh mắt cũng không đáp lại, bạn gái trước của anh đều là vết xe đổ, cô biết anh không phải chàng trai tốt, nhưng anh vẫn hấp dẫn cô ta rất sâu. Cô ta không chừng bước nữa yêu anh.

Cô ta luôn cho mình lại là ngoại lệ, cô ta và mấy bạn gái trước không giống nhau, cô ta ưu tú hơn, xinh đẹp hơn, cũng thích anh hơn.

Nhưng hiện thực như một cái tát vang dội đánh vào mặt cô ta.

Cô ta, không trở thành ngoại lệ. Hết thầy cũng chỉ là cô ta đơn phương.

Đội tiếp nữa, cô ta chỉ tự rước lấy nhục thôi.

Nghĩ như vậy, cô ta cố gắng nghẹn nước mắt, để lưng mình thẳng tắp, nhìn thoải mái hơn.

Kiều Sênh trấn định giọng, mới chậm rãi, từng chữ nghiêm túc nói ra với Khương Trì: "Khương Trì, xem như anh giỏi! Sớm muộn gì anh cũng có ngày bị bỏ rơi! Tôi chờ!"

Nói xong câu nguyên rủa này, Kiều Sênh cũng không để ý tới phản ứng của đối phương, quay người lại, vừa lau nước mắt, vừa nhanh chóng chạy đi.

Khương Trì vẫn giữ tư thế đó, mặt mày bất động, hoàn toàn không có dự định đuổi theo.

Biết trình độ Khương Trì tuyệt tình với bạn gái trước, Lăng Lang đương nhiên sẽ không nhiều chuyện đuổi theo Kiều Sênh, sau đó an ủi cô ta.

Nhưng hôm nay anh ta đã nghe được một số chuyện ghê gớm ngoài ý muốn, những chuyện này, nếu nói cho Ninh Từ An, đoán chừng đầu gối kia cũng sẽ kinh ngạc!

Anh ta như tên trộm xích lại gần Khương Trì, dùng bả vai đụng đối phương một cái, nháy mắt ra hiệu hỏi: "Mày thật sự chưa chạm qua Kiều Sênh?"

Khương Trì không kiên nhẫn nhún nhún mày lại, giọng điệu qua loa: "Không thì sao?"

"Kia là hoa khôi giảng đường! Đại mỹ nữ đó! Sao lại không ngủ cùng?" Lăng Lang không thể tin hỏi. Nếu Kiều Sênh là bạn gái anh ta, chắc chắn anh ta sẽ không ngại bỏ qua cơ hội tốt như vậy! Nhưng ngẫm lại, cảm thấy đặc ý thật.

Khương Trì cười như không cười nói: "Vậy thì thế nào?"

Lăng Lang nghe vậy, nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ đến mỗi một đời bạn gái của Khương Trì đều là hoa khôi giảng đường cấp bậc đại mỹ nữ, Lăng Lang cảm giác mình nhận đả kích, trong mắt anh ta Kiều Sênh là hoa khôi giảng đường không tầm thường, nhưng trong mắt Khương Trì thật ra chẳng là gì.

Tuy nói hai người là anh em tốt, nhưng lúc này ánh mắt Lăng Lang nhìn Khương Trì không nhìn được tràn đầy ghen ghét.

Dáng dấp đẹp trai không tầm thường?

Ừ, quả thật không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Edit: Đào Sindy

Đám người Từ Đông rời đi, đáng lẽ đám người Lăng Lang đang đầy phần khởi dự định đi ăn khuya tan cuộc, nhưng nhìn đến khuôn mặt mỹ Lệ của Lâm Ca đứng một bên mặc dù thần sắc chết lặng, nhưng vẫn lơ mơ có thể thấy được nét xinh đẹp, có ít người liền không nhận được rục rịch, nổi lên ý đồ xấu.

Có một nam sinh trực tiếp cười đùa tí tưng liếm môi hỏi Khương Tri: "Anh Tri, cô nàng này cho em chơi nhé." Vừa nói, vừa chỉ Lâm Ca ở một bên.

Nam sinh này vừa nói, lại có thêm hai người không cam lòng rút lại phía sau, nhao nhao lên: "Anh Tri, em cũng muốn!"

"Cô nàng này thật đẹp, anh Tri, em cũng muốn chơi."

Nghe mấy lời vô cùng ngả ngớn này, đừng nói Lâm Ca, ngay cả Tô Đường cũng không khỏi sợ trong lòng.

Cô vô thức nhìn về phía Khương Tri. Khương Tri bước lên xe máy màu đen, chỉ thấy chẳng biết lúc nào anh đã đốt một điếu thuốc, trong ánh lửa chớp tắt, lộ ra mặt mày của anh càng đẹp trai, anh không trả lời bọn họ, giọng điệu bình thản nói: "Đêm nay tản trước đi."

Đám người nhìn không được hai mặt nhìn nhau, mới bao lâu, nhanh như vậy đã tản?

Những người còn lại mặc dù trong lòng có một số bất mãn, không muốn từ bỏ miếng bánh gato ngon như Lâm Ca, nhưng bọn họ không dám nói gì nhiều trước mặt Khương Tri.

Chàng trai lên tiếng trước nhất lại nhìn không được, anh ta đứng dưng gọi: "Anh Tri, chẳng phải chỉ là một con đàn bà sao, cho em chơi đùa đi."

Tô Đường nghe vậy trong lòng giật mình.

Khương Tri nhú mày, cười như không cười nhìn người kia một chút, mặc dù chàng trai còn muốn nói gì, nhưng lập tức bị đồng bọn kéo lại: "Được rồi được rồi, chúng ta đi chỗ khác chơi."

Chàng trai bị đồng bọn nài ép lời kéo, không lâu lắm, mười mấy người đều tản đi. Cuối cùng, chỉ còn lại bốn người là Tô Đường, Khương Tri, Lăng Lang và Lâm Ca.

Những người còn lại sau khi đi, Lâm Ca mới có thêm chút tinh thần, cô ta nghiêm mặt tái nhợt nhìn Khương Tri, mím môi, giọng cầu khẩn nói: "Anh... Tri, giúp em."

Khương Tri tiện tay ném tàn thuốc xuống đất, hất cằm lên, ra hiệu cho Lăng Lang: "Mày đưa em nó về nhà."

Lăng Lang nhẹ gật đầu, kéo Lâm Ca, đi đến xe máy của mình. Lâm Ca giãy dụa không muốn đi, cô ta còn muốn nói gì đó với Khương Tri, nhưng đã bị Lăng Lang cười lạnh cắt đứt: "Thôi đi, A Tri có thể bảo tôi đưa cô về nhà đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi."

Lăng Lang và Lâm Ca không phải lần thứ nhất giao thiệp, đôi phương có đức hạnh gì, anh ta cũng rõ một ít, khác biệt với vẻ ngoài ôn hoà của cô ta, cô ta không phải người dễ chọc. Lúc Lâm Ca ở bên cạnh Từ Đông đã sai khiến chọc tức, hùng hổ dọa bao nhiêu người, nhưng bây giờ bị Từ Đông vô tình từ bỏ, quay đầu lại muốn xin Khương Tri giúp đỡ.

Dù sao bị Từ Đông dùng phương thức như vậy vứt bỏ, cô ta sống tiếp trong đám người sợ là không dễ.

Lăng Lang cười lạnh một tiếng, tự mình lựa chọn, bây giờ có kết quả này, trách được ai? Anh ta mặc kệ phản ứng của Lâm Ca, trực tiếp dẫn người đi.

Tô Đường nấp máy môi, một đêm chấn động lòng người như thế, đến hiện tại cô còn chưa hoàn toàn thích ứng. Khương Tri cười khẽ một tiếng, thuận miệng nói: "Về nhà thôi." Tô Đường ừ một tiếng, cười trên xe máy, lần này, Khương Tri không tiếp tục chạy như đua xe, mà dùng tốc độ bình thường lái về biệt thự nhà họ Khương.

Chờ lúc họ về đến nhà đã là sáu giờ ngày sáng hôm sau. Tắm rửa qua loa một cái, Tô Đường liền nằm dài trên giường nghỉ ngơi, tỉnh lại sau giấc ngủ, đã là xế chiều. Tô Đường rửa mặt, đi tới trước cửa phòng Khương Tri, chuẩn bị hỏi anh muốn ăn gì.

Lúc Khương Tri mở cửa nhìn qua cũng vừa tỉnh không lâu, ánh mắt thiếu đi ánh anh như bình thường, nhiều hơn chút lười biếng. Lúc anh ở nhà luôn mặc vô cùng tùy ý, giờ phút này, trên người anh mặc một bộ đồ dài, Tô Đường dòi tầm mắt, theo dõi sản phẩm anh, nhẹ giọng hỏi: "Khương Tri, anh muốn ăn gì?"

"Chờ một chút rồi nói. Em giúp anh thay thuốc trước đi." Khương Tri nói xong thì trở lại bên giường, nằm lên.

Thuốc sau lưng Khương Tri, mấy ngày qua đều do Tô Đường giúp anh thay, cho nên cô nghe vậy nhẹ gật đầu, quen cửa quen nẻo lấy ra thuốc nước và băng vải.

Vết thương trên lưng Khương Tri nhìn qua đã kết vảy, hôm nay lại đổi thuốc một lần, sau đó hẳn là không cần tiếp tục thay thuốc.

"Cũng không biết có để lại sẹo không." Tô Đường vừa nói, vừa cẩn thận từng li từng tí sờ lên vết thương đối phương.

Da thịt sau lưng Khương Tri cứng rắn, cảm giác đầy mạnh mẽ, mà làn da màu lúa mạch của anh nhìn qua khỏe mạnh, nhưng mấy vết thương dữ tợn này đã phá hủy mỹ cảm.

Tô Đường cảm thán, nhịn không được sờ soạng mấy lần.

Khương Tri nghe vậy không trả lời, bởi vì thời khắc này toàn bộ tâm thần anh đều đặt trên hai tay đối phương đang để lên lưng mình. Đầu ngón tay cô mang theo nhiệt độ âm ấm, êm ái xẹt qua trên lưng anh, khiến anh cảm thấy có chút... ngứa. Không chỉ ngứa trên lưng.

Anh nhịn một chút, nhưng hai tay đối phương vẫn không ngừng hoạt động trên lưng anh, anh thực sự không thể nhịn được nữa, xoay người lu loát một cái, một tay giữ hai tay làm loạn của Tô Đường.

"Sao vậy?" Tô Đường mở mắt hạnh thật to, nhìn tất cả mờ mịt trong mắt Khương Tri mà không hiểu.

Tay cô yếu đuối không xương, làn da tinh tế tỉ mỉ, khiến người ta vô thức không dám dùng lực mạnh.

Khương Tri ho nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng thả tay Tô Đường, lạnh nhạt nói: "Không có gì, thay nước thuốc xong chưa?"

"Rồi."

"Anh đói rồi."

"Em đi nấu cơm." Tô Đường mềm nhũn nói xong, liền xoay người thu dọn thuốc, sau đó đi xuống lầu.

Tô Đường vừa xuống dưới lầu, thì nghe điện thoại bàn ở phòng khách không ngừng vang lên.

Cô nhận điện thoại, gọi điện thoại tới là Khương Ứng: "Khi này cháu và Khương Tri đều không ở nhà à? Điện thoại không ai nhận, gọi di động cũng không ai nghe."

Ngủ đến giờ này mới dậy mà nói, Tô Đường nói không nên lời, lúc này chỉ có thể áp ứng ứng phó.

Cũng may Khương Ứng không biết trước đó bọn họ đang làm những gì, ông gọi cú điện thoại này chỉ vì muốn báo cho họ một chuyện: "Chú đã tìm cho nhà mình một bảo mẫu mới, họ Lục, bà ấy đã ở ngoài cửa đợi rất lâu rồi, cháu đi mở cửa cho bà ấy đi."

"Được rồi, chú Khương, cháu đã biết."

Cúp điện thoại xong, Tô Đường lập tức đi mở cửa, thấy trên cầu thang ngoài cửa có một bà cụ tóc bạc phơ đang ngồi, hình như bà cụ hơi nóng, cảm quát hương bồ. Cô thăm dò hỏi: "Xin hỏi là đi Lục à?"

Di Lục nghe vậy lập tức đứng lên, nhìn qua bà đã hơn sáu mươi tuổi, tướng mạo rất hiền hòa, có vẻ như tính tình rất tốt. Di Lục quay người nhìn thấy Tô Đường, bà cười, giọng điệu nhiệt tình: "Ừ, là đi."

Tô Đường ngược ngừng nói: "Di Lục, vào đi, vừa rồi chúng cháu không nghe thấy tiếng chuông cửa."

Di Lục khoát tay áo, lại tiện tay quạt mấy lần: "Không sao, chờ cũng không tính lâu. Mấy đứa đã ăn cơm trưa chưa?"

Tô Đường lắc đầu: "Vẫn chưa."

"Vậy để đi làm, mấy đứa thích gì đi đại khái đã biết từ chỗ Khương Tương Quân." Di Lục vừa nói, vừa cầm lấy hai túi nguyên liệu nấu ăn thật to bên chân.

Lúc này Tô Đường mới phát hiện bên cạnh Di Lục để hai túi đồ thật to, mỗi một túi đều rất lớn, nhìn sơ bên trong, có các loại nguyên liệu nấu ăn như rau quả, thịt cá, thịt gà.

Nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy, đủ làm một bữa tiệc rồi.

"Chờ lát nữa làm tôm rim, sườn non chiên tỏi, cà tím chiên, canh tam tiên*, thế nào?" Di Lục ở một bên hỏi ý kiến Tô Đường.

*là một món ăn truyền thống ở vùng Giang Nam, thuộc về món ăn ở Giang Chiết. Nguyên liệu chủ yếu gồm: hải sâm, cá mực, măng khô, phụ liệu có muối, bột ngọt, rượu, bột hồ tiêu, đậu hà lan, súp canh gà.

Bốn món này đều là món Khương Tri thích. Xem ra trước khi Di Lục tới thật sự có làm qua bài tập, nghĩ như vậy, Tô Đường mở miệng nói: "Được ạ, đi Lục."

Sau khi Tô Đường và di Lục vào cửa, Khương Tri cũng đã xuống lầu, anh thay một bộ đồ ở nhà màu đen, lộ ra vóc người cao ngất. Nhìn thấy di Lục, anh nhướng mày.

"Cháu chính là Tiểu Tri à, di là bảo mẫu ba ba cháu mời tới, giúp các cháu nấu cơm, quét dọn vệ sinh, giặt quần áo các loại." Di Lục nhìn thấy Khương Tri, nhiệt tình tự giới thiệu mình.

Khương Tri không mặn không nhạt ừ một tiếng, biểu thị đã biết.

Không thể không nói, di Lục có thể có được việc bảo mẫu này, thực lực phải đủ cứng đấy. Tài nấu nướng của bà không kém hơn di Trầm, chủng loại đồ ăn rất nhiều, từ món cay Tứ Xuyên, món ăn Quảng Đông, món Tô Châu, món An Huy, ngoài ra, bà làm việc rất nhanh nhẹn, động tác cấp tốc hiệu suất cao, dọn dẹp sạch sẽ biệt thự. Quan trọng nhất là, bà làm người không tệ, làm người ta cảm thấy hiền lành. Lúc di Lục không làm gì, thì làm quen với Tô Đường.

Có thể là bởi vì Tô Đường nhìn qua dễ nói chuyện hơn Khương Tri, cho nên mấy ngày qua, di Lục và Tô Đường thân thiết hơn. Ngẫu nhiên khi rảnh rỗi, hai người sẽ tùy ý trò chuyện một số việc nhà.

Mấy ngày cứ như vậy không vội không chậm đi qua.

Rất nhanh, đã đến ngày khai giảng.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gởi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit: Đào Sindy

Trước khi bắt đầu khoá học cấp ba, chuyện duy nhất vượt qua dự liệu của Tô Đường là cô nhận được điện thoại của ba nguyên thân.

Nguyên thân không thêm ghi chú gì với ba cả, cho nên lúc nhìn chuỗi số thật dài hiển thị trên màn hình, Tô Đường vô thức tưởng là một số người quảng cáo, lần đầu điện tới cô không nhận, cho đến khi đối phương kiên nhẫn gọi đến lần hai, trong bụng cô mới cảm thấy kỳ quái.

"Tô Đường, là tôi."

Cho dù hai người cách khoảng cách xa như vậy, nhưng Tô Đường vẫn có thể thông qua loa cảm nhận được thái độ lạnh nhạt và xa cách của đối phương.

"Mẹ con đã qua đời." Đường Thế Thành lạnh lùng nói trong điện thoại. Đây là một câu trần thuật vô cùng bình thản, cứ như ông ta nói một chuyện không quan trọng liên quan gì, Tô Đường nghe không ra bất kỳ tiếc nuối, hay là cảm xúc khổ sở nào từ đó.

Tô Đường không biết đối phương tại sao cẩn thận, nhắc đến chuyện này có mục đích gì, cho nên cô chỉ mấp má môi, nhẹ giọng ừ một tiếng.

"Tôi hi vọng con đừng tới tìm tôi."

Đường Thế Thành nói tiếp. Trong giọng nói của ông ta tràn đầy lãnh khốc vô tình, bên trong lời nói mặc dù mang theo hai chữ "Hi vọng", nhưng giọng điệu của ông ta không cho người khác cãi lại, đây không phải một câu thỉnh cầu, mà là một câu mệnh lệnh, mệnh lệnh bảo Tô Đường đừng đi tìm ông ta.

Câu nói này khiến trong lòng Tô Đường ngăn không được phát lạnh, cả người như rớt vào hầm băng.

"Được." Cô nghe mình giọng nói mình run rẩy trả lời như thế.

"Năm đó tôi nhận lời mẹ con sẽ không đổi, trước khi con đủ mười tám tuổi thì mỗi năm tôi sẽ gửi tiền sinh hoạt cho con một lần, trừ cái đó ra, chúng ta không có bất cứ quan hệ nào. Con hiểu không?"

Đối phương vẫn đang chờ Tô Đường trả lời, Tô Đường không có cách nào, chỉ có thể kiên trì nói: "Đã hiểu."

Nghe được Tô Đường trả lời, đối phương không chút do dự cúp điện thoại.

Cho đến khi trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút tút, Tô Đường mới chính thức thở dài một hơi. Cô phát hiện vừa rồi mình quá khản trương, khiến mí mắt luôn cuồn cuộn. Cô dùng mồ hôi từ lòng bàn tay đè lên mí mắt, nhưng mí mắt vẫn nhảy dòn dập, cô hít sâu một hơi, đi đến phòng vệ sinh, mở vòi sen, để nước lạnh không ngừng tạt vào mặt mình, sau một phút, tâm tình cô mới thoáng bình phục hơn.

Từ khi nhận được điện thoại của Đường Thế Thành, Tô Đường mới có loại cảm giác chân thực cô đã là Tô Đường. Những ngày qua, chiếm giữ thời gian

sinh hoạt của cô chỉ có Khương Trì, Khương Ung và di Lạc, vòng xã giao của cô nhỏ đến đáng sợ, khiến cô nhất thời sợ hãi là mình đã đứng dưới bầu trời Thủ Đô rồi, hồ hấp với Trầm Oánh chung một bầu trời, đứng trên cùng một mảnh đất.

Mà cú điện thoại này, cũng làm cho Tô Đường thật sự rõ ràng cảm nhận được, Đường Thế Thành với cô con gái Tô Đường này, không có bao nhiêu thân tình cha con. Hoặc nói, đối phương không tính thừa nhận thân phận cho cô. Từ giọng điệu bội bạc của ông ta, bên trong thái độ muốn phôi sạch quan hệ kia có thể cảm nhận được.

Cho nên, nếu như cô thật sự xảy ra chuyện gì, đối phương tuyệt đối sẽ không cứu giúp cô. Ở kiếp trước, ông ta cũng đối với Tô Đường như thế, lúc cô ấy bị bôi đen đầy người, sự nghiệp rơi xuống đáy cốc, lại tuyệt tình thờ ơ lạnh nhạt.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tô Đường liền trĩu nặng.

Mà lúc này, điện thoại di động của cô nhận được một tin nhắn ngắn, tin nhắn nhắc nhở trong tài khoản của cô nhiều thêm năm mươi ngàn tiền mặt. Số tiền kia hẳn là vừa rồi Đường Thế Thành nói là tiền sinh hoạt trong một năm.

Năm mươi ngàn, tiền sinh hoạt cộng học phí, tính toán tỉ mỉ ở Thủ Đô này, chỉ có thể coi là miễn cưỡng có thể qua.

Tô Đường đưa điện thoại di động vững vàng nắm trong tay, ánh mắt mê mang. Lúc này, cửa phòng của cô bị người nào đó gõ.

Tô Đường nhìn thời gian, lúc này đã rất muộn, bất tri bất giác đã trôi qua hai mươi phút rồi. Cô vội vàng đưa điện thoại di động để qua một bên, mở cửa, chỉ thấy Khương Trì bỏ một tay vào túi đứng ở cửa, một tay cầm điện thoại đánh chữ, nhìn thấy Tô Đường đi ra, Khương Trì ngẩng đầu, nhún mày hỏi cô: "Sao chậm vậy."

Tô Đường cúi thấp đầu, đáp ứng nói: "Đang sửa lại chút đồ."

Khương Trì nhìn cô thật sâu, cũng không hỏi nhiều: "Trước tiên xuống lầu ăn sáng, ăn xong đi trường học."

"Được."

Bữa sáng vô cùng phong phú, sữa bò, trứng gà, bánh mì nướng, hoa quả, dinh dưỡng phối hợp cân đối, nhưng Tô Đường ăn có chút không biết vị. Trong đầu cô đang không ngừng hồi ức chuyện liên quan tới Đường Văn Thu. Đường Văn Thu lớn hơn nguyên thân một tuổi, nhưng đến trường sớm hơn nguyên thân hai năm, cho nên họ rất có khả năng gặp gỡ ở trường học cấp ba đấy.

Đường Thế Thành nổi danh trong nước là doanh nghiệp, trường con gái ông ta học chắc không kém

Mà trường Khương Trì học, tất nhiên càng không kém

Cho nên, cô và Đường Văn Thu vô cùng có khả năng học chung một trường cấp ba.

Có lẽ rất nhanh, cô sẽ gặp được Đường Văn Thu rồi.

Ăn sáng xong, tài xế của Khương Trì đã đợi ở ngoài cửa rồi. Lúc nghỉ hè, trong nhà tài xế xảy ra chút việc gấp, Khương Ung cho đối phương nghỉ một tháng, cho đến Khương Trì khai giảng, tài xế mới vội vàng đi làm lại.

Tài xế của Khương Trì nhìn qua còn rất trẻ, khoảng chừng hai mươi tuổi, cao đầu đỉnh, nhìn qua rất có sức sống, nhìn thấy Khương Trì và Tô Đường, anh chào hỏi một tiếng: "Đại thiếu gia. Tô tiểu thư."

Nói xong, anh còn giúp hai người mở ra cửa xe sau, chờ Khương Trì và Tô Đường đều ngồi xuống, mới khép lại cửa xe, ngồi xuống ghế lái của mình, phục vụ quan tâm chu đáo, thái độ cung kính hữu lễ, cái này khiến Tô Đường một lần nữa sâu sắc cảm nhận được vị trí mình và Khương Trì giống nhau.

Đã đến cổng, như bao chiếc xe sang trọng, chiếc xe sang trọng ngừng lại trước cửa, các loại nhãn hiệu đều có, còn có không ít xe cao cấp nhập khẩu giá hơn mấy triệu. Đây chỉ là hiện tại. Bởi vì lớp mười hai khai giảng sớm hơn một tuần, cho nên hiện tại đến học chỉ có lớp mười hai.

Chờ đến khi ba lớp cùng khai giảng, chắc hẳn tình hình của trường học sẽ càng thêm hùng vĩ.

Trường học rất lớn, vào cửa trường, Tô Đường vững vàng đi theo Khương Trì, sợ mình lạc đường.

Mà cho đến lúc này, cô mới một bước cảm nhận được càng sâu sắc ảnh hưởng của Khương Trì lớn đến bao nhiêu.

Cô và Khương Trì đi chung trên đường, hình như mỗi người đi ngang qua đều biết Khương Trì, thỉnh thoảng có người dừng bước lại chào hỏi anh, còn có hai cô gái nhìn thấy Khương Trì thì trực tiếp la lên: "Mau nhìn mau nhìn, đó là Khương Trì."

Trong giọng điệu của họ lộ ra vẻ vui mừng, tầm mắt điên cuồng dán lên người Khương Trì, cứ như Khương Trì là siêu sao trong lòng họ.

Về mặt Khương Trì ung dung, cảnh tượng nhìn qua sớm đã thành thói quen.

Còn có không ít người đi ngang qua chỉ trỏ Tô Đường, giọng hiếu kỳ: "Cô gái này là ai thế, xấu thế này, tại sao đi gần Khương Trì như vậy."

"Trước kia chưa từng thấy qua cô gái này."

"Mẹ nó, đi gần chồng tao vậy."

Tô Đường nghe vậy cúi thấp đầu, nhìn dưới đất chằm chằm.

Khương Trì nghiêng đầu nhìn cô một cái, hoàn toàn không để ý người kia vào mắt: "Theo sát anh."

"Ừm."

Tô Đường đi theo Khương Trì đến chỗ thầy chủ nhiệm làm thủ tục nhập học, Khương Ưng đã sớm đến chào hỏi thầy chủ nhiệm, cho nên lần này, Tô Đường và Khương Trì cũng chỉ đi ngang qua sân khấu, nhận người. Quá trình này rất nhanh đã kết thúc.

Cô và Khương Trì học chung lớp, lớp 12A16, Lớp 12A16 là lớp thường, thành tích học sinh trong lớp chưa đạt tiêu chuẩn. A1, A2 là lớp chuyên, là lớp học sinh khá giỏi tụ tập, những năm trước vào được đại học Bắc Kinh và đại học Thanh Hoa đều là học sinh của lớp A1, A2, từ thời khai thiên lập địa đến nay chưa bao giờ sai lệch.

Lực lượng giáo viên tốt nhất toàn trường đều ở lớp A1, A2, học sinh lớp thường muốn "vượt lên" quả thật khó như lên trời, hoặc nói một cách khác đây là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Nhưng Tô Đường không thêm đề ý cái này.

Cô đề ý là mình sắp bắt đầu học tập trong hoàn cảnh mới. Chuyện này khiến cô cảm thấy có chút khản trương.

Càng đến gần lớp A16, cô đi càng chậm.

Lễ mà lễ mề, giống như rùa đen đang bò.

Khương Trì đi phía trước, thấy dáng vẻ cô vừa đi vừa dừng, nhìn không được dừng bước lại đợi cô: "Sao đi chậm vậy." Đây đã là lần thứ hai anh hỏi câu này trong hôm nay.

Tô Đường mấp máy môi, không biết nên nói thế nào.

Mặc kệ đi chậm làm sao, đoạn đường ngắn ngủi này rất nhanh đã đến.

Hai người đi nhanh đến cửa lớp A16.

Học sinh trong phòng học nhìn qua đã đến đông đủ, bên trong ồn ào náo nhiệt, phải là vô cùng náo nhiệt.

Khương Trì nhìn thoáng qua môi Tô Đường tái nhợt, nhìn không được cười khẽ một tiếng: "Làm sao? Sợ bạn học mới không chơi chung à?"

Tô Đường bị Khương Trì đoán trúng tim đen, nhìn không được kinh hoàng ngẩng đầu tròn to mắt nhìn anh. Trong ánh mắt hiện lên vẻ bối rối và xấu hổ.

Nhìn thấy phản ứng của cô, Khương Trì lập tức đã hiểu.

Anh cong môi: "Có anh ở đây, em sợ gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Edit: Đào Sindy

Khương Trì vừa đi vào phòng học, thì có không ít người chào hỏi anh: "Anh Trì đến rồi à."

"Chào anh Trì."

"Chào buổi sáng, anh Trì!"

Khương Trì đơn giản đáp lại một câu: "Chào buổi sáng."

Nam sinh được đáp lại lập tức cười hắc hắc.

Mỗi lớp cấp ba đều một người ngồi một chỗ, cho nên tình cảnh không như Tô Đường tưởng tượng và vì nhân số lớp chẵn, cộng thêm cô lại thành lẻ, cho nên cô không thể ngồi vào bàn cuối như mọi khi.

Cô đi theo Khương Trì ngồi xuống hàng ghế cuối cùng.

Cô vừa mới ngồi xuống, chàng trai ngồi trước Khương Trì liền xoay đầu lại nhiệt tình chào hỏi Tô Đường: "Tứ muội!"

Tô Đường nghe vậy ngược mắt xem xét, phát hiện chào hỏi với cô là một người quen cũ, Lăng Lang.

Nhìn thấy Lăng Lang, tâm thần cô căng thẳng cho tới trưa lập tức buông lỏng. Nhìn trong lớp ngoại trừ Khương Trì, không phải cô không nhận ra ai.

Lúc này, cô gái ngồi trước Tô Đường cũng xoay mặt xuống, nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt bắt bẻ đánh giá Tô Đường, sau đó quai lạ hỏi: "Mặt cô sao thế, hủy dung à? Nhìn qua thật kỳ quái."

Tô Đường còn chưa phản ứng gì, Lăng Lang nghe nói như thế đã kiềm chế không được, giọng điệu anh ta không vui nói: "Phó Tiểu Nhã, không biết nói tiếng người thì im miệng."

Người tên Phó Tiểu Nhã liếc mắt, cười lạnh một tiếng: "Thế nào, bộ dạng cô ta xấu xí ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình tôi, còn không cho phép tôi nói à?"

"Phó Tiểu Nhã, cô muốn kiếm chuyện phải không?" Lăng Lang nghe những lời này, cũng nhịn không được nổi trận lôi đình.

"Ồ, chẳng lẽ tôi nói không phải sự thật? Mặt cậu ta không bị hủy dung thì bịt kín làm gì?" Phó Tiểu Nhã giờ ngón tay sơn đỏ chót lên, nhẹ nhàng thổi, giọng điệu khinh miệt nói.

Lăng Lang tức giận còn muốn cãi lại, nhưng Khương Trì dùng thái độ lạnh nhạt lên tiếng, anh nói với người ngồi trước Phó Tiểu Nhã: "Địch Lộ, em và cô ta đổi chỗ đi. Càng nhìn càng bức." Người đó, Khương Trì nói là Phó Tiểu Nhã.

Địch Lộ nghe vậy lập tức cười hi hi đứng lên, nhìn Phó Tiểu Nhã kinh ngạc, tâm tình cô vô cùng tốt. Địch Lộ lấy túi sách trong ngăn kéo ra, rất dứt khoát cầm túi sách đứng bên người Phó Tiểu Nhã, miệng thúc giục nói: "Anh Trì đã lên tiếng, cô còn không nhanh chóng đổi?"

Ánh mắt Phó Tiểu Nhã không thể tin chuyển đổi giữa Khương Trì và Tô Đường: "Khương Trì, tôi là khuê mật của Kiều Sênh, anh lại đối xử với tôi như vậy?"

Nghe được câu nói này của cô ta, Lăng Lang cười rộ lên: "Kiều Sênh tính là gì chứ? Cô chẳng phải ngọc quý gì? Còn không mau cút đi?"

Phó Tiểu Nhã bịch một tiếng đứng lên, đá bay ghế ngồi, hung hăng nói với Lăng Lang: "Bảo tôi cút? Anh cũng không nhìn mình một chút, không phải một con chó bên người Khương Trì thôi sao!"

Khương Trì nghe vậy sắc mặt lạnh lẽo, híp mắt nhìn Phó Tiểu Nhã.

Nhìn thấy ánh mắt Khương Trì như vậy, Phó Tiểu Nhã nhịn không được trong lòng run lên, cô ta kiên trì nói: "Tôi sẽ nói với Kiều Sênh, để cô ấy đá anh!"

Khương Trì xùy cười một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Lăng Lang cười ha ha một tiếng, ở một bên khinh thường nói: "A Trì và Kiều Sênh đã chia tay từ sớm."

Phó Tiểu Nhã sững sờ, thật lâu chưa kịp phản ứng.

Lăng Lang vẫn không quên tiếp tục chém thêm một nhát: "Thế nào, cô là khuê mật mà không nói sao? Đương nhiên, như cũ là A Trì bỏ rơi Kiều Sênh."

Phó Tiểu Nhã há to miệng, giống như đang tiêu hóa tin tức này, cô ta nín hồi lâu mới nói một câu: "Khương Trì, anh... anh sẽ phải hối hận!"

Sau đó cô ta đẩy Địch Lộ, để cặp sách lên bàn cô ấy, ngồi ở vị trí Địch Lộ đã ngồi.

Địch Lộ nhún vai, có ý lớn tiếng nói: "Một số người có tính tiểu thủ, trước mặt anh Trì cũng phải ngoan ngoãn bị dọa sợ thôi?"

Nói xong tự cô ấy nhịn cười không được, Phó Tiểu Nhã dùng lực vỗ bàn một cái, phát tiết phần nộ của mình, nhưng trừ cái đó ra cô ta không nói thêm gì. Bởi vì Địch Lộ nói đúng tất cả sự thật mọi người biết, cô ta không lời nào để nói.

Địch Lộ không tiếp tục quản Phó Tiểu Nhã, cô cười híp mắt ngồi xuống, sau đó chống cằm, mặt đối mặt nhìn Tô Đường: "Tính tình Phó Tiểu Nhã không tốt, lời cô ta nói cậu cứ xem như đánh rắm, đừng để trong lòng."

Tô Đường có thể cảm nhận được thiện ý Địch Lộ toả ra, cô mấp má môi, nhẹ nói: "Ừm, cảm ơn cậu."

Địch Lộ nhìn Tô Đường vài giây, sau đó ngồi thẳng người, ở bên tai Tô Đường thần thần bí bí nói: "Cậu đi cùng anh Trì à? Chắc chắc, cảm giác quan hệ giữa hai người rất không bình thường nha, đúng không?"

Lúc Địch Lộ còn muốn nói gì đó, thì chủ nhiệm lớp vào phòng học. Chủ nhiệm lớp nhìn qua là một người đàn ông ngoài ba mươi, đeo một cặp mắt kiếng, hơi mập, nhìn qua rất hòa thuận. Ông vừa đến, Địch Lộ liền nhỏ giọng thăm thĩ: "A Căn tới." Nói xong không tiếp tục bắt quái chuyện hai người Tô Đường và Khương Trì, trực tiếp quay người ngồi xuống lại.

Tô Đường nhẹ nhàng thở ra.

Câu cuối cùng của Địch Lộ, thật ra cô cũng không biết nên trả lời thế nào. Quan hệ giữa cô và Khương Trì, làm sao cũng không ở cấp độ bình thường. Nhưng đến cùng nên tính là quan hệ thế nào, cô cũng không biết.

Chủ nhiệm lớp vừa đến, trước hết gọi mấy ngồi nam sinh ở hàng đầu tới phòng làm việc chuyển sách. Khi sách vở mới tinh phát đến tay mỗi người, đã là nửa tiếng sau.

Trong phòng học vẫn đầy tiếng chói tai như cũ, chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng vỗ tay hai lần: "Được rồi, yên lặng nào."

Nhìn ra được, uy tín của chủ nhiệm trong lớp không tệ, ông nói chuyện, chung quanh đều yên tĩnh trở lại, ngẫu nhiên vẫn có mấy giọng thăm thĩ, bị ông điểm danh, cũng ngừng nói chuyện với nhau.

"Tôi giới thiệu với mọi người một chút, lớp chúng ta học kỳ này có một bạn học mới chuyển đến, em ấy tên Tô Đường, mọi người làm quen một chút." Nói xong, chủ nhiệm lớp chỉ về chỗ Tô Đường, đề cô tự giới thiệu.

Tô Đường từ chỗ ngồi của mình đứng lên, có chút xoay người, lên tiếng chào hỏi với bạn cùng lớp: "Chào mọi người, tớ là Tô Đường." Tự giới thiệu rất ngắn gọn, chỉ ngắn ngủi bảy chữ.

Không ít người còn đang chờ câu sau của cô.

Nhưng giờ phút này mặt Tô Đường đã hơi ửng đỏ, mím chặt môi, không biết nên tiếp tục nói gì.

Khương Trì cong môi, dẫn đầu chậm rãi vỗ tay, vì anh dẫn đầu, tiếp theo là Lăng Lang, Địch Lộ, sau đó cả lớp đều vỗ tay. Lăng Lang vẫn không quên la lên: "Nhiệt liệt hoan nghênh bạn học mới!"

Giọng nói to rõ, vang vọng chân trời, khiến một đám thiện ý cười vang.

Chủ nhiệm lớp ra hiệu Tô Đường ngồi xuống, sau đó cười nói: "Bạn học mới của chúng ta nhìn qua rất ngại ngùng. Tự giới thiệu mình một chút, tôi họ Trầm, tên Trầm Căn, em có thể gọi tôi là A Căn, cũng có thể gọi tôi là thầy Trầm. Tin tưởng trong vòng một năm sau, em sẽ thích ứng với gia đình 12A16 hài hoà này."

Nói xong câu này, toàn lớp tiếp tục vang lên tiếng vỗ tay vang dội.

Giới thiệu xong Tô Đường, đúng lúc có chuông hết giờ. Chủ nhiệm lớp liền ngừng câu chuyện, trước hết để cho toàn lớp nghỉ giữa giờ.

Nghỉ giữa giờ được khoảng mười phút, Địch Lộ là người vô cùng nhiệt tình, sau giờ học liền xoay đầu lại tiếp tục nói chuyện phiếm với Tô Đường: "Mặt của cậu không sao chứ? Nếu không tớ bảo ba tìm bác sĩ giúp cậu."

Tô Đường lắc đầu, cảm ơn ý tốt của đối phương: "Không cần, cảm ơn."

Hai người còn nói trong chốc lát, Tô Đường muốn đi WC. Hỏi Địch Lộ vị trí WC, cô liền đi đến WC, trước khi đi, cô vô thức nhìn thoáng qua chỗ Khương Trì, phát hiện Khương Trì không có ở đây.

Đoán chừng cũng đi WC rồi

Tô Đường nghĩ như vậy.

Cô theo hướng Địch Lộ chỉ, tại khúc quanh, cô đột nhiên nghe được một tiếng khóc òa nén, nghe được trong lời nói đối phương tự xưng tên, cô vô thức dừng bước.

"Vừa rồi Tiểu Nhã tới hỏi tôi có phải đã chia tay không, Khương Trì, không phải anh muốn nói ra chuyện anh đá tôi cho toàn trường biết chứ?" Kiều Sinh đang thấp giọng tức giận chất vấn, giọng điệu nghẹn ngào.

"Em nghĩ nhiều rồi." Trong giọng nói Khương Trì có chút không kiên nhẫn.

Kiều Sinh không biết nghĩ tới điều gì, lại bắt đầu kịch liệt khóc lên.

"Nói xong rồi?"

Hình như Khương Trì muốn rời khỏi.

Cảm xúc Kiều Sênh đột nhiên lập tức bạo phát: "Khương Trì, chúng ta quay lại được không?"

"Coi như em cầu xin anh."

"Van xin anh."

Giọng điệu hèn mọn này, ngay cả Tô Đường nghe còn có chút không đành lòng. Cô không cẩn thận bước đến một bước, chỉ thấy Kiều Sênh cách đó không xa đang quỳ trước mặt Khương Trì, tay kéo ống quần anh, mặt đầy nước mắt nhìn chằm chằm anh.

Mấy ngày trước đó, tình cảnh Kiều Sênh và Khương Trì tranh chấp, hình như còn ở trước mắt. Khi đó, Tô Đường cảm thấy đây là một cô gái kiêu ngạo, dũng cảm.

Nhưng một màn trước mắt này, lại phá vỡ tất cả nhận biết của cô trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20-1

Edit: Đào Sindy

Kiều Sênh trước mắt, buông xuống tất cả tự tôn và kiêu ngạo, lấy ra sự chân thành hoàn chỉnh để trước mặt Khương Trì, để anh nhìn thấy tâm ý của cô ta. Cô ta cong lưng, chỉ cầu Khương Trì ngoái nhìn một cái.

Kiều Sênh thế này, nhìn qua yếu ớt lại hèn mọn. Cả người đã cúi thấp đến bụi bặm.

Tô Đường không nhịn được nghĩ, Kiều Sênh thật sự rất yêu Khương Trì, cho nên cô ta mới đồng ý dùng phương thức cực kỳ mất tự tôn này, dùng hết tất cả khả năng để giữ anh lại.

Nhưng câu nói tiếp theo của Khương Trì lại phá vỡ tất cả huyền tượng của Kiều Sênh.

"Em thật phiền."

Khương Trì hoàn toàn không vì hành động khổ sở giữ lại của Kiều Sênh mà xúc động xú nào, trong giọng nói của anh lộ ra không kiên nhẫn.

Anh giống như một Đế Vương cao cao tại thượng trong nhân gian, việc không liên quan đến mình mà nhìn người khác vui buồn.

Bởi vì không quan tâm, cho nên biểu hiện thông dong. Cả người có thể tiêu sái thoát ra.

Tô Đường nghe Khương Trì trả lời, trong lòng run lên.

Trong lúc hai người Khương Trì và Kiều Sênh còn chưa phát giác được sự tồn tại của cô thì Tô Đường quay người nhanh chóng rời đi nơi đây.

Cô nghĩ, lúc này rốt cục cô có thể hiểu một chút mấy câu hàm nghĩa mà trước đó Lăng Lang nói với cô.

Lăng Lang nói: "Cậu ấy đối với anh em mình thật sự tốt không thể nói, trọng tình trọng nghĩa, nhưng cậu ấy đối với kết giao bạn gái..." Đêm đó, Lăng Lang chưa nói hết nửa câu sau, nhưng bây giờ Tô Đường đã biết đáp án.

Lăng Lang nói không sai, làm anh em của anh, là lựa chọn tốt nhất.

Cô biết bây giờ Khương Trì rất ưu tú, mà tương lai anh càng ưu tú hơn. Cũng may, đối mặt với Khương Trì, cô luôn tự biết mình, chưa bao giờ động tâm, cũng không dám động tâm.

Lúc Tô Đường đi WC về lại phòng học, chuông vào học đã sớm khai rung lên.

Cô ở cửa ra vào la một tiếng báo cáo, chủ nhiệm lớp thấy là cô, cũng không hỏi thêm gì, tùy tiện phát phát tay ra hiệu cô ngồi vào vị trí của mình.

Khi Tô Đường ngồi vào vị trí của mình, vô thức nhìn sang chỗ Khương Trì, muốn xem một chút biểu lộ của anh hiện tại.

Khương Trì an vị bên phải cô, chỉ cần cô vừa thoáng quay đầu, liền có thể nhìn thấy anh.

Lúc cô nhìn sang, vừa lúc Khương Trì cũng nhìn cô, lúc này, anh dùng một tay chống cằm, tư thế nhàn nhã, một tay khác tùy ý để trên bàn, động tác trôi

chạy chuyển động bút máy, nhìn thấy Tô Đường đưa ánh mắt sang, anh cong môi, lộ ra một nụ cười với cô.

Khoảng cách gần như vậy, cô có thể thấy rõ đường cong môi anh cong lên, và cặp mắt cong cong, cô thấy trong mắt anh nhìn cô hiện lên lóe lóe ý cười. Giống như kim cương vỡ rải đầy bãi cát, những ngôi sao tô điểm toàn bộ khoảng không. Loá đến chói mắt.

Nụ cười như thế, mang theo chút hững hờ, một chút tùy tiện, nhưng lại mê hoặc vô cùng.

Tô Đường hốt hoảng dời đi ánh mắt.

Cho nên nói người có giá trị nhan sắc cao, tùy tiện cười một cái cũng có thể làm say đắm một đồng em gái nhỏ.

Tô Đường không thể không thừa nhận, Khương Tri như vậy, quả thật đẹp trai ngồi ngồi, có tư cách kiêu ngạo.

Nhưng vừa nghĩ tới Kiều Sinh, cô không khỏi thở dài một hơi.

Nhìn qua Khương Tri hoàn toàn không bị Kiều Sinh ảnh hưởng. Anh tiêu sái thông dong, mây trời nước chảy.

Tô Đường là một người đứng xem, nhìn thấy Kiều Sinh vứt bỏ hết tự tôn, quỳ xuống cầu xin Khương Tri quay lại, không khỏi cảm động. Nhưng thái độ bản thân anh không kiên nhẫn lại qua loa.

Khương Tri tuổi trẻ khinh cuồng, thật sự tuyệt tình khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Nhưng chuyện này không liên quan đến cô.

Bởi vì cô và Khương Tri anh, cũng sẽ chỉ là anh em.

Lúc này, chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng nước miếng văng tung tóe nói ba ngày sau thi khảo sát đầu năm.

Thi khảo sát đầu năm cấp ba là lệ cũ. Lần thi khảo sát này, theo nghĩa nào đó nói là khởi động trước khi thi, nhưng thời gian khởi động này quan trọng hơn rất nhiều so với kỳ thi đầu tiên hàng tháng. Bởi vì nó có một số người vinh dự, liên kết với học bổng, mà lần thi khảo sát này, cũng có thể dự đoán ra thành tích năm sau của một số học sinh. Cho nên rất nhiều người đều xem lần thi khảo sát này vô cùng quan trọng, hơn thời gian một tháng nghỉ hè đều nghiêm túc ôn tập kiến thức cấp ba.

"Mặc dù chúng ta là lớp 12A16, nhưng chúng ta cũng phải có lý tưởng. Người, không thể không có lý tưởng. Học sinh hạng nhất mỗi năm trong cuộc thi khảo sát này đều có thể làm học sinh đại biểu tại lễ khai giảng, lên phát biểu trong ngày khai giảng. Thầy trò toàn trường cộng lại gần ba ngàn người, trước mặt tất cả học sinh ba ngàn người làm đại biểu diễn thuyết, ngấm lại đã làm người ta cảm thấy kích động hưng phấn, đúng không?"

Chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng cảm xúc mãnh liệt từ phía, ân cần thiện dụ, muốn điều động học sinh trong lớp học tập nhiệt tình.

Nhưng hiển nhiên, hiệu quả những lời này của ông không lớn.

Bên dưới có học sinh nhin không được la lớn: "Chủ nhiệm lớp, nói thì nói như thế, nhưng thầy xem trường Tam Trung đã mở nhiều năm như vậy, hạng nhất lần nào không phải A1 A2? Thế nào cũng không tới phiên chúng ta đâu!"

Chủ nhiệm lớp ho nhẹ một tiếng, tình cảm dạt dào nói: "Chúng ta có thể không sánh bằng học sinh A1 A2, nhưng chúng ta không thể không nghĩ lấy, không nghĩ lấy coi như thành đầu cá ướp muối rồi, đúng không?"

"Đúng!" Bên dưới truyền đến vài câu đáp lại thừa thốt, nghe không có tinh thần, cũng rất qua loa. Lúc này, có một nam đồng học lớn tiếng la lên: "Nhưng lý tưởng này quá xa vời!"

Chủ nhiệm lớp nghe vậy, sượng mặt: "Lý tưởng nếu có thể chọc tay có sẵn, vậy còn gọi là lý tưởng à? Em còn cố gắng làm nên lý tưởng này ư!"

Nói xong câu đó, ngược lại chủ nhiệm lớp giới thiệu một chút về chế độ học bổng.

Top 100 học sinh đứng đầu khảo sát đều có học bổng, học bổng chia bốn cấp bậc, giải đặc biệt cấp cho người đầu bảng, được hai ngàn đồng, hạng hai và hạng ba là học bổng giải nhì, mỗi người một nghìn đồng, hạng tư đến người thứ năm mươi là học bổng hạng ba, mỗi người năm trăm đồng, thứ năm mươi một đến người thứ 100 là học bổng ưu tú, mỗi người một trăm đồng.

Thật ra chủ nhiệm lớp cũng không dám hy vọng xa vời vị trí hạng nhất có thể rơi xuống lớp mình, dù sao đây quả là mơ tưởng hão huyền. Nếu hạng nhất thật là lớp họ, ông khẳng định... Chủ nhiệm lớp chưa nghĩ xong đã lắc đầu trong lòng, bản thân bác bỏ. Khả năng này thật sự quá nhỏ, cực kỳ bé nhỏ đến có thể bỏ qua. Lối khi này ông nói chỉ là làm theo phép, đi ngang qua sân khấu, học bổng này là trọng điểm ông cần nói hôm nay. Giới thiệu xong, về mặt ông lại một lần nữa sục sôi khích lệ học sinh toàn lớp: "Hạng nhất các em không dám nghĩ, thế có nghĩ đến top 100 không?"

Bên dưới vang lên vài tiếng thừa thốt "Nghĩ." Nhưng ngược lại so trước đó nói "Đúng" thì đỡ hơn, người phụ họa tăng thêm. Nhưng chỉ có mấy người mà thôi.

Chủ nhiệm lớp nhìn thấy đáng về bọn họ không muốn phát triển cũng không còn biện pháp, ông nói hết lời cả nửa giờ, học sinh nghe không vào, chủ nhiệm như ông còn có thể ép bọn họ cố gắng học tập thế nào? Ông nói hạng mục công việc xong thì lắc đầu thờ dài rồi đi, sau đó là thời gian cho thầy cô

bộ môn. Ngày đầu không học, các thầy cô bộ môn nói về chuyện tron hè. Mỗi thầy cô bộ môn đi một vòng trong lớp, nửa buổi sáng hết, buổi chiều hoạt động tự do, ngày hôm sau mới chính thức khai giảng.

Ngày hôm sau, Tô Đường vừa đến lớp, Dịch Lộ liền thần thần bí bí nói với cô: "Tô Đường, tớ có một tin tức động trời, cậu có muốn nghe không?"

Thật ra Tô Đường không có lòng hiếu kì, nhưng nhìn bộ dáng Dịch Lộ, cô không đành lòng làm mất hứng, vẫn phối hợp nói: " Là tin mới gì?"

"Trường học của chúng ta mới chuyển tới một tài nữ. Người ta là nữ sinh duy nhất trong top 5 kì thi khảo sát thành phố năm ngoái, cậu ấy thi được hạng năm, đã rất không dễ dàng."

Trong lòng Tô Đường lộp bộp, cô cố gắng nghĩ lại, đến cùng vẫn loại bỏ khả năng học sinh chuyển trường là Đường Văn Thu. Bởi vì cô nhớ kiếp trước Đường Văn Thu vào giới thời trang, là chuyên gia thiết kế thời trang nổi danh. Nghe nói cô ta từ nhỏ đã học tập hội họa, nói một cách khác chính là, cô ta là nghệ thuật sinh. Bình thường nghệ thuật sinh yêu cầu văn hóa khá thấp, thành tích sẽ không xuất sắc như vậy.

Nghĩ như vậy, Tô Đường nhẹ nhàng thở ra, Dịch Lộ nói xong, Tô Đường nhìn không được nhẹ gật đầu, trường học trong Thủ Đô nhiều như vậy, học sinh cũng nhiều như vậy, cạnh tranh kịch liệt, nữ sinh này có thể thi thứ tự như thế, nói rõ năng lực thực thành tích rất tốt, thế là Tô Đường phụ họa nói: "Quả thực không dễ dàng."

Dịch Lộ nghe được Tô Đường phụ họa, tâm tình càng kích động, líu lo không ngừng nói tiếp: "Quan trọng nhất là, nữ sinh này rất đẹp! Nghe nói còn đẹp hơn cả Kiều Sênh!"

Tô Đường nhẹ giọng đáp lời.

Cô nhất thời không để nữ sinh này trong lòng.

Bởi vì thế giới này hiện tại không thiếu thiên tài, cũng không thiếu người cố gắng làm thiên tài, mà cô muốn làm, là càng cố gắng hơn người khác một chút.

Ngày khai giảng, cô đã biết người đứng đầu thành tích của cấp ba là Giang Lâm và Bạc Hoan, hai người này đều là nam, mỗi lần vị trí thứ nhất và thứ hai đều là hai người bọn họ thay phiên ngồi. Mười hạng đầu cũng thêm một số người, ngẫu nhiên trong mười hạng đầu sẽ xông vào mấy con ngựa đen, nhưng kì thi sau, những thứ tự ngựa đen này sẽ hạ xuống.

Phát huy ổn định, mỗi lần xếp hạng kì thi không khác mấy. Mà đám ngựa đen phát huy vô cùng không ổn định.

Cho nên nói đến cùng, cạnh tranh mười hạng đầu, nói tới nói lui chỉ có mấy người mà thôi. Có thể “vượt lên” cũng không nhiều người.

Khi Tô Đường nghe được tên nữ sinh kia, đã là thời gian ngày đầu tiên khai giảng phải kết thúc, tin tức liên quan tới nữ sinh kia trong vòng một ngày như vòi rồng lập tức quét sạch toàn bộ trường học, thời gian một ngày ngắn ngủi, nữ sinh vừa mới chuyển trường, liền hấp dẫn vô số ánh mắt, dẫn tới vô số đàm luận. Người bên cạnh cô, hình như người người đều đang đàm luận về nữ sinh kia.

Vừa chuyển đến cấp ba đã được vào lớp A1, A2, đồng thời tuyên bố khiêu chiến cao thấp với Giang Lâm và Bạc Hoan, nữ sinh đó tên Hứa Ngưng Đông.

Mà cái tên này, cô biết được từ miệng Dịch Lộ.

Khi nghe được cái tên này, động tác múa bút thành văn vô thức của Tô Đường dừng lại, cô ngẩng đầu hỏi Dịch Lộ: "Cậu nói, người kia tên gì?"

"Hứa Ngưng Đông nha."

Hứa Ngưng Đông.

Là cô ta sao?

"Tên này rất dễ nghe, nghe rất nữ thần. Mà Tô Đường, tớ đã nói với cậu, tớ vừa đi lớp A1, A2 nhìn Hứa Ngưng Đông rồi, khuôn mặt cậu ấy rất đẹp. Trông có hương vị hơn Kiều Sênh." Giọng điệu Dịch Lộ vừa hâm mộ, vừa ghen tỵ nói.

Nhắc đến nữ sinh ưu tú cùng tuổi, Dịch Lộ không nhịn được biểu hiện có chút chua chát.

Cô nghe thấy tên Hứa Ngưng Đông, suy nghĩ Tô Đường lập tức bay xa.

Hồi ức của cô, về kiếp trước. Khoảng thời gian cô và Quý Tử Khiêm cãi nhau.

"Làm sao tôi có thể chú ý đến con vịt xấu xí như cô chứ? Chỗ nào cô cũng không bằng Ngưng Đông."

"Ngưng Đông là nữ thần trong lòng rất nhiều người, cô ấy mới là người tôi yêu thật sự."

...

Câu nói tuyệt tình kia, như lưỡi dao, không chút lưu tình từng chút từng chút cắm vào lòng cô.

Đâm lòng cô nát bét.

Hứa Ngưng Đông, hẳn là cô ta, Ngưng Đông xuất hiện rất nhiều lần trong miệng Quý Từ Khiêm ở kiếp trước.

Bởi vì tên như vậy thật sự rất đặc biệt.

Đặc biệt đến, để người ta nghe một lần thì khó mà quên. Huống chi, cô còn nghe nhiều lần như vậy.

Kiếp trước, Tô Đường xa xa gặp Ngưng Đông một lần, khi đó cô ta mặc một thân áo nhung dề màu nâu nhạt rất lớn, áo lông màu đen, quần đen, trên chân là đôi giày cao gót hơn mười phân, xa xa nhìn sang chừng một mét bảy tám, tóc dài cột thành đuôi ngựa cao sau ót, nhìn qua rất có khí chất, lưu loát lại hào hùng. Mà bên cạnh cô ta, Quý Từ Khiêm vẫn nhắm mắt theo đuôi, hai người thỉnh thoảng nói gì đó.

Sau đó Tô Đường tận mắt thấy, Quý Từ Khiêm nắm tay Hứa Ngưng Đông, cô ta lại không từ chối.

Nghe nói Hứa Ngưng Đông là nữ thần cao lãnh nổi danh Thanh Hoa.

Nghe nói cô ta được thi thiết kế AC ở Mỹ đạt hạng ba.

Nghe nói người theo đuôi cô ta có thể xếp đến Bắc Đại.

Nghe nói..

Những lời này rất nhiều, nhiều đến cô thật lâu mới có thể hoàn toàn nhớ xong.

Thì ra, trong lúc bất tri bất giác cô từ miệng Quý Từ Khiêm biết nhiều thứ về Hứa Ngưng Đông như vậy.

Cô kiếp trước, thật sự là quá đàn độn rồi.

Đàn độn đến, ngay cả Quý Từ Khiêm không đành lòng gạt cô tiếp.

"Đúng rồi, Tô Đường, nghe nói lần này Hứa Ngưng Đông muốn cùng Giang Lâm, Bạc Hoan tranh hạng nhất lần khảo sát này! Tất cả mọi người đang đánh cược đệ nhất lần này đến cùng rơi vào nhà nào." Trong giọng nói Dịch Lộ mang theo hiếu kỳ, hiếu kỳ này là hướng về Hứa Ngưng Đông. Hiếu kỳ cô ta có thật đánh bại Giang Lâm, Bạc Hoan, vì lần thi khảo sát này học bổng cực cao.

Tô Đường nghe vậy, nhẹ giọng ừ một tiếng.

Lên giọng chú ý bây giờ là tài năng toả sáng của Hứa Ngưng Đông, hình như không giống nữ thần Hứa Ngưng Đông lạnh lùng kiếp trước.

Nhưng Tô Đường không nghi ngờ đây là hai người.

Bởi vì cô biết, uy lực của thời gian thật sự quá lớn.

Lớn đến, có thể khiến một người triệt để biến thành một người khác.

Lần thi khảo sát này, Tô Đường chỉ coi là làm luyện tập. Tuy nói thời gian nghỉ hè cô không bỏ phí, nắm chặt mỗi phút mỗi giây ôn tập, nhưng thời trung học, vẫn cách cô quá xa vời, cô không xác định rốt cuộc mình có thể có thành tích hay thứ tự gì. Lần đầu tiên, cô trên phương diện học tập, không hoàn toàn nắm chắc.

Cô có thể làm là cô hết khả năng, làm tốt nhất.

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua, khảo sát đầu năm đúng hạn đến. Kỳ thi diễn ra trong hai ngày, buổi sáng ngày đầu tiên thi văn, buổi chiều thi toán, sáng ngày thứ hai thi Anh văn, buổi chiều thi tổng hợp khoa học tự nhiên.

Lớp A16 thi vô cùng nhẹ nhõm, người có cảm giác hồi hộp trước khi thi không nhiều, nhưng dưới hoàn cảnh như vậy, ngược lại khiến Tô Đường càng thêm thoải mái thi.

Môn thi đầu tiên, Tô Đường ngồi ở chỗ ngồi của mình, nắm chặt thời gian ôn tập thơ, trong miệng cô lặp đi lặp lại đọc thuộc thơ, sắc mặt nghiêm túc. Đối với Tô Đường mà nói, những phần này là điểm, tuyệt đối một điểm cũng không thể rớt. Lúc này, trước người cô đột nhiên duỗi ra một cánh tay trắng nõn thon dài, chủ nhân của cánh tay để một hộp sữa chua táo đỏ trước mặt cô.

Tô Đường vô thức ngẩng đầu thuận tay nhìn đối phương, chỉ thấy người đứng trước bàn học cô là Khương Tri.

Khương Trình hứu mày, dùng cằm hất về hộp sữa chua táo đỏ trên bàn: "Cho em."

Tô Đường có chút ngoài ý muốn, cô chớp mấy môi, nhẹ nói: "Cảm ơn."

Lúc này, Lăng Lang đột nhiên từ sau lưng Khương Tri lộ đầu ra ngoài, trong miệng trách mắng: "Tứ muội, với chúng ta không cần nói cảm ơn." Nói

xong, anh ta móc từ trong túi áo ra một thỏi chocolate, cũng đặt trên bàn học Tô Đường.

Tô Đường nhát thỏi có chút mê mang, không biết vì sao Khương Tri và Lăng Lang đột nhiên cho cô đồ ăn vặt, mắt hạnh thật to mờ mịt nhìn bọn họ chăm chăm.

Khương Tri nhin không được cong môi cười. Lăng Lang cười hi hi nói: "Không phải chúng ta thấy em học quá dụng tâm khác khổ sao? Tứ muội, thấy quãng thâm trên mắt em, có phải mấy ngày nay không nghỉ ngơi cho tới không?"

"Hôm qua rất khuya em ấy mới ngủ." Khương Tri nhàn nhạt nói một câu.

Nghe được lượng tin tức lớn, Dịch Lộ lập tức từ chỗ ngồi của mình nhảy dựng lên, không ngừng chỉ Khương Tri, lại chỉ Tô Đường, giọng nói kích động: "Anh Tri, làm sao anh biết hôm qua Tô Đường rất khuya mới ngủ? Không phải hai người?"

Câu "không phải hai người" Dịch Lộ nói vô cùng mập mờ, cực kỳ dễ khiến người khác hiểu lầm và suy nghĩ. Bởi vì câu nói "không phải hai người" này có thể hiểu ra rất nhiều ý!

Dịch Lộ từ chỗ Lăng Lang biết ba người bọn họ đã kết bái anh em rồi, nhưng cho tới bây giờ Lăng Lang chưa nói quan hệ giữa Tô Đường và Khương Tri đã đến tình trạng nào?

Hai người bọn họ có quan hệ như thế nào!

Dịch Lộ đối với quan hệ hai người Tô Đường và Khương Tri càng tò mò! Đáy lòng cô có trực giác, luôn cảm thấy quan hệ của họ không tầm thường!

Nghe Khương Tri nói câu này, trong nháy mắt Lăng Lang cũng kinh ngạc, nhưng tin tưởng anh em nhà mình sẽ không ăn cò gài hang, kinh ngạc của Lăng Lang không đến một giây.

Lăng Lang nhin không được đưa mắt đánh giá Tô Đường một phen, sau khi đánh giá xong, anh ta càng yên tâm.

Bởi vì Tô Đường hoàn toàn không phải dạng Khương Tri thích!

Tô Đường cũng ngu ngơ mấy giây. Cô đột nhiên nghĩ đến, tối hôm qua mình ôn tập đến khuya, sau đó nửa đường xuống lầu uống nước, phát ra một số động tĩnh. Chẳng lẽ khi đó Khương Tri bị mình đánh thức?

Tô Đường muốn hỏi mình có làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Khương Tri không, nhưng trường hợp hiện tại có nhiều người, hiển nhiên không thích hợp hỏi như vậy sẽ gây nên hiểu lầm.

Cô cúi đầu, sắc mặt không biết là vì lời nói của Dịch Lộ hay vì mình vô tình đánh thức Khương Tri mà đỏ lên.

Khương Tri nhìn thấy Tô Đường hơi lung túng, cười khẽ một tiếng, khó khi có lòng giải thích một câu: "Không phải chuyện đã rõ sao?"

Thì ra là thế ư.

Dịch Lộ bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng lại có chút tiếc nuối, cô còn tưởng rằng sẽ có tin tám gì đó động trời! Cô nhìn thoáng qua Tô Đường, lại liếc mắt nhìn Khương Tri, cũng cảm thấy cô suy nghĩ nhiều quá.

Nhìn qua bọn họ cũng không xứng, Khương Tri quá lộ tài năng, mà Tô Đường quá nội tâm.

Nghe Khương Tri giải thích, Tô Đường khẽ buống lỏng. Nếu những người còn lại biết cô sống nhờ ở nhà họ Khương, đến lúc đó chắc hẳn sẽ thêm nhiều phiền toái không cần thiết.

Tiếp thu được sự quan tâm của Khương Tri và Lăng Lang đối với mình, Tô Đường cảm thấy hơi ấm áp. Cô cầm sữa chua Khương Tri đưa, nhưng lúc này cô mới phát hiện, sữa chua không có ống hút.

Không có ống hút, thì làm sao uống?

Dịch Lộ cũng phát hiện vấn đề này, cô ai một tiếng, sau đó hỏi: "Anh Tri, anh mua sữa chua sao không cầm ống hút?"

Khương Tri không nói gì, mà trực tiếp cầm sữa chua, giúp Tô Đường xé giấy, rồi đưa cho Tô Đường: "Có thể uống."

Tô Đường trừng lớn mắt, vô thức nhận hộp sữa chua từ tay Khương Tri.

Dịch Lộ nhin không được ở một bên trêu chọc nói: "Anh Tri lần đầu tiên đưa đồ ăn vặt cho em gái sao? Không biết mua sữa chua phải đến quầy hàng cầm ống hút cũng rất bình thường, rất bình thường đó, ha ha ha."

Lăng Lang nhin không được trả lời một câu: "Vốn rất bình thường, có thể trực tiếp uống, cần ống hút làm gì?"

Dịch Lộ: "..."

Tô Đường: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tằm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20-2

Edit: Đào Sindy

Tô Đường cảm lấy sữa chua táo đỏ uống một ngụm, sữa chua rất ngọt, ngọt đến thấm vào lòng cô.

Lần thi khảo sát này cả mười tám lớp tự nhiên đều bị xáo trộn, địa điểm thi được xếp ngẫu nhiên, cho nên Tô Đường không cùng các bạn lớp A16 thi cùng chỗ.

Địa điểm thi của cô tại lớp A2, lầu hai, mà địa điểm thi của Khương Tri và Lăng Lang khác cô, bọn họ đều ở lầu ba.

Nhưng Khương Tri vẫn cùng Tô Đường đến phòng thi của cô.

Tô Đường và Khương Tri đi trên hành lang đến phòng thi của cô, bọn họ gặp chính diện nữ vương đang có view cao gần đây, Hứa Ngưng Đông.

Lúc này, bên cạnh cô ta vây quanh không ít nam sinh nữ sinh, đám người kia hình như đang cùng cô ta nhiệt liệt thảo luận gì đó.

Khi nhìn đối phương lần đầu tiên, Tô Đường liền xác nhận, đây là Hứa Ngưng Đông, chính là Ngưng Đông kiếp trước Quý Tử Khiêm thường nhắc đến.

Trên mặt cô ta lúc này còn mập mập mới lớn, mặc dù kém xa lúc đại học cô ta hút mắt như vậy, nhưng đã rất đẹp. Cô nhìn qua hình tượng "Nữ thần cao lãnh" mấy năm về sau đi chậm rãi tới gần, bởi vì đang nói chuyện với người bên cạnh, sắc mặt cô ta rất lạnh nhạt, trên mặt không có biểu lộ đặc biệt gì, người chung quanh nói mấy câu, cô ta mới trả một câu.

Lúc Tô Đường và Hứa Ngưng Đông đi qua nhau, tầm mắt của hai người trong nháy mắt giao thoa.

Cuối cùng cũng không biết là ai dời ánh mắt trước.

Tô Đường bình thân dời ánh mắt, sau đó sượt qua người Hứa Ngưng Đông.

Cứ như nhạc đệm nhỏ, Tô Đường cũng không để trong lòng.

Nhưng lạ thật, Tô Đường gặp chính diện Hứa Ngưng Đông, tâm tình cô lại vô cùng bình tĩnh, không có phần nộ, cũng không có ghen ghét.

Hứa Ngưng Đông cũng không phải nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của Tô Đường ở kiếp trước, nhưng cô ta và cái chết của Tô Đường không khỏi có liên quan.

Tô Đường cho là mình sẽ rất hận cô ta. Nhưng trên thực tế, cô không có.

Ký ức kiếp trước đối với cô ta mà nói, đã quá mức xa vời, mà đời này, cô đã không còn là Tô Đường kia, mà là Tô Đường khác, cho nên bất kể là Hứa Ngưng Đông cũng thế, Quý Tử Khiêm cũng vậy, cô sẽ không có bất cứ liên quan nào đến bọn họ.

Kiếp trước đã vậy. Cô muốn sống tốt cả đời này.

Lần này, cô muốn tránh đi tất cả khả năng gây tổn thương mình, sau đó an an ổn ổn qua hết đời này.

Tô Đường vào phòng thi trước, Khương Tri cúi đầu nhìn cô: "Đừng khẩn trương."

Tô Đường lắc đầu, sau đó nói: "Em không khẩn trương."

Khương Tri nhú mày, bộ dáng mấy ngày nay của cô như lâm đại địch, đọc sách suốt đêm, ở trong phòng học buổi sáng vẫn luôn nhú mày, bộ dáng nghiêm túc chuẩn bị chiến đấu, không riêng gì anh, ngay cả Lăng Lang cũng nhìn ra cô lo lắng cho kì thi quan trọng này. Quả thật thâm dày mắt của cô nghiêm trọng, thân thể lại nhỏ bé, Khương Tri sợ cô thi một nửa đã té xỉu.

Mặc dù miệng cô nói không khẩn trương, nhưng thật ra lại vội vàng hơn ai hết. Nhưng hình như cả bản thân cô lại không ý thức được điểm này.

Khương Tri cười khẽ một tiếng, cũng không nói thêm gì: "Anh đi trước."

"Được."

Tô Đường vào phòng thi của mình, sau đó tìm tới vị trí của mình ngồi xuống.

Cũng không lâu lắm giám khảo đã vào phát bài thi.

Tâm thần Tô Đường lập tức hoàn toàn nhập vào kì thi này.

Lần thi này, có chút vượt quá dự kiến của Tô Đường, bởi vì đề thi rất đơn giản. Chỉ ít dưới cái nhìn của cô là vô cùng đơn giản. Chín mươi phần trăm tri thức cô đều đã ôn qua, làm cực kì thuận tay. Trên đường cô về lớp A16, gần đó có người dán đáp án lên, cô không gia nhập, chỉ nghe vài câu bàn tán.

"Đề thi toán lần này thật khó."

"Toán học khó, tổng hợp khoa học tự nhiên càng khó như lên trời, thầy ra đề là ai? Không sợ chúng ta gửi dao à?"

"Người ra đề hình như là tổ trưởng của khoa."

"Đề lần này quá khó, cảm thấy điểm số sẽ kéo thấp."

"Đúng, thành tích bình thường đã trung bình giờ càng thấp hơn."

"Thành tích tốt chắc chắn thi rất khá, xem lớp A1 A2 lần này phát huy thế nào."

Tô Đường nghe vài câu thì không tiếp tục nghe nữa, mà về lớp học của mình. Cô không xem những lời khó nghe đó là thật.

Có một số người, coi như mình phát huy rất khá, cũng sẽ bảo phát huy không tốt, đề thi rất khó các loại.

Cho nên có mấy lời nghe xong, không thể tin là thật.

Cô không xem đáp án dán lên, cũng không biết xác suất của mình, nhưng mà bản thân cảm giác phát huy coi như không tệ.

Thứ tự lần này, hẳn là sẽ không quá mức hồngбет nhi.

Khi Tô Đường ngồi tại chỗ, đột nhiên Dịch Lộ chạy trở về, sau đó đặt mông ngồi tại chỗ, nói với Tô Đường tin tức bất quá mới nhất cô ấy lấy được: "Tô Đường, tớ đã nói với cậu, Hứa Ngưng Đông thật giỏi, cậu ấy nói hạng nhất lần này phải có được."

Tô Đường nghe vậy trợn to mắt.

Thì ra Hứa Ngưng Đông thời trung học, lại là người lộ rõ tài năng như thế.

Cô không khỏi căn môi dưới, xem ra lần này Hứa Ngưng Đông phát huy vô cùng tốt.

Cũng không biết bảng xếp hạng sẽ thế nào đây.

Hai ngày thi khảo sát kết thúc, tự học buổi tối vẫn tiến hành.

Tô Đường ra ngoài lấy nước nóng, lúc đi ngang qua giữa bàn học chật hẹp, trong đầu còn đang suy tư một đề toán. Đề cuối cùng, lúc ấy cô chưa làm xong, nhưng bây giờ hình như còn nhớ man máng.

Khi Phó Tiểu Nhã lui đến bên này, cô trước tiên không kịp phản ứng.

Khi cô hoàn toàn kịp phản ứng, Phó Tiểu Nhã đã đụng phải cô, sau đó tay cô run một cái, toàn bộ ly nước nóng không cẩn thận đổ trên người Phó Tiểu Nhã.

Phó Tiểu Nhã hét to một tiếng, giọng bén nhọn: "Thật nóng!"

Tô Đường kinh hoàng để ly xuống, miệng vội vàng nói: "Thật xin lỗi, cậu..."

Không sao chứ, ba chữ này còn chưa nói ra miệng, cô đã bị Phó Tiểu Nhã đột nhiên tát một cái làm ngơ ngạc.

"Đã xấu còn làm càn! Nói, có phải mày có ý không?" Phó Tiểu Nhã ác độc hỏi.

Tô Đường lắc đầu, hốc mắt đỏ lên: "Không phải, tớ không cố ý."

"Tao tin à? Nhất định là mày cố ý! Thật sự là da dày thịt béo, đánh mặt mày, làm tay tao đau." Phó Tiểu Nhã vừa nói, vừa xoa lòng bàn tay vừa đánh kia.

"Cô nói gì đấy?"

Lúc này, đúng lúc Khương Tri vào phòng học, anh vừa lúc nghe được nửa câu nói sau của Phó Tiểu Nhã.

Nhìn thấy Phó Tiểu Nhã và Tô Đường đang dùng tay che mặt, sắc mặt Khương Tri âm trầm hỏi Phó Tiểu Nhã.

Phó Tiểu Nhã nhìn thấy Khương Tri trong lòng vẫn có chút sợ hãi, Khương Tri, cô ta không dám chọc. Nhưng lần này không phải cô ta sai!

Nghĩ như vậy, cô ta tự tin nói: "Là cô ta hắt nước nóng lên người tôi!"

"Cho nên?" Ánh mắt Khương Tri không tốt nhìn lòng bàn tay phải Phó Tiểu Nhã đỏ lên.

"Cho nên tôi giáo huấn cô ta một chút, Khương Tri, tôi đã nói với anh, là cô ta chọc tôi trước!" Phó Tiểu Nhã hùng hồn nói.

"Con, mẹ, mày, đấy!" Khương Tri nhìn chăm chăm Phó Tiểu Nhã, gần từng chữ nói.

Phó Tiểu Nhã bị nói, ngay cả Tô Đường cũng kinh ngạc, tay đang che má trái không tự chủ thả xuống. Hình như đây là lần đầu tiên cô nghe Khương Tri nói tục, bình thường mặc dù anh có chút lẩn lộn, nhưng từ nhỏ giáo dưỡng nơi đó, cho nên anh rất ít nói lời thô tục, chỉ ít thời gian từ đó đến nay, cho tới bây giờ Tô Đường chưa nghe anh chửi lần nào.

Nhưng hiện tại anh không chỉ nói, mà còn là chửi... tục.

Tô Đường có thể cảm giác được, Khương Tri tức giận, mà lại là vô cùng tức giận.

Đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dáng anh tức giận.

Phó Tiểu Nhã nhìn thấy Khương Tri nổi trận lôi đình, cảm thấy giống như anh bất cứ lúc nào cũng sẽ bước lên xé xác mình, cô ta lắp bắp nói: "Khương Tri, anh sẽ không low đến ngay cả con gái cũng đánh chứ?"

Khương Tri cười lạnh một tiếng, giọng lạnh lùng: "Xưa nay anh không đánh con gái."

Phó Tiểu Nhã biết Khương Tri luôn nói được làm được, cho nên nghe được câu này, cô ta theo bản năng nhẹ nhàng thở ra.

Thế nhưng nghe xong câu tiếp theo của Khương Tri, tim cô ta lại một lần nữa bị treo lên cao.

"Tô Đường, em đến đánh."

Tô Đường tròn to mắt, nhất thời chưa kịp phản ứng hàm nghĩa câu nói này của Khương Tri.

Khương Tri miễn cưỡng kềm chế lửa giận, khống chế tính tình của mình nói với Tô Đường: "Cô ta làm sao với em thì em cứ làm lại."

Lúc này Lăng Lang cũng đến, anh ta ở một bên lớn tiếng phụ họa: "Đúng rồi, Tứ muội, đánh lại!"

Lần này, Tô Đường nghe hiểu, rất hiểu.

Nhưng cô vẫn không dám.

Cô muốn đánh lại, nhưng cô yếu đuối đã quen, cho tới bây giờ còn chưa từng đánh người.

Cho nên lần này, cô không dám đánh trả.

Lăng Lang ở một bên có chút đợi không kịp, anh ta hận không thể thay Tô Đường, tát Phó Tiểu Nhã một bạt tay, Lăng Lang nhịn không được thúc giục: "Tứ muội, đánh trả đi, có chúng ta ở đây nhìn, cô ta không dám làm gì đâu."

"Tứ muội!?"

"Ai."

Giọng Lăng Lang không ngừng vang lên. Ngay từ đầu Phó Tiểu Nhã còn lo lắng, sợ mình bị treo lên đánh.

Nhưng nhìn bộ dạng Tô Đường hèn nhát, cô ta không nhịn được khinh miệt nở nụ cười trong lòng.

Ngủ không chịu nổi, bất kể thế nào cũng đỡ không nổi.

Coi như có Khương Tri làm chỗ dựa, vậy thì thế nào?

Mỗi một câu của Lăng Lang, Tô Đường đều nghe được. Nhưng cô vẫn không động tay được.

Cô thật sự rất yếu đuối. Yếu đuối đến, Khương Tri và Lăng Lang nhất định sẽ ghét bỏ cô.

Nghĩ như vậy, Tô Đường khỏ sở cúi đầu, cô lúc này, không dám nhìn biểu lộ Khương tri và Lăng Lang.

Cô sợ nhìn thấy sự sợ hãi từ trong mắt họ.

Lần này, có phải cô khiến họ thất vọng rồi không?

Nhưng tay của cô, cứ nặng như ngàn vàng, bất kể thế nào, cũng không nâng nổi.

Lăng Lang nhìn không được lại ai nha một tiếng: "Tứ muội, em nhanh đánh lại đi! Em sao thế.."

Phó Tiểu Nhã nhìn không được cười khinh bỉ một tiếng.

Khương Tri và Lăng Lang sẽ không đánh con gái, nếu Tô Đường không đánh lại, thì lần này cô ta an toàn. Nghĩ như vậy, Phó Tiểu Nhã liền đắc ý nhìn Tô Đường cúi đầu.

Nhìn qua càng thêm hèn nhát.

Tô Đường khỏ sở chảy cả nước mắt. Cô không dám ngẩng đầu, cô sợ mình ngẩng đầu lên, nước mắt sẽ điên cuồng rơi xuống.

Nhưng lúc này, tay của cô, đột nhiên bị người có lực cầm lấy.

Tay của đối phương sạch sẽ ấm áp, đồng thời rất mạnh mẽ.

Lúc cô còn chưa ý thức được, tay cô đã bị người đó cầm lấy, hung hăng quật lên mặt người khác.

"Chát" một tiếng thanh thủy vang lên.

Rõ ràng truyền vào lỗ tai mỗi người trong đây.

Tô Đường hốt hoảng ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt thâm trầm của Khương Tri.

Giờ phút này, tay cô vẫn như cũ bị Khương Tri vững vàng nắm trong tay, khi nãy anh dùng lực đánh người rất lớn, lớn đến lòng bàn tay cô, giờ phút này còn hơi tê.

Phó Tiểu Nhã như phát điên la lên, thời khắc này, cô ta có chút cuồng loạn: "Khương Tri, không phải anh nói mình không đánh con gái sao! Sao anh lại ra tay với tôi chứ?"

Khương Tri công môi, nhìn Phó Tiểu Nhã, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đánh cô không phải tôi, là Tô Đường."

Lăng Lang lập tức nhảy tới trước mặt Tô Đường, sau đó cười híp mắt nói: "Tứ muội, đáng về vừa rồi em đánh rất đẹp trai."

Trong lòng Tô Đường như bị thứ gì đâm trúng, lập tức rối tinh rối mù.

Vừa mới đánh người là cô, lại không tính là cô.

Là Khương Tri, vững vàng nắm tay cô, dùng tư thế cực bá đạo, ép cô đánh trả.

Nước mắt Tô Đường như chảy mãi không hết, không ngừng chảy ra ngoài.

Thời khắc này sắc mặt Khương Tri vẫn không dễ nhìn như cũ. Nhưng ít ra đỡ âm trầm hơn vừa rồi. Nhưng động tác ngón tay anh xẹt qua lông mi Tô Đường cực kì nhu hòa.

Tô Đường cũng không muốn khóc, nhưng không ngăn được nước mắt, cô nhất thời có chút xấu hổ.

Lăng Lang ở một bên hi hi ha ha nói chêm chọc cười: "Tứ muội là con gái, con gái hay thích rơi hạt đậu vàng, không sao đâu."

Nước mắt Phó Tiểu Nhã cũng chảy ra, nhưng không ai an ủi cô ta.

Mười tám năm ngắn ngủi trong đời, đây là lần đầu tiên bị bạt tai trước mặt mọi người, ngay cả ba cô ta, cho tới bây giờ không nhớ đánh cô ta một cái, thế mà cô ta lại bị thứ người như Tô Đường tấn bạt tai.

Thời khắc khuất nhục này, đời này cô ta sẽ không quên, cô ta điên cuồng gầm thét: "Khương Tri, tôi hận anh!"

Uy hiếp như vậy, Khương Tri nghe vào cứ như gãi ngứa hoàn toàn không chút đau lòng nào.

Ánh mắt anh lạnh nhạt mà nhìn chăm chăm vào Phó Tiểu Nhã, sau đó mỗi chữ mỗi câu nói: "Đây là người của tôi, hiểu chứ?"

Âm điệu của anh mạnh mẽ.

Trong phòng học lập tức một mảnh lặng ngắt như tờ.

Không người nào dám nói chuyện.

Tất cả mọi người ở đây, đều bị khí thế cường thế bá đạo của Khương Tri dọa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: Đào Sindy

Sắc mặt Phó Tiểu Nhã vì xấu hổ và phần nộ mà một hồi xanh một hồi đỏ, trên mặt cô ta còn rung rung nước mắt, chung quanh rất nhiều bạn học dùng các loại ánh mắt khác nhau nhìn chăm chăm cô ta. Phó Tiểu Nhã hung hăng lấy tay lau nước mắt ở khóe mắt mình, động tác hung ác đập một cước ngã bàn học của mình, sau đó không quay đầu lại chạy ra khỏi phòng học.

Tô Đường nhìn thấy bóng lưng Phó Tiểu Nhã ra ngoài, trong lòng có chút hoảng, Phó Tiểu Nhã không quan tâm tự mình chạy đi, không vì xúc động mà làm việc ngốc gì chứ?

Tô Đường nhin không được hỏi: "Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Lăng Lang ở một bên hừ lạnh một tiếng về hướng Phó Tiểu Nhã vừa chạy đi, sau đó mới quay sang Tô Đường nói: "Ai, cô ta sẽ không xảy ra chuyện đâu, yên tâm đi, không phải lớp trưởng đã đuổi theo sao?"

Tô Đường lẩn nữa nhìn ra cửa, chỉ thấy bóng lưng một người mặc T-shirt màu vàng cũng chạy theo ra ngoài. Cô nhớ lại một chút, xác định bóng lưng này là lớp trưởng Trầm Phong. Nếu lớp trưởng đã chạy theo, vậy chắc chắn không sao.

Khương Tri mặt mày bất động, động tác dứt khoát trực tiếp cầm túi sách của Tô Đường lên, Tô Đường nhìn thấy, vô thức đưa tay đặt trên cánh tay anh, muốn ngăn anh lại.

"Lát nữa còn có buổi tự học tối đây."

Khương Tri nghe vậy, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, anh để như trở bàn tay đeo túi sách của Tô Đường trực tiếp lên một bên vai mình: "Không phải học sinh nội trú thì có thể không cần học tự học buổi tối."

Tô Đường kinh ngạc ồ lên một tiếng, ánh mắt mang theo vô tội mờ mờ: "Thế nhưng... không phải mấy ngày trước chúng ta vẫn ở trong phòng tự học buổi tối sao?"

Lăng Lang cười hì hì giải thích thay Khương Tri: "Tứ muội, trước đó không phải chúng ta thấy em ôn tập quá nghiêm túc sao! Nhìn em vẫn luôn ngồi tại vị trí không chịu đi, cho nên không nói với em việc này. Nhưng bây giờ đã thi xong, có thể về nhà, về nhà cũng có thể ôn tập."

Tô Đường nghe vậy mặt hơi đỏ. Cô không nghĩ tới hình tượng trước của cô là người như vậy. Cô mấp máy môi, muốn nói gì, nhưng lúc này Khương Tri đã mở ra chân dài, miệng nói: "Đi."

Tô Đường chỉ có thể chạy chậm theo.

Lúc này cách tự học buổi tối còn nửa giờ, cho nên lúc hai người Tô Đường và Khương Tri đi trong sân trường, trên đường có rất nhiều học sinh, nhưng đại đa số học sinh đều có dáng vẻ vội vàng, đi quán cơm, về phòng ăn, trên đường còn không quên cầm theo một bản từ điển Anh ngữ vừa đi vừa học thuộc từ vựng.

Khương Tri một mình đeo hai túi sách, đi phía trước, Tô Đường ở phía sau đột nhiên kêu anh lại: "Khương Tri."

Khương Tri thoáng thả chậm lại bước chân, quay đầu nhìn cô: "Hà."

"Em khi nãy, có phải khiến anh thất vọng rồi?" Tô Đường lấy hết dũng khí, ngược mắt nhìn chăm chú Khương Tri, hỏi câu này.

"Hửm?" Khương Tri nhất thời không kịp phản ứng.

Âm cuối của Khương Tri có chút rung động, vốn là một âm tiết mang theo chút nghi vấn, nhưng Tô Đường hoảng hốt nghe vào tai, liền vô thức nghe thành tiếng thứ tư.

Trong lòng Tô Đường chưa xót, cô cắn môi, trông mắt không dám nhìn biểu lộ của Khương Trì: "Thật xin lỗi, em khi này... Quá vô dụng."

Khương Trì nghe vậy có chút nhũn mảy, đáy mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, sau đó chậm rãi hiện lên ý cười, miệng nói: "Ừ, thật là vô dụng."

Nghe được Khương Trì trả lời, lòng Tô Đường lập tức bị ngấm vào nước đá, toàn thân đều lạnh.

Cô cũng muốn kiên cường hơn một chút, nhưng có đôi khi, kiên cường sẽ khiến cô nhận tổn thương lớn hơn.

Giống như kiếp trước Quý Tử Khiêm đùa bỡn tình cảm của cô, cô muốn đối phương cho cô một lời giải thích, nhưng đến cuối cùng mất đi sinh mệnh, lại là cô.

Nếu như kiếp này, lúc Trầm Oánh phất người hủy dung mình, cô từng nghĩ muốn phản kháng, nhưng cô sợ mình làm gì rồi sẽ hoàn toàn ngược lại, dẫn tới đối phương càng thêm đối đãi điên cuồng.

Tô Đường nghĩ như vậy, hốc mắt không khỏi hơi đỏ lên.

Khương Trì hoàn toàn dừng bước, mấy bước đi đến trước mặt Tô Đường, đưa tay đặt trên đầu cô, thần sắc nhẹ nhõm, giọng điệu thanh thản nói: "Nhưng làm bánh bao không có gì không tốt."

Câu nói kia cứ như nắng ấm đầu tiên của mùa đông, gió mát đầu xuân, khiến tứ chi Tô Đường vừa mới cứng ngắc lập tức giãn ra.

Tô Đường cắn môi dưới, không tin hỏi: "Thật vậy chăng?"

Khương Trì khẽ cười một tiếng, trong lòng nghĩ, bánh bao, mềm nhũn, thơm ngào ngạt, trắng trắng mềm mềm, thật không có gì không tốt, mà lại... Nhìn thấy Tô Đường trước mặt đại đa số thời điểm đều im lặng, ngoan ngoãn khéo léo, Khương Trì thật tâm không cảm thấy Tô Đường thế này không tốt.

Khương Trì chép một tiếng, hơi cong môi, giọng nói mát lạnh: "Thật sự."

Trước đó nhịp tim Tô Đường chọt cao chọt thấp, giờ khắc này, rốt cục bình phục chậm rãi mà đập.

Nhưng đột nhiên cô lại nghĩ tới điều gì, sắc mặt mờ mịt mất mát: "Nhưng làm bánh bao sẽ bị sỉ nhục."

Đã từng, cô muốn thay đổi, nhưng cuối cùng lại không thành công.

Khương Trì đặt tay lên đầu Tô Đường nhẹ nhàng vuốt đỉnh đầu mềm mại của cô: "Không sao, sau này đã có anh."

"Dù cho em phạm sai lầm, anh cũng sẽ đứng về phía em"

Trái tim Tô Đường, trong nháy mắt này như bị cái gì đánh trúng, cả người mất đi phản ứng.

Đây đối với cô mà nói là một loại cảm giác chưa bao giờ có. Bởi vì bất kể ở kiếp trước hay là cả đời này, Khương Trì là người đầu tiên nói với cô như vậy. Hơi thở mạnh mẽ này, cứ như dù cô sai cũng là đạo lý hiển nhiên, anh vẫn sẽ đứng bên cô.

Phong cách này, quả nhiên rất phù hợp với Khương Trì tuổi trẻ khinh cuồng.

Tô Đường không nhận được nghĩ, đời này cô sẽ không quên khoảnh khắc hôm nay. Coi như một năm sau, Khương Trì ra nước ngoài, bọn họ sớm muộn cũng sẽ trời nam đất bắc, có lẽ thật lâu sau, bọn họ sẽ không còn làm bạn sớm chiều như bây giờ, sẽ từ anh em quen thuộc biến thành người xa lạ, nhưng hôm nay mỗi một câu, mỗi một chữ, anh nói với cô, cô sẽ luôn khắc ghi trong lòng.

Thời gian làm mờ đi ký ức, phai nhạt tình cảm, nhưng cô vẫn nhớ khoảnh khắc này như cũ để cô cảm nhận thời gian vô cùng ấm áp.

Khi Tô Đường và Khương Trì đến cổng, cô mới phát hiện tài xế đã đến, tài xế nhìn thấy bọn họ, vội vội vàng vàng từ phòng đi ra, giọng điệu lộ ra kinh ngạc: "Đại thiếu gia, làm sao hôm nay lại sớm như vậy?"

"Ừm, về đi." Khương Trì không giải thích thêm gì, về mặt lười biếng ngồi chỗ phía sau.

Lúc này Tô Đường mới biết, thi ra tài xế mỗi ngày, lúc tan học thì đã đến rồi.

Nhưng ba ngày trước, cô đều chờ đến tự học buổi tối kết thúc mới cùng Khương Trì ra tới. Lúc đi đến cửa trường đã khoảng chín giờ rưỡi rồi, mà tan học và tự học buổi tối cách hơn ba giờ.

Tô Đường thở ra một hơi, trái tim như ngấm trong nước ấm, cả người đều ấm áp.

Cha con nhà họ Khương đều đối với cô quá tốt rồi, cô chỉ có thể tận lực hết khả năng của mình làm điều gì đó cho họ.

Nhưng cô bây giờ, có thể vì bọn họ làm những gì?

Cách thời gian Khương Ứng xảy ra chuyện còn một khoảng rất dài, mà Khương Trì, hình như không cần cô làm gì?

Tô Đường suy nghĩ cả đêm, cũng không biết nên làm những gì vì Khương Tri. Cuối cùng, cô mơ mơ màng màng ngủ mất, đột nhiên nghĩ đến, ngày mai có lẽ đi hỏi thăm Lãng Lang.

Ngày hôm sau đi sớm, Tô Đường tranh thủ thời gian Khương Tri không có ở đây, đi tới trước người Lãng Lang.

Lãng Lang ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện là Tô Đường, lập tức vui vẻ: "Chào Từ muội."

"Chào Nhị ca." Tô Đường trả lời, lúc cô đang ấp úng làm thế nào hỏi thứ Khương Tri thích mà không đột ngột thì Lãng Lang đã cười hề hề bước tới chỗ cô, nháy mắt ra hiệu hỏi cô: "Thế nào, hôm qua không phải A Tri rất đẹp trai bùng nổ sao?"

Tô Đường sững sờ, sau đó nhẹ gật đầu.

Lãng Lang cười hi hi mờ ám vài tiếng, trong giọng nói mang theo tự hào và may mắn chính anh ta không phát giác ra: "A Tri là như vậy, đối với người mình tuyệt đối hết lời, nhớ năm đó cậu ấy còn vì anh can dao, từ lần đó về sau, đời anh nhận định cậu ấy là bạn bè thân thiết!"

Tô Đường nghe được lời của Lãng Lang liền ngẩn ngơ: "Can dao? Chuyện khi nào?"

Lãng Lang tùy ý khoát tay áo, giọng điệu thôn thức: "Đó là thời tuổi trẻ không hiểu chuyện, dù sao, bất kể là anh, hay Từ Ninh, đều được A Tri chăm sóc. Hiện tại, đến phiên em."

Nói xong, Lãng Lang cho Tô Đường một biểu lộ "Em hiểu chứ".

Nghe được những lời này của Lãng Lang, con người lạnh lùng tích chữ như vàng giằng co với ba, lạnh khốc vô tình với bạn gái cũ, hình tượng thiếu niên thanh xuân phát sáng, trong lòng Tô Đường lại nhiều hơn chút sắc thái, càng sinh động cụ thể thêm chút.

Nhìn Tô Đường có điều suy nghĩ, lần đầu tiên Lãng Lang thu lại dáng vẻ cá lơ phát phơ, hết sức chăm chú nói với cô: "Chỉ cần không phản bội A Tri, cậu ấy sẽ là chỗ dựa kiên cố nhất cả đời này của em."

Tô Đường há to miệng, sau đó bối rối lắc đầu: "Em... sẽ không phản bội anh ấy."

Lãng Lang nghe được câu nói này từ Tô Đường, nét mặt vẫn nghiêm túc như cũ, như nghĩ đến cái gì, anh ta hừ lạnh một tiếng, giọng điệu khinh miệt: "Trên thế giới này, không bao giờ thiếu mê hoặc, khi mê hoặc đủ lớn, nhân tính, không chịu nổi khảo nghiệm." Nói xong câu này, Lãng Lang nhìn chăm chăm Tô Đường, ném ra một câu sét đánh: "Em không phải là lão tử đầu tiên."

Bên trong câu nói sau cùng của Lãng Lang tiết lộ rất nhiều tin tức ra ngoài.

Nhiều đến, nhất thời Tô Đường chưa kịp phản ứng.

Không đợi Tô Đường hiểu được, Lãng Lang đã trở về bộ dáng cá lơ phát phơ mọi chuyện không để trong lòng trước đó: "Dù sao em cứ an tâm làm Từ muội của chúng ta, mặc kệ có chuyện gì, em chỉ cần nhớ kỹ trên em còn có ba anh bảo kê. Coi như Nhị ca anh chống không nổi, thì còn có Đại ca Khương Tri!"

Môi Tô Đường mím chặt rút cục buông ra, cô lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm: "Được."

Tiết Anh văn nhanh kết thúc, chủ nhiệm lớp đã đến cửa lớp học, vẫy tay vào phòng: "Tô Đường, Khương Tri, Phó Tiểu Nhã đến phòng làm việc của tôi một chút."

Ánh mắt cả lớp lập tức hướng về bon họ.

Tất cả mọi người biết, nhất định chủ nhiệm lớp vì chuyện hôm qua họ đánh nhau nên gọi họ tới phòng làm việc.

Trên đường Tô Đường đi đến tới phòng làm việc trong lòng có chút tâm thần bất định.

Vào văn phòng, chủ nhiệm lớp nói với họ: "Chuyện đã xảy ra tôi đã nghe Trầm Phong nói, chuyện này, nguyên nhân gây ra chỉ là Tô Đường không cẩn thận, nhưng phản ứng của Phó Tiểu Nhã có chút quá kích. Nhưng sau đó Tô Đường đã, khụ khụ, cho nên, giữa các em đã thanh toán xong rồi. Tất cả mọi người là bạn cùng lớp, nói gần, còn phải học chung một năm, nói xa, có lẽ sau này các em còn có thể ở học chung lâu hơn nữa. Hiện tại tôi ở chỗ này làm chứng, các em hãy bắt tay giảng hòa?"

Chủ nhiệm lớp nói xong, tất cả mọi người không có phản ứng, giống như không nghe lời nói chủ nhiệm lớp.

Phó Tiểu Nhã quật cường lắc đầu, không thèm nhìn Tô Đường và Khương Tri.

Gương mặt Khương Tri lạnh lùng, nét mặt hờ hững.

Tay phải Tô Đường bị tay Khương Tri vững vàng nắm lấy, hẳn là cô đoán được dụng ý của Khương Tri.

Có lẽ trước kia, chủ nhiệm lớp đều nói như vậy, cô thật sự sẽ chủ động đưa tay giảng hòa.

Nhưng hiện tại, cô sẽ không.

Cô có thể mềm, nhưng cô tuyệt đối không thể kéo chân sau của Khương Tri.

Chủ nhiệm lớp nhìn thấy ba người trước mắt ai cũng không chịu nhường bước một bước, nhất thời có chút đau đầu, Khương Tri có chút tên tuổi toàn trường đều biết đến, Phó Tiểu Nhã là học sinh của ông, ông biết nữ sinh này cũng rất có cá tính, hôm nay để ông cảm thấy ngoài ý muốn duy nhất chính là, Tô Đường nhìn qua tính cách tốt nhất lần này thế mà không nhường bước trước.

Là chủ nhiệm lớp ưu tú toàn trường, coi như Trầm Căn phê bình người cũng hầu như nắm lấy tiêu chuẩn, tuyệt sẽ không nghiêm khắc với học sinh quá, mà khai thác phương thức dẫn dắt bạn bè. Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ: "Tóm lại, giữa bạn học chung lớp phải thân thiết lẫn nhau, giúp đỡ cho nhau, chuyện này cứ như vậy đi qua, hi vọng sau này các em có thể ở chung tốt hơn."

Nói xong câu nói sau, chủ nhiệm lớp cho ba người bọn họ về.

Phó Tiểu Nhã hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu nhanh chóng đi trước.

Hai người Tô Đường và Khương Tri chậm rãi đi phía sau.

Tô Đường ngồi xuống chỗ ngồi của mình, ủy viên tuyên truyền trong lớp liền đến tìm cô. Ủy viên tuyên truyền là một nữ sinh mặt búp bê, cô ấy cầm trong tay một tờ danh sách thứ tự học sinh, sau đó nói với Tô Đường: "Tô Đường, báo bảng phía sau lớp mỗi lần đều thay phiên theo thứ tự, lần này đúng lúc đến phiên ba người là cậu, Viên Thính và Dương Khang, sau khi tan học các cậu có thể thương lượng phân công cụ thể một chút, sau đó trong hai ngày mau chóng hoàn thành báo bảng."

Địch Lộ ngồi phía trước, lúc này cũng đã nghe được lời của ủy viên tuyên truyền, cô nhìn không được xoay đầu lại, hỏi ủy viên tuyên truyền: "Sao thời gian gấp như thế, trước kia không phải chỉ ít có ba bốn ngày sao?"

Ủy viên tuyên truyền cười, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu: "Cậu quên rồi sao, hai ngày nữa là lễ khai giảng chính thức, đến lúc đó sẽ có lãnh đạo trường đến mỗi lớp kiểm tra tình hình vệ sinh, chắc chắn trước đó báo bảng phải hoàn thành."

Lúc này Địch Lộ mới nhớ tới hai ngày nữa là lễ khai giảng. Lễ khai giảng thoáng qua một cái, nhóm bọn họ, chân chính là học sinh lớp 12.

Ủy viên tuyên truyền nói với Tô Đường: "Hai ngày này mọi người vất vả rồi."

Tô Đường nhẹ giọng trả lời một câu: "Được."

Lúc nghỉ giữa khóa, Tô Đường, Viên Thính và Dương Khang xác định phân công cụ thể, cô phụ trách vẽ tranh, mà hai người bọn họ phụ trách viết chữ. Cấu trúc tổng thể bọn họ lựa chọn đối đơn giản, tiến độ đuổi đến nên sẽ càng nhanh thêm.

Mặc dù thời gian có chút gấp, nhưng Tô Đường cũng không định tùy tiện qua loa. Cô làm việc luôn nghiêm túc, báo bảng lần này tất nhiên cũng như thế.

Báo bảng xem như cô biểu diễn chính thức lần đầu tiên ở lớp học. Cho nên Tô Đường muốn làm tốt nhất.

Trên báo bảng lần này chỗ cần vẽ rất nhiều, Tô Đường nghĩ đến còn một ngày là đến lễ khai giảng rồi, thời gian có chút gấp gáp, cho nên trong thời gian nghỉ giữa khóa ngoại trừ cần thiết đi WC, thời gian còn lại Tô Đường đều nắm chặt mỗi phút mỗi giây để hoàn thành nhiệm vụ mình cần làm.

Cố gắng đuổi theo, lúc kết thúc ngày, nhiệm vụ của Tô Đường đã hoàn thành hai phần ba. Mà Viên Thính và Dương Khang cũng không chậm, hoàn thành một nửa.

Còn có một phần ba, thời gian ngày mai ắt hẳn đủ.

Nghĩ như vậy, sau khi tan học Tô Đường không chiếm dụng nhiều thời gian, đi xuống về nhà cùng Khương Tri.

Nhưng hôm sau cô vào lớp, lại phát hiện bản vẽ của mình, toàn bộ đều biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit: Đào Sindy

Trên tấm bảng thông báo, hai người Viên Thính và Dương Khang viết chữ vẫn còn, duy chỉ có Tô Đường vẽ toàn bộ bị người ta lau sạch, sáng bóng

sạch sành sanh, không lưu lại chút xíu nào.

Tô Đường nhìn một mảng lớn trống không, trong lòng có loại cảm giác khổ sở trĩu nặng. Trước đó vẽ, mỗi một bút vẽ, cô cực kỳ dụng tâm, xem như hơi có chút ti vết, cô sẽ lau làm lại. Tham dự làm bảng thông báo đúng lúc cô vừa mới tới tập thể, vì tập thể mới làm chuyện đầu tiên, cho nên cô muốn hoàn thiện, tận hết khả năng làm tốt nhất. Thật ra cô không học vẽ tranh chính quy, nhưng tiểu học thường có khóa mỹ thuật, cô đại khái cũng học qua một số. Cứ việc cô vẽ không phải xuất sắc nhất, nhưng vì cô có dụng tâm, cho nên cô vẽ trên bảng thông báo vẫn như cũ làm hai mắt người ta tỏa sáng. Tối hôm qua, Viên Thính nhìn cô vẽ trắng trắng khen ngợi: "Cậu học vẽ tranh à? Vẽ rất đẹp." Trên thực tế cô chưa học vẽ địa cầu, nhưng lần này rất chân thành, rất dụng tâm, cho nên mới có thể được Viên Thính khen. Sau đó, trong lòng Tô Đường càng tràn đầy động lực, tối hôm qua cô đã nghĩ xong hôm nay nên vẽ gì, mới có thể để bảng thông báo lần này càng dễ nhìn.

Nhưng giờ phút này, cô vẽ toàn bộ đều không thấy.

Cô bỏ ra nhiều thời gian như vậy, nhiều tinh lực thành quả lao động như vậy, cứ như vậy bị người khác không chút lưu tình hủy rồi.

Nói không khó qua, không thất vọng là không thể nào.

Khả năng người làm ra chuyện, ngoại trừ Phó Tiểu Nhã, Tô Đường nghĩ không ra người thứ hai. Sau khi cô đứng tại chỗ ngây ngốc một hồi, mới hồi phục tinh thần lại, để túi sách của Khương Tri trên bàn học anh.

Khương Tri đã nói là có chuyện, cho nên anh không đi thẳng đến phòng học, mà giao túi sách cho Tô Đường. Sau khi thả xong, Tô Đường nhìn thoáng chỗ ngồi của Phó Tiểu Nhã, cô phát hiện bây giờ Phó Tiểu Nhã cũng không có ở đây, cũng không biết đi đâu rồi. Lúc này, giáo viên ngữ văn chạy tới trước bục giảng rồi, lập tức bắt đầu học ngữ văn, Tô Đường hít sâu một hơi, mau chóng điều chỉnh tâm tình của mình, sắp xếp tập ngữ văn, rồi mới lấy ra sách giáo khoa ngữ văn, cùng đọc diễn cảm theo đám người.

Sau khi tiết đọc ngữ văn kết thúc, chỗ ngồi Phó Tiểu Nhã vẫn không có người, nhưng Tô Đường thấy cặp sách của cô ta ở đó, nói cách khác người Phó Tiểu Nhã hẳn là ở trường học.

Tô Đường ngồi tại chỗ do dự hồi lâu.

Cô một hồi đứng lên, một hồi lại ngồi xuống. Như thế ba lần, Dịch Lộ ngồi trước cô lập tức phát hiện sự khác lạ của cô.

Dịch Lộ xoay đầu lại hỏi: "Tô Đường, cậu có chuyện gì à? Sao dáng vẻ đứng ngồi không yên thế?"

Tô Đường lập tức ngồi về chỗ của mình, ấp úng nói: "Không có. Không có gì."

Dịch Lộ hoài nghi nhìn cô.

Tô Đường mấp máy môi, bộ dáng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra lấy ra sách giáo khoa Vật Lý tiết sau học cần dùng đến.

Dịch Lộ thấy cô như vậy thì không tiếp tục hỏi, nhưng cô ấy nói tới một chuyện khác: "Tô Đường, cậu vẽ đều bị người ta lau sạch, chuyện này nhất định là con khốn Phó Tiểu Nhã kia làm đấy."

Nhìn qua hình như Dịch Lộ và Phó Tiểu Nhã không hợp nhau, lúc nhắc đến tên này có chút cắn răng nghiêng lợi. Lúc nói câu này, giọng cô ấy phẫn nộ, như bất bình thay Tô Đường.

Tô Đường mím môi không nói.

Dịch Lộ liền nói: "Tô Đường, đợi lát nữa Phó Tiểu Nhã đến học, tớ giúp cậu dạy dỗ nó."

Tô Đường nghe xong, trong lòng hơi ấm. Nhưng cô lắc đầu.

Dịch Lộ nhìn thấy phản ứng đầu tiên của Tô Đường là gạt mình, sau khi cô đã hiểu ra gì đó, nở nụ cười mập mờ, cô nhẹ giọng trêu chọc Tô Đường: "Tớ biết rồi nha, cậu muốn anh Tri giúp cậu ra tay dạy dỗ Phó Tiểu Nhã sao? Tớ hiểu, yên tâm đi, tớ sẽ không làm phiền hai người."

Tô Đường biết Dịch Lộ đã hiểu lầm, nhưng loại chuyện này, càng giải thích càng không rõ ràng, thế là cô mím chặt môi, không nói gì.

Lòng Dịch Lộ cho là mình đã đoán đúng, trên mặt mỉm cười quay đầu đi, trong miệng còn hát một bài dân gian. Đối mặt với Dịch Lộ như vậy, Tô Đường nhất thời có chút dờ khóc dờ cười. Cô ngồi tại chỗ của mình lật ngược xoắn xuýt một phen, sau khi cô cắn chặt môi, cuối cùng quyết định đi nhà vệ sinh tìm một người. Nếu Phó Tiểu Nhã không ở trong phòng, như vậy có khả năng cô ta đang ở nhà vệ sinh, hoặc là nơi hẻo lánh khác trong trường học.

Cô chuẩn bị đi thử thời vận. Có lẽ như vậy trùng hợp gặp được Phó Tiểu Nhã.

Dù chuyện này đến cùng phải Phó Tiểu Nhã làm hay không, cô muốn tìm người hỏi rõ ràng, không thể mơ mơ hồ hồ.

Nếu là trước đây, Tô Đường gặp chuyện như vậy, cô nhất định sẽ lựa chọn dàn xếp ôn hòa, nén giận. Cô nghĩ, nếu bằng tin bị lau, thì cô sẽ vẽ thêm lần nữa. Lần thứ hai vẽ nhất định sẽ nhanh hơn lần đầu nhiều, không phí bao nhiêu công sức.

Nhưng lần này, cô không lựa chọn cứ thỏa hiệp như vậy, rồi hời hợt buông xuống, giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bởi vì, Khương Tri giúp cô thay đổi dung khí và lực lượng. Anh nói với cô, dù cô làm sai anh cũng đứng về phía cô. Đây chính là toàn bộ nguồn suối dung khí của cô. Bây giờ cô mù quáng tin tưởng, chỉ cần Khương Tri đã nói, như vậy anh nhất định nói được thì làm được.

Bước ra một bước này đối với Tô Đường mà nói rất khó, nhưng mặc dù như thế, cô hiện tại vẫn muốn thử một chút. Chính cô cũng muốn biết, mình có thể thay đổi đến bước nào.

Vì sợ mình do dự nữa, lần này Tô Đường rất cấp tốc đứng lên, một đầu chạy ra khỏi phòng học, chạy tới thẳng nhà vệ sinh nữ.

Lúc này, ở cửa nhà vệ sinh nữ đứng mấy người, Tô Đường nhìn trong đám người, phát hiện không có Phó Tiểu Nhã. Chớp mắt một cái, cô không biết mình nên thất vọng hay buồn lòng một hồi.

Lúc này, đột nhiên có giọng lạnh lạnh gọi cô: "Tô Đường."

Tô Đường ngẩng đầu nhìn nơi phát ra giọng nói, chỉ thấy người cô muốn tìm, giờ phút này đang đứng ở nơi cách cô không xa.

Phó Tiểu Nhã ôm cánh tay, vẻ mặt kiêu căng và khinh thường nhìn chằm chằm Tô Đường.

Tô Đường hít sâu một hơi, đối mặt với Phó Tiểu Nhã, câu hỏi kia cô đã sớm chất vấn trong lòng mấy lần: "Phó Tiểu Nhã, là cô bôi tranh tôi vẽ sao?"

Phó Tiểu Nhã cười lạnh một tiếng, trực tiếp rõ ràng thừa nhận: "Là tao, thì sao?"

Tuy nói trong lòng sớm đã đoán được chân tướng sự thật, nhưng nhìn Phó Tiểu Nhã trước mắt vẫn đắc chí, không hỏi cái, Tô Đường không nhịn được mặt tái nhợt.

"Phó Tiểu Nhã, cô bôi sạch tranh tôi vẽ, hủy đi không chỉ thành quả của tôi. Chẳng lẽ cô không có cảm giác vinh dự cho lớp sao?" Tô Đường nhịn không được hỏi.

Phó Tiểu Nhã nghe vậy hừ lạnh một tiếng, giọng nói khinh miệt: "Cảm giác vinh dự cho lớp gì chứ? Có thể ăn không? Chỉ cần có thể khiến mày không dễ chịu, không có cảm giác vinh dự cho lớp thì thế nào? Tao thật khinh thường nó!"

Môi dưới bị Tô Đường cắn trắng bệch, cô nhẫn nhịn hồi lâu, mới nói một câu: "Cô thật không thể nói lí!"

Phó Tiểu Nhã không để sức chiến đấu thấp của Tô Đường vào mắt, nhìn bộ dáng của cô, liền biết ngay cả mắng chửi người cũng không biết. Trong lòng Phó Tiểu Nhã nhẹ nhõm, cô ta cười khanh khách hai tiếng, rồi mới che miệng khinh miệt nói: "Có phải mày lại muốn tìm anh Tri mách leo không? Tô Đường, mày mấy tuổi rồi? Mày cho rằng mày còn là học sinh tiểu học à? Gặp chuyện chỉ biết mách leo?"

Phó Tiểu Nhã vừa nói, liền tiến lên mấy bước dùng ngón trỏ nhuộm màu đỏ chót hung hăng chọc vào vai Tô Đường, cô ta dùng lực rất lớn, để Tô Đường nhịn không được vì lực của cô ta mà lui lại mấy bước, Phó Tiểu Nhã còn ngại không đủ, miệng khiêu khích nói: "Có bản lĩnh thì mày đi đi? Tìm anh Tri mà mách leo nha. Như học sinh tiểu học, mày biết xấu hổ không?"

Lúc này, Tô Đường cũng không biết dung khí từ đâu tới, cô “phập” một tiếng, đưa tay hất văng tay Phó Tiểu Nhã.

Tô Đường phát giác được hành động của mình, nhất thời cũng hơi kinh ngạc, nhưng kinh ngạc qua rồi, cô như trút được gánh nặng thở dài một hơi.

Cô không nhịn được nghĩ, cô làm được. Nhìn, cô cũng có thể. Thay đổi mình, thật ra cũng không phải khó như vậy.

Phó Tiểu Nhã thấy Tô Đường như bánh bao mềm mặc người bóp tròn xoa dẹp lại dám đánh trả, trong mắt hiện ra vẻ ác độc, cô ta vung tay lên, muốn cho Tô Đường một cái tát.

Lúc này, từ cầu thang bên kia truyền đến một giọng nói tức giận đê nén vô cùng, giọng này nói ra từng chữ, giọng nói vô cùng nặng: "Phó Tiểu Nhã, con mẹ nó, mày dám động Tô Đường thử một cái xem?"

Tô Đường và Phó Tiểu Nhã đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Khương Tri cách đó không xa đang đi đến chỗ họ.

Về mặt Khương Tri rét lạnh, hơi híp mắt, đáy mắt như nổi lên một trận gió lốc to lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát ra.

Tô Đường hoảng hốt nghĩ, Khương Tri thịnh nộ như vậy, đã không phải lần đầu tiên xuất hiện, tại mấy ngày trước đó, đối mặt với Phó Tiểu Nhã ức hiếp mình, anh cũng có vẻ mặt khó coi như thế.

Nhìn thấy Khương Tri, trong lòng Tô Đường hơi ấm, ngoại trừ ấm áp, giờ phút này còn có một loại cảm giác gọi là an tâm, từng chút từng chút hiện lên trong lòng cô.

Cùng đi tới với Khương Tri, còn có một nam sinh khác.

Phó Tiểu Nhã nhìn thấy Khương Tri, trong lòng có chút bối ngỡ, nhưng cô ta chuẩn bị kiên trì cãi vài tiếng với Khương Tri, cô ta vừa muốn mở miệng trút “hoả”, nhưng trong mắt cô ta thấy người bên cạnh Khương Tri chính là người kia. Vừa nhìn thấy người kia, tất cả giọng nói của cô ta đều bị nghẹn trong cổ họng, một chữ cũng không nói ra được. Về mặt cô ta bối rối, sắc mặt tái nhợt.

Mỗi một câu cô ta vừa nói, đều bị người kia nghe được ư?

Tương tượng như thế, nhất thời Phó Tiểu Nhã không biết nên xử lý thế nào mới tốt.

Người kia càng đi càng gần, gần đến cô ta có thể thấy rõ mày đẹp của anh nhú lại cùng với ánh mắt của anh.

Rồi xong, cô ta nhìn thấy nhìn trong ánh mắt anh, nhàn nhạt không tán đồng. Ánh mắt như vậy, khiến cô ta thất vọng không chịu được.

Trong lòng Phó Tiểu Nhã đột nhiên hốt hoảng, cô ta không đợi người kia đi tới, liền trực tiếp quay người chạy.

Mất Tô Đường nhìn Phó Tiểu Nhã cắm đầu chạy đi, lại liếc mắt nhìn nam sinh xa lạ kia, cứ như đã hiểu chút gì.

Khương Trì nhìn chằm chằm bóng lưng Phó Tiểu Nhã chạy đi, vẻ mặt không vui, anh lạnh lùng chế giễu một tiếng: "Chạy thật nhanh."

Tô Đường nhích tới gần Khương Trì mấy bước, đứng cách anh khoảng một bước chân, cô nhẹ giọng hỏi: "Khương Trì, sao anh lại đến đây?"

Trong khu cấp ba, nhà vệ sinh nam nữ tách biệt, nhà vệ sinh nữ ở phía đông, nhà vệ sinh nam ở phía tây, đông và tây là hai phương hướng hoàn toàn khác nhau. Cho nên Tô Đường tuyệt đối không ngờ rằng, thế mà lại trùng hợp như thế nhìn thấy Khương Trì ở nhà vệ sinh nữ.

"Anh vừa từ trên lầu đi xuống," Khương Trì nói xong, thì nói với người bên cạnh: "Đã nghe thấy chưa? Bánh bao nhà tao về bị người ta lau sạch."

"Bánh bao nhà tao."

Nghe được xưng hô thế này, chẳng biết tại sao, nhịp tim Tô Đường trong nháy mắt tăng nhanh.

Người bên cạnh Khương Trì kia, mặt mũi đẹp trai toả sáng, tính cách dịu dàng, mặc đồng phục vừa người. Cùng Khương Trì tùy ý cời mấy cục đầu, lộ ra xương quai xanh tinh xảo không giống nhau, anh ấy ngắn nắp cài kỹ mỗi cúc áo. Áo somi sạch sẽ thẳng thớm. Cả người nhìn qua trông rất thân thiện.

Nghe được lời Khương Trì, anh tốt tính gật đầu, giọng nói ấm: "Đã nghe được." Sau đó anh nói với Tô Đường: "Trong hội học sinh có một người am hiểu về tranh trang trí, anh bảo cô ấy tới giúp em vẽ bảng thông báo nhé."

Thời gian cấp bách, lễ khai giảng còn có thời gian một ngày, chỉ dựa vào một mình Tô Đường lần này bảng thông báo tuyệt đối kết thúc không thành, cô vốn muốn tìm Dịch Lộ giúp. Nhưng nam sinh trước mắt này chủ động đưa ra trợ giúp, cô nhất thời không biết nên hay không nên đồng ý.

Tô Đường vẫn không trả lời, Khương Trì đã thay cô đáp lại, anh trực tiếp nói: "Vậy cứ quyết định như thế, nghỉ trưa thì mày gọi cô bạn tới."

Người kia nhẹ gật đầu, ấm giọng nói: "Được, người trang trí mày cũng biết, là Chương Lộ Lộ."

Khương Trì nhú mày, thuận miệng nói: "Đã biết." Sau đó, anh và Tô Đường dẫn đầu cùng nhau rời đi.

Khương Trì nhìn Tô Đường một bên luôn theo sát mình, nhin không được khẽ cười: "Giỏi, bánh bao nhà chúng ta cũng biết oán người."

Tô Đường nghe vậy, hai mắt lập tức trở nên sáng lấp lánh, cô nhìn chằm chằm hai mắt Khương Trì hiện lên ý cười ngạc nhiên. Khóe môi Tô Đường có chút cong lên, lộ ra một nụ cười vừa ngại ngùng vừa nhã nhặn vô cùng.

Có lẽ là ánh nắng bây giờ quá mãnh liệt.

Có lẽ là gió mùa hè bây giờ thổi qua cực nóng.

Có lẽ là sân trường bây giờ quá mức yên tĩnh.

Có lẽ thời gian hiện tại quá mức bình yên tốt đẹp.

Giờ khắc này, ánh sáng mặt trời ngày hè chói lọi chiếu trên người Tô Đường, toàn thân cô đều đắm chìm trong ánh nắng, trong đôi mắt hạnh tỏa ra ánh sáng lung linh, cứ như ẩn chứa ngàn vạn sao trời.

Trong chớp nhoáng này, trong lòng Khương Trì đột nhiên xẹt qua chút dị thường.

Chớp mắt đã qua.

Khương Trì giống như nghĩ đến gì đó, từ trong túi móc ra hai cây kẹo, đưa cho Tô Đường, mắt có chút vui vẻ nói: "Bánh bao, thưởng cho em."

"Em mới không tên bánh bao." Lời mặc dù nói như vậy, nhưng Tô Đường vẫn biết nghe lời cầm cây kẹo Khương Trì đưa.

Tô Đường mở giấy gói cây kẹo ra, liếm một cái, là vị ô mai đầy, cô nhin không được hỏi Khương Trì: "Sao anh có cây kẹo này?"

"Vừa rồi thành viên hội học sinh tặng anh." Khương Trì hơi hột giải thích.

Thành viên hội học sinh.

Hắn là nữ thành viên đi. Tô Đường không nhận được nghĩ. Lúc này cô nhớ tới nam sinh vừa rồi kia, nhận không được hỏi: "Người khi nãy là ai?"

"Giang Lâm." Khương Tri nhú mày, thuận miệng trả lời. Giang Lâm? Thì ra người vừa rồi chính là học phách Giang Lâm? Trông mắt Khương Tri nhìn thoáng qua Tô Đường như có điều suy nghĩ, bất ngờ duỗi cánh tay dài ra, ngăn cả người Tô Đường trên tường.

Tô Đường mới vừa rồi còn dán vào tường mà đi, hiện tại, Khương Tri đột nhiên làm ra động tác này, toàn bộ sau lưng cô không tự chủ dính sát vào mặt tường, mà cánh tay Khương Tri thẳng đứng chống bên tai cô. Giữa hai người cách nhau chỉ một cách tay, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người đối phương truyền đến.

Tô Đường không biết đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt có chút mờ mịt. Khương Tri cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng, nghiêng người từ từ đến gần cô, dừng lại bên tai cô, giọng anh trầm thấp mà gọi cảm: "Anh đẹp trai hay cậu ta đẹp trai?"

Tô Đường sững sờ, nhận không được cười lên.

Lúc Khương Tri mười tám tuổi, thật sự là ngây thơ đến đáng yêu. Đáng yêu đến, để cô muốn bóp mặt anh. Cô hoàn toàn hiểu rõ, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, trên người toả ra khí lạnh xa cách. Anh lúc đó, đối đãi với cô lạnh lùng và kiêu ngạo. Nhưng hiện tại, bọn họ đã quen thuộc và thân mật như vậy rồi.

Vừa nghĩ tới năm sau xa cách, trong lòng Tô Đường bây giờ vậy mà hiện lên nồng đậm cảm giác không bỏ và khô sở. Cô cố gắng đè xuống tình cảm xa lạ này, rồi mới cười êm ái nói: "Đương nhiên là anh đẹp trai."

Tô Đường nói thành tâm, từng chữ xuất phát từ thực tình. Ở trong mắt cô, Khương Tri đúng là nam sinh đẹp trai nhất cô từng gặp trong hai kiếp.

Nhận được đáp án này Khương Tri thỏa mãn ngồi dậy, rồi mới đưa tay vuốt đầu Tô Đường. Trên mặt Khương Tri còn treo nụ cười vô lại chưa tan, mặt mày anh toả sáng, ánh mắt tùy tiện, nụ cười thẳng thắn, hấp dẫn không ít ánh mắt nữ sinh qua lại.

Lúc này Tô Đường mới ý thức được, vừa rồi Khương Tri ép cô vào tường, trên đó lui tới rất nhiều người! Tưởng tượng như thế, khuôn mặt cô có chút nóng lên.

Hai người Tô Đường và Khương Tri về đến phòng học, đúng lúc cô ăn xong cây kẹo, cây kẹo dư lại cô trân trọng bỏ vào trong túi đồng phục, bảo quản chắc chắn.

Khương Tri nhìn thấy nhận không được cong môi: "Thích thế à? Lần sau anh lại mua cho em."

Tô Đường nhẹ nhàng lắc đầu. Cô trân quý cây kẹo không phải vì cô thích cây kẹo. Mà là cô trân quý Khương Tri đối tốt với mình.

Khương Tri nói xong câu kia, đột nhiên nghĩ đến trước mắt mình không có đồng nào, ngay cả tiền mua một cây kẹo cũng không có. Nghĩ tới đây, anh không nhận được chép một tiếng: "Thẻ bạc của anh ở chỗ em, em muốn gì, thì sẽ mua thứ đó."

Tô Đường nhẹ giọng ừ một tiếng, mặt đỏ lên.

Lúc hai người đến phòng học, Phó Tiểu Nhã đã trong phòng.

Bọn họ không ai để ý ai.

Tô Đường theo sát Khương Tri, mắt anh không nhìn Phó Tiểu Nhã mà trực tiếp đi qua. Mắt cô liếc thấy Lăng Lang cười giơ lên ngón tay cái với mình. Nhìn thấy động tác của Lăng Lang, tâm tình Tô Đường không tự chủ được trở nên nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Edit: Đào Sindy

Tan tiết, ngoài phòng học có người tìm Khương Tri. Lúc ấy Tô Đường một tay nâng cằm, một tay cầm bút trên giấy nhấp nháp tính đề thầy Vật lí cho tiết trước, nhất thời cũng không để trong lòng.

Khi cô cuối cùng nghĩ ra cách giải đề, cô ngẩng đầu nhìn đến Khương Tri cách đó không xa đang nói gì đó với Lăng Lang, rồi Lăng Lang mới nhìn thoáng qua cô, nhẹ gật đầu. Sau đó Khương Tri liền nhanh chân rời đi, bóng lưng nhìn qua có chút vội vàng. Trong lòng Tô Đường cảm thấy hơi kỳ lạ,

nhưng cô nhất thời không nghĩ nhiều.

Tiếp theo là tiết số học của thầy Trầm chủ nhiệm, không có gì bất ngờ xảy ra, trong tiết ông sẽ công bố thứ hạng thi khảo sát cấp lần này ba.

Tốc độ chấm bài thi khảo sát vô cùng tốc độ, bỏ ra thời gian hai ngày liền chấm toàn bộ bài thi của học sinh lớp 12, đồng thời đưa điểm lên máy tính, xếp thứ tự.

Địch Lộ chống cằm của mình, nhìn Tô Đường, thờ dài nói "Yêu cầu của tớ không cao, chỉ cần có thể vào top 600 là được."

Ở Tam Trung, một khối có gần tám trăm người. Thứ tự sáu trăm trong kì thi trung học, không có gì bất ngờ xảy ra chỉ có thể học một trường đại học bình thường, một trăm người đứng đầu có thể lên 985, 211 đại học danh tiếng, mà mười hạng đầu, siêu cấp học phách vốn có thể trực tiếp cử đi trường học tốt nhất, mà trường học tốt nhất ví như Thanh Hoa Bắc Đại và Phục Đán. Những năm qua còn có không ít học phách học thần thi hạng nhất trên thế giới, ngay cả Harvard không phải không có. Hai năm trước, Tam Trung có một nữ học phách sớm trúng tuyển Harvard, tin tức này vừa ra, nhất thời để danh tiếng Tam Trung lại một lần nữa vang xa, càng thêm vững chắc địa vị độc nhất vô nhị của nó ở tất cả trường cấp ba. Cho nên Tam Trung trong tất cả trường cấp ba ở thủ đô, mặc dù tỉ lệ lên lớp không phải cao nhất, nhưng vẫn đứng đầu ở trường cao đẳng, bởi vì trường cao đẳng này không ngừng cung cấp không ít tài nguyên chất lượng tốt. Nhưng Tam Trung có một chỗ thiếu hụt rõ ràng, đó chính là nó chênh lệch giữa học sinh kém, học sinh tốt nhất có khả năng trực tiếp được cử đi Harvard, Oxford, Cambridge, nhưng học sinh kém nhất, khả năng cuối cùng chỉ có thể học chuyên ngành, hoặc ngay cả chuyên ngành cũng không thi đậu.

Tam Trung tuyển sinh chia làm hai con đường, một loại là trúng tuyển thành tích ưu việt, một loại khác chính là dùng tiền trúng tuyển. Cho nên lực lượng giáo viên Tam Trung và thiết bị dạy học đều đi tuyển đầu cả nước, bởi vì trường này rất có tiền.

Tóm lại, danh tiếng Tam Trung ở thủ đô, không có trường học nào có thể so sánh.

Địch Lộ gãi đầu một cái, tò mò hỏi: "Tô Đường, lần này cậu phát huy ra sao?"

Tô Đường mấp máy môi, cúi đầu lật sách toán học, vừa nhẹ giọng trả lời nói: "Tớ cũng không rõ lắm, hẳn là có thể đi."

Trong quan niệm của Địch Lộ, "cũng được" thể hiện thứ tự trong top 500, mặc dù thành tích của cô tốt hơn mình một chút, nhưng thật sự tốt hơn một chút mà thôi. Tiêu chuẩn học sinh top 500 hay 600 có thể thi trường cao đẳng đều không khác mấy. Cô nghe Tô Đường trả lời như thế, cho là cô thật sự thi cũng được. Cô nhìn không được an ủi nói: "Thật ra cũng được mà, thời gian còn một năm, chúng ta tranh thủ tiến bộ lên top 100."

Tô Đường nhẹ gật đầu. Cô nhìn thoáng qua chỗ ngồi của Khương Tri, phát hiện Khương Tri hiện tại vẫn không có ở phòng học, chỗ ngồi của anh vắng vẻ, để cô nhất thời cảm thấy không quen. Tâm lý Tô Đường đột nhiên dâng lên chút bất an.

Lúc này, chủ nhiệm lớp cầm trong tay một chồng bài thi toán học, mặt không thay đổi đi vào lớp.

Học sinh lớp A16 nhìn thấy vẻ mặt chủ nhiệm lớp như thế, một số học sinh có lòng cầu tiến cũng nhìn không được lộp bộp trong lòng. Học sinh không cầu tiến ngược lại không có phản ứng gì đặc biệt, dù sao thành tích mỗi lần thi, A Căn đều có vẻ mặt như vậy, bọn họ sớm đã thành thói quen.

Hình như trong lòng cả lớp nghĩ, xem ra lần này điểm bình quân của lớp vẫn rất kém, nếu không chủ nhiệm lớp sẽ không có vẻ mặt như vậy.

Chủ nhiệm lớp đi tới trước bục giảng, bên dưới không ít người thì thầm với nhau, đang thảo luận thi sát hạch lần này. Trong phòng học đầy tiếng ông ông, tiếng nhẹ giọng tiếng nghị luận không ngừng. Mặc dù A16 có một phần nhỏ người không lý tưởng, nhưng đa số người vẫn để tâm đến thứ tự thành tích. Mà lúc công bố thành tích, không ít người đều tim đập rộn lên, không kịp chờ đợi muốn biết điểm của mình và thứ tự của lớp, so bì với bạn bè thân thiết một phen.

Chủ nhiệm lớp phui tay, ra hiệu toàn lớp an tĩnh lại, âm thanh nói chuyện với nhau ảm ỳ ngừng lại.

Lúc này toàn bộ lớp đều an tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Ánh mắt chủ nhiệm lớp đảo qua mỗi một người ở phòng học, khi thấy chỗ ngồi Khương Tri trống, ông nhìn không được nhú mày, nhưng ông không hỏi thêm, mà trực tiếp tiến vào chủ đề: "Toàn bộ khối 12 chúng ta, có tất cả mười sáu lớp tự nhiên, trừ hai lớp A1 A2 lớp chọn, còn lại mười bốn lớp học sinh tiêu chuẩn, lực lượng giáo viên đều không khác mấy. Yêu cầu của tôi với các em không cao, chỉ cần tổng điểm lớp có thể vào top 10 trong khối, vị trí đầu hạng ba hạng năm gì đó, tôi nghĩ cũng không dám nghĩ."

Chủ nhiệm lớp ngừng lại một chút, lại một lần nữa quét mắt về mặt mỗi người trong lớp, rồi mới đau lòng nhúc ọc nói: "Nhưng lần này, các em xem mình đã thi ra sao?"

Chủ nhiệm lớp vừa nói, vừa cầm bài thi đập cái rầm trên bàn.

"Điểm chả ra sao, năm sau đã thi tốt nghiệp rồi. Lúc này còn không cố gắng, phải chờ tới khi nào mới bắt đầu cố gắng? Đừng để thanh xuân của mình tếc uổng!"

Sau mỗi kì thi chủ nhiệm lớp đều uống canh gà giáo dục khiến rất nhiều người đang ngồi ở đây đã thích ứng, nhưng đối với học sinh có lòng cầu tiến mà nói, mỗi một lần nghe xong, đều có cảm ngộ mới, nhưng đối với học sinh không lý tưởng mà nói, nghe qua thật nhàm chán.

Có học sinh ngồi tại vị trí trước nhìn không được phân bác: "Chủ nhiệm lớp, IQ chúng em không được, thi không khá, chúng em có thể làm sao đây?"

Chúng em cũng rất tuyệt vọng mà."

Cậu ta vừa nói, trong phòng học vang lên vô số tiếng cười.

Chủ nhiệm lớp nghe vậy vung ra ba bài thi, giọng nghiêm nghị nói: "Em thật sự cố gắng sao? Phần đầu đến bất lực, cố gắng đến cảm động mình, em thật sự làm đến trình độ này sao?"

Chủ nhiệm lớp uống xong canh gà cho tâm hồn, học sinh mở miệng nói lung tung ngậm miệng, không nói thêm lời nào.

Chủ nhiệm lớp hít sâu một hơi, rồi mới thăm thía giáo dục nói: "Trên thế giới này, sợ nhất hai chữ nghiêm túc, khi em làm được, coi như thành tích thật sự không tốt, lại không thẹn với lương tâm. Nhưng các em thử hỏi lòng mình, các em thật sự nghiêm túc sao? Thật sự dùng hết khả năng sao? Trong mắt tôi, nếu đã cố gắng, không chuyện gì là không thể."

Địch Lộ tựa đầu lên lén ngửa ra sau, rồi mới quay đầu nhỏ giọng nói với Tô Đường: "A Căn luôn uống canh gà cho tâm hồn trước rồi nói. Nhưng có một số chuyện, không có khả năng thì không làm được, cố gắng nữa cũng không được." Nói xong cô chu mỏ một cái.

Tô Đường không nói gì. Với người như Tô Đường mà nói, xác thực, có một số chuyện, cố gắng cũng không làm được, nhưng nếu như không cố gắng, vậy càng không thể nào làm được rồi. Coi như chỉ có chút xíu khả năng, cố gắng cũng có giá trị.

Sau khi chủ nhiệm lớp nói xong tư tưởng giáo dục vừa rồi, đột nhiên mặt buông lỏng xuống, trên mặt còn nở nụ cười nhẹ nhõm.

Ông ho nhẹ một tiếng, rồi mới cười híp mắt nói: "Ồ đây, tôi muốn thông báo cho các em một tin tức tốt."

Không ít học sinh nghe vậy đều bị đẩy lên tò mò, bọn họ nhao nhao hỏi: "A Căn, tin tức tốt gì thế?"

"A Căn, có chuyện gì tốt xảy ra?"

"A Căn, thầy mau nói đi."

Chủ nhiệm lớp cười ha ha, giọng hưng phấn nói: "Tin tức này, nói ra nhất định các em sẽ kinh ngạc."

"Là gì thế? Thầy mau nói đi." Không ít học sinh cũng nhin không được thúc giục.

Chủ nhiệm lớp nhin không được đứng thẳng lưng, rồi mới ném ra một quả bom nặng: "Hạng nhất lần này, không phải Giang Lâm, cũng không phải Bạc Hoan!"

"Mẹ nó, không phải là Hứa Ngưng Đông vừa mới chuyển đến chứ!" Địch Lộ vô thức la lên.

Hứa Ngưng Đông vừa mới chuyển đến ba ngày, nhưng trong khoảng thời gian ngắn đã chiếm được trái tim Địch Lộ, trở thành thần tượng trong lòng cô. Trong lòng Địch Lộ, Hứa Ngưng Đông tự tin kiêu ngạo, thành tích xuất chúng, còn xinh đẹp như hoa, thật sự là nhân vật cấp bậc nữ thần, cô thúc ngựa đuổi theo thế nào cũng đuổi không kịp.

Nghe được cái tên Hứa Ngưng Đông này, trong lòng Tô Đường cũng không khỏi hiện lên tò mò.

Hứa Ngưng Đông có nhất lần này cũng là điều đương nhiên. Trước đó, Tô Đường từ miệng Địch Lộ biết được, sau khi Hứa Ngưng Đông thi xong dò đáp án với đám Giang Lâm, đáp án của bọn họ đều không khác mấy, một số đáp án không khớp, cuối cùng nhất chứng thực là đối nghịch với Hứa Ngưng Đông. Mà Hứa Ngưng Đông làm ngữ văn, làm Anh ngữ tự nhận là phát huy không tệ, cho nên ngày đầu tiên thi xong, thì có tin tức ngầm truyền ra là hạng nhất lần này, tất nhiên là Hứa Ngưng Đông không thể nghi ngờ.

Tô Đường hỏi tường đến tin tức gần nhất nghe được liên quan tới Hứa Ngưng Đông, hiện tại chủ nhiệm lớp nói ra tin tức, nhin không được suy đoán trong lòng, hạng nhất lần này, hẳn thật là Hứa Ngưng Đông?

Lúc này, mặt mũi chủ nhiệm lớp trên bục giảng đầy vui vẻ mở miệng: "Lần này không đến từ lớp A1 A2!"

Câu chủ nhiệm lớp vừa nói ra làm toàn lớp xôn xao.

Lăng Lang cũng nhin không được nói: "A Căn, hạng nhất lần này thế mà không phải A1 A2 sao? Điều đó không có khả năng?"

Trên mặt chủ nhiệm lớp vui mừng hơn hờ muốn che dấu che không được: "Trên thế giới này không gì không thể!"

Lăng Lang nhìn nụ cười của chủ nhiệm lớp, đột nhiên ánh sáng lóe lên, lớn tiếng hỏi: "A Căn, người hạng nhất không phải ở lớp chúng ta chứ?"

Những người còn lại cũng nhao nhao phản ứng, liên tục la lên: "Không thể nào, ai trâu bò như thế?"

Sau khi dấy lên hiếu kỳ của cả lớp, lúc này chủ nhiệm lớp mới cười híp mắt tuyên bố: "Không sai, hạng nhất kì thi này, là người lớp chúng ta! Top1! Chính là bạn Tô Đường lớp chúng ta!"

Chủ nhiệm lớp trầm bồng du dương nói xong, ánh mắt cả lớp lập tức tập trung trên người Tô Đường.

Chủ nhiệm lớp kích động dâng trào nói: “Bạn Tô Đường thật sự đã cho lớp chúng ta thêm hăng hái, kéo điểm bình quân của lớp chúng ta lên! Chúng ta đừng tiếc vỗ tay cổ vũ bạn ấy nào!” Nói xong, ông dẫn đầu vỗ tay.

Tiếp theo, trong lớp đột nhiên vang lên tiếng vang kịch liệt như tiếng sấm.

Cả người Dịch Lộ đều xoay qua, cô ấy giống như lần đầu nhìn thấy Tô Đường, giọng điệu kinh ngạc: "Wase, Đường của mình thật giỏi."

Lăng Lang không cam lòng lạc hậu, theo sát đưng vào nói: "Wase, Tứ muội của anh giỏi lắm."

Trên thực tế, nghe chủ nhiệm lớp nói, Tô Đường tự mình cũng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Lần này cô tự nhận phát huy không tệ, nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng, vị trí top 1 này, thế mà lại rơi xuống đầu cô. Cô nghĩ sao cũng không nghĩ đến. Bởi vì đối thủ cạnh tranh ở Tam Trung thật sự là nhiều lắm, trước đó còn có Hứa Ngưng Đông cao giọng tuyên bố không lấy thứ nhất không bỏ qua, sau đó lại truyền ra tin tức ngầm Hứa Ngưng Đông hạng nhất không thể nghỉ ngơi, cho nên cô không nghĩ, hạng nhất lại là mình.

Các loại hâm mộ sùng bái chung quanh, ánh mắt ghen tỵ rồi rít nếm đến người Tô Đường, ánh mắt như vậy, kiếp trước cô tiếp nhận rất nhiều lần, nhưng cô không nghĩ tới, lần đầu tiên thi trong đời này, cô vẫn có thể vinh hạnh nhận ánh mắt thách thức như cũ.

"Nghe nói bạn Tô Đường trước kia ở trường học luôn đứng hạng nhất à? Không nghĩ tới lớp chúng ta tới một học phách." Trong giọng nói chủ nhiệm lớp có chút cảm khái.

Ánh mắt cả lớp nhìn Tô Đường lập tức lại thay đổi. Chủ nhiệm lớp nói ra câu này trước đó, Phó Tiểu Nhã suy đoán Tô Đường thi gian lận, nhưng câu nói này vừa ra, ý nghĩ trong lòng bọn họ liền tự động biến mất.

Vẫn luôn hạng nhất?

Không nghĩ tới lớp họ lại có nhân vật trâu bò như thế!

"Tô Đường, đợi lát nữa em tới phòng làm việc của tôi, tôi sẽ nói với em một chút về chuyện phát biểu ở lễ khai giảng." Chủ nhiệm lớp nhìn Tô Đường, vẻ mặt ôn hòa nói.

"Woa!"

"Thật tuyệt!"

"Thật giỏi!"

Vừa nghe đến ba chữ "Lễ khai giảng", cả lớp lại một lần nữa sôi trào! Lên phát biểu trước mặt ba ngàn học sinh toàn trường! Đây là vinh hạnh đặc biệt bao lớn? Ngay cả Giang Lâm "Học thần trong lòng học sinh trung học Tam Trung" còn chưa đến phiên!

Bởi vì Tam Trung khai giảng luôn để đại biểu nói chuyện đều là học sinh cấp ba, học sinh cấp hai hạng nhất không có cơ hội. Mà lần này bọn họ vừa mới vào cấp ba, tất nhiên còn không có bất kỳ người nào có cơ hội nói chuyện trước mặt thầy trò toàn trường.

Giang Lâm là học phách nổi danh Tam Trung, còn là chủ tịch hội sinh viên, ở trong lòng rất nhiều học sinh Tam Trung đều có phân lượng không nhẹ. Rất nhiều người suy đoán, học sinh đại biểu lần này lại là Giang Lâm, coi như không phải anh, cũng là Hứa Ngưng Đông danh tiếng đang thịnh gần nhất. Nhưng ai có thể nghĩ tới, lần này, trong thiên quân vạn mã nửa đường nhảy ra một con ngựa đen không có danh tiếng gì?

Chủ nhiệm lớp giải đề thi số học lần này, có lẽ là thành tích lần này của Tô Đường để ông còn là chủ nhiệm lớp nở mày nở mặt một lần, có lẽ là vì trong lớp ông có top 1, khiến tiền lương ông tăng không ít, cho nên cả tiết ông vẫn giữ vững khuôn mặt tươi cười, giải đề cũng rất kỹ càng kiên nhẫn.

45" chuông rất nhanh vang lên, sau khi tan học, chủ nhiệm lớp thu dọn giáo án liền chuẩn bị rời đi trước, trước khi rời đi ông vẫn không quên nhắc nhở Tô Đường một câu: "Tô Đường, lập tức tới phòng làm việc của tôi, đừng quên."

Tô Đường nhẹ gật đầu.

Chủ nhiệm lớp vừa đi, rất nhiều người đều vây đến bên người Tô Đường.

"Tô Đường, sao cậu có thể trâu bò như thế?"

"Tô Đường, cậu học thế nào vậy?"

"Tô Đường, trước kia cậu học trường nào?"

"Tô Đường, chúc mừng, thi thứ nhất."

"Học thần, sau này giúp đỡ tớ nhé!"

Học sinh lớp A16 xoay quanh Tô Đường như nê n côi.

Rất nhiều người đều nhao nhao chúc mừng Tô Đường. Nhưng trong lòng Tô Đường chẳng biết tại sao, trong vui sướng xen lẫn nhàn nhạt thất vọng.

Lúc này đáng lẽ nên vui vẻ, nhưng Khương Trì không ở cạnh cô. Không biết anh đi đâu, cả tiết học không đến. Thật ra cô muốn nghe nhất, là lời Khương Trì chúc mừng cô.

Tô Đường đột nhiên giật mình, hình như mình bắt đầu có chút ý lại Khương Trì. Khương Trì ở bên cô, cô sẽ rất an tâm, anh không ở bên cạnh cô, cô sẽ vô thức nghĩ, lúc này anh đang ở đâu.

Hiện tại, Lăng Lang đứng ở phía ngoài đoàn người, lớn tiếng nói: "Tránh hết ra ngay."

Rất nhiều người đều biết quan hệ giữa Lăng Lang và Tô Đường thân thiết, nghe anh ta nói như vậy, người chung quanh vây quanh Tô Đường lúc này mới không cam tâm tình không nguyện nhích ra cho anh ta.

Lăng Lang cười hi hi chuyển đến bên người Tô Đường, giờ ngón cái với cô, rồi mới nói: "Tứ muội, nhanh tới phòng làm việc đi."

Tô Đường ừ một tiếng, đi ra trong đám người, đi đến văn phòng chủ nhiệm lớp.

Vào văn phòng, cô lần nữa nhận lấy ánh mắt thách thức.

"Đây chính là Tô Đường lớp tôi." Cô nghe được chủ nhiệm lớp mình giới thiệu mình với chủ nhiệm lớp khác.

"Không tệ." Đây là chủ nhiệm lớp A5.

"Lão Trầm, lớp anh cũng có học phách." Đây là chủ nhiệm lớp A7.

"Xem ra trong ba chúng ta lại có nữ học phách rồi." Đây là chủ nhiệm lớp A12.

Chủ nhiệm lớp cười khoát tay, trái lương tâm khiêm tốn nói: "Lần này vận khí tốt." Sau đó ông đi tới bàn làm việc của mình, ra hiệu cho Tô Đường: "Nào, Tô Đường tới đây, tôi sẽ nói với em về chuyện phát biểu tại lễ khai giảng."

Tô Đường theo lời đứng trước bàn làm việc của Trầm Căn.

"Em về tự mình viết trước bản thảo phát biểu đại biểu học sinh, thời gian đại khái chừng năm phút, không cần quá dài, cũng không thể quá ngắn, chủ yếu nói về một số kinh nghiệm học tập, rồi khích lệ bạn học còn lại hăng hái hơn, em viết xong gửi mail cho tôi, để tôi xem một chút."

Tô Đường do dự một chút, suy nghĩ một chút rồi nói: "Thầy Trầm, vết thương trên mặt em còn chưa lành, em như vậy... Có được không?"

Trầm Căn nghe xong, liên tục khoát tay: "Trường học chúng ta chú trọng thành tích, không phải bề ngoài, lần thi này em làm tốt, em xứng đáng làm học sinh đại biểu, cái khác không cần nghĩ nhiều."

Thấy Tô Đường còn có chút do dự, Trầm Căn thật lòng nói với cô: "Đứng trước ba ngàn người nói chuyện, cơ hội này những bạn học cấp ba khác cầu không được, lần này, ngay cả Giang Lâm và Bạc Hoan còn không đến phiên, em có thể có cơ hội này, càng phải nắm chắc thật tốt. Bọn họ bỏ lỡ cơ hội lần này, lần tiếp theo cũng chỉ có thể cố gắng trên lễ tốt nghiệp cấp ba thôi. Nhưng mà Tô Đường, thầy rất xem trọng em, hi vọng buổi lễ tốt nghiệp sang năm người làm học sinh đại biểu vẫn là em. Em hiểu ý thầy nói không?"

Muốn làm học sinh đại biểu Tam Trung, hoàn toàn phải dựa vào thực lực của mình nói chuyện. Coi như lần này đến phiên Tô Đường làm đại biểu học sinh tại lễ khai giảng, cũng không có nghĩa là cô không có cơ hội nói chuyện trên buổi lễ tốt nghiệp.

Chỉ cần cô thi đại học hạng nhất toàn trường, cơ hội làm náo động, vẫn như cũ sẽ là của cô.

Tô Đường cắn môi dưới, cô có thể cảm nhận được rõ ràng kỳ vọng và coi trọng của Trầm Căn đối với cô. Dưới ánh mắt mong đợi của Trầm Căn, Tô Đường nhẹ gật đầu.

Trầm Căn lộ ra một nụ cười, nói với Tô Đường: "Em đừng thấy lớp A16 như vậy, nhưng trên thực tế không khí học tập bên trong rất đậm, trình độ tài nữ được hoan nghênh không kém mỹ nữ. Coi như trên mặt bị thương thì sao? Tự tin xuất hiện, trước mặt toàn trường thể hiện phong thái của lớp A16 chúng ta!"

Trên thực tế, Tô Đường cũng không muốn vô duyên vô cớ từ bỏ cơ hội này, nhưng cô quá lo lắng hình tượng của mình có thể không tốt lắm. Nhưng lúc này nghe chủ nhiệm lớp nói, cô hoàn toàn yên tâm.

Trầm Căn không yên tâm nhắc nhở nói: "Trước tối thứ sáu em gửi bản thảo phát biểu vào mail của tôi, tôi giúp em xem qua, rồi em thừa dịp hai ngày này, chủ nhật chuẩn bị cẩn thận, thứ hai ở lễ khai giảng tốt nhất em có thể viết xong phát biểu! Chuẩn bị cẩn thận! Thầy ủng hộ em!"

Tô Đường nhận lấy ủng hộ của Trầm Căn, cô dùng sức gật đầu: "Được."

Làm học sinh đại biểu nói chuyện, đối với Tô Đường mà nói cũng không xa lạ gì, ở kiếp trước, từ cấp hai, cấp ba, thẳng đến đại học, cô đều đứng trên

đài, đối mặt nói chuyện với hơn ngàn, hay trên chục ngàn người. Cô kiếp trước, cảm giác tồn tại rất yếu, chỉ có trường hợp thế này, cô mới nhận được tán thưởng và kinh ngạc của người khác. Cũng chỉ có lúc như thế, mới có thể để cuộc sống cô tìm được tự tin và dũng cảm.

Cô nhớ kiếp trước, không phải là cô không có gì, chỉ ít cô còn có một đầu óc thông minh.

Lúc này, chuông vào học vang lên, Tô Đường chào chủ nhiệm lớp, rồi đi về phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Edit: Đào Sindy

Lúc nghỉ trưa, quả nhiên Chương Lộ Lộ như ước định đến lớp A16 giúp Tô Đường vẽ tranh. Làm bộ trưởng bộ tuyên truyền hội học sinh, dung mạo Chương Lộ Lộ mạnh mẽ, biểu hiện vô cùng khéo léo, cô ta biết Tô Đường trước mắt ngăn ngừ trong một bữa sáng, khiến tên mình truyền khắp toàn bộ các cấp trong Tam Trung, về mặt chân thành tha thiết thật lòng chúc mừng Tô Đường.

Chương Lộ Lộ cười rộ lên cực kỳ coi mở, mạnh mẽ rực rỡ, cô ta sợ hãi thán phục nhìn Tô Đường nói: "Không nghĩ tới lần này thật sự có người đánh bại hai học phách Giang Lâm và Bạc Hoan, chúc mừng cậu, cậu nổi danh."

Lần thi này, Giang Lâm và Hứa Ngưng Đông đồng hạng hai, tổng điểm 700, Bạc Hoan hạng tư, 698 điểm. Lần thi khảo sát này rất khó, có thể thi đến 700 đã coi là điểm cao, cực kỳ không dễ. Nhưng Tô Đường lại khác: ngữ văn 136, toán học 142, Anh văn 147, vật lý 290, cuối cùng tổng điểm 715 thành tích ưu việt, dẫn trước hạng hai mười lăm điểm, lấy ưu thế tuyệt đối đoạt lấy vị trí thứ nhất, có thể nói là thống trị, nhất thời danh tiếng nổi bật. Quan trọng nhất là, hạng nhất lần này không phải từ lớp A1, A2, mà đến từ ban phổ thông, người lớp chọn A1, A2 như bị tát chất chất vào mặt.

Hiện tại học sinh đang thảo luận về Tô Đường một con ngựa đen đột nhiên xuất hiện, danh tiếng Tô Đường bây giờ rất thịnh, tình huống này, nhìn qua có thể kéo dài thêm một thời gian nữa. Lúc nghỉ giữa giờ buổi sáng, có không ít người chạy đến cửa lớp A16 chỉ để nhìn phong thái của top1. Cho nên hôm nay cửa lớp A16 từ buổi sáng tuyên bố thành tích thi bắt đầu rất náo nhiệt.

Tô Đường nghe vậy, chỉ mỉm môi khẽ cười, cũng không nói nhiều về đề tài này. Chương Lộ Lộ thấy nét mặt Tô Đường lạnh nhạt, đáy lòng càng bội phục đối phương. Học phách chân chính bình thường không nói nhiều, càng không thổi phồng mình, bọn họ chỉ dùng thực lực chứng minh mình.

Hai người không tiếp tục đàm luận lần thi khảo sát này, sau khi thương lượng phân công cụ thể, nhao nhao bắt đầu chịu trách nhiệm bộ phận. Một buổi nghỉ trưa nhanh chóng trôi qua, đồng học đa số đều nằm sấp trên bàn nghỉ trưa, còn có một phần nhỏ đang cày đề, mà hai người Tô Đường và Chương Lộ Lộ bận bịu trước bảng thông báo không nghỉ, họ thỉnh thoảng nhẹ giọng trao đổi một chút, rồi mới chỉ thành quả lẫn nhau.

Nghỉ trưa nhanh kết thúc, bảng thông báo đã hoàn thành gần xong, bởi vì thời gian gần hết, cho nên Chương Lộ Lộ đề nghị dùng đồ án đẹp mắt đơn giản một chút. Sau khi Tô Đường nhìn, cảm thấy Chương Lộ Lộ không hổ là bộ tuyên truyền, phương diện vẽ bảng thông báo phong phú, thể là vui vẻ dùng đề nghị của đối phương.

Sau khi vẽ xong, Tô Đường đưa Chương Lộ Lộ ra phòng học. Chương Lộ Lộ cảm thấy top1 thái độ rất hữu hảo, tính cách dịu dàng ngoan ngoãn, cho nên có lòng kết giao với cô, thấy cô có ý đưa tiền đương nhiên cầu còn không được.

Khi hai người tới cửa, vậy mà nhìn thấy một người đáng lẽ không nên thấy ở cửa lớp A16..

"Giang Lâm, sao cậu lại ở đây?" Chương Lộ Lộ ngoài ý muốn nói.

"Có việc." Giọng Giang Lâm ôn hoà. Nói xong anh liền đi tới trước mặt Tô Đường, khẽ mỉm cười nói: "Khi trước gặp gỡ vội vàng còn chưa giới thiệu, chào cậu, tớ là Giang Lâm."

Tô Đường bị tình huống trước mắt làm cho có chút không rõ, cô vô thức gật đầu nói: "Tớ là Tô Đường."

Giang Lâm nở một nụ cười ôn hoà, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ: "Tớ biết, hoặc là nói, người toàn trường đều biết." Qua hai giây, Giang Lâm tăng thêm một câu: "Cậu thật giỏi."

Giọng Giang Lâm rất chân thành, Tô Đường ngại ngùng cười, nhẹ nói: "Cảm ơn, cậu cũng rất giỏi."

Chương Lộ Lộ ở một bên nhìn không được bật cười nói: "Được rồi được rồi, hai người đều rất rất rất giỏi!"

Tô Đường và Giang Lâm không hẹn mà cùng cười khẽ một tiếng.

"Cho nên, cậu có hứng thú gia nhập hội học sinh không?" Giang Lâm đứng trước mặt Tô Đường hỏi.

"Hả?" Tô Đường nhất thời không thích ứng với tốc độ chuyển chủ đề của Giang Lâm.

"Là chủ tịch hội sinh viên Tam Trung, hiện tại tớ rất thành khẩn mong cậu gia nhập hội sinh viên." Thái độ Giang Lâm ôn hòa, nụ cười ấm áp, khiến người ta như gió xuân ấm áp, làm người ta vô thức phải đáp ứng, nhưng Tô Đường là một ngoại lệ, cô không chút do dự lắc đầu.

Giang Lâm có chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ đến học kỳ này đối phương là bạn học mới vừa chuyển đến học, có thể không biết gia nhập hội học sinh đại biểu cho cái gì, thế là anh cười, ôn hòa hỏi: "Tại sao không muốn gia nhập hội học sinh?"

Tô Đường cắn môi dưới, chậm rãi nói: "Đã cấp ba rồi, tớ muốn đem toàn bộ tinh lực đều vào học tập. Không muốn phân ra các phương diện khác." Tô Đường nói không tính là nói dối, nhưng nhiều nguyên nhân không phải là bởi vì cái này. Cô từ chối lời mời của Giang Lâm là vì cô biết, hội học sinh tương đương với một xã hội nhỏ, bên trong cũng có lục đục với nhau, anh lừa tôi gạt. Cô không giỏi về giao thiệp với người khác, sợ mình tới đó ứng phó không được, cho nên không cần suy nghĩ đã từ chối.

Giang Lâm không hề từ bỏ, mà giải thích vài câu: "Trên thực tế, gia nhập hội học sinh cũng không chiếm dụng quá nhiều thời gian sau khi học xong của cậu đâu. Kết hợp lao động nhẹ nhàng là rất cần thiết." Nói xong, anh dừng lại một chút nói tiếp: "Tam Trung và một trường cấp ba của nước Anh có liên kết, qua một tháng nữa, trường cấp ba ở nước Anh sẽ phái ra một bộ phận học sinh đến trường chúng ta giao lưu học tập một tuần, lúc này hàng năm, đều là bộ trưởng bộ phận học tập phụ trách sắp xếp công việc cho họ. Nhưng năm nay, vị trí bộ trưởng bộ phận học tập đến bây giờ vẫn ở trạng thái trống. Thành tích của cậu xuất sắc như vậy, và lại điểm Anh văn cao tới 147 điểm, tớ cho rằng cậu rất thích hợp đảm nhiệm bộ trưởng bộ phận học tập, đến lúc đó, chuyện phụ trách giao lưu sinh nước Anh tin tưởng cậu sẽ hoàn thành rất xuất sắc."

Từ trong giọng nói của Giang Lâm, Tô Đường có thể nghe ra đối phương rất tin nhiệm với năng lực của mình, nhưng cô vẫn lắc đầu như cũ, từ chối nói: "Thành tích thi Anh văn cũng không có nghĩa là năng lực khẩu ngữ tốt."

Giang Lâm ôn hòa cười: "Nhưng tớ cho rằng năng lực khẩu ngữ của cậu chắc chắn sẽ không kém. Gia nhập bộ phận học tập, bình thường thi Anh văn, diễn thuyết tranh tài đều có quyền lợi ưu tiên báo danh, còn có thể sớm vào Đảng. Cậu thật sự không suy tính một chút sao?"

Trông mặt Tô Đường, trong lòng nhìn không được có chút buông lỏng. Ở kiếp trước, cô không gia nhập hội học sinh, vậy đời này, cô có nên làm ra chuyện khác biệt?

Trong lòng Tô Đường có chút do dự, nhất thời không ra đáp án.

Giang Lâm cũng không thúc giục, chỉ nói: "Cậu có thể từ từ cân nhắc, nếu có kết quả, có thể đến lớp A1 tìm tớ. Hoặc là cậu có thể thêm tớ vào Wechat?"

Ngay từ đầu Chương Lộ Lộ vẫn an tĩnh bên cạnh nghe, nghe đến đó cô ta nhìn không được kêu to: "Này này, Giang Lâm, không phải chứ?"

Mặt Giang Lâm không đổi lấy điện thoại di động ra, mở Wechat, nói với Tô Đường: "Thêm bạn đi."

Tô Đường thấy Giang Lâm đã mở ra Wechat quét qua mã vạch rồi, cũng chỉ có thể lấy ra điện thoại di động của mình, cùng anh thêm bạn lẫn nhau trên Wechat.

"Nếu suy nghĩ kỹ thì cho tớ biết." Nói xong, Giang Lâm và Chương Lộ Lộ cùng nhau tạm biệt Tô Đường.

Trên đường, Chương Lộ Lộ nhìn không được hỏi Giang Lâm: "Trước đó bộ trưởng bộ phận học tập thôi học vì bệnh trầm cảm, vị trí này trống chỗ thật lâu, trước đó không phải cậu đã quyết định đề Hứa Ngung Đông tới làm bộ trưởng bộ phận học tập sao? Sao đột nhiên người tuyên liên biến thành Tô Đường rồi?"

Giang Lâm nghe vậy lạnh nhạt nói: "Tớ cảm thấy cậu ấy ưu tú hơn Hứa Ngung Đông, cũng thích hợp hơn."

Chương Lộ Lộ nhìn không được chắc chắn hai tiếng, trêu ghẹo nói: "Không phải hội trưởng hội học sinh gặp phải tình yêu rồi chứ?"

Giang Lâm trầm mặc hai giây, mới trả lời: "Cậu nghĩ nhiều." Anh chỉ là cảm thấy Tô Đường nhìn qua càng thuận mắt thôi.

Một bên khác, Tô Đường vào phòng học, thì có rất nhiều người vây quanh, hỏi cô chủ tịch hội sinh viên Giang Lâm đến tìm cô vì chuyện gì. Tô Đường còn chưa kịp trả lời, Phó Tiểu Nhã lập tức chen vào đám người, vọt tới trước mặt Tô Đường, hung tợn nhìn chăm chăm cô, uy hiếp nói: "Tô Đường, cách Giang Lâm xa một chút!"

Lăng Lang nghe xong trong lòng liền không vui, anh ta ngăn trước mặt Tô Đường, giọng phách lối nói: "Phó Tiểu Nhã, cô là cái thá gì? Quên nhiều như thế?"

Nét mặt Phó Tiểu Nhã phẫn nộ, dùng ngón trỏ chỉ Tô Đường, giọng điệu hung ác: "Tóm lại mày cách xa Giang Lâm một chút! Nếu không đừng trách tao không khách sáo!" Nói xong cô ta nổi giận đùng đùng ngồi về chỗ của mình.

Lăng Lang bật cười một tiếng, nói với bóng lưng Phó Tiểu Nhã: "Bà điên!"

Tô Đường nhìn thấy Lăng Lang bảo vệ mình như thế, nhìn không được nói lời cảm tạ với anh ta: "Nhị ca, cảm ơn anh."

Lăng Lang tùy ý khoát tay áo: "Ai nha, nên làm thôi, em còn nói gì với anh đó? Mà trước đó A Tri nhắc nhở anh là phải chăm sóc em, không thể để em bị người ta bắt nạt."

Tô Đường nghe thấy tên Khương Tri, trong lòng nhin không được xẹt qua lo lắng.

Cả một buổi sáng, vị trí của Khương Tri đều không có người. Túi xách của anh vẫn còn, nhưng người lại không biết đi nơi nào.

Tô Đường nhin không được hỏi Lăng Lang: "Nhị ca, Khương Tri đi đâu rồi?"

Lăng Lang nghe vậy vẻ mặt cứng đờ, sau đó chọc cười hi hi ha ha nói chêm: "Cậu ấy muốn đi đâu thì đi chứ? Tứ muội, em không cần lo lắng cho cậu ấy."

Tô Đường nhìn thấy phản ứng của Lăng Lang, trong lòng lo lắng không giảm ngược lại tăng thêm, cô nghi ngờ nhìn chăm chăm Lăng Lang, hỏi: " Khi nào Khương Tri về?"

Lăng Lang áp ứng trả lời qua loa: " Ngày mai? À, không phải, khoảng mấy ngày nữa." Lăng Lang cho một đáp án lấp lửng, đến cuối cùng không nói ra cụ thể Khương Tri đến khi nào mới về.

Tô Đường còn muốn hỏi gì đó, nhưng lúc này, chuông vào học tiết đầu tiên buổi chiều vang lên, động tác Lăng Lang nhanh chóng ngồi trở lại vị trí của mình.

Trong lòng Tô Đường lo lắng, cô cho tới bây giờ còn nhớ rõ ràng khi cô vừa tới nhà họ Khương mấy ngày, Khương Tri vì cùng Từ Đông đánh nhau, có một hôm bị Khương Ung rút dây lưng. Hiện tại anh không ở phòng học, không lẽ lại đi đánh nhau? Tô Đường một bên suy nghĩ miên man, một bên nhin không được tô tô vẽ vẽ trên giấy nháp. Một tiết ngữ văn dài dòng buồn chán cuối cùng kết thúc. Cô cúi đầu nhìn giấy nháp, lúc này mới phát hiện cô viết trên giấy rất nhiều chữ Tri.

Sau giờ học, Tô Đường ngay lập tức đi đến trước mặt Lăng Lang, hỏi anh ta: "Nhị ca, rốt cuộc Khương Tri đi đâu rồi?"

Lăng Lang nhất thời không nói chuyện.

Tô Đường thấy anh như thế thì đuổi theo: "Anh ấy sẽ không đi đánh nhau chứ?"

Lăng Lang bận bịu phủ nhận nói: " Không, cậu ấy không đi đánh nhau."

"Vậy anh ấy làm gì?"

Lăng Lang thấy Tô Đường hỏi không ngừng, lúc này mới thở dài nói: "Cậu ấy đi kiếm tiền rồi."

"Kiếm tiền?" Tô Đường nghi ngờ trong lòng: "Anh ấy nói thiếu tiền sao không tìm em?" Tiền sinh hoạt của Khương Tri đều trong tay Tô Đường, nếu như Khương Tri thiếu tiền tiêu, hẳn là tìm cô mà không phải đi kiếm tiền?

Lăng Lang nghe vậy nhìn Tô Đường một chút, rồi mới lắc đầu: "Em có tiền? Không không không, tiền của em nhất định không đủ."

Tô Đường cắn môi dưới: "Anh ấy cần bao nhiêu tiền?"

Lăng Lang không có cách, mặc dù trước khi đi Khương Tri nhắc nhở anh ta đừng nói cho Tô Đường biết, nhưng anh ta cảm thấy, Tô Đường là tứ muội bọn họ, là người một nhà, không có gì là không thể nói với cô, thế là Lăng Lang không tuân theo nhắc nhở của Khương Tri, mà hung ác nhẫn tâm nói cho Tô Đường chân tướng sự thật: "Một trăm ngàn."

"Một trăm ngàn!" Tô Đường nhin không được la lên: "Anh ấy định làm gì mà cần nhiều tiền như thế?"

Giọng Lăng Lang đáng chất nói: "Không phải A Tri cần."

Nghe xong Lăng Lang câu nói này, Tô Đường càng không nghĩ ra được, trong lòng cũng càng vội vàng: "Là ai cần?"

"Lão tam, là mẹ An Từ Ninh. Bác gái bệnh nặng, nhu cầu cấp bách cần tiền thuốc men chữa bệnh."

Mất Tô Đường đột nhiên lóe lên, nghĩ tới trước đây không lâu Khương Tri từ thè chuyển đi 4999 đồng, phúc đến thì lòng cũng sáng ra nói: "Có phải mỗi tháng trước đây Khương Tri đều chuyển tiền cho tam ca?"

Lăng lang nhẹ gật đầu, rồi mới kỳ lạ hỏi: "Sao em lại biết tiền thuốc men của tam ca do A Tri thanh toán?."

Thì ra là như thế!

Rốt cục đã hiểu!

Nhưng Khương Ung đánh anh, mắng anh xài tiền bậy bạ thế nhưng xưa nay không nói ra, mà yên lặng tiếp nhận. Không biết vì sao, vậy mà Tô Đường cảm nhận được lòng chua xót và khô sở thay Khương Tri.

Tô Đường nhin không được hỏi: "Anh ấy đang kiếm tiền thế nào?"

Lăng Lang nghe vậy một lần nữa trầm mặc, anh ta dò đi ánh mắt, không dám nhìn thẳng Tô Đường.

Lòng Tô Đường càng không ngừng chìm xuống dưới: "Nhị ca, nói cho em biết, được không?"

Hai tay Lăng Lang chăm chú nắm thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay lộ ra, anh không đành lòng nói ra đáp án kia.

"Nhị ca?" Tô Đường nhin không được thúc giục.

Lăng Lang cắn chặt răng, sau đó nói: "Anh dẫn em đến."

"Được!"

Buổi chiều còn ba tiết, nhưng Tô Đường hoàn toàn không có tâm tư học, cô hiện tại, lập tức, lập tức muốn gặp Khương Trì. Một giây cũng không thể tiếp tục chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Edit: Đào Sindy

Tô Đường đi theo Lăng Lang ngồi xe buýt đến vùng ngoại ô, sau đó xuyên qua hẻm nhỏ rẽ đông quẹo tây, cuối cùng đến trước một sông bạc ngằm. Trước cửa đứng hai người cao to, hai tay ôm ngực, tướng mạo hung ác, trên mặt một người còn có vết sẹo dữ tợn thật to. Người đàn ông bên trái nhìn thấy họ, vươn tay ra, giơ lên bốn ngón tay, Lăng Lang biết nghe lời móc ra bốn tờ nhân dân tệ, giao cho người đàn ông kia, bọn họ liền thuận lợi vào cửa.

Vào sông bạc ngằm, trong lòng Tô Đường lại càng khẩn trương. Tiếng động bên trong rung trời, khắp nơi đều là tiếng đặt cược gào to, giọng Tô Đường không lưu loát hỏi: "Nhị ca, Khương Trì ở chỗ này ** sao?"

Lăng Lang lập tức nói lại: "Không phải, cậu ấy không ở đây, em theo sát anh."

"Được." Tô Đường vào nơi xa lạ, cho tới bây giờ còn chưa từng đặt chân đến đây, trái tim vẫn nhảy bịch bịch. Sông bạc ngằm là nơi tốt xấu lẫn lộn, bên người thỉnh thoảng một số ông chú vạm vỡ xăm hình đi qua, cũng có một số gầy da tri thức, nhưng càng nhiều hơn chính là một số gã nghèo đã bời vì ** thua sạch, nhưng bọn họ vẫn như cũ không chịu rời đi, kỳ vọng lấy một lần đổi đời.

Sông bạc ngằm này rất lớn, Tô Đường đi theo Lăng Lang rồi đi, mới tới trước một cánh cửa sắt, anh ta móc ra sáu tờ nhân dân tệ, giao cho người hầu trước cửa: "Hai vé."

Người hầu đếm sáu tờ tiền giấy, xác nhận không sai rồi mở cửa cho họ vào.

Đi vào, Tô Đường như đi vào một thế giới khác.

Bên trong cực lớn, cỡ một sân bóng mini, tứ phía đều ngồi đầy người, khắp nơi đều đen sì, chỉ có trên bàn giữa, ánh đèn măng liệt vẫn chiếu vào.

Phía trên hình như đang tiến hành một trận quyết sinh tử. Khi Tô Đường nhìn đến người thời khắc này đang đứng quyết đấu trên đài, nước mắt cô nhanh chóng rơi xuống.

"Khương Trì!" Cô nhin không được lớn tiếng gọi. Nhưng giọng của cô lập tức bị chìm ngập bởi tiếng hò hét chung quanh rung trời bên trong, vốn không lọt vào tai người trên đài.

"Khương Trì! Đó là Khương Trì! Nhị ca, chúng ta nhanh bảo anh ấy xuống! Bảo anh ấy xuống đi!" Tô Đường chăm chú nắm tay Lăng Lang, nói năng lộn xộn gấp rút. Cô vừa nói vừa nhìn trên chiến đài quyết liệt, trận quyết đấu sinh tử này nhìn qua đã bắt đầu một khoảng thời gian, đối thủ của Khương Trì là người da đen cả người đầy hình xăm, người da đen thân cao thể tráng, nhìn qua tầm 1m9, trên người cơ bắp gọn gàng, nhìn rất dọa người.

Giọng Lăng Lang đấng chất nói: "Không được, một khi ra sân, thì không cách nào nửa đường rút lui. Tứ muội, em phải tin tưởng A Trì nhất định sẽ thắng, thắng, thì có năm ngàn đô la Mỹ tiền thưởng."

"Còn nếu như thua?" Tô Đường nghe thấy giọng run rẩy hỏi.

Một khi lên đài thi đấu, là bất chấp sống chết. Thua, chính là chín phần chết một phần sống. Nhưng Lăng Lang khẳng định nói: "A Trì sẽ không thua."

Câu nói này là nói cho Tô Đường nghe, cũng nói cho chính anh ta nghe.

Hốc mắt Tô Đường đỏ lên, cô hoàn toàn không dám tưởng tượng, nếu như Khương Trì thua sẽ như thế nào. Cô nhìn thấy một đám của Khương Trì hung hăng vung đập lên mặt đối phương, xem như cách khoảng cách xa như vậy, cô đều có thể nghe được quyền phong trong động tác này của Khương Trì. Mặt người da đen bị một đám của Khương Trì đánh vạt ra, nhưng một giây sau, động tác anh ta nhanh chóng ra quyền, đánh tới trên thân Khương Trì. Đám này, Tô Đường chỉ nhìn thôi đã cảm thấy đau, rất thương. Quyết đấu tiếp theo, mắt Tô Đường không dám nhìn xuống dưới nữa. Cô chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, hai tay nắm trước ngực, sau đó trong lòng điên cuồng mà yên lặng cầu nguyện, Khương Trì nhất định phải thắng, nhất định phải thắng.

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng hò hét của người ủng hộ chung quanh, giọng của mọi người càng lớn, lòng Tô Đường lại càng bối rối.

"Ứng hộ, Jack! Ông đây đã đặt cược tất cả vào trên người cậu! Mau thắng cho ông!"

"Ha ha ha ha, Jack, đánh thật hay!"

"Mẹ nó, tỷ số thắng của Ken hình như rất cao đấy, chẳng lẽ lần này thật sự chơi không lại người da đen này?"

"Ông đây dè ép Ken, không thì cuối cùng mất cả chì lẫn chài sao?"

Cô chỉ hận thính lực của mình quá tốt, người chung quanh nói mỗi chữ mỗi câu toàn bộ rõ ràng truyền vào tai cô.

Cô cũng hận năng lực phân tích của mình quá tốt, lập tức từ trong lúc người khác nói chuyện với nhau đoán được Jack hẳn là chỉ người da đen kia, mà Ken, đúng là Khương Trì.

Chẳng lẽ Khương Trì hiện tại, đang ở thế hạ phong sao?

Tô Đường lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa.

Thời gian từng phút từng giây cực kỳ chậm rãi trôi qua.

Không biết qua bao lâu, lâu đến cứ như đã qua bốn mùa xuân hạ thu đông, Tô Đường rốt cục nghe được Lăng Lang bên người phát ra tiếng hoan hô cực kỳ hưng phấn: "Thắng, A Trì thắng!" Tô Đường lập tức mở mắt ra, cô thậm chí không kịp trả lời Lăng Lang, lập tức xuyên qua đám người lít nhít nhanh chóng chạy tới bên người Khương Trì.

Đoạn đường này thật sự dài dằng dặc, dài dằng dặc đến để Tô Đường cho là mình đã vượt qua thời gian rất lâu, vượt qua nghìn vạn dặm, rốt cục mới đi tới trước mặt Khương Trì.

Nhìn thấy trên mặt, trên người Khương Trì đều có vết máu, cô ghen ngào đến không cách nào lên tiếng, chỉ có thể nhỏ giọng run rẩy nói: "Khương Trì..."

Rõ ràng giọng của cô nhẹ đến ngay cả mình đều nghe không được. Trong hoàn cảnh âm ỉ này, không có khả năng có người nghe được tiếng cô gọi, nhưng Khương Trì cứ như cảm ứng được cô ở gần đây.

Trước người Khương Trì vây quanh không ít người, hình như đang kiểm tra vết thương cho anh, cho nên khoảng cách giữa hai người còn một đoạn ngắn, nhưng giờ khắc này, bọn họ cứ ăy ăy như vậy, nhìn nhau.

Tầm mắt của bọn họ tập trung nhìn nhau.

Khương Trì nhìn thấy Tô Đường, trong mắt xẹt qua chút ngoài ý muốn, sau đó nhin không được nhú mày. Lúc này, lăng Lang cũng đã đuổi tới bên người Tô Đường. Ba người nhất thời nhìn nhau im lặng.

Khương Trì nói gì với người bên cạnh, sau đó đám người tránh ra một kẻ hở đủ một người đi qua, Khương Trì đưa tay nắm thành quyền, đặt bên miệng nhẹ ho khan vài tiếng. Tô Đường và Lăng Lang lập tức xuyên qua khe hở, đi vào. Khương Trì không để ý chút nào lau đi vết máu bên khóe môi, sau đó ngược mắt, giọng không vui nói với Lăng Lang: "A Lang, tao đã nói với mày thế nào?"

Lăng Lang chặt vật cúi thấp đầu: "A Trì, thật xin lỗi, nhưng tao cảm thấy Tứ muội có quyền biết."

Lăng Lang nói xong, Tô Đường phụ họa ừ một tiếng, sau đó cắn chặt môi dưới, miễn cưỡng không chế lại lo lắng sợ hãi mà bất ổn nói: "Khương Trì, em rất lo lắng cho anh."

Khương Trì nghe vậy, lông mày nhíu chặt từng chút từng chút giãn ra, sau đó chép một tiếng, giọng chậm dần, trong giọng nói thậm chí còn có chút mỉm cười: "Đau lòng cho anh? Hả?" Chữ cuối có tính kéo dài, tê dại tận xương. Nói xong, anh tự tay dùng ngón tay nhẹ nhàng quét vệt nước mắt trên mặt Tô Đường.

Lúc này Tô Đường mới phát hiện mình đã sớm lệ rơi đầy mặt.

Cô thậm chí có thể ngửi được trên người Khương Trì mang theo mùi máu tanh.

Cô thấy khóe miệng Khương Trì vẫn dính vết máu như cũ, nhìn không được ghen ngào hỏi: "Tại sao lại muốn tới chợ đen đánh quyền?"

Khương Trì khẽ cười một tiếng, cứ như không để vết thương trong lòng, dùng một giọng điệu hời hợt nói: "Vậy mới kiếm tiền nhanh."

"Anh không muốn sống nữa sao? Thế này thật sự rất nguy hiểm! Và lại anh tay không tác sát?" Tô Đường xuyên qua hơi nước mờ lung, mắt mờ lung sương mù mà nhìn Khương Trì. Trên Thân Khương Trì mặc đồ bình thường, không giống quyền kích tranh tài trên TV mang theo mũ giáp bảo hộ hoặc là miếng bảo vệ răng.

Anh chỉ có một mình, một đôi quyền, bằng vẻ quyết tâm, đối mặt đối thủ mạnh mẽ, cầm trận sau lại thắng lợi.

Khương Trì nghe vậy, cong môi, thân thể nghiêng về phía trước, chậm rãi tới gần Tô Đường, sau đó nói nhỏ bên tai cô: "Bởi vì anh thích làm dao thật sung thật."

Tô Đường sững sờ, sau đó thẹn quá thành giận nói: "Khương Trì!" Làm sao Tô Đường cũng không nghĩ ra, tại thời khắc này, Khương Trì còn có tâm tư đùa giỡn như vậy.

"Ừm, anh đây." Khương Trì cười đáp lại.

Lúc này, người phụ trách đánh quyền chợ đen đi tới, ông ta nhìn Khương Trì, hỏi: "Ken, tiếp tục không?"

Tô Đường nghe xong, bản bực nắm thật chặt cánh tay Khương Trì, dùng sức tới ngón tay đều trắng bệch, sau đó cô vội vàng thay Khương Trì trả lời nói: "Không không không, không tiếp tục."

Biểu lộ người phụ trách nghi ngờ nhìn về phía Khương Trì, Khương Trì nghiêng đầu nhìn cô đầy nước mắt, nắm thật chặt anh không chịu buông tay, quay đầu nói với người phụ trách: "Không tiếp tục."

Người phụ trách gật đầu, nhiệt tình nói với Khương Trì: "Ken, thật lâu rồi cậu không tới, hôm nay tới cũng chỉ đánh hai trận, lần sau lúc nào đến?"

Tô Đường nắm hai tay Khương Trì không tự chủ càng thêm dùng sức, giống như muốn cấu vào thịt anh.

Khương Trì tùy tiện nắm lấy, ách một tiếng: "Sau này hãy nói đi."

Người phụ trách liền nói: "Được, chúc mừng cậu, Ken, tỷ số thắng lại tăng lên rồi."

Khương Trì từ chối cho ý kiến, chỉ lạnh nhạt nói: "Trước tiên hãy kết thúc hôm nay."

Người phụ trách không nói thêm lời, móc túi ra cùng tờ chi phiếu, mở một tờ chi phiếu sau đó giao cho Khương Trì. Tô Đường nhìn thấy, số tiền phía trên là 68,000 đồng. Thắng một trận năm ngàn đô la Mỹ. Nói cách khác hai trận hôm nay, Khương Trì đều thắng. Chi phiếu đưa cho Khương Trì rồi, người phụ trách cùng với một đoàn người tạm biệt Khương Trì, đi chuẩn bị tiếp một trận quyết đấu khác.

Cho đến khi ra khỏi sòng bạc ngầm, ánh mặt trời một lần nữa chiếu rọi trên người, tâm tình Tô Đường vẫn luôn khẩn trương đè nén mới thoáng bình phục.

Lăng Lang nhìn không được hỏi: "A Trì, còn thiếu bao nhiêu?"

Khương Trì ngược mắt nhìn Lăng Lang, nhất thời không nói gì.

Tô Đường giống như đã hiểu ra, mắt cô mờ lung sương mù nhìn Khương Trì, hỏi: "Vì có em ở đây cho nên anh không nói?"

Khương Trì không có trả lời, đưa tay sờ lên đầu Tô Đường: "Sau này đừng tới chỗ như thế."

"Vậy anh lại đến ư?"

Khương Trì nhất thời không nói gì.

Anh rất cần tiền, cần rất nhiều tiền. Mà quyền, là biện pháp kiếm tiền nhanh nhất. Anh lớn lên từ bộ đội, am hiểu kỹ xảo cận chiến, chỉ cần không gặp cao thủ chân chính, anh có tự tin toàn thân trở ra.

Nhưng điểm này, Tô Đường không biết, coi như cô biết, cũng không tán thành chút nào. Trên thế giới này cao thủ nhiều như vậy, chỉ cần Khương Trì còn ở chợ đen đánh quyền, như vậy anh sớm muộn cũng sẽ gặp được cao thủ vật lộn chân chính, đến lúc đó, nên làm sao đây?

Trong lòng Tô Đường chưa xót khổ sở đến nỗi ngay cả lời nói cũng nói không nên lời. Rõ ràng gia thế xuất chúng, là con độc nhất của tướng lĩnh cao cấp, trong tương tượng, cuộc sống của anh hẳn vô lo, nhưng Khương Trì ngay cả một trăm ngàn cũng không bỏ ra được, anh chỉ có thể dựa vào mình đi liều, đi kiếm. Thậm chí, anh không phải vì mình.

Tại sao thấy Khương Trì như thế, khiến cô đau lòng như vậy đây.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Một ngày nào đó trong tương lai.

Khương Tri tựa cằm lên vai Tô Đường, giọng điệu mập mờ nói: "Anh thích làm...em...bằng...súng...thật...đạn...thật."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Edit: Đào Sindy

Tô Đường nhớ tới thẻ bạc của mình vừa vẫn có năm trăm nghìn đồng, trước đây không lâu là tiền sinh hoạt Đường Thế Thành chuyển tới, tiền trong thẻ một đồng cô cũng không đựng vào. Nhưng thẻ bạc bây giờ còn đang ở ngăn kéo trong phòng cô, không có mang theo bên người, cho nên Tô Đường nói với Khương Tri: "Em có một số tiền, có thể bù vào chỗ không đủ."

Khương Tri nghe vậy nhú mày, cười khề nói: "Thì ra bánh bao nhà chúng ta có tiền như vậy?"

Tô Đường biết anh không làm thật, cắn môi dưới, nhẹ giọng cường điệu nói: "Khương Tri, em thật sự có tiền."

Lúc này Khương Tri mới thu lại ý cười trước đó, anh để tay lên vai Tô Đường, nhìn cô nói nghiêm túc mỗi chữ mỗi câu: "Bánh bao, những chuyện này em không nên quan tâm, em chỉ cần vui vẻ mỗi ngày là đủ rồi."

"Thế nhưng mà..."

Tô Đường còn muốn nói gì, nhưng lời cô còn chưa nói xong, Khương Tri đan hai tay vắt lên đầu đi đến trạm xe buýt, anh vừa đi vừa nói: "Ngoan, tiền của em hãy giữ lại tự sai."

Tô Đường mấp máy môi, chỉ có thể chạy chậm bước chân đi theo Khương Tri.

Ba người ngồi xe buýt đến bệnh viện chỗ mẹ của Ninh Từ An, cách phòng bệnh mẹ Ninh Từ An còn một đoạn, Khương Tri liền dừng bước, giao chỉ phiếu cho Lăng Lang, sau đó dặn dò anh ta: "Mày đi đi, bộ dáng tao hiện tại không hợp đi."

Lăng lang do dự cảm thấy, nhìn không được nói: "A Tri, không nói sự thật với cậu ấy sao? Cậu ấy vẫn cho là mày lấy tiền từ baba, nhưng thật ra mày kiếm tiền không dễ dàng."

Khương Tri thờ ơ nhún vai, hời hợt nói: "Trước tiên đừng nói với cậu ấy, đây là tiền cứu mạng, mày cứ đưa đi."

Lăng Lang thở dài một hơi, lúc này mới một thân một mình đi đến phòng bệnh.

Tô Đường nhìn bóng lưng Lăng Lang đi xa, tâm tình nặng nề. Từng màn Khương Tri quyết đấu trên đài sinh tử vừa rồi xẹt qua trong đầu cô, cô thấy vết máu trên miệng Khương Tri, về mặt lúc anh nhận chỉ phiếu, đột nhiên, câu nói đầu tiên không khống chế lập tức hỏi: "Khương Tri, tại sao anh lại đối tốt với Tam ca vậy?" Rõ ràng thanh toán tiền chữa trị cho mẹ Ninh Từ An, không phải là trách nhiệm của Khương Tri, huống chi, chính anh cũng không có tiền, như Lăng Lang nói vậy, tiền Khương Tri kiếm không dễ dàng, tại sao anh còn muốn một mình đảm nhiệm nhiều việc như thế?

Tô Đường thật không hiểu. Lời đã ra miệng, giờ phút này không thể thu hồi, Tô Đường mím chặt môi, ngược mắt chờ Khương Tri trả lời.

Khương Tri nhất thời không nói gì.

Trong không khí yên tĩnh đang chậm rãi lan toả.

Tô Đường cắn môi dưới, nhìn không được hỏi: "Bởi vì anh ấy là anh em của anh sao?"

Khương Tri nghe vậy nhú mày, sau đó mới chậm rãi lắc đầu: "Không hoàn toàn như thế."

"Vậy là vì sao?"

Ánh mắt Khương Tri nhìn về chỗ rất xa, giống như đang đuổi theo kí ức, qua một hồi lâu, anh mới chậm rãi nói: "Bởi vì nhìn thấy cậu ấy, cứ như là anh lúc trước."

Tìm Tô Đường không khỏi dừng lại.

Lúc sau Khương Tri đã nghiêng đầu nhìn Tô Đường, chỗ sâu trong đôi mắt của anh hiện lên hoài niệm thật sâu: "Bởi vì anh từng, như cậu ấy hiện tại, nhìn người thân nhất của mình bệnh nặng từng chút từng chút, lại bất lực. Chính miệng anh từ biệt bà, đời này đã không thể gặp nhau. Nhưng khác biệt là,

người thân nhất của anh, đã không thể cứu, nhưng mẹ Từ An không phải như vậy, chỉ cần có tiền, mẹ cậu ấy liền còn có thể trị. Ta biết loại cảm giác bất lực kia, cho nên, anh muốn giúp cậu ấy."

"Là bác gái sao?" Tô Đường khó khăn hỏi câu này.

"Ừm."

Lúc này Tô Đường mới nhớ tới, cô đến nhà họ Khương đã hơn một tháng, nhưng trừ Khương Ứng, Khương Trì, và hai dì giúp việc, từ trước tới nay ô cchưa từng gặp qua người phụ nữ nào khác. Ngay từ đầu cô cũng nghi hoặc vì sao cho tới bây giờ chưa từng gặp qua mẹ Khương Trì, nhưng bởi vì cô cảm thấy vấn đề này quá mức đột ngột, không phải điều cô nên hỏi, cho nên không hỏi.

Cô không nghĩ tới, thì ra mẹ Khương Trì đã không còn sống trên đời.

Có lẽ là thời khắc này quá mức yên tĩnh, có lẽ là bởi vì lắng nghe người ta quá tốt đẹp ấm áp, cho nên chuyện Khương Trì chôn sâu ở đáy lòng mấy năm, ngay cả anh em thân thiết là Lăng Lang và Ninh Từ An cũng không biết, Khương Trì rất muốn từng chút từng chút tỏ lộ hết với Tô Đường, không giữ lại chút nào nói cho cô biết.

"Ngày bà...rời đi, anh vẫn luôn canh giữ bên cạnh, cho đến khi thân thể bà từng chút từng chút lạnh đi. Nhưng ông ấy vẫn không tới. Anh gọi điện thoại cho ông, nhưng đến cuối cùng, ông không về nay." Hai tay Khương Trì nắm thành quyền, giọng căng cứng, như một dây cung, vừa chạm vào sẽ gãy.

Câu nói này mặc dù lấy từ "bà" thay thế, nhưng Tô Đường nghe hiểu. Ngày mẹ Khương Trì ra đi, Khương Ứng không về. Cho nên đây chính là nguyên nhân trực tiếp khiến quan hệ cha con bọn họ lạnh nhạt như băng sao?

Tô Đường không biết phải an ủi Khương Trì như thế nào, cô chỉ có thể nhẹ nhàng dắt tay Khương Trì, sau đó mở từng ngón từng ngón tay ăn ra, sau đó dùng tay mình nắm lại.

Làn da của vô cùng trắng nõn tinh tế tỉ mỉ, nhưng tay Khương Trì màu râm, làn da cũng thô ráp hơn cô, rõ ràng hai cánh tay chênh lệch rõ ràng lớn như vậy, nhưng giờ phút này nắm vào nhau lại rất hài hoà.

Tô Đường ngược mắt nhìn Khương Trì, giọng mềm mại: "Nhất định bác gái là một người rất dịu dàng, là một người rất tốt."

Khương Trì nhẹ nhàng mà ừ một tiếng.

"Cho nên anh cũng tốt như vậy." Tô Đường nói rất nghiêm túc.

Khương Trì nghe vậy chậm rãi nhếch miệng, cảm xúc lập tức hồi phục hơn chút, anh như nghĩ đến gì, đột nhiên nói: "Anh dẫn em đi gặp bà, nhiều năm như vậy, ngoại trừ anh, đã lâu rồi bà chưa gặp ai khác."

Tô Đường nghe vậy có chút ngoài ý muốn, cô nhẹ gật đầu, mềm nhũn nói: "Được."

Trước khi rời đi, Khương Trì đột nhiên nhớ tới vết thương trên mặt Tô Đường thật lâu chưa kiểm tra rồi, anh dừng bước, quay đầu hỏi Tô Đường: "Chúng ta đi làn khoa da liễu xem tình trạng hồi phục của vết thương trên mặt em thế nào."

Tô Đường nghe vậy lắc đầu liên tục: "Không cần."

Khương Trì nhíu mày: "Tại sao không cần?"

Tô Đường không trả lời nguyên nhân, nói: "Không cần."

Khương Trì đưa tay đặt trên đầu Tô Đường, giọng điệu ôn hòa: "Đừng náo, nếu để lại sẹo thì làm sao bây giờ?"

"Em không muốn anh trông thấy." Lúc Tô Đường còn chưa ý thức được, câu nói này đã thoát ra. Trên thực tế, không chỉ là Khương Trì, bất kỳ người nào cô cũng không muốn người ta nhìn thấy vết thương của mình.

Cô nhìn vết thương trên mặt mình, cực kỳ dữ tợn, không tốt đẹp gì.

Khương Trì sững sờ, sau đó nở nụ cười thấp thỏm: "Vậy anh đứng bên ngoài, không nhìn."

Tô Đường nghe vậy do dự một chút, gật đầu đáp ứng. Cô cũng muốn nghe ý kiến của bác sĩ. Mặc dù bác sĩ nơi này so ra kém bác sĩ Lục lần trước Khương Ứng đề cử, nhưng trình độ y khoa của họ sẽ không quá kém. Đến khoa da liễu, quả nhiên Khương Trì làm như anh nói là đứng bên ngoài, không vào xem vết thương của Tô Đường. Lúc gỡ băng gạc xuống, nói rõ tình trạng với bác sĩ, bác sĩ xem xét vết thương của Tô Đường, giọng điệu sợ hãi thán phục nói: "Quả nhiên tuổi trẻ, vết thương khôi phục không tệ, chờ kết sẹo rồi, đoán chừng sẽ tốt."

"Bác sĩ, có lưu sẹo không?" Tô Đường nhin không được hỏi.

Bác sĩ cân nhắc một chút, lắc đầu: "Dựa theo tình huống khôi phục bây giờ, sẽ không lưu sẹo, yên tâm đi cô gái. Nhưng gần đây vẫn phải bôi thuốc. Thay thuốc cũng phải chịu khó."

Tô Đường nhẹ gật đầu. Sau đó bôi thuốc một lần nữa, thay xong băng gạc. Trước khi đi, cô hỏi bác sĩ đại khái còn bao lâu nữa mới có thể triệt để tốt, bác sĩ cho cô đại khái một khoảng thời gian, Tô Đường nghe được đáp án của bác sĩ trong lòng khẽ buông lỏng, sau đó đi ra ngoài.

Khương Tri vẫn chờ ở bên ngoài, lúc này anh đang dựa trên tường, một tay cầm túi, một tay khác nghịch điện thoại. Nhìn thấy Tô Đường đi tới, anh từ từ đứng thẳng lên.

Tô Đường đi đến trước mặt Khương Tri, mềm nhũn hỏi: "Khương Tri, chờ lâu rồi sao."

Khương Tri lắc đầu: "Không, bác sĩ nói thế nào?"

"Bác sĩ nói sẽ phục hồi như cũ." Trong giọng nói của Tô Đường không khỏi có chút vui sướng.

Khương Tri cong môi, đáy mắt của anh tất cả đều là ý cười: "Vậy là tốt rồi. Bánh bao nhà chúng ta nhất định rất đẹp, thật muốn nhìn thấy dáng vẻ em không băng băng gạc."

Tô Đường nhấp máy môi, nhin không được hỏi: "Vậy nếu như có sẹo thì sao?"

Khương Tri bỏ điện thoại di động vào túi của mình, sau đó vuốt đầu Tô Đường, giọng ôn hòa: "Thế vẫn đẹp."

Hai người đến nghĩa trang đã là bảy giờ tối. Nghĩa trang trng đêm có chút làm người ta sợ hãi, Tô Đường nhất thời nhin không được sợ run cả người.

"Sợ à? Sợ bị dất đi mất." Khương Tri nói xong đưa tay ra với Tô Đường.

Tô Đường do dự một chút, vẫn đưa tay ra nắm lấy.

Tay Khương Tri sạch sẽ lại ấm áp, từng chút từng chút ấm áp truyền tới trên tay Tô Đường, lập tức xua tán lạnh lẽo đêm tối, làm cả người Tô Đường trở nên an tâm.

Hai người rời đi không đầy một lát, đã đến nơi.

Bọn họ ngừng lại trước một nấm mồ.

Xuyên qua ngọn đèn lơ mờ, Tô Đường có thể nhìn thấy tám ảnh trên bia mộ là một người phụ nữ rất ôn hoà, mặt người phụ nữ tinh tế, nụ cười ấm áp, giờ phút này, ảnh chụp bà đang mỉm cười nhìn thế giới bên ngoài.

Người phụ nữ trên tám ảnh, chính là mẹ Khương Tri.

"Mẹ, con lại tới thăm mẹ đây." Giọng Khương Tri, ở nơi lạnh lẽo như thế này càng thêm trầm thấp, mang theo hoài niệm thật sâu.

Tô Đường nhất thời không nói gì, sau đó, cô nghe Khương Tri ở một bên giới thiệu mình: "Mẹ, đây là bánh bao, Tứ muội của con, con dẫn em ấy đến gặp mẹ một chút."

Tô Đường lập tức cung kính nói với ảnh chụp trên mộ: "Bác gái, xin chào, cháu là Tô Đường."

Khương Tri nghe vậy cười khẽ một tiếng, sau đó giới thiệu: "Em ấy rất ngoan, rất yên tĩnh, mẹ, nếu như mẹ còn sống, mẹ cũng sẽ thích em ấy như con."

Mất Khương Tri mang theo hoài niệm nhìn người phụ nữ trên tám ảnh, nói tiếp: "Bánh bao người cũng mềm mại như tên, nhưng làm Đại ca, con sẽ bảo vệ cho em ấy."

Tô Đường nghe được câu này, trong lòng nhất thời có chút chấn động. Thật ra Khương Tri, bề ngoài thô kệch nhưng bên trong lại tỉ mỉ. Ngày thường bất cần đời, thật ra anh có một trái tim ấm áp.

Nhưng có rất ít người có thể hiểu được bản thân anh thật sự.

Tô Đường vẫn an tĩnh đứng bên người Khương Tri, nghe anh nói tiếp một số lời với mẹ mình, nhưng nói gần nói xa, anh đều không nhắc tới Khương Ưng, dù một chữ cũng không có. Quan hệ giữa anh và ba mình, thật sự vô cùng khắt khe.

Tô Đường nhìn ra được, Khương Tri rất tưởng niệm mẹ mình, anh giờ phút này, thu lại tất cả hững hờ ngày thường, cả người đều có chút sa sút.

Đêm, thời gian dần qua càng thêm thâm trầm.

Không biết qua bao lâu, Khương Tri nói lời từ biệt với người phụ nữ trên tám ảnh: "Mẹ, con và bánh bao phải về, lần sau chúng con lại đến gặp mẹ."

Tô Đường cũng nhìn người phụ nữ trên tám ảnh, nhẹ giọng từ biệt: "Bác gái, hẹn gặp lại."

Lúc hai người đi xuống núi, Khương Tri vẫn nắm tay Tô Đường như cũ.

Lúc xuống dưới núi, Khương Tri đột nhiên nói: "Em sẽ mãi ở cùng anh, đúng không?" Anh nhìn Tô Đường chằm chằm, chờ đáp án của cô.

Tô Đường nghe thấy trả lời anh: "Ừm, chỉ cần anh muốn, em sẽ luôn ở cạnh anh."

Cho đến ngày anh tìm được ‘chân mệnh thiên nữ’ của đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Đào Sindy

Lúc Tô Đường và Khương Tri trở lại biệt thự nhà họ Khương, thời gian đã rất muộn. Khi về đến phòng mình, Tô Đường lấy điện thoại di động ra xem xét, lúc này mới phát hiện điện thoại đã hết pin. Cô cảm sặc điện thoại trong chốc lát, chủ nhiệm lớp liền gọi điện thoại đến, cô vội vàng rút sạc pin, nhận điện thoại.

"Tô Đường, thân thể khá hơn chút nào không?" Chủ nhiệm lớp ở đầu bên kia điện thoại lo lắng hỏi thăm.

Tô Đường lúc này mới nhớ tới, buổi chiều cô đi vô cùng vội vàng, thế là bảo Dịch Lộ giúp cô xin phép nghỉ với chủ nhiệm lớp, dùng lý do là thân thể cô khó chịu, cho nên sớm về nhà nghỉ ngơi. Tô Đường mấp máy môi, cô không quen nói dối, lúc này chỉ có thể nhẹ giọng vâng một tiếng ứng phó.

"Bình thường học tập cũng cần phải chú ý kết hợp hoạt động nhẹ nhàng." Chủ nhiệm lớp không hoài nghi chút nào học sinh tốt như Tô Đường sẽ nói láo, giờ phút này thật tâm nói với cô.

"Đã biết, thưa thầy."

"Hôm nay quá muộn, em nghỉ ngơi sớm chút, sáng mai em có thể bắt đầu đọc thử bài phát biểu, gửi cho tôi càng sớm càng tốt." Chủ nhiệm lớp ở đầu kia điện thoại không quên dặn dò lần nữa. Đối với Tô Đường, ông cực kỳ coi trọng, diễn thuyết lễ khai giảng lần này, cơ hội khó được, không thể sai sót.

"Được thưa thầy."

Cúp điện thoại xong, Tô Đường mới thở ra một hơi, ngồi trên giường. Cho tới giờ khắc này, tâm trạng của cô không thể hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Bởi vì hôm nay thật sự vừa rối loạn vừa nguy hiểm. Chỉ nửa ngày ngắn ngủi, đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Đầu tiên là lần đầu cô trốn học trong đời, không phải trốn học theo trào lưu đại học, mà trốn trong lúc học cấp ba bận rộn. Lần đầu cô trốn học không chỉ một tiết, mà rỗng rã ba tiết, giờ phút này nghĩ đến, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy có chút điên cuồng. Sau đó, cô và Lăng Lang đi đến sông bạc ngằm trước đó hơn hai mươi năm chưa bao giờ bước chân qua, thấy □□ quyền trong truyền thuyết là thế nào, cuối cùng cô lại cùng Khương Tri đi đến nghĩa trang mẹ anh đang yên nghỉ.

Khương Tri nói, anh sẽ luôn bảo vệ cô.

Khương Tri còn nói, hi vọng cô luôn ở cạnh anh.

Cách làm người của anh quả nhiên như Lăng Lang nói, đối với người mình tốt đến không thể nói, tốt đến Tô Đường cũng nói không nên lời chỗ không tốt nào.

Tô Đường phát hiện, từ khi biết Khương Tri đến nay, cô cứ như bước vào một thế giới mới. Thế giới này, hoàn toàn xa lạ với cô, nhưng lại kỳ dị khiến cô không cách nào kháng cự.

Tô Đường mỉm môi, không nghĩ nhiều nữa, cô tắm nước nóng xong, sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi. Vừa rạng sáng hôm sau, Tô Đường rời giường ăn sáng xong, liền không ngừng nghỉ chuẩn bị bản thảo diễn thuyết năm phút, viết xong tự cô kiểm tra một lần, không phát hiện chỗ nào sai liền gửi cho chủ nhiệm lớp, hình như chủ nhiệm lớp đang chờ cô gửi sang, nên phản hồi vô cùng nhanh, trong phản hồi của ông còn tán thưởng bản thảo diễn thuyết của Tô Đường rất tuyệt, không cần sửa chữa, hi vọng cô dựa theo bản này tập đọc cho tốt, đến lúc đó diễn thuyết trên đài.

Tô Đường phản hồi một câu "Được ạ." Sau đó nghiêm túc chuẩn bị.

Dù sao cũng do mình viết bản thảo, lại có thêm kinh nghiệm phong phú ở kiếp trước, cho nên Tô Đường học bản thảo diễn thuyết đặc biệt nhanh. Không đầy một lát, bản thảo diễn thuyết năm phút đồng hồ Tô Đường đã học xong.

Học thuộc rồi, Tô Đường chờ trong phòng của mình, tâm thần có chút không tập trung. Cô lo lắng Khương Tri sẽ đi chợ đen đánh quyền, mặc dù Khương Tri nói cô không cần quan tâm, nhưng Tô Đường do dự trong chốc lát, lấy thẻ bạc của mình từ trong ngăn kéo ra.

Hôm nay là thứ bảy, nhưng Khương Tri không đi ra ngoài, mà ở trong phòng của mình. Tô Đường đi đến trước cửa phòng Khương Tri, gõ lên hai lần,

không đầy một lát, Khương Tri vừa gọi điện thoại vừa mở cửa cho cô, nhìn thấy Tô Đường, anh liền nói "Chờ một chút" với người bên kia điện thoại, rồi dứt khoát cúp điện thoại.

Tô Đường đoán được người bên kia điện thoại có thể là Nhị ca, đoán Khương Tri hẳn còn khó xử việc thiếu hơn ba chục ngàn. Tô Đường không có mơ tưởng, trực tiếp đưa thẻ bạc của mình đến trước mặt Khương Tri, nhẹ nói: "Thẻ còn năm mươi ngàn, trước tiên mọi người có thể dùng gấp."

Khương Tri sững sờ, nhất thời không nhận: "Bánh bao..."

Tô Đường cắt đứt Khương Tri, nhét thẻ bạc vào trong tay Khương Tri, sau đó mềm nhũn nói: "Khương Tri, em không quen Tam ca, nên tiền này không phải cho anh ấy, mà là cho anh."

Khương Tri nhất thời không nói gì, chỉ lặng im mà nhìn Tô Đường.

Tô Đường vẫn cúi thấp đầu, cô mấp máy môi, giải thích nói: "Đây là ba cho em phí sinh hoạt, anh yên tâm dùng đi." Sau khi nói xong, Tô Đường nhận không được thêm một câu: "Sau này anh, có thể dùng đi □□ quyền không?"

Tô Đường đợi rất lâu mà không nghe Khương Tri trả lời, không khí nhất thời im ắng đến tĩnh mịch, cô rốt cục nhận không được ngẩng đầu nhìn Khương Tri, chỉ thấy giờ phút này Khương Tri không hề chớp mắt nhìn chằm chằm mình, mắt đen kịt, như vòng xoáy có thể khiến người ta sa vào trong đó. Thấy cô ngẩng đầu, Khương Tri hơi cong môi, sau đó rất chân thành trả lời: "Được."

Một chữ, vang lên có lực.

Tô Đường nhận không được cong môi mỉm cười.

Thời gian hai ngày rất nhanh đã trôi qua, rất nhanh đã đến lễ khai giảng thứ hai rồi.

Cho đến khi đã vào lớp, Khương Tri mới biết lần khi khảo sát đầu tiên của năm nay Tô Đường đạt hạng nhất. Anh nhìn Tô Đường bên cạnh, sờ đầu cô, tán thưởng nói: "Thì ra bánh bao nhà chúng ta giỏi như thế" Sau đó anh cong môi, hỏi cô: "Em muốn được thưởng gì?"

Tô Đường nghe nói lập tức lắc đầu, mềm nhũn nói: "Không cần thưởng, chỉ cần anh học hành cho giỏi là được."

Tuy nói Tô Đường biết sau này Khương Tri sẽ vào trường quân đội, trường quân đội không coi trọng thành tích văn hóa, nhưng điểm số của Khương Tri thật sự là quá thấp, ngoại trừ toán học vật lý miễn cưỡng đủ qua, điểm môn Ngữ văn và Anh văn của anh vô cùng thảm. Tổng điểm, quả thật rất tệ.

Khương Tri nhận không được nhẹ chép một tiếng, đùa với Tô Đường: "Vậy em dạy anh đi."

Tô Đường gật một cái, nghiêm túc nói: "Được."

Khương Tri sững sờ trong chớp mắt. Lăng Lang và Dịch Lộ ở một bên, nghe Tô Đường trả lời, nhận không được cười to lên.

"Anh Tri không thích học hành nhất." Dịch Lộ nhận không được che miệng cười trộm.

"Đây là số mệnh của anh Tri." Lăng Lang ở một bên cười lớn nói.

Khương Tri nhướn mày, hơi hột nhìn thoáng qua hai bọn họ, sau đó, Dịch Lộ và Lăng Lang liền xám xịt xoay người sang chỗ khác, không còn dám trêu anh.

Tô Đường thật sự coi việc bỏ tức Anh văn và Ngữ văn cho Khương Tri để trong lòng.

Thời gian rất nhanh đã đến thời khắc khai giảng, như mỗi lần khai giảng, lễ khai giảng lần này cũng là đầu tiên hiệu trưởng nói chuyện, sau đó mới đến phiên học sinh đại biểu nói chuyện. Về mặt hiệu trưởng trên bục giảng sục sôi cổ vũ học sinh các lớp cố gắng học tập, Tô Đường cũng sớm chờ dưới đài rồi, rồi tự mình lên sân khấu.

Lúc này, cách Tô Đường không xa đi tới một người.

Đối phương buộc đuôi ngựa thắt bím, cho dù mặc một thân đồng phục, cũng thanh xuân mỹ lệ, lúc đi, bím tóc đuôi ngựa ở sau lưng cô ta hất lên, lộ ra sức sống vô cùng, nhưng trái lại vẻ mặt lạnh nhạt, trên người có cảm giác coi trời bằng vung vênh vào hung hăng.

Tô Đường cứ như vậy nhìn Hứa Ngưng Đông từng chút từng chút tới gần mình, cho đến khi đứng trước mặt cô.

"Cậu là Tô Đường?" Hứa Ngưng Đông đứng cách Tô Đường mấy bước hỏi.

Tô Đường nhẹ gật đầu.

Hứa Ngưng Đông nhú mày lại, ánh mắt bất bẻ dừng lại mấy giây trên mặt cô, sau đó giọng lạnh nhạt nói: "Cuộc thi lần này vận khí của cậu rất tốt, lần sau, cậu không còn may mắn vậy đâu."

Tô Đường mấp máy môi, nhất thời không nói gì.

Cuối cùng Hứa Ngưng Đông lưu lại một câu: "Lần thi sau, tôi rất mong chờ biểu hiện của cậu." Nói xong, cô ta liền xoay người rời đi.

Lần này Hứa Ngưng Đông tới, như để gửi thư khiêu chiến.

Tô Đường còn chưa kịp lấy lại tinh thần, lúc này hiệu trưởng đã nói trên đài: "Bên dưới, dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt của chúng ta mời học sinh đại biểu Tô Đường lên đài nói chuyện!"

Dưới đài nhất thời vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Tô Đường để Hứa Ngưng Đông ra sau đầu, nhìn không được ngẩng đầu ưỡn ngực, đi ung dung đến trước Micro trên đài.

Cảnh tượng như vậy kiếp trước đã sớm lặp lại vài lần, cho nên cô không luống cuống chút nào. Bởi vì đây là lĩnh vực cô am hiểu. Cô trên đài, khác cô lúc dưới đài, lúc cô trên đài rất tự tin, cũng rất chói mắt.

Dưới sân khấu, một mảnh đầu người, ngay cả ai là ai đều không nhận ra, nhưng Tô Đường biết, một bộ phận lớn trong đó người đều chú ý đến mình, bao gồm Khương Tri, Lăng Lang và Dịch Lộ.

Cô hít sâu một hơi, bắt đầu diễn thuyết của mình: "Kính thưa các thầy cô, các bạn học sinh, chào mọi người, tớ là Tô Đường. Hôm nay rất vinh hạnh, có thể đứng ở chỗ này làm học sinh đại biểu nói chuyện, tiếp đó, tớ muốn chia sẻ một số kinh nghiệm học tập của bản thân mình..."

Năm phút đồng hồ diễn thuyết rất nhanh đã trôi qua, Tô Đường nói chuyện lưu loát, tốc độ nói vừa phải, thần thái tự nhiên hào phóng, cô nói kinh nghiệm học tập rất hữu hiệu, cho nên khi cô cúi đầu gửi lời chào, rồi đi xuống dưới đài, tiếng vỗ tay vang lên phía dưới còn nhiệt liệt hơn lúc đầu.

Tô Đường đi qua trong đám học sinh, nghe được không ít người đang bàn luận về mình.

"Mau nhìn, đây là top1 mới xuất hiện đó? Cảm thấy thật giỏi."

"Tớ cũng cảm thấy cậu ấy giỏi."

"Nhưng khó mà nói chắc được, có lẽ lần này đoán chừng cậu ấy phát huy vượt xa bình thường, ai biết lần tiếp theo cậu ấy có thể biểu hiện được thế không."

"Này này, mọi người nhìn xem, mặt của cậu ấy bị gì thế kia? Sao phía trên còn băng gạc? Thật là ngại thương thức."

"Đúng đó, cậu ấy bị huỷ dung sao?"

Tiếp theo một số lời đã vây quanh mặt cô rồi. Tất cả đang thảo luận băng gạc trên mặt cô và vết thương. Tô Đường nhìn không được tăng nhanh bước chân, cô không kịp chờ đợi muốn trở lại lớp.

Khi Tô Đường trở lại lớp 12A16, nhìn thấy Khương Tri đang bị rất nhiều nam sinh lôi kéo, không ít người ở một bên tận tình khuyên bảo khuyên an: "Khương Tri, đừng như vậy."

Nhưng về mặt Khương Tri nhìn qua rõ ràng không bỏ qua như vậy.

Tô Đường nhìn cách đó không xa, chỉ thấy nơi đó có một nam sinh bị đánh sưng mặt sưng mũi, giờ phút này người kia bị rất nhiều người lôi kéo, không để anh ta xông lên phía trước.

Mặt mày Khương Tri lạnh nhạt, mặt đóng băng nhìn chằm chằm vào nam sinh cách đó không xa.

Tô Đường nhất thời không biết chuyện gì xảy ra, cô vội vội vàng vàng chạy tới trước người Khương Tri, sốt ruột hỏi: "Khương Tri, sao thế?"

Khương Tri hất tay người bên cạnh, thu lại lạnh lùng trên mặt, anh nhẹ chép một tiếng, như không có việc gì nói: "Không sao."

Tô Đường không tin, truy hỏi một câu: "Thật sự không sao ư?"

"Ừm, thật sự không sao." Khương Tri trả lời.

Lúc này, thầy chủ nhiệm đến, ông nhìn thoáng qua liền hỏi: "Nghe nói nơi này có người đánh nhau? Cụ thể đã xảy ra chuyện gì?"

Người hai phe còn đang giằng co, nhất thời không ai trả lời.

Về mặt thầy chủ nhiệm nghiêm túc, giọng ông nghiêm nghị nói: "Người đánh nhau ra khỏi hàng."

Khương Tri đan hai tay vào nhau, về mặt tùy ý đi ra ngoài.

Mà một nam sinh khác sưng mặt sưng mũi ở một bên bụm mặt bụm bụng, về mặt thống khổ đi ra.

Thầy chủ nhiệm hỏi nam sinh kia trước: "Em vẫn ổn chứ."

Nam sinh suy yếu nói: "Vẫn ổn."

Thầy chủ nhiệm nhẹ gật đầu, sau đó chỉ hai người bọn họ, giọng điệu không được xía vào nói: "Hai em đến phòng làm việc của tôi một chuyện."

Tô Đường nghe vậy, nhin không được chăm chú nắm cánh tay Khương Tri, giọng lo lắng: "Khương Tri..."

Khương Tri tùy ý vỗ tay cô, giọng điệu nhẹ nhõm: "Không sao, chờ anh về."

Tô Đường không có cách nào, chỉ có thể buông tay ra, nhìn anh và một nam sinh khác đi theo thầy chủ nhiệm rời đi.

Khương Tri vừa rời đi, Tô Đường liền không nhin được hỏi Lăng Lang chuyện gì xảy ra, Khương Tri mới đánh nhau cùng người ta. Nhưng Lăng Lang ngậm miệng không nói, miệng kín như bưng, một chữ cũng không chịu nói ra. Khương Tri nói không cho anh ta nói, cho nên anh ta không thể nói.

Tô Đường vừa tức vừa gấp, quay đầu hỏi Dịch Lộ, nhưng Dịch Lộ cũng áp úng không chịu nói, cô thờ dài: "Tô Đường, anh Tri bảo, không cho nói."

Đang lúc Tô Đường gấp gấp, Phó Tiểu Nhã ở một bên mở miệng cười lạnh: "Anh Tri nhà mày, vừa ra mặt cho mày đó."

Tô Đường nhất thời không hiểu ý, chuyện vừa rồi, tại sao liên quan đến cô. Cô mờ mịt nhìn Phó Tiểu Nhã, lúc này không phải lúc so đo, hiện tại cô chỉ muốn biết vừa rồi tại sao Khương Tri lại đánh nhau.

Phó Tiểu Nhã cười ha ha hai tiếng, vén tóc mai trên trán, sau đó ánh mắt nghiêng ngắm nhìn Tô Đường, quái gở nói: "Trước đó nam sinh kia nói là, thật muốn chui xuống váy của mày, xem ánh sáng dưới váy của mày đó. Anh Tri nhà mày nghe xong, cả người liền bùng phát!"

Tô Đường nghe vậy ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt Phó Tiểu Nhã vừa ghen tỵ vừa xem kịch vui nhìn xẹt qua bắp chân trắng nõn như ả như hiện trên đùi Tô Đường, cô ta nhin không được khẽ hừ một tiếng, giọng trào phúng nói: "Đừng thấy mày không ra sao, đôi chân của mày chơi rất tốt đó, vừa trắng vừa dài vừa thẳng. Trách không được nam sinh lớp bên cạnh, thấy chân mày một lần liền nổi lên sắc tâm." Nói xong, cô ta còn tự mình che miệng lên cười lên.

"Phó Tiểu Nhã, mày nói chuyện có thể đừng khó nghe như vậy không?" Dịch Lộ nghe nói như thế cũng nhin không được xù lông, cô nhin không được lên tiếng chất vấn.

"Chẳng lẽ tao nói không đúng?" Phó Tiểu Nhã nói xong, liếc mắt, sau đó quái gở tiếp tục nói: "Mà rõ ràng tao đang tán thưởng cô ta. Chúng mày xem, rõ ràng là váy đồng phục, mặc trên người chúng ta thì bình thường cực kì, mặc trên người cô ta, chắc chắn, xem một chút, thật mê người, đơn giản là hồ ly tinh chuyển thể không hơn không kém."

"Được rồi, Phó Tiểu Nhã cậu bớt tranh cãi đi."

"Đúng đó, Phó Tiểu Nhã, đừng nói nữa."

Người chung quanh nghe đến đó đều nghe không nổi nữa, nhao nhao lên tiếng bảo Phó Tiểu Nhã im miệng.

Lăng Lang siết chặt nắm đấm, nếu không phải con trai đánh con gái rất vô lại, giờ phút này anh ta thậm chí nghĩ trực tiếp xông lên tán cho Phó Tiểu Nhã hai bạt tay.

Phó Tiểu Nhã cũng biết đạo lý, nhìn thấy nhiều người như vậy đều bắt mắt, cô ta hừ một tiếng, không nói gì nữa. Dù sao cô ta đã đạt mục đích chế nhạo Tô Đường, không phải sao?

Tô Đường nghe Phó Tiểu Nhã nói xong thì sắc mặt tái nhợt, lông mi run rẩy, cả người yếu ớt như cành cây, gấp lại sẽ gãy.

Dịch Lộ nhìn thấy, bắt lại tay Tô Đường, giọng chậm chạp an ủi cô: "Tô Đường, cậu đừng nghe Phó Tiểu Nhã, cô ta đang ganh tỵ với cậu thôi."

"Đúng nha, Tứ muội, Phó Tiểu Nhã là bà điên nói bậy em đừng để trong lòng." Lăng Lang chăm chú chen một câu.

Tô Đường cắn chặt môi, sau đó mới chậm chạp gật đầu.

Mấy người Tô Đường trở về phòng học, Khương Tri cũng không lâu lắm quay về rồi.

Cô từ chỗ ngồi đứng lên, đi mấy bước đến trước mặt Khương Tri, do dự hỏi: "Khương Tri, thầy chủ nhiệm có nói gì không?"

Khương Tri không quan tâm nhún vai, không để ý chút nào nói: "Yên tâm đi, chỉ viết kiểm điểm."

Tô Đường trầm mặc mấy giây, cắn môi, nhẹ nói: "Khương Tri, em biết cả rồi."

Khương Tri nghe vậy nhú mày, biết Tô Đường thật đã biết, sau đó anh quay đầu nhìn về phía Lăng Lang, giọng nguy hiểm: "A Lang, mày nói với em ấy sao?"

Lăng Lang vội vàng lắc đầu, liên tục khoát tay phủ nhận: "Không phải, mày bảo tao không nói, tao nào dám nói cho Tứ muội biết."

"Vậy ai nói?" Mắt Khương Trì nhắm lại, mặt không vui.

Tô Đường lắc đầu, cô không muốn nhắc đến tên Phó Tiểu Nhã. Cho nên cô chỉ nhẹ nói: "Là ai nói không quan trọng, quan trọng là..., Khương Trì, sau này đừng đánh nhau vì em."

Khương Trì liếc môi, nhẹ chép một tiếng: "Bánh bao, anh từng nói sẽ bảo vệ em."

Tô Đường nghe vậy, hốc mắt hơi đỏ lên, giống một con thỏ nhỏ, cô nhìn không được hỏi: "Khương Trì, tại sao anh lại tốt với em như vậy."

Khương Trì khẽ cười một tiếng, đưa tay nhẹ đặt lên đầu Tô Đường, giọng trầm thấp: "Em là Tứ muội của anh, anh không tốt với em, còn có tốt với ai?"

Tô Đường nghe vậy, trái tim đều ấm áp.

Khương Trì vuốt tóc mềm mượt của Tô Đường, cười nhẹ nói: "Ra về anh dẫn em đến một chỗ, tặng thưởng em thi đạt hạng nhất."

Tô Đường nhìn không được kỳ quái hỏi: "Là nơi nào?"

Khương Trì cười thần bí: "Đến lúc đó em sẽ biết."

Lăng Lang vẫn ở một bên trộm nghe bọn họ nói chuyện, giờ phút này anh ta ở bên cạnh nghe Khương Trì nói, thật sự cảm nín, anh ta la lên: "A Trì, chẳng lẽ mày muốn dẫn Tứ muội đến đó chơi?"

Khương Trì cong môi, không trả lời. Nhưng Lăng Lang dựa vào nét mặt anh đã biết đáp án. Anh ta nhìn không được chạy đến trước mặt Khương Trì, chấp tay trước ngực nói: "A Trì, mày cũng dẫn tao đi với, tao muốn đến đó lâu rồi."

Khương Trì mặt mày bất động, lạnh nhạt nói: "Lần sau đi."

Lăng Lang nhìn không được lớn tiếng kêu gào. Tô Đường nhìn thấy phản ứng của Lăng Lang, ngược lại có chút hiếu kỳ sau khi tan học rốt cục Khương Trì sẽ dẫn mình đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Edit: Đào Sindy

Tô Đường, Khương Trì và Lăng Lang cùng nhau đi ra cửa trường, Lăng Lang còn chưa hết hi vọng quán lấy Khương Trì, mãi hồng mồm mép để Khương Trì dẫn anh ta đi cùng. Đang lúc Lăng Lang năn nỉ ỏi Khương Trì thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng gọi ngạc nhiên: "Đại ca! Nhị ca!"

Tô Đường vô ý nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa đứng một nữ sinh mặc váy lụa trắng lộ vai, từng tầng nhụy hoa màu hồng phấn tô điểm trên váy, khiến cả người cô ta lộ ra thanh thuần động lòng người. Tóc cô ta dài tung bay, khuôn mặt thanh tú, nhìn qua diễm đạm nho nhã lại thanh tao lịch sự, giờ phút này, nữ sinh này đang chạy chậm đến chỗ bọn họ.

"Đại ca, Nhị ca." Nữ sinh đứng cách bọn họ mấy bước, ánh mắt phức tạp khó tả mà nhìn chăm chăm vào Khương Trì, trong giọng nói mang theo chờ đợi lại có chút khẩn trương kêu to.

"Cô là ai? Ai là Nhị ca của cô?" Lăng Lang đứng ở một bên nhìn không được hừ lạnh một tiếng, giọng khó chịu nói.

Trên mặt nữ sinh đang cười chột biến mất không thấy, khuôn mặt cô ta đau thương, muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng. Cô ta lấy một bao lì xì từ túi áo ra, nói: "Đại ca, em nghe nói mẹ Tam ca nhập viện rồi, đây là tiền em để dành được, tiền bên trong không nhiều, nhưng ít ra đây là chút lòng thành của em. Anh thay Tam ca nhận đi."

Khương Trì không nhận lấy, hai tay vẫn cầm trong túi quần, ngay cả ý muốn đựng một cái cũng không có.

Lăng Lang cười lạnh ha ha hai tiếng: "Không cần cô giả bộ có ý tốt."

Nữ sinh nghe vậy, miễn cưỡng cười, đem ánh mắt chuyển tới trên người Lăng Lang: "Nhị ca, em thật tâm đây."

Khương Trì và Lăng Lang đều không trả lời cô ta, xem cô ta không tồn tại.

Nữ sinh nhìn không được tiến lên mấy bước, cô ta nhìn Khương Trì, giọng điệu đau thương: "Đại ca, trước kia anh đối với em tốt nhất mà, bây giờ anh còn giận em sao?"

Trên mặt Khương Trì mang ý bất cần đời, giọng anh thong dong mà đậm đặc, giờ phút này, anh không nhanh không chậm nói: "Tôi không phải Đại ca của cô."

Nữ sinh nghe vậy khiếp sợ tròn to mắt, giọng nói của cô ta có chút vội vàng nói với Khương Trì: "Anh chính là của Đại ca của em, em là Tứ muội của anh, trước kia không phải chúng ta đã nói rồi sao? Em là em gái nhỏ nhất của các anh, các anh sẽ đối tốt với em."

Lăng Lang ở một bên nhìn không được lên tiếng giễu cợt: "Cô phản bội chúng tôi, còn muốn chúng tôi tốt với cô?"

Nữ sinh nghe vậy, điên cuồng lắc đầu nói: "Không phải như vậy, không phải như thế."

"Vậy thì thế nào?" Lăng Lang xem kịch vui nhìn chằm chằm vào nữ sinh, muốn nghe cô ta nói thế nào. Nhưng lúc này nữ sinh lại trầm mặc. Lăng Lang lộ ra một nụ cười tất vụng.

Khương Trì hoàn toàn không có tính nhẫn nại tiếp tục nghe cô ta nói nữa, anh nói với Tô Đường một tiếng "đi thôi" liền nhanh chân rời đi.

"Đại ca!" Nữ sinh nhìn không được la lớn với bóng lưng Khương Trì, nhưng Khương Trì hoàn toàn không để ý đến cô ta, bước chân kế tiếp đi không ngừng. Máu trên mặt nữ sinh mất hết, cô ta đột nhiên tóm chặt lấy tay Lăng Lang, giọng run rẩy hỏi: "Nữ sinh kia, là ai?"

Trong nháy mắt Lăng Lang liền biết cô ta chỉ người nào, anh ta cố ý kéo dài giọng, ồ một tiếng, sau đó không chút hoang mang nói: "Cô nói người đó à? Đó là Tứ muội của chúng ta!"

"Tại sao lại như vậy? Tứ muội của mấy anh không phải em sao?" Nữ sinh không thể tin hỏi.

Lăng Lang không tìm không phổi cười hi hi: "Tô Nguyệt Nha, cô từ lâu đã không còn chút liên quan gì đến chúng tôi rồi." Lăng Lang còn nhấn mạnh chữ "Không chút liên quan", nói xong anh ta liền gạt gù đắc ý rời đi. Để lại Tô Nguyệt Nha một mình đứng nguyên chỗ.

Sau khi Tô Đường và Khương Trì lên xe, Tô Đường nhìn bên mặt của Khương Trì, nhìn không được hỏi: "Nữ sinh vừa rồi, là Tứ muội trước kia của các anh sao?"

"Ừm." Khương Trì trả lời có chút hững hờ.

"Sao đó cô ấy..." Tô Đường muốn hỏi tại sao sau này cô ấy không còn là Tứ muội của họ. Nếu như thế, thì cô phải xếp thứ năm rồi.

Nhưng lúc này, đột nhiên Khương Trì nhích tới gần Tô Đường, nhìn và mắt cô, dù cô không hỏi cũng biết cô hỏi gì thế là trả lời: "Sau này chỉ có em."

Lần này, lái xe không có trực tiếp chở họ về nhà họ Khương, mà dẫn họ đến cổng cầu lạc bộ HAC. Tô Đường cũng không hiểu rõ HAC, cho nên cô không biết HAC là câu lạc bộ xe thể thao đỉnh cấp trâu nhất Hoa quốc, cũng không biết tất cả thành viên câu lạc bộ chỉ có chín cái tên, bảy cái trong đó đều là phú nhị đại, mà hai cái tên khác, cả Khương Trì đều là quân nhị đại.

Mặc dù Tô Đường không biết về HAC, nhưng sau khi vào câu lạc bộ, cô thấy một dải xe thể thao đỉnh cấp vọt đến trước mắt, trong mấy chục chiếc xe thể thao, kém nhất cũng là Porsche Carrera GT, báo giá 1 200 000 trở lên.

Khương Trì đi đến trước một chiếc Bugatti Veyron, mở ra vị trí lái phụ, sau đó một tay chống trên cửa xe, vừa chờ Tô Đường ngồi lên ghế phụ, anh đóng cửa lại, sau đó nhanh chóng ngồi lên ghế lái. Lúc Khương Trì giúp Tô Đường giải dây an toàn, anh nói khẽ bên tai cô một câu: "Đêm nay anh dẫn em đi thể nghiệm cảm giác-nhanh-mạnh-vô cùng. Em, chuẩn bị xong chưa?"

Tô Đường chậm hai giây mới phản ứng được ý của câu nói này, cô vừa định hỏi Khương Trì không tới mười tám, có bằng lái chưa, nhưng cô chưa kịp mở miệng, Khương Trì đã khởi động động cơ, một cước đạp chân ga, sau đó cả chiếc xe không báo trước chút nào lập tức xông ra ngoài.

Câu lạc bộ HAC cực kỳ lớn, bên trong có đường băng chuyên dùng cho xe đua, động tác Khương Trì thành thạo lái xe thể thao lên đường băng, sau đó lại một lần thêm đại mã lực.

Tô Đường thậm chí có chút thấy không rõ cảnh vật trước mắt, tốc độ xe cực cao khiến cô nhìn không được kêu lên sợ hãi, cô vững vàng nắm lấy dây an toàn, sau đó tro mắt nhìn đường rẽ trước mắt càng ngày càng gần, gần đến không queo thì muốn xông ra đường chạy, cô nghẹn ngào kêu sợ hãi nói: "Khương Trì!"

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Khương Trì chuyển ngoặt xinh đẹp, động tác gọn gàng qua đường rẽ, lại lái đến trên đường thẳng.

Khương Trì không biết lượn vài vòng trên làn xe, cũng không biết khoe khoang kỹ thuật lái xe, chờ lúc anh ngừng lại Tô Đường đã thét đến uống họng muốn cầm rồi. Khương Trì tắt máy xong, cả người dựa vào Tô Đường, chống một tay bên cạnh Tô Đường, giọng điệu anh vui vẻ, mang theo chút ranh mãnh: "Thấy tuyệt vời không? Há?"

Hốc mắt Tô Đường đỏ lên, nước mắt bị dọa nhanh rót xuống, cô khàn giọng run rẩy nói: "Khương Trì, anh làm em sợ muốn chết."

Nói xong, một giọt nước lăn xuống từ khóe mắt xuống mặt cô.

Khương Tri sững sờ, nhất thời có chút không kịp phản ứng, sau đó khóe mắt Tô Đường rơi xuống từng giọt từng giọt nước mắt xuống đất, anh mới phản ứng được, dùng tay trống kia lau nước mắt cho Tô Đường: "Đừng khóc."

"Khương Tri, em sắp bị anh hù chết." Tô Đường lại nói một lần, sau đó hoàn toàn không chế không nổi mình nhỏ giọng khóc thút thít lên tiếng.

Lần trước, mặc dù Khương Tri cũng đua xe máy, nhưng vì là xe máy, Khương Tri cũng thu lại hơn, cho nên tốc độ lần kia tuyệt đối không nhanh như hôm nay. Nhưng hôm nay, anh mở ra siêu tốc độ, toàn thân đều giống như cỡi ra tất cả trời buộc, ở trên đường chạy tùy ý tung hoành, cực tốc thế này, Tô Đường chưa bao giờ thể nghiệm qua, cho tới giờ khắc này, cô còn có cảm giác một giây sau trái tim muốn nhảy ra lồng ngực vừa khấn trương vừa sợ hãi.

Khương Tri vốn muốn dẫn Tô Đường đến thư giãn một tí, coi như thưởng cô thi đạt Top1, nhưng anh không nghĩ tới, anh bỏ công như vậy, cuối cùng thế mà làm người ta khóc.

Khương Tri bắt đầu đi ôm Tô Đường đang khóc thút thít vào trong ngực: "Bánh bao, là anh không tốt, đừng khóc."

Tô Đường khóc như thế, lộ ra rất đáng thương, làm Khương Tri không tự chủ ôm cô vào trong ngực.

Nước mắt Tô Đường vẫn không dừng được. Trong chớp mắt vừa rồi, cô cho là mình sắp chết. Loại cảm giác tim đập nhanh, sợ hãi, hiện tại không tiêu tán.

"Được rồi, bánh bao, đừng khóc." Khương Tri động tác vụng về ôm ái vỗ nhẹ lưng Tô Đường, từng chút từng chút trấn an cô.

Không biết qua bao lâu, cảm xúc của Tô Đường mới từ từ bình phục.

"Khóc xong rồi?"

Tô Đường mở to hai mắt mắt mông lung sương mù, sau đó chậm rãi, ngượng ngùng nhẹ gạt đầu.

"Lần này là anh không tốt." Khương Tri xin lỗi vô cùng thành tâm thành ý.

Tô Đường lắc đầu, khàn giọng: "Không sao."

Vừa mới khóc một trận, giờ phút này hai mắt Tô Đường lộ ra trong suốt, lông mi thật dài khẽ run, như biết nói chuyện, phôi thêm đôi môi phàn nộn như cánh hoa, nhìn qua vô cùng xinh đẹp.

Khương Tri không để ý đến trong lòng vô thức nổi lên chút khác thường, anh sờ đầu Tô Đường: "Chúng ta về nhà."

"Được." Tô Đường khàn khàn nhẹ nói nói.

Ngày hôm sau, khi Tô Đường đến phòng học, giọng vẫn trầm nín. Cô ngồi xuống chỗ, không bao lâu sau Dịch Lộ cũng hấp tấp vào phòng học, cô để túi xách xuống, liền vội vã nói với Tô Đường: "Tô Đường, à Đường Đường, bài thi số học hôm qua cho tớ mượn chép mấy bài đi, tớ vẫn chưa làm!"

Tô Đường do dự một chút, vẫn nói thật: "Tớ cũng chưa làm."

"Cậu cũng chưa làm? Không phải chứ, Đường học phách của tôi ơi, sao cậu còn chưa làm?" Dịch Lộ nói tới chỗ này, đột nhiên kịp phản ứng ra, cô vỗ đầu của mình, à một tiếng, giọng điệu mập mờ nhìn Tô Đường nói: "Tô Đường, cậu nói thật với tớ, tớ hôm qua cậu đã làm gì, giọng đã khan như vậy."

Tối hôm qua Tô Đường vừa la vừa khóc, cho nên cuống họng khàn khàn cho tới hôm nay còn chưa hết, nghe Dịch Lộ nói như vậy, đương nhiên cô không dám nói thật, chỉ có thể tùy tiện nói đại một lý do: "Có thể là bị cảm rồi."

"Ồ..." Dịch Lộ nhìn không được kéo dài giọng, trong giọng nói tràn đầy không tin.

Lúc này, Lăng Lang cũng nghe Tô Đường trả lời. Anh ta lập tức nhảy tới bên cạnh Tô Đường, giọng lo lắng nói: "Tứ muội, em bị cảm sao? Uống thuốc chưa?"

Nhìn thấy Nhị ca Lăng Lang quan tâm mình như vậy, Tô Đường vì nói dối mà sắc mặt hơi đỏ lên, cô lắc đầu, nhẹ nói: "Không sao, nghỉ ngơi một chút là được."

"Tứ muội, học tập đừng cố gắng quá, chú ý nghỉ ngơi."

Tô Đường cúi thấp đầu, nhẹ gạt đầu.

Lúc này, lớp trưởng đi đến trước mặt Tô Đường, hạ mắt kính của mình, nói đầu ra đẩy với Tô Đường: "Tô Đường, chủ nhiệm lớp gọi cậu sang." Tô Đường nghe vậy, nhìn không được lòng buông lỏng.

Chương 29

Edit: Đào Sindy

Khi Tô Đường đến văn phòng, chủ nhiệm lớp đang vừa chữa bài tập về nhà, vừa khiển trách một học sinh đứng một bên. Dù sao cũng là bạn cùng lớp, cho nên Tô Đường cũng biết học sinh này, người nọ là người thi sát hạch lần này có điểm số ngang với Khương Tri, chủ nhiệm lớp dùng giọng điệu chỉ tiếc rên sát không thành thép nói: "Có phải em muốn đi học trường nghề không? Muốn ra trường nghề học thì em cứ việc ngốc nghếch như cũ đi, sau này đừng hối hận." Lúc này, Tô Đường chạy tới trước bàn làm việc của chủ nhiệm lớp, Trầm Căn nhìn Tô Đường, ông lập tức buông bút xuống, chuyển người sang hướng Tô Đường, sau đó khoát tay với học sinh kia, ra hiệu cậu ta rời đi trước.

Mặt mũi nam sinh đây không quan tâm rời đi, giống như không để lời của Trầm Căn trong lòng. Trầm Căn thở dài một hơi, cũng không để ý tới nam sinh kia nữa, sắc mặt ông nhu hòa nhìn Tô Đường, giọng khó nén kích động nói: "Tô Đường, tuần sau chính là "Cúp thế kỷ 21" cả nước diễn thuyết so tài Anh ngữ, thầy đã giúp em đăng kí một slot."

Tô Đường nghe vậy sững sờ, cuộc thi đấu này tới thực sự làm cho người ta không kịp chuẩn bị, cô còn chưa chuẩn bị gì, mà thời gian lại gấp gáp như thế, cô do dự một chút, vẫn nhịn không được nói: "Thầy ơi, thời gian quá gấp, em còn chưa chuẩn bị gì."

Trên mặt Trầm Căn nở nụ cười hoà ái, làm khuôn mặt vốn hơi mập kia càng lộ ra ôn hoà, giọng ông ôn hòa nói: "Tô Đường, cách tranh tài còn gần bảy ngày, bài thi Anh ngữ sát hạch của em tốt như vậy, thời gian bảy ngày chuẩn bị dư xài rồi, thầy tin tưởng em có thể làm được."

Tô Đường cảm thấy Trầm Căn nghĩ mình quá cao rồi, cô sợ mình sẽ để Trầm Căn thất vọng.

Dạy ban phổ thông nhiều năm như vậy, lớp Trầm Căn khó có được một mầm mống tốt, tất nhiên ông sẽ dốc hết toàn lực bồi dưỡng, cố sức giúp cô tranh thủ phúc lợi, giờ phút này nhìn thấy biểu lộ của Tô Đường, Trầm Căn nạt đối mặt tâm sự cùng cô: "Tô Đường, coi như Tam Trung, lần này cả nước thi đua tiếng Anh tất cả chỉ có 3 slot, những năm qua, slot đều dành hết cho ban nâng cao, thế nào cũng không tới phiên ban phổ thông chúng ta đâu, năm nay thầy vì em tranh thủ được slot này không dễ, cho nên cơ hội này khó có được. Hi vọng em có thể nắm chắc cơ hội này tốt nhất."

Trầm Căn đã nói đến mức này rồi, Tô Đường liền mấp máy môi, nhẹ nói: "Cảm ơn thầy."

Trầm Căn cười càng vui sướng, ông cố gắng đè giọng xuống thật nhẹ: "Thầy không có yêu cầu gì khác với em, chỉ hy vọng em đem một thứ hạng tốt về. Nếu như thứ hạng của em tốt, nói không chừng còn có thể tham gia thi đấu IEERA quốc tế, đến lúc đó em không chỉ làm rạng danh trường, mà còn làm rạng danh đất nước."

Cả nước thi đua Anh ngữ còn chưa bắt đầu, Trầm Căn đã vì Tô Đường trù tính so tài tương lai, trước kia Tô Đường đã được nghe nói đến chuyện thi đấu tranh tài diễn thuyết Anh ngữ IEERA quốc tế, tuyên thủ đến từ toàn cầu, trong đó còn có không ít tuyên thủ có Anh ngữ là tiếng mẹ đẻ. Cho nên cuộc thi đấu này chỉ có thể nói, cực kỳ khó.

Tô Đường không đành lòng phụ kỳ vọng của Trầm Căn, cô nhẹ gật đầu, chuẩn bị thời gian tiếp theo nhất định phải chuẩn bị cẩn thận diễn thuyết tranh tài Anh ngữ lần này.

Tô Đường rời phòng làm việc, trên đường trở về phòng học, cô nhìn thấy giờ phút này Lăng Lang đang trên khúc ngoặt hành lang nghe điện thoại, cảm xúc của anh ta nhìn qua có chút kích động, giọng điệu gấp rút nói: "Từ An, mày đừng nói đầu đầu, tao hỏi mày, có phải mày đã tha thứ cho cô ta không?" Người bên đầu kia không biết nói gì, Lăng Lang cười lạnh hai tiếng: "Loại chuyện này có lớn hay không không liên quan đến tao, nhưng nó có liên quan đến nguyên tắc!"

Sau khi anh ta nói xong, người bên đầu kia điện thoại lại nói mấy câu, lúc này Lăng Lang vừa hay nhìn thấy Tô Đường đi tới, anh ta nổi giận dưng dưng với người trong điện thoại: "Em gái? Em gái đang ở cạnh tao!" Nói xong, anh ta liền nổi trận lôi đình, ngay cả tạm biệt cũng không nói trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Đường nhìn thấy Lăng Lang tức giận, do dự hỏi: "Là Từ An sao?"

Lăng Lang oán hận gật đầu, giọng điệu tức giận: "Tô Nguyệt Nha đi tìm Từ An, Từ An muốn cho cô ta về."

Tô Đường sững sờ: "Chuyện đó..."

Lăng Lang chậm rãi nở nụ cười, trên mặt anh ta mang ý chắc chắn: "Yên tâm đi, anh và A Tri sẽ không đồng ý."

Tô Đường cắn môi dưới, nhẹ giọng hỏi: "Dù sao cũng có tình cảm nhiều năm, làm như vậy hình như không tốt lắm?"

Lăng Lang khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Tình cảm giữa anh và A Tri với cô ta rất bình thường, chỉ có quan hệ với Từ An là thân thiết nhất, em xem,

tới bây giờ Tử An còn nói chuyện vì cô ta."

Tô Đường không khỏi nghi hoặc một chút: "Thế nhưng, không phải cô ấy nói Khương Tri đối xử rất tốt với mình sao?"

Câu nói này, hôm qua Tô Đường nghe được liền ghi vào lòng. Giờ phút này đối mặt với Lăng Lang, cô vô thức hỏi ra miệng.

Hỏi xong, Tô Đường cũng có chút ngượng ngùng. Tại sao cô lại để ý Tô Nguyệt Nha như vậy.

Lăng Lang nghe vậy cười lên ha hả, anh ta ai nha một tiếng, gác tay mình qua vai Tô Đường như hai anh em, sau đó cười đùa tí tưng nói: "Tô Tô, em có tin không? Nếu nói thì A Tri đối với em mới là tốt nhất." Nói xong, Lăng Lang còn nháy mắt ra hiệu với Tô Đường nói: "A Tri đối tốt với em tới nỗi ngay cả anh cũng ghen ghét."

Tô Đường nghe Lăng Lang nói hơi ngại ngùng, từng màn lại một màn hôm qua xẹt qua trong đầu, cô cúi đầu không nói, lúc này Lăng Lang mới cười hi hi không trêu Tô Đường nữa.

Hai người vào phòng học không bao lâu, tin tức Tô Đường sắp cùng Giang Lâm, Hứa Ngưng Đông cùng nhau làm đại biểu trường học tham gia "Cúp thể kỷ 21" cả nước thi đua Anh ngữ nhanh chóng truyền khắp toàn trường, cái tên Tô Đường nhất thời gây chú ý cực lớn.

Rất nhiều người vẫn giữ thái độ hoài nghi với năng lực của ngựa đen Tô Đường, cho rằng tài nghệ thật sự của cô còn chờ khảo chứng, về phần Giang Lâm và Hứa Ngưng Đông, đại bộ phận thầy trò toàn trường đều ôm kỳ vọng cực lớn với hai người bọn họ, cho rằng lần này bọn họ có thể làm vẻ vang trường học, để thầy trò trường Tam Trung nở mày nở mặt một phen trước mặt trường ngoại ngữ.

Lần này cả nước thi đua Anh ngữ, do báo xã tổ chức, đồng thời tiến hành truyền hình trực tiếp. Mà địa điểm tranh tài năm nay, lại trùng hợp mở ở Tam Trung, ba người Tô Đường, Giang Lâm và Hứa Ngưng Đông có thể nói là chiến đấu ở đất nhà, có ưu thế đất nhà cực lớn. Đến lúc đó sẽ có mười sáu học sinh tương lai từ khắp nơi trên cả nước đến kinh đô dự thi, tranh tài tổng cộng chia làm ba giải thưởng, quán quân, á quân và quý quân, cúp của cuộc thi đấu này có phần lượng cực cao, Tam Trung đã gần năm năm không có học sinh lấy quán quân rồi, bởi vì đối thủ cạnh tranh ưu tú đến từ trường ngoại ngữ rất nhiều, quán quân năm trước đều rơi vào túi họ. Rất nhiều học sinh Tam Trung đang chờ mong lần này Giang Lâm hay Hứa Ngưng Đông có thể lấy giải quán quân về cho Tam Trung, nở mày nở mặt một phen trước mặt học sinh trường ngoại ngữ, miễn để bọn họ cảm thấy Tam Trung nổi danh nhưng chỉ có cái vỏ.

Về phần Tô Đường, rất nhiều người không coi trọng cô. Cho rằng cô có thể lấy giải quán quân, ngoại trừ học sinh lớp A16, còn lại lác đác không có mấy ai. Thậm chí có không ít người còn chờ đợi nhìn trò hay từ Tô Đường.

Những ngày gần đây, Tô Đường đã nghe nói một số tin đồn liên quan tới mình dự thi, nhưng cô không để trong lòng. Khương Tri, Lăng Lang và Dịch Lộ đều vô cùng tin tưởng cô, như vậy đủ rồi.

Chỗ tốt của đất nhà tổ chức là học sinh Tam Trung đều có thể ở hiện trường xem tranh tài, nói cách khác, đến lúc đó mấy người Khương Tri bọn họ sẽ ở dưới đài nhìn cô thi đấu.

Cho nên mấy ngày nay Tô Đường đặt toàn bộ trọng tâm lên lần tranh tài này.

Sau khi chính thức tựu trường, sẽ không giống học bù trước đó cả ngày chỉ có môn chính và tiết tự học, cấp ba vẫn có tiết thể dục, mà tiết thể dục tuần này có thi chạy tám trăm mét.

Chạy tám trăm mét có thể nói là ác mộng của vô số nữ sinh, đối với Tô Đường mà nói cũng không ngoại lệ, hôm qua cô ngủ không tốt, cho nên sáng nay cả người có chút không thoải mái, nhưng cô không yếu ớt đến mức chỉ có chút không thoải mái liền xin nghỉ phép. Coi như thoát kiểm tra chạy tám trăm mét lần này, lần tiếp theo vẫn phải bổ sung, còn không bằng chạy xong sớm một chút.

Nghĩ như vậy, ngoại trừ một số ít nữ sinh xin phép nghỉ bên ngoài, Tô Đường đi theo mọi người chạy xong hành trình tám trăm mét, chạy xong, đột nhiên cô cảm thấy bụng đau không chịu được, cô lấy tay ôm bụng không tự chủ ngồi xổm xuống. Dịch Lộ vừa nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tô Đường, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra liền hoảng hốt: "Tô Đường, cậu không sao chứ?"

Tô Đường đã đau đến không nói nổi một lời nào. Lúc này, cô cảm giác dưới thân chảy ra chút ẩm ẩm. Có thể vì vừa rồi vận động dữ dội, cho nên lần này thân thích đến sớm. Thân thể cô có chút yếu đuối, còn đau bụng kinh, cho nên lần này, thân thích vừa đến, cô liền đau đến không đứng dậy nổi.

Dịch Lộ thấy Tô Đường càng ngày càng khó chịu, cô lập tức chạy tới trước mặt giáo viên thể dục, nói rõ tình huống của Tô Đường với giáo viên, cô chuẩn bị vận Tô Đường trở về phòng học nghỉ ngơi. Mặc dù thể trọng Tô Đường rất nhẹ, nhưng Dịch Lộ một mình kéo cô vẫn có chút quá sức, đang lúc Dịch Lộ dùng nửa bên vai cố gắng vận Tô Đường bước đi, cô đột nhiên cảm giác trên người chợt nhẹ.

Khương Tri đỡ toàn thân Tô Đường đang ứa ra mồ hôi lạnh, từ đuôi mắt đến đầu lông mày đều lo lắng: "Bánh bao, em sao thế?"

Tô Đường miễn cưỡng nói mấy chữ: "Đau bụng, không sao."

Khương Tri có chút nhíu mày, đau bụng có thể đau đến như vậy? Không sao? Anh ngồi xổm người xuống, để Dịch Lộ hỗ trợ đỡ Tô Đường lên lưng anh, sau đó anh trực tiếp cõng Tô Đường đến phòng y tế.

Tô Đường nhận ra Khương Tri muốn đưa cô đến phòng y tế thì nhin không được nói: "Khương Tri, không cần đi phòng y tế đâu, trở về phòng học uống chút nước nóng là được."

"Vẫn nên đến cho yên tâm hơn." Giọng điệu Khương Tri không cho cãi.

Nội tâm Tô Đường xấu hổ, cô lặp lại một lần: "Thật sự không cần đi." Nói xong, còn dùng đầu ngón tay chọt hai lần trên vai Khương Tri, ra hiệu anh mau dừng lại.

Bước chân Khương Tri đột nhiên dừng lại. Mỗi lần Tô Đường chọt chọt, sờ sờ trên lưng, anh đều cảm thấy có chút ngứa. Cũng may Tô Đường chỉ chọt tượng trưng hai lần.

Tô Đường nói hai lần không cần đi, lúc này Khương Tri mới hiểu ra gì đó, anh trực tiếp thay đổi phương hướng, trở về phòng học. Đến phòng học, thả Tô Đường lại chỗ ngồi, anh đi rót nước nóng cho Tô Đường.

Khi Khương Tri trở về phòng học, nhìn thấy một màn cách đó không xa, ánh mắt lạnh lẽo, đuôi lông mày không vui nhú lên.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Edit: Đào Sindy

Trong phòng học, Phó Tiểu Nhã một tay cầm điện thoại Tô Đường, một tay nặng nề chọt vào màn hình điện thoại di động, vẻ mặt không tốt hỏi: "Tại sao mày lại có nick Wechat của Giang Lâm? Tại sao cậu ấy lại hỏi mày đã suy nghĩ kĩ chưa? Cậu ấy đã hỏi mày chuyện gì?"

Vốn thân thể Tô Đường đang khó chịu, giờ phút này nghe được vấn đề liên tiếp từ Phó Tiểu Nhã, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, trong lòng không muốn giải đáp vấn đề hùng hổ dọa người kia của cô ta.

Thái độ của Tô Đường làm cho lửa giận trong lòng Phó Tiểu Nhã cháy cao hơn. Các loại tâm tình ghen ghét, phẫn hận, hoài nghi tiêu cực làm lý trí cô ta mất hết, chỉ còn lại lửa giận ngập đầu. Trang chủ Wechat còn có tin nhắn từ Giang Lâm, Phó Tiểu Nhã đưa điện thoại di động đến trước mặt Tô Đường, giọng điệu không tốt hỏi: "Mày nói đi? Sao mày không nói lời nào?"

Tượng đất còn có ba phần tính tình, huống chi hiện tại thân thể Tô Đường khó chịu, không có nhiều tinh lực ứng phó Phó Tiểu Nhã, cô mở tay Phó Tiểu Nhã ra, mấp máy môi, nói: "Liên quan gì đến cô?"

Phó Tiểu Nhã u a một tiếng, cười lạnh, cô ta ác độc nhìn Tô Đường, sau đó chủ động lật thông tin ghi chép của Tô Đường, khi nhìn đến ghi chép Giang Lâm có gọi đến, cả trái tim cô ta bị ghen ghét che lấp, cô ta nhìn Tô Đường ác độc nói: "Có phải mày quyến rũ Giang Lâm không? Đúng hay không? Mày là đồ xấu xí!" Nói xong Phó Tiểu Nhã hung hăng đập điện thoại của Tô Đường xuống đất, Tô Đường còn chưa kịp phản ứng, Phó Tiểu Nhã như phát tiết chưa đủ, đập chân lên điện thoại của cô mấy lần, sắc mặt cô ta hung ác nhìn chằm chằm Tô Đường, giọng điệu âm trầm: "Tao đã cảnh cáo mày, cách xa Giang Lâm một chút." Tay phải Phó Tiểu Nhã vung lên cao, khi vừa định hành động, tay phải của cô ta đã bị người ta bắt lại, sức lực đối phương rất lớn, lớn đến muốn bẻ gãy cổ tay cô ta.

Phó Tiểu Nhã cau mày nhìn sang, chỉ thấy Khương Tri đang cười như không cười nhìn mình chằm chằm: "Cô nói gì? Lặp lại lần nữa?"

Trong lòng Phó Tiểu Nhã hoảng hốt, nhện không được lên tiếng kinh hô: "Khương Tri, sao anh lại ở đây?" Vừa rồi sờ đi Phó Tiểu Nhã không sợ hãi như thế, cũng vì cô ta thấy trong phòng học chỉ có một mình Tô Đường, có thể để cô ta muốn làm gì thì làm, nhưng hiện tại làm sao Khương Tri cũng ở chỗ này? Trong chớp mắt, Phó Tiểu Nhã chỉ cảm thấy cổ tay mình đau đến như không còn là của mình, cô ta kinh hãi nhìn tư thế của Khương Tri, cảm thấy anh giống như sắp bẻ gãy cổ tay mình, cô ta vừa sợ hãi vừa tức giận cuồng loạn quát lên: "Khương Tri? Phong độ và nguyên tắc của anh đâu? Anh thật sự ra tay với nữ sinh sao?"

Khương Tri nhẹ chộp một tiếng, trong giọng nói mang theo trào phúng: "Nguyên tắc? Cô cũng dám động vào người của tôi hết lần này đến lần khác, tôi còn cần nguyên tắc làm gì?" Mỗi người đều có ranh giới cuối cùng của chính mình, Khương Tri cũng không ngoại lệ, mà Phó Tiểu Nhã đã liên tục chạm tới ranh giới cuối cùng của anh rồi.

Huống chi một khi gặp được chuyện có liên quan đến Tô Đường, coi như anh có nguyên tắc, cũng trở nên không có nguyên tắc.

Khương Tri nói xong, Tô Đường và Phó Tiểu Nhã cùng lúc nghe được tiếng răng rắc thanh thúy, tiếng này, thanh thúy, vang dội, nghe vào lỗ tai hai nữ sinh ở đây, lại có chút kinh hồn bạt vía. Bởi vì tiếng này giống tiếng xương bị bẻ gãy. Sau đó không bao lâu, trong phòng học vang lên tiếng la đau đớn của Phó Tiểu Nhã như mổ heo: "Á! Đau quá! Đau quá! Khương Tri, anh chờ, tôi sẽ nói cho chú Khương! Tôi nhất định phải nói cho chú Khương!" Phó Tiểu Nhã tuyệt đối không nghĩ tới, thế mà Khương Tri thật sự ra tay với cô ta!

Mặt mày Khương Tri lạnh nhạt, nghe vậy, anh cũng chỉ cười như không cười nói: "Vậy cô đi đi."

Đối thoại này Tô Đường có chút quen tai, đột nhiên cô nghĩ đến, không phải trước đó Phó Tiểu Nhã trào phúng cô tìm Khương Tri cáo trạng à, không

nghĩ tới muốn cáo trạng trước nhất, lại chính là cô ta.

Khương Trì để ly nước đã rót lên trên bàn học cho Tô Đường: "Uống chút nước nóng, anh xử lý một số chuyện." Nói xong, Khương Trì nói với Phó Tiểu Nhã: "Đi."

Sắc mặt Phó Tiểu Nhã sợ hãi, một tay cô ta vẫn nắm tay bị thương, một bên nhanh chóng lui ra phía sau: "Anh muốn làm gì?"

Khương Trì rút ra một chiếc khăn Tô Đường bày trên mặt bàn, sau đó chậm rãi xoa xoa tay phải mình vừa mới ra tay, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hiện tại biết sợ rồi ư?"

Phó Tiểu Nhã sợ, thật sự biết sợ. Trước đó cô ta bị ghen ghét làm choáng váng đầu óc, hoàn toàn không có lý trí, giờ phút này tỉnh táo lại, cô ta đã hồi hận. Hai lần trước đó, cô ta đã biết Khương Trì đề ý Tô Đường, nhưng cô ta chắc chắn Khương Trì xưa nay sẽ không đánh nhau thật với nữ sinh, cho nên mới dám ba lần động thủ trên đầu thái tuế. Nếu cô ta biết mình sẽ chọc giận sư tử đang ngủ say, cô ta làm sao cũng không muốn chết khiêu khích như thế.

Khương Trì vò khăn tay thành đoàn, sau đó tiện tay quăng ra, chuẩn xác ném vào trong sọt rác. Anh không kiên nhẫn chép một tiếng, hỏi Phó Tiểu Nhã: "Có đi hay không?"

Phó Tiểu Nhã cắn răng: "Có thể để tôi đến phòng y tế trước không?"

Khương Trì nhú mày, dùng cằm ra hiệu cô ta đuổi theo.

Tô Đường chịu đựng đau bụng, nhìn không được hô với Khương Trì: "Khương Trì, đừng xúc động."

Khương Trì sững sờ, mặt mày khẽ nhúc nhích, trong mắt nổi lên ý cười: "Yên tâm đi."

Lúc tiết thể dục kết thúc, bạn học thừa thớt trở về phòng học, không có ai biết vừa rồi trong phòng học xảy ra chuyện gì. Mảnh vụn điện thoại trên đất Tô Đường đã thu nhặt sạch sẽ.

Đến giờ vào học, Khương Trì một mình trở về, lúc này Tô Đường uống nước nóng vào thân thể đã thoải mái dễ chịu rất nhiều, may mà bên người luôn đem theo băng, cho nên không xảy ra chuyện gì khiến cô lúng túng. Tô Đường nhìn thấy Khương Trì về một mình, nhìn không được đứng lên, kinh tâm bạt vía hỏi: "Khương Trì, Phó Tiểu Nhã đâu?"

Khương Trì nhìn thấy Tô Đường một mặt gấp gáp, cười trầm thấp nặng nề hai tiếng: "Khẩn trương như vậy à?"

Tô Đường nhẹ gạt đầu, cô sợ Khương Trì xúc động thật sự đánh Phó Tiểu Nhã một trận.

Khương Trì cũng không thừa nước đục thả câu, anh dùng giọng điệu hỏi hột nói: "Anh để cô ta chuyển lớp rồi."

"Chuyển lớp? Sao có thể?" Tô Đường kinh ngạc hỏi.

Khương Trì nhẹ giọng ừ một tiếng.

"Tay của cô ta thế nào?" Lúc ấy nghe được tiếng răng rắc kia, Tô Đường thật sự giật mình kêu lên, cho nên vẫn để vết thương của Phó Tiểu Nhã trong lòng, sợ chuyện này đến lúc đó sẽ gây phiền phức cho Khương Trì.

Khương Trì liếm liếm môi, khẽ cười một tiếng: "Yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn."

Buổi chiều tan học, Giang Lâm không biết từ nơi nào nghe được chuyện của Phó Tiểu Nhã, anh có ý đến cửa lớp A16 sớm tìm Tô Đường, nhìn thấy Tô Đường từ trong phòng học đi ra, mặt mũi anh tràn đầy áy náy nói: "Thật xin lỗi, vì tớ mà gây phiền cho cậu."

Tô Đường lắc đầu, chuyện do Phó Tiểu Nhã làm, trên thực tế không liên quan đến Giang Lâm. Nhưng Giang Lâm vẫn cảm thấy rất áy náy, anh nói với Tô Đường: "Phó Tiểu Nhã làm rơi vỡ điện thoại của cậu rồi à? Khi nào cậu rảnh, tớ và cậu đến cửa hàng điện thoại mua một cái điện thoại mới."

Nghe Giang Lâm có ý muốn đưa một cái điện thoại đi động cho Tô Đường, phản ứng đầu tiên của Tô Đường là muốn từ chối, điện thoại là Phó Tiểu Nhã ném hỏng, mặc dù nguyên nhân gây ra là bởi vì Giang Lâm gửi tin tới, nhưng thật sự không liên quan đến anh. Tô Đường còn chưa kịp nói chuyện, Khương Trì một tay cầm túi, một tay mang theo túi sách chạy ra, nghe được lời Giang Lâm, Khương Trì nhú mày, đi đến bên người Tô Đường, cười như không cười nói với Giang Lâm: "Chuyện này không cần đâu."

Giang Lâm nhìn thấy hai người trước mắt đứng chung một chỗ, cảm giác hài hòa dị thường, lần thứ nhất trước đó ở nhà vệ sinh nữ chạm mặt cùng Tô Đường, lòng anh cảm thấy quan hệ giữa hai người Khương Trì và Tô Đường không tầm thường, giờ phút này, loại cảm giác này càng sâu. Giang Lâm từ trước đến nay không thích nhiều chuyện, nghe được Khương Trì từ chối, anh cũng không thêm để ý, chỉ chờ đợi Tô Đường trả lời, nhưng Tô Đường tắt nhiên cũng lắc đầu.

Trực tiếp bị hai người từ chối, trên mặt Giang Lâm cũng không có biểu lộ thất vọng hay xấu hổ, trên mặt anh vẫn mang nụ cười như gió xuân: "Đã vậy, quên đi. Hai người chuẩn bị về nhà sao? Trước hết tớ không quấy rầy hai người."

Giang Lâm quay người rời đi, giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay đầu lại hỏi Tô Đường, nụ cười ôn hòa: "Vấn đề kia, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Tô Đường mấp máy môi, nhất thời không trả lời, Giang Lâm lập tức biết đối phương còn do dự, anh cười nói: "Vây tớ đợi cậu thêm hai ngày." Sau khi nói xong, anh mới chính thức rời đi.

Khương Trì híp mắt mắt, nhìn bóng lưng Giang Lâm rời đi, hỏi Tô Đường bên cạnh: "Vấn đề gì?"

Hôm Giang Lâm muốn Tô Đường gia nhập hội học sinh Khương Trì đúng lúc không ở đây, sau đó cô cũng quên đề cập chuyện này với anh, cho nên Khương Trì đối với lời mời gia nhập hội học sinh của Giang Lâm nói với Tô Đường hoàn toàn không biết gì cả, lúc này, Tô Đường nói tất cả một năm một mười với anh.

Sau khi Khương Trì nghe xong, trầm mặc hai giây: "Tự em nghĩ thế nào?"

Tô Đường mở to mắt hạnh, có chút mê mang lắc đầu.

Khương Trì cong môi, hững hờ nói: "Vây thì từ chối đi."

Tô Đường sững sờ, mắt hạnh long lanh tròn trĩnh lên: "Tại sao?"

Khương Trì sờ đầu Tô Đường, híp mắt: "Giang Lâm này, cậu ta không giống như thái độ hay tỏ ra đâu."

Tô Đường nhẹ gật đầu. Mặc dù cô không biết Giang Lâm chân chính là một người thế nào, nhưng Khương Trì nói anh trong ngoài không giống, Tô Đường đương nhiên tin. Xác định không gia nhập hội học sinh rồi, ngược lại Tô Đường buông xuống một tâm sự, trước đó cô vẫn đang xoắn xuýt đến cùng có nên gia nhập hội học sinh hay không, đừng đưa không ngừng, hạ quyết định không được, hiện tại Khương Trì giúp cô quyết định, cô thở dài một hơi.

Khương Trì nhìn bánh bao trắng mềm nhũn non nớt bên cạnh, nhin không được cắn dạn." Sau này có chuyện gì, nhớ phải nói với anh."

Trong mắt Tô Đường tràn đầy hình bóng Khương Trì, giờ phút này, anh đang cúi đầu nhìn cô, chờ câu trả lời của cô, Tô Đường hơi mỉm cười, giọng điệu tín nhiệm mà ý lại: "Được."

Lúc tối, Khương Ưng sau nhiều ngày không liên lạc, lại gọi điện thoại đến một lần nữa, nhận điện thoại là Tô Đường, trong điện thoại, giọng điệu Khương Ưng có chút lạnh lùng cứng rắn, nghe ra là Tô Đường nghe điện thoại, ông miễn cưỡng áp chế tức giận nói: "Đề thẳng nhai Khương Trì nghe điện thoại."

Tô Đường nghe xong, trong lòng liên lộp bộp một tiếng. Bởi vì nghe giọng điệu Khương Ưng rất tức giận.

Tô Đường cắn môi dưới, hồi tưởng gần đây Khương Trì làm gì khiến Khương Ưng tức giận. Cô nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ nghĩ tới một việc. Đó là lúc chiều Khương Trì bê trật khớp tay của Phó Tiểu Nhã, đồng thời dẫn cô ta đến phòng hiệu trưởng, cường chế bảo cô ta chuyển lớp.

Tô Đường sợ Khương Ưng vì việc này mà muốn quở trách Khương Trì, nhin không được nói chuyện Phó Tiểu Nhã trước đó đối xử thế nào với mình vội vàng nói hết trong điện thoại, sau khi tự thuật lại chút chuyện, đã mất năm phút. Câu cuối, Tô Đường vẫn không nhin được nói: "Chú Khương, chú không nên trách Khương Trì, đều do cháu, anh ấy mới làm như vậy."

Khương Ưng ở đầu bên kia điện thoại không trả lời, Tô Đường đợi rất lâu, thiếu chút nghĩ Khương Ưng không có ở đầu bên kia điện thoại nghe cô nói chuyện, ông mới nhàn nhạt mở miệng: "Cháu bảo Khương Trì nghe điện thoại."

"Chú Khương!" Tô Đường nhin không được gọi một tiếng.

Giọng điệu Khương Ưng không khỏi chậm lại mấy phần: "Cháu yên tâm, chú không mắng nó, chú chỉ nói mấy câu với nó."

Nghe Khương Ưng nói như vậy, Tô Đường mới giao điện thoại vào tay Khương Trì.

Tô Đường vẫn đợi một bên, nhìn thấy Khương Trì thỉnh thoảng trả lời vài tiếng, giọng nói bình thản, không giương cung bạt kiếm nói chuyện với như Khương Ưng như lúc bình thường, mới yên tâm. Hình như đây là lần đầu tiên trong trí nhớ của cô, hai cha con bọn họ ôn hoà nhã nhặn nói chuyện với nhau như thế, Tô Đường muốn, dựa theo khuynh hướng như thế, quan hệ giữa cha con bọn họ có thể chậm rãi phục hồi.

Lần này hai cha con nói chuyện trong điện thoại với nhau thật lâu, đã rất nhiều năm, hai người bọn họ không có thời gian dài như vậy, trao đổi ôn hoà nhã nhặn như thế. Cúp điện thoại xong, Khương Trì nhìn thấy Tô Đường một mặt lo âu ở bên cạnh mình, nhin không được cong môi cười: "Không sao."

Tô Đường khẽ cười: "Ừm."

Khương Trì cúp điện thoại rồi, híp mắt sờ cằm của mình. Nói cho cùng, hôm nay anh cường chế Phó Tiểu Nhã chuyển lớp, vẫn là mượn thế của ba mình, nếu anh không phải con trai của Khương Ưng, hôm nay anh làm chuyện này sẽ không thuận lợi như thế. Nói cho cùng, hiệu trưởng vẫn xem trọng mặt mũi của ba anh. Mà ba ba Phó Tiểu Nhã là cấp dưới của ông, cho nên ba anh nghe được tin tức này trước tiên sẽ tức giận như vậy, nói anh không đủ thành thực, quá hấp tấp. Ông trong điện thoại giáo dục Khương Trì một số lời, lần đầu tiên, khiến anh cảm thấy không mất kiên nhẫn, cũng không khiến anh khi nghe từ tai này bay sang tai khác, làm Khương Trì nhất thời có điều suy nghĩ.

Mấy ngày tiếp theo, thời gian bình tĩnh mà trôi qua, Tô Đường trực tiếp gửi tin từ chối Giang Lâm xong, anh cũng không tới quấy rầy Tô Đường. Tô Đường lấy toàn bộ tinh thần nhập vào học tập cấp ba cùng "Cúp Thế kỷ hai mươi mốt " cả nước tranh tài diễn thuyết Anh ngữ sắp đến.

Rất nhanh, đã đến ngày tranh tài.

Bởi vì Tam Trung là địa điểm tranh tài, cho nên trong Đại Hội đường ngồi đầy học sinh Tam Trung, còn có một số học sinh đến từ trường học cả nước, nhưng học sinh trường khác ngoại trừ tuyển thủ dự thi ra thì không nhiều, cũng may Đại Hội đường của Tam Trung cũng đủ lớn, lớn đến mỗi một học sinh đều có chỗ ngồi. Trong Đại Hội đường còn trang bị màn hình lớn, sau khi tranh tài bắt đầu liền trực tiếp biểu hiện của tuyển thủ, dù cho học sinh ngồi ở hàng sau cũng vẫn thấy rõ tình huống trên đài.

Hàng phía trước Đại Hội đường, mười ban giám khảo đã vào chỗ toàn bộ, lúc này, MC đang nói lời dạo đầu, giới thiệu từng ban giám khảo, bầu không khí trong Đại Hội đường vô cùng nhiệt liệt.

Lúc này, tất cả gần hai mươi tuyển thủ dự thi cũng đã ở phía sau đài tập hợp. Đầu tiên là rút thăm quyết định thứ tự, vận khí của Tô Đường không tệ, cô rút trúng số mười hai, thứ tự này có hơi lệch, nhưng cũng có thể nói là một thứ tự tốt để lên đài rồi. Giang Lâm thứ tám, Hứa Ngưng Đông thứ tư, thứ tự bọn họ xuất trận đều trước Tô Đường.

Lúc ở phía sau đài, Hứa Ngưng Đông tràn đầy tự tin, trên mặt luôn treo nụ cười tự tin. Cô ta thỉnh thoảng sẽ nói chuyện cùng Giang Lâm vài câu, nhưng toàn bộ hành trình vẫn không có trao đổi bất kỳ thứ gì cùng Tô Đường. Giang Lâm cười ôn hòa, như gió xuân tươi mới, hình như anh ý thức được điều gì, chủ động đáp lời với Tô Đường, để tràng diện không đến mức quá tẻ nhạt.

Rất nhanh, đã đến phiên Hứa Ngưng Đông ra sân, lưng cô ta thẳng tắp, ngẩng cao cổ, giống như thiên nga trắng ngẩng cao đầu rời khỏi hậu trường, đi tới trên đài, rất nhanh, Tô Đường nghe dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tô Đường ở sau đài cũng chăm chú nghe Hứa Ngưng Đông diễn thuyết, không thể không nói, cô ta phát âm tiếng Anh rất không tệ, nội dung diễn thuyết cũng rất phong phú, nhìn qua hẳn cô ta chuẩn bị phải vô cùng đầy đủ, cho nên diễn thuyết rất lưu loát, hình như không có chút ngập ngừng nào, cô ta diễn thuyết xong, dưới đài liền vang lên tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt.

Nói thật, Tô Đường đoán điểm của Hứa Ngưng Đông sẽ không thấp, biểu hiện của cô ta, trong đám học sinh cấp ba đã được xem là tài năng xuất chúng.

Tiếp theo không bao lâu, liền đến phiên Giang Lâm, Giang Lâm biểu hiện trên đài biết tròn biết méo, nhưng so với Hứa Ngưng Đông mà nói, thì lộ ra không được chú ý lắm. Dù sao năng khiếu của Giang Lâm ở các cuộc thi thuộc Toán học và Vật lý, mà không phải diễn thuyết tiếng Anh.

Hai người cùng trường cũng đã tranh tài xong, tiếp theo còn ba người thì đến phiên Tô Đường ra sân, Tô Đường hít sâu một hơi, nhịn không được đi đến WC, hóa giải một chút tâm tình khẩn trương. Lúc trong WC, cô cẩn thận từng li từng tí xé băng gạc trên mặt mình. Đêm qua cô đã kiểm tra miệng vết thương của mình, khi đó đã khôi phục được rất tốt, sáng nay cô bôi lần thuốc cuối cùng, hiện tại, chỉ cần lau thuốc nước bên trên là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gởi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Edit: Đào Sindy

Tô Đường đứng trước bồn rửa mặt trong toilet mở vòi nước ra, tinh tế dùng nước lau đi thuốc nước trên mặt mình, nước thuốc màu vàng nâu được rửa sạch sẽ, lộ ra da nhẵn nhụi trắng nõn.

Lau sạch sẽ nước đọng trên mặt, Tô Đường ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt hiện ra rõ ràng trong gương, ngay cả chính cô cũng không khỏi ngơ ngác vài giây. Bởi vì, thật sự là bởi vì khuôn mặt này quá mức tinh xảo, tinh xảo đến như Thượng Đế nhất bút điêu khắc tỉ mỉ mới thành, đẹp đến nỗi khiến người khác ngạt thở. Tuy nói gương mặt này hiện tại nhìn qua còn có chút trẻ con. Non nớt, nhưng đã có thể nhìn thấy sau này đẹp nghiêng nước nghiêng thành cỡ nào. Tô Đường không khỏi nhớ tới hình dung truyền thông kiếp trước đối với gương mặt này, hình như là nhất trí khen ngợi, trong tất cả lời nói đều là tán thưởng từ đáy lòng, ví như "Khuôn mặt thời thượng bốn nghìn năm khó gặp", "Gương mặt này như là minh châu sao trời, chiếu sáng rạng rỡ, những người khác dưới khuôn mặt thời thượng này, như ngôi sao âm đạm, u ám không sáng", lại như "Cho dù là đương thời, cũng không tìm ra người thứ hai có khuôn mặt có thể so sánh với gương mặt này." Bởi vậy có thể thấy được, gương mặt này toả sáng mạnh mẽ, đương thời ít thấy.

Không biết vì sao, Tô Đường hơi cảm thấy gương mặt trước mắt và khuôn mặt kiếp trước cô thấy có sự khác biệt lớn. Cô lặng yên đánh giá mình trong gương một hồi, lúc này mới phát giác, cô cảm thấy khác biệt là vì khí chất. Tính cách của cô và nguyên thân, khí chất hoàn toàn khác biệt, cho nên cho dù là cùng khuôn mặt, nhìn qua là hai loại phong tình hoàn toàn khác nhau. Nguyên thân tự tin, thông dong, bộ mặt củ ấu rõ ràng, khí chất cao quý, mà tính cách cô dịu dàng ngoan ngoãn, bộ mặt hình dáng ôn nhuận, khí chất uyển chuyển hàm súc.

Khi trước trên mặt Tô Đường còn có băng gạc, vén vén chỉ lộ ra cặp mắt và bờ môi, sẽ cảm thấy mỗi một ngũ quan tách ra đều nhìn rất đẹp, nhưng không dễ người khác cảm thấy quá bất ngờ, nhưng hiện tại nhìn lại cả khuôn mặt, khuôn mặt như được tăng lên vô số bậc, chỉ nhìn, cũng làm người ta cảm thấy mặt hoàn toàn lỏm đóm. Tô Đường nhìn gương căn môi, người trong gương cũng căn môi theo. Cô mỉm cười, người trong gương cũng mỉm cười. Một cái nhún mày hay một nụ cười, nhất cử nhất động, đều làm y hệt.

Lúc này, đã sắp đến phiên cô ra sân, bất tri bất giác cô ở WC đã lâu vậy rồi, cô nghe thấy MC đang nói: "Hiện tại cho mời tuyển thủ số mười hai tiếp theo."

Tô Đường nghe được vội vàng đi ra toilet, bước lên trên bục. Đám người hậu trường nhìn thấy Tô Đường, chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, nhưng còn chưa kịp nhìn kỹ, người đã qua trước mặt. Lúc Tô Đường vừa đi, đột nhiên hậu trường bộc phát ra tiếng nghị luận kịch liệt, có người nhin không được hỏi: "Con mẹ nó, mỹ nữ vừa rồi là ai?"

"Đây không phải là mỹ nữ, hoàn toàn chính là thiên tiên!"

"Trời ạ, tiên tử hạ phàm! Tao muốn làm Đồng Vinh của Thất tiên nữ!"

"Mày cút đi, thế nào cũng không tới phiên mày!"

Lúc Giang Lâm nhìn thấy Tô Đường cũng không khỏi sửng sò, trong giọng nói của anh đầy vẻ không thể tin: "Tô Đường?"

Tô Đường nhẹ giọng ừ một tiếng, thời gian rất gấp, cô hoàn toàn không có thời gian để ý tới Giang Lâm và những người không liên quan. Khi cô lên đài, thời gian đã qua không ngắn, dưới đài rất nhiều học sinh đều đang suy đoán có phải Tô Đường muốn bỏ cuộc không, cho nên mới chậm chạp không lên đài. Dịch Lộ và Lăng Lang dưới đài cũng chờ đến một mặt lo lắng, Thậm chí Dịch Lộ lo lắng thò đầu ra nhìn, nếu không phải bên cạnh cô ấy ngồi đầy người, cô ấy đi lại không tiện, thì cô đã muốn đến hậu trường xem đã xảy ra chuyện gì. Khương Tri cũng không nhìn được có chút nhử mày, mặc dù anh nhìn qua dáng vẻ nhàn nhã, đáng người ngồi thẳng tại vị trí, bình tĩnh không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng trên thực tế trong lòng anh lo sợ có người không có mặt hay chuyện gì đang ràng buộc Tô Đường.

Đang lúc Khương Tri cũng không nhìn được muốn đứng dậy, lúc này, dưới đài đột nhiên vang tiếng hít khí vô cùng ầm ỹ.

Sau đó, có người nhin không được lớn tiếng chửi "Má nó", một tiếng này la lên, liên tiếp vang lên càng nhiều tiếng má nó hơn.

Lăng Lang một mặt ngốc trệ, dùng ngón tay chỉ Tô Đường trên đài, lắp bắp nói: "Em em em ấy... Chẳng lẽ đúng là... Tô Tô Tô Tô?" Trên đài bình tĩnh đứng thẳng, liền để hết thảy toàn bộ chung quanh trở thành bối cảnh, để tầm mắt của người khác không tự chủ đi theo đại mỹ nữ là cô, là Tô Đường trước đó trên mặt luôn bộc bạch gạc! Cái này thật sự làm cho người ta rung động!

Khương Tri liếm môi, ý vị không rõ ừ một tiếng.

Tô Đường đã đến trước sân khấu diễn thuyết, đầu tiên là điều chỉnh độ cao Micro, lúc này, Giang Lâm chủ động đi đến trên đài, giúp cô điều chỉnh độ cao thích hợp, Tô Đường nhẹ giọng nói cảm ơn với anh, Giang Lâm mỉm cười với cô, nụ cười như gió xuân, ấm áp, sau đó mới đi xuống đài. Lăng Lang thấy cảnh này, nhìn không được rùng dười đài: "Bà nó, Giang Lâm có tâm tư không tốt, ẩn tượng bây giờ đã bay hết?" Ngay cả Dịch Lộ cũng không chịu nổi nhìn thẳng nhếch miệng. Trước đó tuyển thủ đều tự mình chỉnh, đến phiên Tô Đường, Giang Lâm liền lên đài, tích cực như vậy, không khỏi không khiến bọn họ nghĩ nhiều.

Tô Đường thở ra một hơi, lộ ra một nụ cười khéo léo, sau đó mới bắt đầu diễn thuyết hôm nay: "Good morning, ladies alemen. Today I'm going to talk about...."

Ngắn ngủi năm phút đồng hồ diễn thuyết, Tô Đường có thể nói là phát huy hoàn mỹ vượt xa bình thường, toàn bộ hành trình phát âm tiêu chuẩn, ngữ tốc vừa phải lưu loát, nội dung rất có sức cuốn hút, nhưng dưới đài lại không có mấy học sinh nghiêm túc nghe cô diễn thuyết, hình như đang thảo luận về Tô Đường hoàn toàn thay đổi.

"Má ơi, thật là Tô Đường sao?"

"Đây hoàn toàn là hai người mà?"

"Nữ thần trong lòng tao sắp phải đổi rồi."

"Không nghĩ tới Tam Trung chúng ta nhiều mỹ nữ như vậy, trước đó có Kiều Sênh, Hứa Ngung Đông, không nghĩ tới bây giờ lại thêm một Tô Đường như thiên tiên."

Tiếng thảo luận tương tự truyền không dứt, truyền đến tai Khương Tri, trong lòng anh không khỏi dâng lên chút bức bối. Anh chép một tiếng, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Tô Đường cúi đầu rút lui, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như muốn làm chân động rớt cả trần nhà, tiếng hét chói tai tiếng huýt sáo dưới đài liên tiếp, thật lâu còn chưa ngừng lại, cuối cùng MC không thể không thông qua microphone nhiều lần ra hiệu mọi người im lặng, cứ thế bỏ ra ròng rã năm phút đồng hồ, bạo động dưới đài mới chậm rãi bình ổn.

Mười tám tuyển thủ toàn bộ diễn thuyết hoàn tất, thì đến giai đoạn cho điểm, giai đoạn này, rất nhiều tuyển thủ lòng đầy khản trương, đang mong đợi kết quả cuối cùng.

Trong lúc mọi người mong chờ, ban giám khảo giao kết quả thứ tự cho MC. MC nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó bắt đầu công bố tên quán quân, á quân, quý quân. Trước tiên là đọc quý quân, người đoạt giải quý quân là nam sinh đến từ trường ngoại ngữ, nam sinh này là vô địch năm rồi, nhưng năm nay chỉ lấy được quý quân. Nhưng nhìn qua câu ta không thất vọng ba nhiều, cảm được cúp rồi liền lui về sau tuyển thủ vị trí bên trên. Sau đó đến công

bố á quân. Không ngoài dự liệu, á quân là Hứa Ngưng Đông của Tam Trung, nghe được tên của mình, trên mặt Hứa Ngưng Đông không có bao nhiêu vui mừng. Thậm chí sắc mặt cô ta có chút thối nhận lấy cúp vinh dự trong tay nữ MC.

Cuối cùng, rốt cục đến tiết mục qua trọng trong hôm nay.

Dưới đài đột nhiên vang lên tiếng gào nhất trí, hình như mỗi người đều hô: "Tô Đường! Tô Đường! Tô Đường!"

MC nghe vậy, hơi mỉm cười, cô ấy cúi đầu nhìn thoáng qua danh sách, sau đó xuyên qua microphone chậm rãi nói ra câu mọi người đều đang mong chờ: "Sau đây, công việc quan trọng của tôi là công bố quán quân cuộc thi cả nước diễn thuyết Anh ngữ cúp thể kỷ hai mươi mốt, quán quân là... bạn học Tô Đường! Chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay cho bạn nào."

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Ngay cả ban giám khảo cũng vỗ tay vì cô. Giải quán quân này, Tô Đường thực sự xứng đáng.

Tô Đường nhận cúp từ tay MC, cô nhìn không được nở một nụ cười nhẹ, MC nhìn nụ cười của cô cũng không khỏi hoảng hốt trong chớp mắt, cô ấy không nhìn được nghĩ, học sinh cấp ba bây giờ thật sự quá ghê gớm rồi, tuổi còn nhỏ đã đẹp thế này, sau này sẽ ra sao? Cô ấy cười, thật lòng chúc mừng nói: "Tô Đường, chúc mừng em." Tô Đường nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Quán quân, á quân, quý quân toàn bộ đã trao, cả nước tranh tài diễn thuyết Anh ngữ "Cúp Thể kỷ hai mươi mốt" kết thúc hoàn mỹ, mười tám tuyển thủ dự thi nhao nhao rút lui. Lúc Tô Đường xuống đài, Hứa Ngưng Đông lập tức ngăn cô lại, nét mặt cô ta lạnh lùng, giọng điệu trào phúng: "Mấy vốn không phải dựa vào thực lực mà thắng tao! Không phải mày dựa vào khuôn mặt kia sao?"

Tô Đường mấp máy môi, vừa muốn nói gì, lúc này, từ đằng xa vang lên một câu trêu chọc: "Cậu ấy dựa vào mặt đã có thể thắng cậu, lại thêm tài hoa, hoàn toàn nghiền ép cậu, hiểu chứ?"

Tô Đường vô thức xoay người nhìn lại nơi phát ra tiếng nói: "Địch Lộ!"

Địch Lộ cười hi hi tới gần Tô Đường, thân mật khoác lên cánh tay cô, cô ấy nhìn không được đánh giá Tô Đường từ trên xuống dưới trong khoảng cách gần, trái phải, tỉ mỉ thêm vài lần, càng nhìn càng kinh hãi, càng nhìn càng hâm mộ, cô nhìn không được cảm than: "Tô Đường, không nghĩ tới cậu đẹp đến vậy!" Đẹp đến làm người ta muốn phạm tội!

Tô Đường nghe vậy, trên mặt vốn trắng nõn tinh tế tỉ mỉ hiện lên màu hồng nhàn nhạt động lòng người, màu da cô tinh tế tỉ mỉ, làm người ta không nhìn được muốn đụng vào, kiểm tra. Trước kia trên mặt Tô Đường đều là băng gạc, đỏ mặt cũng nhìn không ra, hiện tại cả khuôn mặt đều lộ ra ngoài, mặt đỏ lên hết sức rõ ràng, Địch Lộ nhìn không được cười hi hi nói: "Được rồi được rồi, nói chuyện chính, chúc mừng Tô Đường của chúng ta lấy được hạng nhất!"

Lăng Lang cũng như tên trộm áp sát tới, mừng khắp khối nói: "Tô Tô, chúc mừng em nha!"

Tô Đường nhìn không được hướng nhìn Khương Tri luôn không ra tiếng. Lúc này Khương Tri đang bắt chéo tay, cong môi chuyên chú nhìn cô, nhìn thấy ánh mắt cô, anh tiến lên hai bước, đưa tay sờ đầu Tô Đường, giọng nói mát lạnh động lòng người: "Bánh bao nhà chúng ta thật giỏi."

Hai mắt Tô Đường lập tức sáng lóng lánh nhìn chằm chằm vào anh, trong mắt hiện lên vui sướng. Cô mím mím môi, khẽ cười.

Địch Lộ nhìn thấy Tô Đường cười, lập tức làm như Tây Thi ôm tim: "Ôi, tớ không được rồi, trái tim không ổn rồi, tớ bị sắc đẹp của ô Đường mê hoặc."

"Anh muốn ăn cô gần hang rồi, được không?" Lăng Lang ở một bên nhìn không được cười hề hề hỏi. Anh ta vừa nói xong, Khương Tri lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta, lạnh lùng phun ra một chữ: "Cút."

Lăng Lang nhìn cô: "Anh giỡn thôi, tho không ăn cô gần hang, A Tri, đúng không?"

Khương Tri cong môi, nhưng không lên tiếng.

Hứa Ngưng Đông nhìn thấy đám người bọn họ tập hợp một chỗ hi hi ha ha nói chuyện phiếm, như hoàn toàn không nhìn thấy cô ta, cô ta lạnh lùng nhìn Tô Đường, sau đó lưng thẳng tắp rời đi.

Coi như thua một trận đấu, cô ta vẫn có kiêu ngạo của mình. Nhưng thua lần này, còn có lần nữa, lần lần nữa. Cuộc đời, còn dài lắm! Xem ai có thể cười đến cuối cùng!

Hứa Ngưng Đông rời đi, mấy người Tô Đường không ai để trong lòng.

Sau khi tan học, đám người Khương Tri vì ăn mừng lần này Tô Đường lấy được quán quân cả nước tranh tài diễn thuyết Anh ngữ, quyết định đi KTV chúc mừng một phen. Lúc đi KTV, Lăng Lang vẫn không quên dẫn niềm vui mới của mình đến, niềm vui mới của anh ta là một mỹ nữ tóc ngắn, tóc nhuộm màu xám bạc rất hợp với các cụ bà, trên mặt trang điểm tinh xảo, đeo dây nịt trên người, quần ngắn, nhìn qua có chút hướng ngoại nhanh nhẹn.

Năm người ở trong một phòng bao KTV, khi Lăng Lang và bạn gái nhỏ của anh ta ở một bên cười toe toét vội vàng chọn hát bài tình ca, đột nhiên Địch Lộ nhẹ giọng lầm bầm một câu bên cạnh Tô Đường: "Tại sao anh ấy lại có bạn gái." Tô Đường nhất thời không nghe rõ, cô nhìn không được hỏi ngược lại một câu: "Địch Lộ, cậu nói gì vậy?"

Địch Lộ lập tức kinh hoảng lắc đầu, khoát tay áo, vội vàng nói: "Không có gì, không có gì, tớ đang nói, cậu có muốn chọn mấy bài không?" Tô Đường

lắc đầu: "Trước hết để bên Lăng Lang chọn xong đi."

Lăng Lang cùng bạn gái Tiểu Diễm Diễm của anh ta chọn bà 《 Có chút ngọt 》, đây là một bài hát vô cùng ngọt ngào, hai người ở đó thâm tình hát đối, tay nắm lại, giọng điệu chán ngán đến nỗi ngay cả Tô Đường cũng nhìn mà than thở, Dịch Lộ ở một bên rót bia vào ly, cô ấy uống liền tiếp ba ly, Tô Đường cảm thấy có chút không đúng: "Dịch Lộ, cậu uống ít thôi, không thì say mất."

Dịch Lộ cười hi hi: "Đường, hôm nay thật vui vẻ, cậu được hạng nhất, chúng ta không say không về!" Nói xong, cô đổ cho Tô Đường một ly bia đầy: "Đến, cùng uống!" Không đợi Tô Đường phản ứng, cô ấy bắt đầu uống cạn ly bia.

Tô Đường vừa định cùng Dịch Lộ c uống một ly, thì cái ly trong tay cô đã bị người khác giật mất, Khương Tri cầm đi ly bia trên tay cô, đưa cho cô một ly sữa dừa: "Uống cái này."

Dịch Lộ lúc này có chút uống nhiều quá, cô nhin không được chửi bậy câu: "Anh quán Tô Đường nhiều thế."

Khương Tri nhẹ nhàng phui Dịch Lộ một cái, Dịch Lộ lập tức tỉnh táo thêm một chút. Cô ấy nắc một cái, nhin không được cầm bình đựng bia lên, ngồi vào nơi cách bọn họ xa một chút, tiếp tục một mình uống rượu say, say nhìn giai nhân thành đôi. Nơi này năm người, thành hai đôi, mặc dù quan hệ giữa Tô Đường và Khương Tri cô nhìn không hiểu, nhưng cô luôn cảm thấy họ giống một đôi. Nơi này chỉ có cô một thân một mình, nghĩ như vậy, Dịch Lộ mất say lơ đãng lung nhìn thoáng qua Lăng Lang đang tán tỉnh với Tiểu Diễm Diễm, nhin không được hung hăng lại ực một hớp bia.

Tô Đường uống vào mấy ngụm nước dừa, thì có chút muốn đi WC, vừa vặn Lăng Lang cũng muốn đi WC, anh ta định đi cùng cô, lúc đi ra Lăng Lang vẫn không quên nhắc ý: "Tao đi cùng Tô Tô, an toàn!" Dịch Lộ nhin không được chu mỏ một cái, nhìn mặt Tô Đường, nội tâm ngăn không được hâm mộ, không phải sao, mặt dài thành dạng này, cũng quá không an toàn rồi.

Tiểu Diễm Diễm cười mở cười một tiếng: "Bối vì anh rất an toàn."

Lăng Lang hôn gió Tiểu Diễm Diễm một cái, trong miệng vẫn không quên đùa giỡn: "Cục cưng bé nhỏ, chờ anh trở về."

Tiểu Diễm Diễm cười mắng một câu: "Anh mau đi đi."

Tô Đường đi WC xong, ở trong toilet KTV ** đến một người cô vô cùng để ý.

Trầm Oánh. Tô Đường tuyệt đối không ngờ rằng thời gian qua đi hai tháng, cô lại một lần nữa gặp được Trầm Oánh. Bộ dáng đối phương nhìn qua cũng vừa mới đi toilet xong.

Khu KTV này ở Đê Đô coi là số một số hai rồi, nơi này tiêu phí kim ngạch cao, phục vụ tốt, ở chỗ này có đôi khi còn có thể gặp được minh tinh đang hot. Cho nên ở đây gặp được Trầm Oánh, thật ra cũng không tính là chuyện đặc biệt khó có thể lý giải gì.

Ngày Tô Đường vừa xuyên qua, Trầm Oánh ngồi trong ghế xe, lẳng lặng nhìn cô bị người vẽ hoa lên mặt vẫn rõ ràng khắc trong đầu Tô Đường như cũ, làm cô một khắc đều không thể quên, cho nên lúc này vừa nhìn thấy Trầm Oánh, toàn thân Tô Đường cứng ngắc, một chút cũng không thể động đậy.

Lúc này Trầm Oánh cũng nhìn thấy Tô Đường, dù sao toilet gần đây không có người quen nào, cho nên bà ta không có chút cố kỵ thân phận phụ nhân của mình chút nào, muốn chế nhạo Tô Đường một phen thật tốt. Tay bà ta cầm túi, đoạn trang ưu nhã đi tới chỗ Tô Đường, nhìn thấy Tô Đường hoàn hảo như lúc ban đầu, khuôn mặt tinh xảo vốn không nhìn ra chút xiu vết thương, trong mắt bà ta lóe lên chán ghét, bà ta dùng giọng điệu căm ghét nói: "Mày và Tô Tổ, số mệnh ti tiện cũng đủ cứng đấy." Nói xong, bà ta dùng loại ánh mắt khinh miệt nhìn thoáng qua Tô Đường, sau đó mới sượt qua người Tô Đường, nhìn không chớp mắt giẫm lên giày cao gót lạch cạch rời đi, lưu lại mùi nước hoa trong không khí.

Tô Đường một mực ngây người ở nguyên chỗ, cho đến khi Lăng Lang đi đến bên người cô, một mặt lo âu hỏi: "Tô Tô, em không sao chứ?"

Tô Đường cắn môi, chậm rãi lắc đầu.

Lăng Lang một mặt phức tạp hỏi: "Em... có quan hệ thế nào với Tô Tổ?"

"Bà ấy là mẹ em" Mặc dù Tô Đường có chút kỳ quái với vấn đề của Lăng Lang, vẫn mấp máy môi, trả lời anh ta.

Lăng Lang nghe được đáp án này đầy mắt kinh ngạc, anh ta há to miệng, rồi ngậm lại, sau đó lại há to miệng, cho đến cuối cùng, anh ta mới cắn răng nói với Tô Đường: "Chuyện em là con gái Tô Tổ, tuyệt đối đừng nói cho A Tri, tốt nhất đời này đừng nói cho cậu ấy biết."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: Đào Sindy

Tô Đường nghe vậy sững sờ, sắc mặt khê biến thành trắng bệch, nhin không được hỏi: "Vì sao?"

Lăng Lang thở dài một hơi, thu hồi nụ cười dạo chơi nhân gian trên mặt. Anh ta không trả lời vấn đề này của Tô Đường, mà nghiêm túc cường điệu một lần: "Tóm lại, đừng nói cho cậu ấy."

Bởi vì có chuyện xen ngang, hai người Tô Đường và Lăng Lang về phòng hào hứng cũng không quá cao, Khương Tri nhảy bén nhận ra điểm này, anh nhú mày, hỏi Lăng Lang: "A Lang, chuyện gì xảy ra?"d.d.dl.q.d

Lăng Lang hi hi ha ha cười vài tiếng, mặt mũi tràn đầy không quan tâm nói: "Có thể có chuyện gì?"

Khương Tri nhú mày: "Không gặp phiền toái gì chứ?"

Lăng Lang vội khoát khoát tay, thuận miệng nói: "Có thể có phiền toái gì? Mày đừng suy nghĩ nhiều."

Lăng Lang càng như thế càng che càng lộ, Khương Tri nghi ngờ trong lòng càng cao, anh sờ cằm, híp mắt nhìn chăm chăm Lăng Lang. Lăng Lang chịu không được ánh mắt Khương Tri xem kỹ như vậy, vội vàng quay đầu không dám nhìn thẳng anh.

Tô Đường an tĩnh ngồi ở một bên, lông mi dài như cánh bướm bất an chớp động. Tô Đường nhin không được hồi tưởng lại vừa rồi Lăng Lang nói với cô. Ngay cả Lăng Lang, đều biết Tô Tố. Nếu như Tô Tố có quen biết với nhà họ Khương, như vậy thì không khó giải thích lúc trước Khương Ung đuổi tới tiểu trấn Giang Nam, đưa cô về nhà họ Khương.

Nhưng từ nơi sâu xa, Tô Đường lại cảm giác, chuyện không đơn giản như vậy. Nhưng cuối cùng là thế nào, cô lại không biết.

Bởi vì mấy người ở đây, ngoại trừ Tiểu Diễm Diễm, mấy người còn lại đều không còn hứng ca hát, Khương Tri không có hứng thú với ca hát, Tô Đường cũng không có tâm trạng. Cho nên tiệc ăn mừng này không bao lâu đã tan cuộc.

Về nhà họ Khương, Tô Đường vừa mới chuẩn bị vào phòng của mình, Khương Tri ở sau lưng gọi tên coo, Tô Đường quay người, anh đứng cách cô mất bước, có thể chạm tay đến.

Lúc này Khương Tri đang đứng quay lưng lại, cho nên cô nhất thời không cách nào thấy rõ nét mặt của anh.

"Bánh Bao, anh từng nói gì, em còn nhớ không?"

Khương Tri nói với cô rất nhiều, mỗi một câu Tô Đường đều ghi tạc trong lòng, nhưng lúc này anh chỉ câu nào, Tô Đường lại không biết. Cô nhất thời có chút mờ mịt, cặp mắt long lanh theo dõi anh, biểu lộ vô tội, nhưng cho dù là biểu lộ đơn giản như vậy, trên mặt cô cũng mang theo vầng sáng động lòng người, câu người không hiểu. Khương Tri cười khê một tiếng, lặp lại một lần: "Dù cho có chuyện gì xảy ra, nhớ nói cho anh biết."

Sắc mặt Tô Đường cứng đờ, môi cô run run, chậm chạp khó khăn phun ra một chữ: "Được."

Đêm nay, Tô Đường nằm trên giường trần trọc, không biết qua bao lâu mới ngủ, có lẽ là bởi vì một đêm này cô gặp Trầm Oánh, có lẽ là bởi vì trước đó Lăng Lang nói những lời này, đêm nay cô mơ tới kiếp trước, thuộc về "Tô Đường" kiếp trước.

Giấc mộng này rất dài, Tô Đường trong lúc lệ rơi đầy mặt bị Khương Tri đánh thức, từ trong mơ tỉnh lại, cô xuyên qua hai mắt đầm lệ mộng lung nhìn thấy mặt Khương Tri lo lắng nhìn cô, lập tức, cô không khỏi nghĩ tới Khương Tri lạnh lùng trong mộng kia, nhin không được run một chút. Trong mộng, hai người "Tô Đường" và Khương Tri như người lạ, tính cách nguyên thân mạnh mẽ, chương mắt Khương Tri cả ngày không có việc gì, thành tích kém cỏi, cô ấy và Hứa Ngưng Đông, trực tiếp học lên lớp A1, A2, ngày bình thường bất kể là ở nhà họ Khương hay ở trường học, cũng không gặp nhau, mà sau khi Khương Ung xảy ra chuyện, hai người một người lựa chọn tiến vào ngành giải trí, một người lựa chọn trực tiếp xuất ngoại, mấy năm sau đó, hai người lại không gặp nhau. Cho đến cuối cùng nguyên thân xảy ra chuyện, lúc bốn bề đều bị cô lập, cô ấy bấm số điện thoại Khương Tri, cũng chỉ nhận được một tin tức làm cho người ta thất vọng, đồng nghiệp của Khương Tri nói với cô ấy, Khương Tri đi làm nhiệm vụ, mấy tháng sau mới có thể trở về. Cuối cùng của cuối cùng, dường như nguyên thân nản lòng thoái chí, nuốt vào nguyên một bình thuốc ngủ, kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của mình.

Những ngày ở chung với Khương Tri, Tô Đường biết, Khương Tri trọng tình trọng nghĩa với người mình quan tâm, nhưng đối với người không quan tâm thì lạnh lùng tự kiểm chế, chỗ này từ thái độ anh đối với mình và đối với Kiều Sênh có thể rõ ràng phát giác ra được. Nhưng ở kiếp trước, khi đó Khương Tri nhất định thật sự đi làm nhiệm vụ, không phải coi như quan hệ giữa anh và nguyên thân bình thường, nhưng cũng sẽ không trơ mắt nhìn cô ấy tới cửa xin giúp đỡ mà thờ ơ lạnh nhạt.

Nếu như giấc mộng vừa rồi là thật, như vậy không bao lâu về sau, cô có thể sẽ gặp được từng chuyện Tô Đường gặp qua, từng chuyện rồi từng chuyện, liên tiếp xảy ra. Những chuyện này, nhất định là có người có lòng sắp xếp qua, để nguyên thân rơi xuống vực sâu, chỉ có thể chưa tốt nghiệp cấp ba đã sớm tiến vào ngành giải trí phát triển. Nghĩ như vậy, giọt nước mắt của cô không ngừng lăn xuống, giọng nói yếu ớt: "Khương Tri."

Khương Tri nhú mày, ôm Tô Đường vào trong ngực, vỗ nhẹ sống lưng cô: "Anh ở đây."

Tô Đường ngước mắt, hai mắt đầm lệ mộng lung nhìn Khương Tri: "Anh sẽ không để ý đến em nữa được không?"

Khương Tri nghe vậy nhẹ nhàng cười rồi lên, giọng điệu chắc chắn: "Sẽ không."

"Nếu như... Em nói nếu như..."

"Ừm." Khương Tri vẫn đang lắng nghe, nhưng Tô Đường làm sao cũng nói không nên lời cô là con gái Tô Tổ. Nếu như cô nói, tất cả mọi thứ ở hiện tại có phải đều sẽ thay đổi? Khương Tri có trở nên giống trong mơ, đối xử lạnh lùng với mình? Nhưng chuyện liên quan tới Tô Tổ, Tô Đường luôn có một trực giác, cô cho rằng trong đó tất có ẩn tình. Nhưng cuối cùng như thế, cô cũng không cách nào nói ra được. Giờ phút này Tô Đường thật có chút hận mình giấu diếm.

Khương Tri nhìn Tô Đường khổ sở đến không cách nào tự kiềm chế, nhếch môi, anh cảm thấy anh cần đi giám sát KTV Hoàng Đình một chút rồi. Anh hiện tại muốn biết hôm qua Lăng Lang và Tô Đường sau khi ra ngoài, đến cùng đã xảy ra chuyện gì.d/lq/đ

Tô Đường qua thật lâu, cảm xúc mới chậm rãi bình tĩnh lại, cô cắn môi dưới, do dự nói: "Khương Tri, thật xin lỗi. Em bây giờ, có chuyện không cách nào nói với anh." Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, cô sẽ đích thân nói cho anh biết, sự thật cô là con gái Tô Tổ, nhưng ít ra, bây giờ cô không làm được.

Khương Tri cong môi cười một tiếng, giọng thoải mái: "Không sao cả." Bởi vì coi như cô không nói, anh cũng có thể tự mình đi thăm dò.

Sau khi Tô Đường rời giường, cô đã triệt để thoát ly từ trong giấc mộng, mặc kệ như thế nào, đó cũng đã qua ở kiếp trước rồi, cô quyết định hoạch định tương lai của mình cho thật tốt. Dựa theo thành tích bây giờ của Khương Tri, đi trường quân đội là lựa chọn tốt nhất, mà một khi anh tiến vào trường quân đội, coi như cô xảy ra chuyện gì, anh cũng ngoài tầm tay với, cho nên hiện tại Tô Đường có thể làm, chính là ngăn cản Khương Ung xảy ra chuyện. Nếu như giấc mộng mới vừa rồi là chân thật, như vậy dựa theo quỹ đạo vốn có, còn có ba tháng ông ấy sẽ xảy ra chuyện, sau khi Khương Ung xảy ra chuyện, nguyên thân không có che chở, mấy ngày sau liền bị người ta vây quanh trong hẻm nhỏ □□ bị chụp ảnh. Mà những hình này cuối cùng bị người ta vạch trần, đã trở thành góc cở cuối cùng để chết lạc đà.

Tô Đường hít sâu một hơi, tất cả đều có thể thay đổi, hiện tại vẫn còn kịp.

Khi hai người Tô Đường và Khương Tri tới trường học, người trong lớp nhìn thấy Tô Đường, người toàn lớp đều kinh ngạc không đành nhẹ nhàng mà phát ra một tiếng "Ồ." Ngày hôm qua cả nước diễn thuyết tranh tài Anh ngữ kết thúc, mấy người Tô Đường và Khương Tri liền đi, cho nên bây giờ là lần đầu tiên bọn họ nhìn Tô Đường ở khoảng cách gần như vậy. Xem xét phía dưới, chỉ cảm thấy khoảng cách gần nhìn Tô Đường càng cảm thấy mặt cô ba trăm sáu mươi độ không tỳ vết, cứ như Thượng Đế ban ân trần quý nhất, dung mạo vô song, so với hôm qua nhìn từ xa còn dễ nhìn chút..

Không thiếu bạn học nữ cảm khái: "Thế này cũng đẹp quá đi thôi."

Mà Tô Đường trải qua ngày hôm qua cuộc tranh tài cả nước diễn thuyết Anh ngữ, cả nước lập tức liền phát hỏa.

Không biết là ai dưới đài quay được toàn bộ hành trình diễn thuyết Anh ngữ của Tô Đường, đồng thời đăng tải video lên Weibo, một đoạn video ngắn ngủi năm phút đồng hồ, lại tuyên bố trong vòng mười phút, đã được xem cả mấy triệu lượt, về sau có đại V phát đoạn video này, thế là vên vên chỉ trong một đêm, đoạn video này liền bị người khác phát mấy chục triệu lần, đồng thời bây giờ tốc độ bình luận còn đang nhanh hơn người phát.

Địch Lộ ngồi xuống cạnh Tô Đường, tràn đầy phấn khởi xoay đầu lại, cầm điện thoại trong tay nói với cô, giọng điệu hưng phấn: "Tô Đường, mau xem này, cậu đang nổi tiếng!"

Tô Đường nhất thời có chút không rõ ràng cho lắm, thuận tay nhận điện thoại di động của cô ấy. Xem xong đoạn video kia, cùng lướt view, Tô Đường cắn chặt môi, nhất thời giữ vững trầm mặc.

Địch Lộ nhìn cô, giọng nghi hoặc: "Tô Đường, cậu nổi tiếng, cậu không vui sao? Cậu xem, tất cả phía dưới đều tán thưởng khuôn mặt thời thượng của cậu, thật tốt." Cậu sau cùng "Thật tốt" kia, giọng điệu Địch Lộ vô cùng cảm khái, cũng rất hâm mộ.

Tô Đường đang lật xem phản hồi, bên dưới có mấy chục nghìn bình luận, cơ đa phần là ca ngợi cô, càng có người gọi thẳng là "Muội muội Quốc dân", "Thiên Tiên muội muội". Nhưng đôi mắt tình huống như vậy, Tô Đường lại cảm thấy có chút dao động không chừng. Cô nổi tiếng, một ngọn lửa cháy bất ngờ, không có bất kỳ dấu hiệu phát hỏa nào. Có lẽ cô đã tiến vào làng giải trí sớm hơn nguyên thân, nhưng giờ phút này, cô vẫn chưa có quyết định đến cùng muốn bước vào con đường nguyên thân đã đi không.

Tô Đường đang suy nghĩ, điện thoại trong tay cô đột nhiên bị người khác lấy đi, Khương Tri cầm điện thoại Địch Lộ, càng xem, trong mắt càng âm trầm. Sau đó, anh tiện tay đóng Weibo lại, trả điện thoại di động lại cho Địch Lộ. Sau đó anh đi ra ngoài đến hành lang gọi một cú điện thoại, nói chuyện điện thoại xong trở về, nét mặt anh vẫn không được tốt như cũ.

Tô Đường nấn cảm phát hiện, Khương Tri đối với chuyện Tô Đường đột nhiên nổi tiếng trên WC không kích động như Địch Lộ, tương phản, nét mặt anh không vui. Ạm không thích ngành giải trí. Tô Đường vô thức nhận ra điểm này.

Cũng may Tô Đường còn có thời gian mấy tháng chậm rãi cân nhắc, đường tương lai đến cùng ứng đi như thế nào. Có lẽ cô sẽ đi vào ngành giải trí, có lẽ cô cũng không biết. Ngay cả cô bây giờ cũng chưa quyết định kĩ càng.

Tan học hôm nay, Tô Đường ngoài dự liệu lại một lần nữa nhận được điện thoại của Đường Thế Thành. Cô do dự thật lâu, cuối cùng vẫn nhận. Thái độ của Đường Thế Thành trong điện thoại vẫn lạnh nhạt như cũ, ông ta nhắc đến chuyện hôm qua Trần Oánh gặp cô: "Bây giờ con ở chỗ nào trong Thủ Đô?" Đường Thế Thành ở trong điện thoại nhàn nhạt hỏi.

Tô Đường mỉm môi, không trả lời. Cũng may Đường Thế Thành chỉ thuận miệng hỏi một chút, không phải muốn biết đáp án thật sự, ông ta lại hỏi: "Người trên Weibo là con à?"

Nghe Đường Thế Thành nhắc đến Weibo, nhất thời Tô Đường cũng không biết cuối cùng ông ta gọi đến là có mục đích gì, cho nên cô không trả lời. Đường Thế Thành cũng không quan tâm, chỉ cười nói đầu bên kia điện thoại: "Đúng vậy, con phải nhớ con là con gái của tôi, điểm này, vĩnh viễn không thay đổi." Nói xong, Đường Thế Thành tự cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Edit: Đào Sindy

Đường Thế Thành là một thương nhân, trên người mang theo ánh mắt thương nhân đầu cơ và độc ác, ông ta thấy được cơ hội buôn bán từ trên người Tô Đường, có thể có lợi, nhưng năm phút đồng hồ ngần ngại xem nhẹ nhiều lần, liền để Tô Đường nổi tiếng trên Weibo, nếu như đến lúc đó bảo cô giả bộ một chút, để cô đi vào ngành giải trí, với sắc đẹp của cô, chẳng phải có thể vì ông ta mang đến lợi nhuận càng lớn? Bất kể như thế nào, cô cũng là con gái ông ta, nếu có một ngày cô nổi tiếng, còn thiếu chỗ tốt cho ông ta sao?

Cúp điện thoại xong Đường Thế Thành ngồi lại vị trí trước nghỉ một hồi, ngón tay ông ta hơi cong, gõ trên bàn theo tiết tấu. Một lát sau, ông ta như nghĩ đến điều gì, trong mắt tỏa ra ánh sao, ông ta lập tức cầm lấy điện thoại cạnh bàn, gọi một cú điện thoại: "Này, lão Trương phải không? Là tôi, tôi có mầm mống tốt, muốn đề cử cho ông..."

Hôm sau tan học, Tô Đường và Dịch Lộ vừa đi đến cổng trường, cô liền bị một người đàn ông trung niên đeo kính đen ngăn cản, trong lúc ông ta hạ kính chăm nhìn Tô Đường, trong mắt xẹt qua chút tán thưởng và kinh ngạc từ đáy lòng. Ở ngành giải trí sờ soạng lần mò nhiều năm như vậy, ông ta nhìn thấy mỹ nữ đêm không xuể, nhưng phóng nhãn toàn bộ ngành giải trí, không ai vượt nổi người trước mắt này. Nữ sinh thanh trần thoát tục, cuộc đời ông ta khó thấy.

Ông ta cười híp mắt nhìn Tô Đường, chào hỏi trước nói: "Cháu là Tô Đường à? Người thật còn đẹp hơn trong video."

Trước mắt Tô Đường, mặc dù tuổi còn quá nhỏ, nhưng da thịt như ngọc, thân cao chân dài, làm người ta bất ngờ hơn là, trên người cô mang theo một loại khí chất đặc biệt, loại khí chất này, trong lúc lơ đãng có thể thu hút ánh mắt của người khác. Cô giống như kiệt tác hoàn mỹ của Thượng Đế, nhất cử nhất động, đều làm người ta cảnh đẹp ý vui. Trương Tiếp nghĩ thầm, Tô Đường trời sinh nên đi vào con đường ngành giải trí này.

Tô Đường còn chưa kịp nói chuyện, Dịch Lộ ở một bên giúp cô trả lời: "Đúng thế, chú có chuyện gì à?"

Trương Tiếp nghe vậy lập tức móc ra hai tấm danh thiếp từ trên người, một tấm giao cho Tô Đường, một tấm khác giao cho Dịch Lộ, cười tự giới thiệu mình: "Tôi là người đại diện công ty giải trí Hoa Kiệt, tôi tên Trương Tiếp."

Tô Đường nghe vậy, tay không tự chủ nắm chặt tấm danh thiếp kia, cô không nghĩ tới, thế mà nhanh như vậy đã có người từ công ty giải trí tìm tới cửa.

Dịch Lộ nghe vậy, kêu oa lên một tiếng sợ hãi, công ty giải trí Hoa Kiệt ở trong nước mặc dù so ra kém ông trùm Nga Hoàng trong ngành giải trí, nhưng được xếp hạng đầu trong công ty giải trí rồi, chỉ ít ngay cả Dịch Lộ, cũng nghe qua tên công ty này. Bởi vậy có thể thấy được lực ảnh hưởng của công ty giải trí ở trong nước.

Trương Tiếp nhìn Tô Đường, cười đến càng hiền lành: "Khôn mặt của cháu xinh đẹp như vậy, có hứng thú làm minh tinh không? Người từng dưới tay tôi có Phạm Bình, Chương Hân, Triệu Vĩ Vĩ... Hiện tại minh tinh đang nổi là Vương Âu."

Tô Đường cắn môi dưới, Trương Tiếp nhắc đến mấy cái tên này, cô cũng đã từng nghe, mặc dù không phải là lão đại hạng nhất, nhưng trong đó Chương Hân, bây giờ đã là minh tinh hàng hai, về phần Vương Âu, gần đây diễn vai nữ phụ trong một bộ phim cổ trang, cũng hơi nổi tiếng, miễn cưỡng chen vào tuyến ba. Nếu như Trương Tiếp trước mắt nói đều là thật, như vậy ông ta không thuộc dạng người đại diện không nổi tiếng rồi. Trương Tiếp nhìn thấy Tô Đường không nói từ chối, hiểu ý cười, như dẫn dụ mở miệng nói: "Điều kiện cháu tốt như vậy, công ty sẽ cho cháu đãi ngộ tốt nhất, nếu như cháu cảm thấy hứng thú, cháu có thể..."

"Cô ấy không có hứng thú." Đột nhiên xuất hiện lời nói lạnh nhạt cắt đứt lời Trương Tiếp.

Trương Tiếp nhin không được nhìn lại người nói, chỉ thấy nam sinh cách đó không xa đang lạnh lùng nhìn chăm chăm ông ta, trong ánh mắt anh mang theo chút cao ngạo dò xét, cứ như Trương Tiếp là thứ bần thiêu.

Chẳng biết tại sao, thế mà Trương Tiếp cảm nhận được cảm giác áp bách trên thân học sinh cấp ba như Khương Trì, ánh mắt độc ác của ông ta tràn ngập ngành giải trí nhiều năm, ông ta có thể thấy thân phận học sinh cấp ba trước mắt khẳng định không tầm thường. Lời nói bị người ta cắt ngang, Trương Tiếp cũng chỉ tốt tính mà cười: "Cháu không phải cô ấy, cháu không thể trả lời thay cô ấy."

Khương Trì nghe vậy có chút cong môi, trong mắt lại là ý lạnh vô tận, anh chậm rãi phun ra một chữ với Trương Tiếp: "Cút."

Trương Tiếp hoàn toàn không ngờ tới người trước mắt này một lời không hợp liền bảo mình cút, tuy nói Thủ Đô rơi xuống một tấm biển, đập trúng mười

người trong đó lẽ có năm nhà có người làm quan đấy, đương nhiên, đây là cách nói khuếch đại, nhưng từ góc độ nào đó mà nói, cũng có thể giải thích thành mảnh đất Thủ Đô dưới chân vua, không phủ thì rất nhiều người quý. Trương Tiệp lăn lộn nhiều năm trong vòng tròn như vậy, mỗi năm cũng tích lũy một số người. Người trước mắt coi như thân phận không tầm thường, nhưng hẳn sẽ không trùng hợp vừa lúc là giai cấp cao, chỉ cần không phải giai cấp cao, thì ông ta không sợ. Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Trương Tiệp chậm chậm biến mất: "Tôi chờ cô ấy trả lời, đến lúc đó tất nhiên sẽ rồi đi."

Khương Tri không có nhiều kiên nhẫn với người không liên quan, thấy Trương Tiệp còn lết cha lết chít, anh không kiên nhẫn chẹp một tiếng: "Ông có cút không?"

Trương Tiệp chán nản: "Cháu..." Lời còn chưa nói xong, trong chớp mắt tiếp theo, nắm đấm mạnh mẽ của Khương Tri đã vung tới mặt ông ta, một nắm đấm này mang theo hung tàn, Trương Tiệp còn chưa kịp phản ứng, cả người đã ngã trên mặt đất, ông ta ho khan một tiếng, nhìn không được phun ra trên đất một ngụm máu. Bởi vậy có thể thấy được một nắm đấm này của Khương Tri dùng lực lớn bao nhiêu. Học sinh đi qua bên cạnh thấy cảnh này, vô thức phát ra tiếng kinh hô. Lúc này bảo an trường học cũng lập tức chạy tới: "Thế nào? Nơi này đã xảy ra chuyện gì?"

Khương Tri cong môi: "Không sao." Tiếp theo, anh tùy ý chỉ Trương Tiệp ngã trên mặt đất, giọng điệu trầm thấp: "Sau này có nhìn thấy kẻ này, thì đuổi đi lập tức."

Bảo an biết thân phận Khương Tri, nghe vậy bèn vội đáp ứng, sau đó không cần Khương Tri chỉ thị, bảo an trực tiếp nắm Trương Tiệp trên mặt đất rồi đi. Khương Tri nhìn thoáng qua Dịch Lộ, Dịch Lộ lập tức thức thời tạm biệt Tô Đường rồi đi mất.

"Sau này tan học thì đi cùng anh." Đôi mắt thâm thúy của Khương Tri nhìn chằm chằm Tô Đường, lạnh nhạt nói.

Thật ra Tô Đường và Khương Tri vẫn luôn ngồi chung xe về, nhưng sắp đến kì thi bóng rổ của trường, cho nên gần đây sau khi tan học Khương Tri đều phải ở lại tập bóng, cô và Dịch Lộ đi trước, sau đó ở cửa trường học chờ anh. Tô Đường không lập tức trả lời, mà suy nghĩ, nói: "Khương Tri, nếu như em muốn vào ngành giải trí..."

"Anh không đồng ý." Khương Tri không chút nghĩ ngợi đã từ chối.

Tô Đường sững sờ, không tự chủ cắn môi dưới, mở to mắt hạnh mĩ lệ nhìn anh, cứ như chờ anh giải thích vì sao không đồng ý. Khương Tri lặp lại một lần: "Anh không đồng ý em vào ngành giải trí."

Khương Tri đưa tay đặt trên đầu Tô Đường vuốt vuốt, giọng điệu chậm lại: "Vì sao muốn vào ngành giải trí?"

Tô Đường mím môi, nhất thời không trả lời.

Trông nết Khương Tri, đổi cách hỏi khác: "Em thích ngành giải trí?"

Tô Đường nghe vậy, lập tức lắc đầu. Ngành giải trí ánh sáng muôn màu, lực hấp dẫn đối với cô còn không bằng một số giải thưởng lớn.

Về mặt Khương Tri lúc này mới chậm dần, anh nghiêm túc nói: "Anh sẽ tận lực ngăn chặn tình huống vừa rồi xảy ra lần nữa."

Tô Đường biết Khương Tri bảo anh chặn tình huống người đại diện lại tìm đến trước mặt cô. Trước đó video năm phút đồng hồ trên mạng làm cô nổi tiếng, tiếp theo người đại diện tìm đến cô chắc chắn sẽ không ít.

Nếu Khương Tri đã bác bỏ ý đồ Tô Đường muốn vào ngành giải trí, cô cũng không phải xoắn xuýt do dự, trong lúc bất tri bất giác, cô đã vô cùng ý lại ý kiến của Khương Tri. Bình thường chỉ cần anh nói, cô đều nghe gì làm nấy.

Trên thực tế, Tô Đường bề ngoài chậm chạp không hạ nổi quyết tâm, là vì cô cảm thấy mình làm không tốt được giống nguyên thân. Nguyên thân vào ngành giải trí hẳn là muốn mình xuất hiện trong ánh sáng đại chúng, dùng để bảo vệ mình, nhưng cho dù cuối cùng cô ấy đã thấy bóng dáng vòng nguyệt quế, tên tuổi vang vọng quốc tế, nhưng cũng thất bại. Thua vì bộ cục người khác tỉ mỉ sắp xếp, cuối cùng thân bại danh liệt.

Ai có thể nghĩ tới, người thân cận nhất bên cạnh nguyên thân, cũng bị Trầm Oánh dùng tiền mua chuộc.

Vừa nhắc tới tên Trầm Oánh, Tô Đường không nhịn được rét run trong lòng. Nhất định có cách, cuộc đời này, cô nhất định có thể tránh khỏi hãm hại của Trầm Oánh.

Một bên khác, Trương Tiệp bị đánh, bưng má trái bị đau của mình, lập tức gọi điện thoại cho Đường Thế Thành: "Bên cạnh con gái ông có một bạn nam, không biết lai lịch ra sao, không chịu để con bé vào ngành giải trí." Trương Tiệp vốn không có ý nói cho Đường Thế Thành biết mình bị một học sinh trung học đánh cho không thể đánh trả, chỉ có thể nói kết quả hôm nay.

Đường Thế Thành ở bên kia nhủ mày, nhất thời cũng không để bạn nam này trong lòng, đáng đáp Tô Đường đẹp như vậy, bên người không có khả năng không có người theo đuổi, có bạn nam theo bên người rất bình thường, nhưng chuyện bạn nam này không đồng ý để Tô Đường vào ngành giải trí, Đường Thế Thành có chút bất mãn.

Người bạn học nam kia có quan hệ thế nào với Tô Đường, không thì làm sao quyết định cuộc đời của cô? Ba của cô còn đây, sao đến phiên người khác!

Đường Thế Thành cười lạnh một tiếng: "Đáng đáp con gái tôi ra sao, ông cũng đã gặp qua, giá trị trên người nó, không cần tôi nói ông cũng biết. Nếu đào tạo nó thật tốt, tương lai tiến quân quốc tế cũng không phải vấn đề gì. Tôi mặc kệ ông dùng phương pháp gì, tóm lại muốn nó vào ngành giải trí, dưới

danh nghĩa ông, ông nghe thấy không?"

Trương Tiệp nghe được câu "Dù dùng phương pháp gì", trong lòng nhin không được lộ bộp, ông ta do dự hỏi: "Biện pháp đặc thù cũng được?"

Đường Thế Thành cười âm trầm: "Tất nhiên. Tóm lại, tự ông xử lý. Tôi chỉ mong thấy kết quả, không xem quá trình."

Trương Tiệp nghe trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút, nhin không được âm thầm tắc lưỡi. Đối với con gái ruột thịt của mình còn có thể ác như vậy, trách không được sự nghiệp của ông ta có thể thành công như thế. Nhưng Trương Tiệp nghĩ đến lịch sử Đường Thế Thành làm giàu, bên trên không nhin được xet qua chút trào phúng, chẳng qua chỉ là trai bao của phụ nữ thôi. Nhưng Đường Thế Thành nói dùng biện pháp đặc thù cũng được, Trương Tiệp liền không nhin được cười hà hà hai tiếng, đánh người vào đáy cổ, lại ném cánh ô liu ra, làm người ta mang ơn chủ động đáp ứng tất cả yêu cầu, ông ta làm vô cùng thuận tay rồi. Lần này, ông ta tin tưởng mình sẽ không thất thủ.

Ông ta cười hà hà, nhin không được mặc sức tưởng tượng cuộc sống tương lai có Tô Đường là cây hái ra tiền, một ngày thu cả đồng tiền.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Editor: Đào Sindy

Từ ngày Trương Tiệp tới tìm Tô Đường, sau đó không bao lâu trên Weibo liên quan tới "Cả nước thi đua diễn thuyết Anh ngữ xuất hiện mỹ nữ kinh thế", "Thiếu nữ Trung Hoa năm ngàn năm khó gặp" các loại chủ đề liên quan cũng tìm không được nữa rồi, ngay cả video Tô Đường diễn thuyết năm phút trên đài cũng toàn bộ bị xóa bỏ. Nhưng trong đó vẫn có không ít dân mạng tải về máy tính lưu giữ video này, có một ít dân mạng không tin lại up đoạn video đó lên Weibo của mình, nhưng không đến một giờ, đã bị thủ tiêu. Lúc này bọn họ mới phát giác được địa vị của đại mỹ nữ có thể không nhỏ, bối cảnh cực sâu, đồng thời không có ý tiến quân vào ngành giải trí, cho nên mới xóa toàn bộ tin tức có liên quan trên mạng.

Sau khi tin tức bị xóa, nhiệt độ chủ đề liên quan tới Tô Đường trên Weibo không bao lâu liền nguội lại. Dù sao ngành giải trí không bao giờ thiếu chủ đề. Một đề tài thay thế một đề tài trên nóc không tốn bao nhiêu thời gian.

Sau đó không còn người đại diện nào đến quấy rối Tô Đường. Thời gian rất nhanh đã đến chủ nhật. Chủ nhật các bạn trong lớp tổ chức hoạt động đi Hương Sơn leo núi, bởi vì nghĩ đến đã là thời gian cuối cấp ba rồi cho nên ngoại trừ ba bạn thật sự có chuyện không thể đến ra, còn lại đều báo danh tham dự.

Mùa thu là mùa thích hợp nhất leo lên Hương Sơn, rừng Hương Sơn phủ tầng tầng lớp lớp, lá đỏ trên núi, đẹp không sao tả xiết. Đi trên đường nhỏ, còn có lá đỏ thỉnh thoảng rơi trong gió thu, trong giây lát, đã rơi đầy một khối. Có lá đỏ rơi trên đầu vai Tô Đường, cô nhẹ nhàng phui, nhin không được nhin cười một tiếng.

Gió thu dịu hui, chỉ có nụ cười của cô mạng theo xuân sắc dào dạt.

Khương Tri vẫn đan chéo tay trên đầu, thanh thân đi sau lưng Tô Đường, giờ phút này thấy được nụ cười chân chất của cô, nhin không được cong môi.

Đường núi dài dằng dặc, Tô Đường đi không bao lâu đã cảm thấy đi không nổi, trên trán cô toát ra mồ hôi tinh mịn, thở dốc. Cô vừa thở một hơi thật dài, cổ găng đuối theo nhóm người, Khương Tri đi mấy bước đến trước người cô, đưa lưng quý xuống trước cô.

"Đi lên."

"Khương Tri..."

"Đi lên, anh công em."

Tô Đường còn đang do dự, Dịch Lộ đã cười thúc cô nhanh lên một chút: "Anh Tri chủ động công cậu đấy! Còn không mau một chút! Tổ cũng mong có người công tớ đấy!" Nói xong, mắt Dịch Lộ lộ ra khát vọng nhin về phía Lăng Lang, nhưng Lăng Lang chỉ lo liếc mắt đưa tình với Tiểu Diễm Diễm, không để ý chút nào tới ánh mắt Dịch Lộ.

Mặc dù báo hôm nay là hoạt động lớp A16, nhưng Lăng Lang vẫn dẫn bạn gái khác lớp của anh ta đến, xem cô ta như người nhà mà cùng đi chơi. Lần này Lăng Lang kết giao bạn gái đã vượt qua một tháng, lộ vẻ rất không tầm thường, trước kia không tới nửa tháng anh ta sẽ chia tay đổi bạn gái kế tiếp rồi. Dịch Lộ có chút bận tâm Tiểu Diễm Diễm đặc biệt, cô thất vọng thu hồi ánh mắt. Tổ chất thân thể của cô và Tô Đường không sai biệt lắm, giờ phút này đã thở hồng hộc, nhưng Tô Đường có người công, còn cô chỉ có thể tiếp tục cắn răng kiên trì.

Lúc này Tô Đường đã nhảy lên lưng Khương Tri, anh đứng dậy, tay có lực cong qua chân cô, nhẹ nhàng nâng cả người cô lên. Tô Đường vô thức dùng cánh tay nhẹ nhàng vòng qua cổ Khương Tri. Mặc dù cô mặc áo trắng, quần áo chỉ có một lớp mỏng, giờ phút này cô dán trên lưng Khương Tri, có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ trên người đối phương truyền đến, cùng với cơ bắp mạnh khỏe của anh. Lúc Tô Đường thay thuốc giúp Khương Tri đã biết

anh có cơ bụng sáu múi, mặc dù khi anh mặc quần áo trong gầy guộc, nhưng còi ra rất có thịt, vân da trên người rõ ràng, mỗi một khối cơ bắp đều không khoa trương, làm mãn nhãn.

Coi như trên lưng Khương Trì cõng một người, đi trên đường nhỏ trên núi Hương Sơn cũng không thờ hồn hèn chút nào, như giẫm trên đất bằng nhẹ nhõm, Lăng Lang giờ ngón cái tay phải ra, nháy mắt ra hiệu nói: "Thế lực của A Trì thật tốt."

Khương Trì nhẹ chep một tiếng, cũng không để ý. Hai tay vừa dùng lực, thấp xuống rồi kéo Tô Đường lên cao chút nữa.

Tô Đường nhìn không được tựa đầu bên vai trái Khương Trì, lưng anh rộng lớn, làm người ta an tâm. Cứ như ở phía sau anh, liền có thể không sợ mưa gió. Lúc này, ánh mắt cô bị lệch, phát hiện sau tai anh có một nốt ruồi nhỏ, nốt ruồi nho nhỏ, rất đáng yêu, cô nhìn không được lấy tay cẩn thận sờ lên, lại tiếp tục sờ.

Động tác dưới chân Khương Trì dừng lại, qua mấy giây, lại tiếp tục đi.

Tô Đường cảm thấy vành tai Khương Trì cũng rất lớn, nghe nói người có vành tai lớn là phúc khí tốt. Vành tai Khương Trì lớn như vậy, cho nên phúc khí ắt hẳn rất tốt. Tay cô từ nốt ruồi sau tai anh, nghịch ngợm chuyển đến vành tai anh, sờ lên, xúc cảm quả nhiên rất tốt như mong muốn.

Thân thể Khương Trì lắc một cái, nhất thời kém chút rớt mất Tô Đường, Tô Đường nhìn không được hỏi: "Sao vậy?"

Khương Trì giả bộ như không có việc gì nói: "Đừng nghịch." Tô Đường có chút uất ức ở một tiếng.

"Về rồi cho em sờ." Khương Trì lại nói thêm một câu.

Chẳng biết tại sao, Tô Đường nghe nói như thế có chút đỏ mặt.

Lúc này Lăng Lang còn không sợ chết lại gần, lớn tiếng hỏi: "Sờ gì thế? Anh cũng muốn sờ?"

Khương Trì đuổi chân phải ra muốn đá Lăng Lang, xì khê nói: "Tự mày đi."

Lăng Lang uốn éo thân, động tác khoa trương tránh thoát chân phải Khương Trì bay tới, còn cười híp mắt tiến tới nói: "Anh em tốt, cùng đi cả đời."

Một đám người cười toe toét, vừa nói chuyện phiếm vừa đi đường, chậm rãi leo tới đỉnh núi.

Bởi vì khi xuất phát đã là một giờ chiều rồi, cho nên một đoàn người đến đỉnh núi đã là lúc mặt trời chiều ngã về tây, bọn họ đứng ở đỉnh núi, nhìn phong cảnh phía xa không sót gì. Một vòng mặt trời đỏ treo không trung, bầu trời bị ánh chiều tà khi mặt trời lặn phủ lên giống như lửa thiêu, bóng trời chiều chiếu trong mắt.

Lúc này, Tô Đường đã xuống khỏi lưng Khương Trì, đứng bên cạnh anh rồi. Hai người đứng rất gần, Tô Đường nhìn mỹ cảnh mặt trời chiều ngã về tây, nhìn không được cảm khái: "Thật đẹp." Khương Trì nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tô Đường.

Lúc này, ánh chiều tà chiếu vào người cô, khuôn mặt đã xinh đẹp lại được dát lên một tầng ánh vàng. Trong mắt cô, lúc này phẳng phất như có hào quang màu vàng đang không ngừng nhảy nhót, một vầng sáng mỏng lung trên mặt, giống như ánh sáng nhu hòa, làm cả người cô có ba phần tiên khí.

Cô hơi nhếch miệng, mặt mày có chút cong lên, đã là phong cảnh đẹp nhất thế gian này.

Đột nhiên Tô Đường nhìn Khương Trì. Ánh mắt hai người im lặng va chạm trong nháy mắt.

"Rẹt rẹt." Bên người đột nhiên vang lên tiếng của máy chụp ảnh.

Tô Đường giật mình, vô thức nhìn bên cạnh.

Chỉ thấy một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đứng bên cạnh, tóc anh ta hơi dài, đâm ở sau ót, nhìn qua giống như là một nghệ thuật gia, nhìn ảnh anh ta đã chụp, trong miệng không ngừng dùng tiếng Trung sứt sọc nói: "Quá đẹp, quá đẹp! Đây thật là kiệt tác của Thượng Đế!"

Khương Trì nhíu mày, ý thức được cái gì, muốn lấy máy ảnh trong tay người nước ngoài, động tác người nước ngoài nhanh chóng giấu máy ra sau lưng mình. Anh ta dùng một tay móc ra danh thiếp của mình, đưa cho Khương Trì: "Chào hai người, tôi là thợ chụp ảnh, Tôi tên Jose. Tôi từng được giải chụp ảnh quốc tế, hai người có thể tìm tên tôi trên baidu."

Khương Trì tiện tay ném danh thiếp của Jose xuống đất, anh mặc kệ người nước ngoài này là ai, nhận được giải thưởng gì, anh chỉ biết anh vô cùng ghét người khác chụp ảnh mình, càng thêm ghét người khác chụp ảnh Tô Đường.

"Tôi muốn cầm tấm hình này đi tham gia tranh tài chụp ảnh, bởi vì tấm hình này thật sự quá đẹp."

Khương Trì lạnh lùng cong miệng, khẩu khí không tốt: "Lấy ra, nếu không tôi kiện anh tội xâm phạm bản quyền."

Người nước ngoài nghe xong, lúc này mới nhếch miệng, tâm không cam tình không nguyện giao máy ảnh trong tay cho Khương Trì.

Khương Trì nhìn ảnh chụp trong máy ảnh, cũng không khỏi sửng sốt. Vốn muốn xóa, nhưng làm sao cũng không động được.

Trong tấm ảnh, anh và Tô Đường dịu dàng đối mặt, ánh mặt trời vàng chói chiếu trên mặt bọn họ, lộ ra vô hạn mỹ hảo, trong mắt của họ cứ như thể gian chỉ có nhau, không nhìn thấy người khác. Trái tim Khương Trì như bị cái gì đánh trúng, vô cùng mềm mại. Cảm giác khác thường hôm lần cô đi đưa xe, lại lần nữa nổi lên trong lòng.

Tô Đường bên cạnh Khương Trì nhìn thấy tấm ảnh này. Không thể không nói, kỹ thuật chụp ảnh của Jose vô cùng tốt, anh ta đã chụp đúng thời khắc đẹp nhất. Mặt trời chiều ngã về tây, năm tháng trôi qua, trong khoảnh khắc họ mặt đối mặt, cứ như là vĩnh hằng. Tô Đường đột nhiên nghĩ rất nhiều người đã dùng qua một câu: "Muốn cùng người đi đến tận cùng thế giới." Tình cảnh này, câu nói này vô cùng chuẩn xác.

Jose đắc ý khoe khoang nói: "Thế nào, ảnh chụp rất đẹp phải không? Nếu như dùng tấm hình này dự thi, nhất định có thể đoạt giải." Khương Trì nhìn tấm ảnh: "Tấm ảnh này, tôi mua."

"Hử? Không thể như thế, ảnh chụp đẹp như vậy, hẳn nên để người toàn thế giới đều có thể xem! Đến bây giờ tôi chưa từng gặp cô gái nào đẹp như cô ấy, cô ấy như thiên thần giáng trần vậy." Jose nhìn không được mở miệng tán dương.

Khương Trì không có kiên nhẫn tiếp tục khua môi múa mép đầu khẩu với Jose. Rồi, anh không kiên nhẫn nhẹ chẹp một tiếng: "Bao nhiêu, anh mau ra giá."

Jose thấy Khương Trì thật không có ý nghĩ muốn để tấm ảnh này cho cả thế giới trông thấy, chỉ có thể thở dài: "Cậu không nghĩ thêm chút ư?"

"Không." Khương Trì lời ít ý nhiều, giọng điệu không được chen ngang. Mấy người cùng đi tiệm rửa ảnh gần đó, in ảnh chụp, sau đó xóa ảnh gốc trong máy.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gởi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Đào Sindy

Khương Trì vừa nói xong câu "Mày muốn chết à", đám lưu manh ồn ào cười to, tiếng cười thô rất khó nghe. Một tên lưu manh trong đám gật gù đắc ý dùng tay chỉ Khương Trì, dùng một loại giọng điệu khinh miệt cực độ: "Mày đi nhanh đi, nơi này không liên quan gì đến mày. Đừng ở đây làm chướng mắt."

Khương Trì nghe được câu này, ánh mắt phát lạnh, đám người này nghe ra giống như có chuẩn bị mới đến, mà mục tiêu của bọn họ, rõ ràng là Tô Đường.

Tên lưu manh thấy Khương Trì đứng đấy, chậm chạp không có phản ứng, cười đùa tí tưng nói: "Còn không đi? Không đi thì đợi lát nữa mày muốn đi cũng không được rồi."

Mắt Khương Trì nhú lại, không nói một lời, trực tiếp tiến lên vững vàng bắt được ngón tay của tên lưu manh đang chỉ trỏ kia, trong chớp mắt, vang lên tiết xoạt xoạt thanh thủy, ngón tay của tên lưu manh kia đã gãy, với Khương Trì mà nói, bẻ gãy ngón tay này, không cần tốn nhiều sức.

Trong miệng tên lưu manh phát ra tiếng kêu đau đớn: "Con mẹ nó mày!"

"Vẫn chưa có người nào đủ can đảm chỉ vào người tao nói chuyện." Trong giọng nói của Khương Trì mang theo chút cao cao tại thượng lạnh như băng.

Còn dư lại bốn tên lưu manh nghe được câu này biến sắc, nhìn nhau xem xét, trong mắt lộ ra hung ác: "Cùng tiến lên!"

Nói xong, hai người trong đó còn móc ra côn sắt, một bộ khí thế hung tợn. Nhìn thấy kích thước của côn sắt trên tay hai người thanh niên kia, sắc mặt Tô Đường không khỏi trắng nhợt, cô vô thức gọi: "Khương Trì."

Khương Trì nhìn chăm chăm năm tên lưu manh trước mặt, môi mỏng nhếch lên, anh chỉ kịp nói với Tô Đường: "Em tránh một bên." Năm tên lưu manh chuẩn bị tiến công tới.

Khương Trì nhẹ chế giễu một tiếng, chỉ là năm tên lưu manh, anh còn không thèm để vào mắt. Quất ngã mấy người này chỉ khoảng năm phút, đối phó bọn họ với anh mà nói, dễ như trở bàn tay. Năm tên lưu manh đau đớn té trên mặt đất, trong con mắt của bọn họ lộ ra phần hận và sợ hãi. Bọn họ biết mình lần này đã trúng tầm mắt!

Lúc này, trong miệng Tô Đường truyền đến tiếng la to: "Khương Trì!"

Khương Trì quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người trong đám người đang bắt Tô Đường.

Thì ra lần này đối phương tới không chỉ năm người, còn có người thứ sáu, người thứ sáu luôn núp trong bóng tối, lúc này thấy tình hình không tốt mới nhảy ra ngoài, nóng vội mà nghĩ phải hoàn thành nhiệm vụ. Lúc này cánh tay gà ta vững vàng chụp lấy cổ Tô Đường, muốn kéo cô vào rừng, Khương Tri xem xét, cả trái tim đều muốn nhảy ra khỏi ngực của mình, anh vừa giận vừa vội, trong lòng như có một ngọn lửa giận đang thiêu đốt, thân thể của anh phản ứng còn nhanh hơn ý thức, anh nhanh chóng phóng tới sau lưng người thứ sáu, hung hăng đuổi ra đánh một quyền, vèn vèn một quyền đã quật ngã đối phương rồi, nhưng lúc này, người vừa rồi ngã xuống đất đứng lên, trong tay người kia cầm côn sắt, mắt lộ ra hung ác, hung hăng đập lên lưng Khương Tri.

"Khương Tri!!!" Trong lòng Tô Đường kinh hoàng la lên rất to.

Khương Tri bị côn sắt hung hăng đánh trên lưng, không tự chủ kêu đau một tiếng. Mà người kia như cực hận Khương Tri, lại theo sát phía sau đánh tiếp. Khương Tri miễn cưỡng thân thể, né được cú này. Cũng may lúc này, vị Lăng Lang nhìn thấy hai người Tô Đường và Khương Tri thật lâu không quay lại nhóm, liền dẫn theo bạn gái đi tìm người, xa xa thấy cảnh này, anh ta mắng to một tiếng, nhanh chóng gia nhập.

Bạn gái Lăng Lang là Tiểu Diễm Diễm khuôn mặt khí khái hào hùng, không nghĩ tới đến tư thế đánh nhau cũng có chút lưu loát oai hùng, động tác không thua Lăng Lang chút nào, bọn họ vừa gia nhập, thắng thua đã định. Không bao lâu sau, một đám lưu manh nằm trên mặt đất kêu rên, thỉnh thoảng còn cầu xin tha thứ trong miệng, cầu Lăng Lang ra tay nhẹ một chút.

Trong miệng Lăng Lang hùng hùng hổ hổ: "Ông đây thấy chúng mày thật là chán sống! Anh Tri mà chúng mày cũng dám gây?"

Đám lưu manh suy yếu nói trong miệng: "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, chúng tôi thật sự không biết anh Tri!"

Nếu như bọn họ biết hôm nay gặp được sát thần, nhất là gặp phải người tên là anh Tri, càng là sát thần trong sát thần, đặc biệt hung ác, bọn họ nhất định không chịu nhận ba trăm đồng kia. Số tiền kia, còn chưa đủ tiền chữa trị cho bọn họ đây này! Trong đó người anh em đến cuối đã bị người là anh Tri đánh đến mức hoàn toàn nhìn không ra hình người rồi, cũng không biết có thể chịu nổi hay không.

Một tiểu lưu manh trong lòng hồi hận không thôi.

Tô Đường ở một bên đỏ vành mắt, cô kìm nén mới không rơi nước mắt, cô cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Khương Tri, anh ổn không."

Khương Tri không để ý cong môi, dùng giọng điệu nhẹ nhõm: "Không sao." Nhưng Tô Đường biết Khương Tri nói không sao chỉ là anh không muốn cô lo lắng thôi, cô không tin lý do của anh chút nào. Côn sắt lớn như vậy, sức lực lớn như vậy, đánh trên lưng làm sao lại không sao chứ?

Khương Tri thật dễ chút thương tích ấy ở trong lòng, trước kia anh bị thương còn nghiêm trọng hơn thế nhiều. Anh thấy, nước mắt của cô càng làm anh khó chịu hơn bị thương, anh tự tay vuốt đầu Tô Đường: "Đừng khóc, em không sao thì tốt."

Khương Tri lấy điện thoại ra gọi điện thoại, gọi điện thoại xong không bao lâu cảnh sát đã tới rồi.

Khương Tri tùy ý địa chỉ sáu người nằm trên đất, híp híp mắt: "Hỏi rõ ràng ai bảo họ tới."

"Vâng thưa đại thiếu gia."

Tô Đường và Khương Tri rời đi cùng nhau, khoé mắt cô đột nhiên liếc thấy bóng dáng một người.

Vùng này, người đi qua quả thật rất ít, cho nên đám người này ở chỗ này bao vây hai người Tô Đường và Khương Tri nhiều thời gian như vậy cũng không bị người khác phát hiện. Tô Đường vô thức cảm thấy, người kia đặc biệt chờ ở chỗ này. Còn nguyên nhân, trong lòng cô nhất thời cũng không ra được phán đoán. d.đ.l.q.đ

Cô lại một lần nữa nhìn sang bên đó, bóng người đã không thấy. Nhưng dựa theo bóng lưng khi nãy mà phán đoán, người này rất giống người đại diện Trương Tiếp trước đó không lâu đến tìm cô. Bởi vì kiểu tóc của Trương Tiếp rất dễ nhận ra, lẫn lộn trong ngành giải trí, không có đặc sắc cá nhân là không thể được, xem như người đại diện, cũng nhất định phải có đặc sắc cá nhân tươi sáng, nhưng đây là một phần đặc biệt, để Tô Đường nhận ra thân phận Trương Tiếp.

Sau khi ý thức người này là Trương Tiếp rồi, cả người Tô Đường đều như rớt vào hầm băng.

Đáy lòng của cô nhin không được phát lạnh từng trận. Tình huống vừa rồi, thật sự rất giống chuyện xảy ra kiếp trước, nếu như Khương Tri không ở cùng cô, nếu như Khương Tri tay trái gà không chặt, như vậy đối đãi cô, sẽ là kết cục như thế nào? Mà Trương Tiếp, đóng nhân vật gì trong vở kịch này?

Trong chớp nhoáng này, đột nhiên Tô Đường hiểu tất cả.

Từ mới vừa bắt đầu, chỉ là một kết cục.

Nếu như nói nguyên nhân bắt đầu tiến ngành giải trí, đã rơi vào cái bẫy của đối phương, như vậy đến cùng nên làm thế nào, mới có thể chiến thắng cuối cùng? Lấy tâm tính vô tâm, thấy thế nào, khả năng lật bàn đều cực kỳ bé nhỏ.

Cho nên kết cục của nguyên thân, đã sớm định sẵn ngay từ đầu.

Cả người Tô Đường cũng nhin không được phát lạnh, Khương Tri lập tức nhận ra cô khác thường, anh quay sang hỏi cô: "Rất lạnh à?"

Đã là mùa thu rồi, gió đêm cũng có chút lạnh.

Tô Đường lắc đầu, cô suy nghĩ, vẫn nhìn không được nói ra phát hiện của mình với Khương Tri.

Trên thực tế, lúc ấy Khương Tri cũng phát hiện bóng người này, chỉ là khi đó quá mức hỗn loạn, để người kia thừa dịp chạy mất.

"Anh biết, việc này giao cho anh đi."

Ở cục cảnh sát, không tới mấy phút, sáu tên lưu manh đều nói tất cả mọi chuyện ra. Trước đó bọn họ nhận được một khoản tiền, ba trăm tệ, chỉ đủ mua mấy bao thuốc, nhưng bọn họ thấy yêu cầu của đối phương không cao, bọn họ chỉ bị ỏi với một thiếu nữ xinh đẹp, sau đó chụp vài tấm ảnh, về phần sau đó, nghe nói sẽ có người tới ngăn cản bọn họ. Bọn họ nhất trí cảm thấy việc này rất dễ dàng, liền vui vẻ đáp ứng, ai có thể nghĩ tới lần này vậy mà bọn họ lại đá phải tấm sắt cứng rắn nhất từ trước tới nay, chọc phải nhân vật lớn không nên dây vào!

"Ai là người liên lạc với chúng mày?" Khương Tri ở một bên nét mặt âm trầm hỏi.

Đám côn đồ lắc đầu liên tục, một người trong đó vội vàng nói: "Chúng tôi cũng không biết đối phương là ai, bởi vì chúng tôi và anh ta chỉ liên lạc qua điện thoại."

"Số điện thoại bao nhiêu?"

Đám lưu manh lập tức mồm năm miệng mười đọc ra dãy số, cảnh sát trực ban căn cứ vào số này gọi đến, nhưng nhắc nhở lại là số trống. Nhìn ra được, đối phương rất cẩn thận, rõ ràng không giống lần đầu tiên làm chuyện như vậy rồi.

"Tìm người đại diện Trương Tiệp của công ty giải trí Hoa Kiệt đến đây, tôi có việc hỏi ông ta." Khương Tri trầm tư một chút, mới lên tiếng.

"Vâng thưa đại thiếu gia."

Nhìn thấy thái độ cảnh sát trực ban đối với Khương Tri, đám lưu manh cũng biết chuyện lần này lớn rồi. Có lẽ lần này bọn họ phải vào tù, mãi không ra được. Nghĩ đến khả năng này, đám lưu manh cũng nhìn không được kêu cha gọi mẹ, kêu khóc xin khoan dung, nhưng không có ai để ý bọn họ. Một người trong đó còn muốn ôm lấy đùi của Khương Tri, một cảnh sát nhìn thấy quát to một tiếng, tên lưu manh các ké này liền lập tức an phận.

Thời gian tìm Trương Tiệp đến không ngắn, nhưng thời gian lúc này đã rất muộn, cho nên Tô Đường và Khương Tri liền rời đi trước, ngày mai lại tới hỏi thăm vấn đề Trương Tiệp có liên quan.

Lúc hai người bọn họ về đến nhà đã là ba giờ sáng, sau khi đi ra cục cảnh sát, bọn họ lại đi bệnh viện một chuyến, kiểm tra vết thương của Khương Tri, sau khi vết thương không có gì trở ngại, cuối cùng Tô Đường mới thở ra.

Khương Tri nhìn thấy động tác nhỏ đáng yêu của Tô Đường, buồn cười hỏi: "Lo lắng cho anh thế à?"

Tô Đường gật đầu.

Khương Tri cong mắt: "Hiện tại yên tâm chưa?"

Tô Đường nấp máy môi, nhẹ giọng lên tiếng. Cô phát hiện, mình càng ngày càng ý lại Khương Tri rồi, chỉ cần có anh ở đây, như thể sẽ không có bất kỳ khó khăn, bởi vì tất cả phiền phức, anh sẽ vì cô mà dọn dẹp.

Chuyện đêm nay, chạm vào cảnh báo trong lòng Tô Đường. Đời này và kiếp trước đã xảy ra biến hóa, có một số chuyện trước thời hạn, như vậy thay đổi gì không? Cô tránh thoát lần này, còn có thể tránh thoát lần tiếp theo không?

Cô cảm thấy mình cần phải nói với Khương Tri một chút chuyện liên quan tới Trầm Oánh. Lần này Trương Tiệp, nói không chừng chính là người Trầm Oánh phái tới. Nhưng nếu như cô đề cập với anh về Trầm Oánh, như vậy ắt phải nhắc đến quá khứ đời trước, đến lúc đó chuyện cô là con gái Tô Tổ sẽ không còn cách nào chối gạt.

Từ khi có giấc mơ kia, ấn tượng của Tô Đường với Tô Tổ mẹ nguyên thân đã có thay đổi cực lớn, đã từng, coi như Tô Tổ là tình nhân của Đường Thế Thành. Nhưng trong giấc mơ, cô đã thay đổi cái nhìn. Bởi vì nhìn qua Tô Tổ không giống như là người thứ ba, bà xinh đẹp, kiêu ngạo, kiêu ngạo đến một thân ngông nghênh, bất kỳ người nào, bất cứ chuyện gì cũng không thể để bà cúi đầu. Mà từ từng li từng tí bên trong, có thể phát hiện bà không yêu thương gì Đường Thế Thành, thậm chí có thể nói coi như đối đãi người xa lạ cũng còn tốt hơn bà đối với Đường Thế Thành.

Nhưng đây cũng chỉ là ý nghĩ của Tô Đường thôi. Năm đó quan hệ giữa Tô Tổ, Đường Thế Thành và Khương Ung, cô không rõ. Tô Tổ có liên quan đến cái chết của mẹ Khương Tri hay không, cô cũng không được biết.

Tô Đường càng nghĩ, vẫn quyết định hẳn nên nói chuyện của Trầm Oánh cho Khương Tri biết. Anh sẽ có phản ứng gì, sẽ đưa ra quyết định gì, không phải cô có thể quyết định, nhưng cô không thể giấu diếm anh nữa. Anh đối tốt với mình như vậy, cô lại gạt anh chuyện rất quan trọng, nó với anh mà nói, thật sự là quá không công bằng.

Nghĩ như vậy, Tô Đường kiên định gõ cửa phòng Khương Tri.

Lúc này Khương Tri còn chưa ngủ, lúc cửa mở, anh đang loay hoay điện thoại trong tay. Nhìn thấy Tô Đường, anh tiện tay quăng điện thoại di động ra,

sau đó nhìn Tô Đường.

"Khương Tri, em có chuyện muốn nói với anh."

"Hửm?"

Tô Đường trầm mặc ba giây, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: "Trương Tiệp, có thể là người của Trần Oánh."

Khương Tri nghe vậy, nhất thời không trả lời.

Tô Đường cũng không biết anh đang chờ cô nói tiếp, hay vì không biết Trần Oánh là ai cho nên mới không nói gì. Cô nói liền một mạch: "Trần Oánh là vợ chính thức của ba em, mà mẹ em là Tô Tổ."

Một câu nói kia, cuối cùng Tô Đường một hơi toàn bộ nói xong. Cho đến khi nói xong một chữ cuối cùng, toàn bộ quá trình cô luôn cúi thấp đầu, không dám ngẩng đầu nhìn biểu lộ của Khương Tri.

Thời khắc này trôi qua vô cùng chậm chạp. Mỗi một phút, mỗi một giây, đối với Tô Đường mà nói đều rất dài vò.

Cô đang chờ đợi Khương Tri phán quyết mình.

Anh sẽ tiếp tục đối tốt với cô, hay sẽ lạnh nhạt với cô đây?

Tô Đường chậm chạp không đợi đến khi Khương Tri đáp lại, trái tim không khỏi từng chút từng chút chìm xuống dưới.

Cứ như chìm vào trong vực sâu của đáy biển đen tối không thấy đáy.

Anh có ghét cô hay không?

Tô Đường cắn chặt môi, mới miễn cưỡng kềm chế nước mắt của mình. Nhưng hốc mắt của cô chưa xót chớp mắt tiếp theo sẽ lăn xuống. Lúc cô sắp quay người hốt hoảng mà chạy đi, giọng Khương Tri mới không nhanh không chậm vang lên: "Anh biết."

Anh biết!

Tô Đường bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mông lung mà nhìn Khương Tri, khó khăn hỏi: "Anh biết cái gì?"

Khương Tri dùng ngón tay phui nhẹ nước mắt chực trào trong mắt Tô Đường, giọng nói êm dịu: "Anh biết quan hệ của em và Tô Tổ."

"Làm sao anh biết?"

"Anh đi xem camera giám sát Hoàng Đình KTV."

Thì ra là như thế. Quả nhiên là phong cách của Khương Tri.

Tô Đường cắn môi, vẻ mặt tái nhợt hỏi: "Anh có ghét em không?"

Khương Tri nhú mày, buồn cười hỏi: "Vì sao lại nghĩ như vậy?"

Tô Đường khó khăn nói: "Bởi vì em là con gái của Tô Tổ."

Khương Tri cong môi cười khẽ một tiếng: "Với anh mà nói, em là bánh bao của anh."

Giọng điệu của anh hòa hoãn, mang theo lưu luyến của riêng anh, trong chớp nhoáng này, Tô Đường cho là mình từ đó nghe được dịu dàng gọi cảm.

"Bánh bao." Tròng mắt Khương Tri nhìn Tô Đường, đột nhiên trịnh trọng nói.

"Vâng."

"Trên thế giới này, ngay cả Lăng Lang cũng có thể phản bội anh, duy chỉ có em là không thể."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gởi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Edit: Đào Sindy

Lúc nghe được Khương Trì nói câu này, hô hấp của Tô Đường trong nháy mắt như đình chỉ.

Anh nhìn cô, như đang chờ đợi cô đáp lại.

Tô Đường mím môi, cũng trịnh trọng nói: "Đời này em sẽ không phản bội anh." Khương Trì nghe vậy, nụ cười trên mặt sâu hơn. Anh nhú mày, lại trở về giọng điệu hồ hững: "Đời này?"

Tô Đường sửng sốt, vô thức ừ một tiếng. Bên tai đột nhiên vang lên tiếng cười trầm thấp nặng nề của Khương Trì, anh tới gần Tô Đường, nói bên tai cô: "Anh nhớ kỹ rồi."

Giọng của anh trầm thấp êm tai, mang theo ý cười rõ ràng. Giờ khắc này, như có chuyện gì, đã bắt đầu chậm rãi thoát khỏi khống chế.

Cho đến khi về lại phòng của mình, trái tim Tô Đường nhảy lên kịch liệt vẫn chưa khôi phục. Cô luôn biết Khương Trì thích nói như đúng mà lại sai, dễ dàng làm người ta hiểu lầm. Nhưng những lời này có quan hệ với tính cách bất cần đời của anh. Lăng Lang cũng thích nói những thứ này.

Nhưng câu nói vừa rồi "Trên thế giới này, ngay cả Lăng Lang cũng có thể phản bội anh, duy chỉ có em là không thể", làm Tô Đường cảm thấy, trong nháy mắt đó, anh hết sức nghiêm túc. Nghiêm túc đến, làm cô hoảng hốt cho là anh đang nói sau này với cô.

Khi Tô Đường tắm rửa xong nằm dài trên giường, trời đã sắp sáng rồi. Ngủ qua loa một hồi, chuông báo 6 giờ buổi sáng đúng giờ vang lên. Hai người Tô Đường và Khương Trì cùng nhau ăn điểm tâm xong, liền đến trường học. Mới tới trường học, Khương Trì ở ngay tại chỗ rẽ hành lang gọi một cú điện thoại. Cúp điện thoại xong, nét mặt anh có chút không vui. Lăng Lang khi này luôn tránh trong WC hút thuốc, hút xong đi ra nhìn thấy bộ dáng này của Khương Trì, anh ta nhìn không được chạm vai cười hề hề: "Sao thế? Mới sáng sớm mặt đã thối như vậy."

Khương Trì tiện tay móc ra một cái bật lửa, vừa cầm trong tay thường thức, vừa lạnh nhạt nói: "Trung Tiệp bây giờ xuất ngoại, không biết ngày về."

"Con mẹ nó!" Lăng Lang hô lớn một tiếng, đưa tới không ít ánh mắt của người đi đường, anh ta vội vàng khống chế âm lượng của mình một chút: "Chuyện ngày hôm qua tám phần mười là ông ta giờ trò quỷ!"

"Ừm."

"Thật ra Tô Tô vào ngành giải trí cũng không tệ, khuôn mặt em ấy đẹp như vậy, nhất định sẽ rất nổi tiếng." Lăng Lang sờ lên cằm, biểu lộ như tên trộm.

Khương Trì vô thức dùng sức nắm cái bật lửa trong tay, biểu lộ anh lạnh nhạt nói: "Ngành giải trí không thích hợp với em ấy."

Lăng Lang dùng một chút, anh ta nhìn anh em tốt của mình, đột nhiên ánh mắt phức tạp nói với Khương Trì: "A Trì, mày có phát hiện mày đã thay đổi không?"

"Hả?" Khương Trì nhú mày.

"Mày không cảm thấy mày quan tâm Tô Tô quá mức sao? Từ trước đến giờ mày chưa từng đối diện với người khác như thế." Trước đó trong lòng Lăng Lang cảm thấy có chút không đúng, thái độ Khương Trì đối với Tô Đường, hình như có chút quá mức. Cảm giác này đêm qua càng tăng thêm. Ngay cả anh ta, tối hôm qua lần đầu tiên nhìn thấy trên người Khương Trì có nhiều hung ác như thế, nếu không phải anh ta ngăn đón, nhìn tư thế của Khương Trì, thật sự làm người ta có cảm giác anh sẽ đánh chết một tên lưu manh trong số đó. Chẳng lẽ cũng bởi vì tên lưu manh kia trước đó bắt Tô Đường, cho nên Khương Trì ra tay mới thật hung ác?

"Bánh bao và người khác không giống nhau." Giọng điệu Khương Trì nhàn nhạt, trong động tác anh thường thức cái bật lửa không hiểu để lộ ra chút bức bối.

"Không giống chỗ nào? Nếu như hôm qua xảy ra chuyện là Kiều Sênh, mày có tức giận như vậy?"

"Mày nhất định phải so sánh em ấy với người khác à?"

"A Trì, có phải mày thích em ấy không?" Lăng Lang thốt ra câu nói này.

Bầu không khí nhất thời có chút ngưng trệ.

Khương Trì quăng cái bật lửa lên, sau đó chụp lấy, lại quăng lên, rồi lại chụp lấy. Động tác này anh lặp lại nhiều lần, sau đó mới tiện tay vứt cái bật lửa vào trong cặp của mình. Anh cũng không trả lời vấn đề này của Lăng Lang. Có phải thích hay không, Khương Trì cũng không biết. Anh chỉ biết mỗi lần hai mắt Tô Đường đắm lệ mông lung mà nhìn anh, đều khiến anh không cách nào kháng cự, cũng không muốn kháng cự.

Bánh bao quá mềm mại, cũng quá yếu đuối. Mỗi lần nhìn thấy nước mắt của cô, trong lòng anh sẽ dâng lên một loại xúc động muốn bảo vệ cô.

Anh muốn bảo vệ cô, che chở cô khỏe mạnh. Chỉ thế thôi.

Thời gian cấp ba trôi qua thật nhanh, lập tức đến tháng thi đầu tiên. Hai ngày thi vừa kết thúc, chính là khẩn trương chấm bài, xếp hạng, sau đó giải bài thi. Ngày có kết quả xếp hạng, hình như tất cả mọi người yên lặng trong bóng tối chú ý thứ tự lần này của Tô Đường. Bởi vì hiểu biết của học sinh Tam

Trung và Tô Đường quá ít, bọn họ chỉ biết cô và Hứa Ngưng Đông đều là học sinh chuyển trường, trừ cái đó ra, cô từng có thành tích như thế nào, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

Cô còn lâu mới có được danh tiếng như là Hứa Ngưng Đông. Trước khi Hứa Ngưng Đông chuyển đến Tam Trung đã nổi tiếng là tài nữ rồi, lấy qua không ít giải thưởng, thực lực của cô ta trong lòng mọi người đều có ngọn nguồn, nhưng thực lực của Tô Đường, học sinh không phải lớp A16 thì không biết gì.

Từ khi Tô Đường chuyển tới lớp A16, trên mặt chủ nhiệm lớp Trầm Căn nhiều nụ cười hơn, lần này thành tích thi vừa ra, lúc ông ở lớp học công bố thành tích cũng là vẻ mặt tươi cười.

Lần này Tô Đường đạt hạng hai. Hạng nhất là Giang Lâm, hạng ba là Hứa Ngưng Đông, hạng tư là Bạc Hoan. Lần này mặc dù Tô Đường kém Giang Lâm hai điểm, nhưng vẫn lấn át Hứa Ngưng Đông. Mà hạng hai vừa công bố, đủ loại chất vấn Tô Đường trước đó như lập tức liền biến mất. Học sinh Tam Trung đều dựa vào thực lực nói chuyện, mà thành tích mạnh mẽ của Tô Đường đã chứng minh thực lực chân chính của cô.

Lúc này Dịch Lộ đã vô cùng sùng bái Tô Đường rồi, Tô Đường thi hai lần, một lần thi đạt hạng nhất, một lần đạt hạng hai, trình độ trâu bò đủ để làm cô tức giận. Lúc tan học, hai tay Dịch Lộ chống lấy cằm, nhìn khuôn mặt thời thượng của Tô Đường, giọng điệu vô cùng thốn thớt nói: "Tô Đường, trước kia tớ cảm thấy Hứa Ngưng Đông là nữ thần rất giỏi rồi, nhưng hiện tại tớ cảm thấy cậu càng trâu bò hơn cậu ta nhiều."

Lúc này Tô Đường còn đang sắp xếp bài thi, nghe thấy tên Hứa Ngưng Đông, động tác của cô thoáng dừng lại, sau đó tiếp tục sắp xếp các bài giống nhau.

Dịch Lộ biết Tô Đường rất khiêm tốn, không trả lời câu hỏi này của cô cũng không sao, rồi cười híp mắt nói: "Hứa Ngưng Đông, tiếng tăm vang dội rất khó hạ gục."

Tô Đường cũng không đáp lại câu nói này. Hứa Ngưng Đông ưu tú, rõ như ban ngày, Tô Đường cũng biết không nên xem nhẹ đối thủ này.

Nghỉ giữa giờ, cả người Khương Tri đều nằm sấp trên bàn ngủ. Bài thi bị anh để ép dưới cánh tay, bởi vì ghé vào bài thi, cho nên bài thi có nếp nhăn, nhìn qua đăm đăm, bởi vậy có thể thấy được chủ bài thi không thêm đề ý.

Tô Đường đi đến bên người Khương Tri, Khương Tri lười biếng ngược mắt nhìn thoáng qua, thấy là cô, an tâm ngủ. Tô Đường phí sức nghĩ muốn rút bài thi dưới tay anh ra.

"Khương Tri, anh nâng lên một chút."

Khương Tri không chút hoang mang từ từ nhắm hai mắt, thoáng giờ cánh tay kên, Tô Đường thuận tay rút tất cả bài thi của anh ra. Lần này Khương Tri thi Ngữ văn được 46, Anh ngữ được 39. Gạch chéo đỏ tươi bên trên rất chói mắt.

Thành tích kém như thế, học trường quân đội, hẳn không có vấn đề chứ.

Tô Đường không xác định mà nghĩ.

Khoá thể dục buổi chiều có cuộc thi đấu bóng rổ hữu nghị giữa Tam Trung và Bắc Nham sát vách. Tô Đường không nghĩ tới, Khương Tri lại là thành viên đội bóng rổ của trường.

Lăng Lang nhìn thấy Tô Đường tỏ vẻ kinh ngạc, cười khà khà: "Giang Lâm mời A Tri nhiều lần, A Tri mới miễn cưỡng đồng ý thi đấy."

Tô Đường không quá cảm thấy hứng thú với phong trào thể dục thể thao, bởi vì ở đây có Khương Tri, cho nên cô mới xem trong chốc lát. Ngoại trừ Khương Tri, Giang Lâm đã có ở hội trường. Nhìn ra được, Khương Tri chơi bóng rất giỏi, bởi vì trong thời gian rất ngắn, anh đã lấy được bốn điểm rồi, kéo ra chênh lệch với đội Bắc Nham. Bên người bỗng nhiên vang lên vô số tiếng kêu sợ hãi của nữ sinh, giọng vang đến có thể nổ tung màng nhĩ.

Tô Đường móc tai nghe ra, cắm vào điện thoại di động, bắt đầu luyện nghe tiếng Anh.

Lúc nghỉ ngơi giữa trận, Lăng Lang đưa cho Tô Đường một chai nước khoáng, vẻ mặt xoắn xuýt nói: "Em cầm đưa cho A Tri đi."

Tô Đường không nghĩ nhiều, cầm nước khoáng đi về phía Khương Tri.

Lăng Lang đột nhiên ở phía sau gọi một tiếng: "Tô Tô."

Tô Đường quay người, chỉ thấy Lăng Lang ở sau lưng cô mặt mũi nghiêm túc nói: "Mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, em phải nhớ rằng luôn có anh ở đây!"

Câu nói này của Lăng Lang không đầu không đuôi, Tô Đường nhất thời có chút không hiểu, vô thức gật đầu.

Nhìn bóng lưng Tô Đường, Lăng Lang ở sau lưng nhìn không được than thở, Tô Tô mềm như thế, nếu tương lai Khương Tri đối xử cô ấy như với Kiều Sênh... Hình ảnh như vậy khiến người ta không đành lòng nghĩ tiếp nữa.

Tô Đường đi tới, Khương Tri đang ngồi nghỉ ngơi. Trên mặt anh đều là mồ hôi, anh không lau, hai tay đặt trên đầu gối, bởi vì vừa mới vận động qua, cho nên đôi mắt Khương Tri lúc này lộ ra đen kịt trong suốt.

Tô Đường ngồi xuống bên người Khương Trì, sau đó xoay mở nắp chai, đưa nước khoáng cho Khương Trì. Khương Trì vẫn duy trì động tác vốn có, hai tay đặt trên đầu gối của mình, không nhận lấy.

"Khương Trì?" Tô Đường nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi.

"Anh mệt rồi. Em dứt anh uống đi."

Tô Đường sững sờ, nhất thời không có động tác.

"Hửm?" Khương Trì nhin không được thúc giục một tiếng.

Tô Đường mấp máy môi, nhìn Khương Trì đầu đầy mồ hôi, vẫn chủ động đứng dậy, cho anh uống nước xong.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng huyết sáo.

Tô Đường hoảng hốt, tay run một cái, không cẩn thận làm bắn mấy giọt nước ra, giọt nước nhỏ ở bên miệng Khương Trì, sau đó chậm rãi trượt xuống, anh vươn lưỡi ra liếm đi.

"Đây là nước khoáng?" Khương Trì đột nhiên hỏi.

"Ừm." Tô Đường nhìn thoáng qua chai nước, là nước khoáng không sai.

"Anh còn tưởng là nước chanh, ngọt như vậy." Trong mắt Khương Trì hiện lên ý cười lấp ta lấp tằm. Giọng của anh có ý cười, không hiểu sao thật câu người.

Mặt Tô Đường nhất thời có chút nóng.

Cách đó không xa Kiều Sênh nhìn thấy một màn này trên sân bóng rổ, sắc mặt tái nhợt, Khương Trì như thế, hoàn toàn vượt ra khỏi nhận biết của cô ta.

Thì ra anh cũng có thể dịu dàng.

Có thể bá đạo.

Có thể dịu dàng.

Có thể quan tâm.

Nhưng những thứ này không đối với cô ta mà thôi. Anh đã từng nói hết lời tâm tình này đến tâm tình khác với cô ta, nhưng cô ta chưa bao giờ cảm nhận được anh thật lòng.

Lăng Lang cà lơ phất phơ đi đến bên người Kiều Sênh: "Tôi khuyên cô buông tay đi. A Trì xưa nay không ăn lại."

Kiều Sênh không trả lời. Qua thật lâu cô ta mới thì thào nói: "Thì ra, lúc anh động tâm là như vậy."

Lăng Lang nhún vai, có lẽ thế.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Editor: Đào Sindy

Cuộc thi đấu bóng rổ hữu nghị, cuối cùng không ngoài suy đoán, là Tam Trung thắng. Khương Trì thành tuyển thủ đạt được nhiều MVP nhất cả trận đấu, mặc dù anh không trong đội bóng rổ của trường, nhưng anh còn được nhiều điểm hơn thành viên chính thức trong đội.

Tranh tài vừa kết thúc, năm thành viên trong đội hoan hô vỗ tay chúc mừng lẫn nhau. Giang Lâm dùng khăn lau đi mồ hôi trên mặt, sau đó nói với Khương Trì: "Cậu định thế nào? Gia nhập đội bóng rổ trường học đi!" Bộ dáng Khương Trì không hứng thú lắm: "Nói sau đi."

"Cậu chơi bóng tổ tốt như vậy, không vào đội khá là đáng tiếc."

Nét mặt Khương Trì nhàn nhạt. Giang Lâm còn muốn khuyên gì đó, lúc này đối thủ Bắc Nham cũng tiến lên chúc mừng rồi.

"Thật giỏi." Một nam sinh cao đầu nhin không được nói với Khương Trì. Ban nầy thi đấu đều là Khương Trì một mình một bóng, nghiền ép bọn họ, làm tuyền thủ Bắc Nham tâm trạng suy sụp, thi đấu chán nản. Cuối cùng điểm chênh lệch giữa hai đội vô cùng lớn, lần này Bắc Nham thật sự thua quá thảm, có thể nói là trận thua thảm nhất từ trước đến giờ của họ.

Trên mặt Khương Trì hoàn toàn nhìn không ra vui vẻ vì anh vừa thắng một trận đấu, nét mặt anh bình thản, cứ như tùy tiện ra sân cho đủ quân số, thắng thua không quan trọng.

"Tạm được." Khương Trì thuận miệng nói.

Nam sinh cao đầu nhin không được cười lên ha hả, cá tính cậu ta coi mở, nhin không được nói: "Người anh em, cậu quá khiêm nhường!"

Mặc dù thi đấu kết thúc, nhưng tiếng hoan hô của nữ sinh chung quanh hoàn toàn không có xu thế dừng lại, tiếng kêu sợ hãi lớn đến ly kỳ, còn có không ít nữ sinh cầm chai nước khăn mặt, trên mặt ngượng ngùng đi tới. Một nam sinh Bắc Nham nhin không được trêu chọc: "Nữ sinh Tam Trung các cậu thật sự là quá nhiệt tình. Thật hâm mộ nha."

Một nam sinh cao ráo trong đội bóng rổ Tam Trung tùy tiện nói: "Đừng hâm mộ, cậu hâm mộ không nổi đâu."

Một nam sinh Tam Trung khác cũng theo phụ họa một câu: "Các cậu ấy không phải nhiệt tình với cậu, mà nhiệt tình chỉ vắn vắn với anh Trì thôi."

Có Khương Trì ở đây, ngay cả Giang Lâm là chủ tịch hội sinh viên cũng phải ngoan ngoãn đứng sau.

Mặc dù hai người Khương Trì và Giang Lâm đều ở trong trường Tam Trung, nhưng trình độ Khương Trì được hoan nghênh rõ ràng cao hơn Giang Lâm.

Khương Trì nghe vậy mặt mày bất động, cũng không để ý tới mấy nữ sinh chung quanh cẩn thận từng li từng tí đưa khăn mặt tới, động tác tùy ý đưa tay lau đi mồ hôi trên cằm.

Động tác của anh tùy tính thoải mái, mang theo ba phần không bị trời buộc, chung quanh lại vang lên tiếng thét chói tai nho nhỏ.

Nam sinh Bắc Nham nghe được nam sinh Tam Trung nói hai câu liền nghe "Á" một tiếng, cậu ta nhìn bên người Khương Trì vây quanh nhiều nữ sinh, rõ ràng cũng nhìn ra trình độ Khương Trì được hoan nghênh ở Tam Trung. Cậu ta học theo nam sinh Tam Trung xưng hô với Khương Trì, cười nói: "Anh Trì, lần sau đấu trận thành phố chúng ta lại gặp nhau!"

Khương Trì nhàn nhạt lên tiếng. Anh không nản lại nữa, cũng không để ý đến nữ sinh bên người, mà bay thẳng đến vị trí Tô Đường.

Trên người Khương Trì đổ mồ hôi như mưa, lúc kiểm điểm, Tô Đường cũng không nhìn anh chơi bóng, cô vẫn ngồi dưới đài luyện nghe tiếng Anh, lúc này nhìn thấy Khương Trì tới, cô tiện tay đưa lên một chai nước, lần này, Khương Trì không tiếp tục để Tô Đường gọi, mà trực tiếp nhận lấy, anh uống mấy ngụm xong chai nước, cầm chai, sau đó quăng lên, giống ném bóng rổ, tính chuẩn xác ném chai vào thùng rác.

Cách đó không xa lại là một trận tiếng kêu sợ hãi.

"Chúc mừng anh thi thắng trận." Tô Đường chân tâm thật ý nói với Khương Trì.

"Em cũng đâu có nhìn."

Tô Đường sững sờ, cô không nghĩ tới, khi Khương Trì ở trên sân vẫn để ý đến cô, ngay cả cô xem hay không đều biết. Cô mím mím môi, nhỏ giọng nói: "Nhìn thấy từ đâu."

Bởi vì vừa mới vận động mạnh, lúc này quần áo trên người Khương Trì đều đã ướt đầm mồ hôi, anh khoanh hai tay, kéo vạt áo lên, làm ra tư thế muốn cởi áo. Tô Đường nhìn thấy lập tức nói: "Khương Trì, anh làm gì vậy."

Khương Trì dừng động tác lại, nhú mồm: "Cởi áo."

Tô Đường nhin không được mấp máy môi.

"Quá nóng." Khương Trì lại giải thích một câu. Mấy đồng đội vừa rồi đều đã cởi áo. Ngay cả năm người bên Bắc Nham cũng giống vậy. Nam sinh đánh bóng xong cởi áo ra rất bình thường, cho nên Khương Trì hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì.

"Thế nhưng nơi này nhiều người như vậy." Nói xong, Tô Đường vô thức nhìn một đám nữ sinh chỉ trỏ Khương Trì cách đó không xa.

Khương Trì thuận tầm mắt của cô nhìn sà, cũng thấy được một nhóm vẻ mặt mê muội anh cuồng nhiệt, giờ phút này, họ vẫn vững vàng theo dõi anh, giống như hận không thể giúp anh cởi áo xuống. Dường như Khương Trì ý thức được gì đó, khoe miệng anh nhin không được cong lên, hỏi Tô Đường: "Làm sao? Không muốn các cô ấy nhìn?"

Tô Đường nghẹn mím môi không nói. Nhưng lông mi thật dài của cô khẽ run hai lần, trên mặt hiện lên hồng hồng.

Khương Trì cười khẽ một tiếng, mang theo ý cười nói: "Được rồi, sau này chỉ cho mình em nhìn."

Mắt thấy Khương Tri càng nói càng không biên giới, Tô Đường nhìn không được đề cao âm lượng một chút xíu: "Khương Tri!"

Khương Tri chép một tiếng, giọng Tô Đường nghe vào lỗ tai anh vẫn rất nhỏ giọng, anh nhìn không được trêu cô: "Vậy anh coi nhé?"

"Tuỳ anh." Tô Đường cũng không tiếp tục phản ứng Khương Tri, nói xong cũng quay người rời đi, tóc đuôi ngựa của cô vung trên không trung, vạch ra một độ cong mỹ lệ. Khương Tri nhìn chăm chăm đuôi ngựa kia, có loại xúc động muốn bắt được. Anh cười cười, đi sau lưng cô, cũng không cởi áo ra thật, dùng tay giặt áo mấy lần, để gió thổi vào, cũng may hè đã qua, hiện tại đã vào mùa thu, gió thu coi như mát mẻ, cho nên động tác này cũng miễn cưỡng mát nhanh hơn.

Sau lưng có nữ sinh nhìn thấy Tô Đường và Khương Tri ở cùng nhau, nhìn không được dùng giọng điệu ghen tị nói: "Tô Đường này, tại sao lại có quan hệ tốt với anh Tri như thế?"

Cô ta thốt ra lời này xong, số lượng phụ họa cũng không ít: "Đúng vậy, tớ cũng cảm thấy."

"Sao tớ cảm thấy anh Tri rất chiều chuộng cậu ta? Ai tới nói cho tớ biết cảm giác này là sai đi."

"Tớ cũng hy vọng là ảo giác, nhưng không phải mình cậu thấy."

"Không chỉ mình cậu đâu."

"Có phát hiện ra không, nụ cười của anh Tri bây giờ và trước kia khác nhau?" Một nữ sinh đột nhiên hỏi.

"Tớ cũng phát hiện! Đúng thế, lúc trước nụ cười luôn có chút lạnh lạnh, bây giờ lại có chút dịu dàng?"

Lời này vừa nói, năm sáu nữ sinh chung quanh nhao nhao gật đầu.

"Cuối cùng thì quan hệ giữa họ là thế nào?" Một nữ sinh nhìn không được hỏi.

Vấn đề này vừa ra, thảo luận giữa họ càng kịch liệt.

"Có phải là niềm vui mới của anh ấy không?"

"Ồ, vậy tớ còn cơ hội không?"

"Niềm vui mới thì thế nào? Một tháng sau không phải sẽ thành người cũ à?"

Mặc dù nói các cô ta tin tưởng tốc độ Khương Tri đổi bạn gái, nhưng vẫn có không ít nữ sinh trong lòng sinh ra lo lắng. Dù sao đáng đáp Tô Đường đẹp như vậy, nếu Khương Tri duy chỉ đối xử đặc biệt với cô, cảm trên tay cô cũng không phải là không được.

Bởi vậy, trong lòng các cô ta không khỏi gấp gáp cắt đi.

Có mấy nữ sinh nhìn không được, vội chạy đi hỏi Lăng Lăng. Lăng Lăng nghe được vấn đề này, cả lợ phát phờ buông tay, dùng giọng điệu không thể làm gì kéo dài nói: "Anh cũng không biết." Các nữ sinh bắt nắn cắt một tiếng.

"Anh mà không biết."

"Đúng thế, anh mau nói cho chúng em biết đi."

Lăng Lăng nhún vai, khó khi anh ta nói thật với các nữ sinh một lần, thế mà không ai tin. Quả nhiên, nữ sinh đều là thích nghe lời nói dối. Một nữ sinh lập tức hỏi mầu chốt: "Quan hệ giữa họ là bạn trai bạn gái đúng không?"

Lần này, Lăng Lăng khẳng định lắc đầu.

Nhìn thấy anh ta đáp lại, rốt cục các nữ sinh yên tâm rời đi.

Lăng Lăng ở sau lưng giặt khoé miệng, bây giờ không phải, ai biết về sau có phải hay không.

Tô Đường và Khương Tri đến phòng học không bao lâu, thì chuông vào học vang lên.

Tiết thể dục và tiết sau có thời gian nghỉ giữa giờ có chăm sóc mắt. Mỗi một lần chăm sóc, trong lớp sẽ cử ra hai người đến. Hôm nay đúng lúc đến phiên Tô Đường và một nữ sinh khác. Nhạc chăm sóc mắt vang lên, Tô Đường và nữ sinh kia cùng đến phòng học trước nhất, vị trí này có thể thấy rõ tình huống trong phòng.

Tô Đường chuyển ánh mắt tới bên Khương Tri, anh đang quang minh chính đại một tay chống cằm, một cái tay tuỳ ý để trên bàn, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô. Khương Tri vốn không có ý định làm chăm sóc, anh biểu lộ thanh thản, trên mặt thậm chí còn treo nụ cười. Tô Đường mím mím môi, cô đi đến bên người Khương Tri, dùng ngón tay chọc chọc cánh tay của anh.

Khương Tri không nhích chút nào, cặp mắt đen nhánh vẫn luôn nhìn cô.

Tô Đường mím mím môi, nhỏ giọng nói: "Anh có thể đừng nhìn em không?"

"Không thể."

"Nhanh lên làm người chăm sóc kìa." Tô Đường có chút gấp.

"Anh không biết, em dạy anh đi."

Một nữ sinh khác cùng kiểm tra nhìn sang Tô Đường, bên cạnh có mấy nam sinh cũng len lén mở mắt, đang tò mò đánh giá Tô Đường và Khương Trì.

Tô Đường quýnh lên, cầm lấy hai cánh tay Khương Trì, ánh mắt chuyển về phía anh.

"Bảo vệ mắt rất quan trọng, anh nên làm." Tô Đường vừa nhỏ giọng nói, vừa dùng cây đẩy tay Khương Trì ra, động tác cẩn thận kiên nhẫn để mỗi một ngón tay anh đều đến vị trí chính xác.

Khương Trì luôn trợn mắt nhìn Tô Đường, hiện tại mặt cô buông xuống, vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn động lòng người.

Khoảng cách gần nhìn cô, hôm nay anh mới phát hiện, thì ra khuôn mặt cô xinh đẹp toả sáng như thế. Trước đó khi anh nhìn cô, trên mặt cô đều là băng gạc, hôm nay cô lấy xuống băng gạc rồi, đây là lần đầu anh cẩn thận dò xét cô,

Lông mi của cô rất dài, mũi nhỏ nhắn, môi có chút nhạt, nhưng hình dạng như cánh hoa.

Anh thích nhất là cặp mắt của cô, sạch sẽ, thuần túy. Làm anh muốn che chở, mãi mãi không để cô bị tổn thương.

Tô Đường ở một bên nghiêm túc giảng giải tư thế chăm sóc mắt cho Khương Trì, nhưng cô chậm chạp không nhìn thấy anh động ngón trỏ, Tô Đường nhin không được nhìn Khương Trì: "Sao thế?"

Khương Trì nhìn mắt hạnh mê người long lanh trước mặt, hững hờ ừ một tiếng.

Lúc này, thời gian chăm sóc mắt đã hết.

Tô Đường cũng không còn cách, chỉ còn có thể lưu lại một câu: "Sau này nhớ làm thật tốt nha."

"Được." Giọng điệu bất cần đời như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tằm Gỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Editor: Đào Sindy

Tối gần cuối tháng chín, đột nhiên Khương Trì bắt đầu trở nên im lặng. Mặc dù ngẫu nhiên anh vẫn cười, độ cong mắt lại không giống bình thường, trên mặt vẫn có nụ cười hờ hững như cũ, nhưng ý cười lại không đạt đến đáy mắt. Nụ cười chỉ là một biểu tượng đơn điệu.

Đầu tiên Tô Đường phát giác được Khương Trì không được bình thường, nhưng cô không biết nguyên nhân gì để cả người Khương Trì treo đầy sương lạnh. Sau đó Lăng Lang nói cho Tô Đường biết, gần đến giỗ mẹ Khương Trì. Hàng năm lúc này, tâm tình Khương Trì sẽ sa sút, chờ khoảng thời gian này đi qua sẽ tốt.

Lăng Lang sớm thành thói quen hàng năm lúc này Khương Trì dị thường, nhưng Tô Đường nghe nửa câu nói sau của Lăng Lang, trong lòng vẫn không thể buông lỏng. Tô Đường muốn tìm một cơ hội nói chuyện cùng Khương Trì, nhưng khổ vì không có thời cơ thích hợp.

Chủ nhật, đột nhiên mưa to. Mưa to như trút nước, lớp bốp nện trên cửa sổ, phát ra tiếng vang to lớn. Tô Đường đang ngủ bị tiếng mưa đánh thức, sau khi tỉnh lại, cô cũng không ngủ được. Mặc dù là Chủ nhật khó có được, nhưng bây giờ cô đã rời giường.

Sau khi rời giường, cô nhìn thoáng qua thể giới bên ngoài ngoài cửa sổ, cả mảnh trời không giăng sương mù mờ lung, mưa rơi to đến làm người không thấy rõ cảnh sắc.

Lúc Tô Đường xuống lầu ăn sáng, di Lục sớm đã rời giường làm xong đồ ăn, nhìn thấy Tô Đường, bà vội lên tiếng chào hỏi, giúp Tô Đường chuẩn bị bữa sáng lên bàn rồi vội vàng nói: "Ai, gần đây tâm tình Tiểu Trì không tốt sao? Mới sáng sớm đã ra ngoài."

Tô Đường sững sờ: "Anh ấy ra ngoài rồi?"

Di Lạc chà tay lên tạp dề hai cái, ai một tiếng, sau đó trên mặt sốt ruột nói: "Lúc nó ra ngoài thì không có mưa, nên không cầm dù. Cũng không biết có bị mắc mưa không."

Nghe di Lạc nói xong, Tô Đường không còn tâm tư ăn sáng, cô cầm điện thoại di động lên bấm gọi Khương Trì, nhưng một giây sau, cô nghe chuông điện thoại anh vang lên trong phòng khách.

Di Lạc ai nha một tiếng, cầm lấy điện thoại Khương Trì đặt trên bàn trà, cau mày nói: "Đoán chừng là lúc ra ngoài Tiểu Trì quên mang điện thoại. Vậy phải làm sao bây giờ."

Tô Đường suy nghĩ, chụp vào một cái áo khoác, cầm hai cây dù liền chuẩn bị ra cửa, di Lạc nhìn thấy dáng vẻ cô định ra ngoài thì không nhịn được thuyết phục: "Trước tiên nên ăn sáng cho xong."

Tô Đường lắc đầu: "Di Lạc, cháu đi tìm Khương Trì, nếu như anh ấy về thì di nhớ gọi điện thoại cho cháu."

"Ai, Tiểu Tô, thật sự không ăn sao? Được rồi, ai." Di Lạc ở sau lưng nhìn không được than thở.

Mưa bên ngoài vẫn rất lớn, Tô Đường bung dù, thỉnh thoảng vẫn có nước mưa tung tóe bắn vào, trên mặt đất đã tích một bãi nước mưa nhỏ rồi. Không đầy một lát, quần và giày của cô có chút ẩm ướt.

Tô Đường không biết Khương Trì đi đâu, nhưng cô có trực giác, anh hẳn ở gần biệt thự. Tô Đường che dù, đón gió lạnh, tìm chung quanh biệt thự một vòng, nhưng thật lâu cũng không nhìn thấy bóng dáng Khương Trì, trong lòng cô có chút thất vọng và lo lắng. Đang lúc Tô Đường chuẩn bị từ bỏ tìm kiếm, cô đột nhiên nghe được âm thanh khác trong màn mưa.

Âm thanh này, nghe giống như tiếng bóng rổ đập trên nền đất. Âm thanh rất nhỏ giống như đang nện vào lòng cô, mắt cô chợt loé, đột nhiên nhớ tới Khương Trì có thể sẽ đi đâu. Cô chạy chậm đến sân bóng rổ Triều Lộ, quả nhiên càng đến gần, tiếng bóng trên nền đất càng rõ ràng.

Cách một khoảng cách, cô thấy trong mưa có một bóng hình, đang dẫn bóng, ném rổ, sau đó lại dẫn bóng, lại ném rổ.

Tô Đường nhìn không được lớn tiếng gọi: "Khương Trì!"

Bóng hình dẫn bóng nơi xa dừng lại.

Tô Đường chạy tới gần Khương Trì, chỉ thấy lúc này Khương Trì đang mặc đồ chơi bóng, mặc cho nước mưa đánh vào người, toàn thân cao thấp sớm đã ướt đầm rồi.

Cô tiến lên kéo lại cánh tay Khương Trì, cố gắng che dù lên người anh: "Khương Trì, anh điên rồi! Nhanh theo em đi."

Tô Đường kéo người bên cạnh là Khương Trì không nói gì đến nơi trú. Khương Trì thuận theo im lặng theo sau cô.

Đã đến dưới mái hiên, Tô Đường mới phát hiện cả người Khương Trì đều chảy nước. Giọt nước thuận theo mặt anh chảy xuống, tụ lại dưới cằm, sau đó rơi xuống mặt đất. Nhưng thời gian ngắn ngủi, trên mặt đất đã ướt một mảng lớn. Đã là cuối mùa thu rồi, gió thu vốn lạnh, lại thêm trời mưa như vậy. Tô Đường sờ cánh tay Khương Trì, phát hiện một mảnh lạnh buốt, cô nhìn không được lo lắng hỏi: "Khương Trì, anh lạnh chứ."

Khương Trì trầm mặc mấy giây, mới ừ nhẹ một tiếng.

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta mau về đi thôi." Tô Đường không nghĩ tới Khương Trì thế mà chỉ mặc ít quần áo thể, không đem theo áo khoác, cô vừa mới chuẩn bị cởi áo khoác của mình cho Khương Trì, liền nghe anh nói: "Em ôm anh một cái đi."

Tô Đường nhất thời không nghe rõ: "Cái gì?"

Môi mông Khương Trì khẽ nhếch, về sau lặp lại một lần: "Em ôm anh một cái, anh sẽ không lạnh."

Giọng nói Khương Trì, nét mặt rõ ràng không khác gì bình thường, nhưng Tô Đường vô thức cảm thấy, anh hiện tại vừa yếu ớt vừa chán chường. Nghĩ đến mẹ đã sớm rời khỏi Khương Trì, Tô Đường không tiếp tục do dự, trực tiếp tiến lên ôm eo Khương Trì.

Toàn thân Khương Trì đều rất lạnh, mát lạnh, Tô Đường ôm anh một cái liền không nhịn được run cả người.

Mà trong chớp mắt tiếp theo, cô bị Khương Trì ôm chặt lấy, sức lực Khương Trì rất lớn, giống như dùng hết toàn bộ sức lực của mình, muốn khám cô vào thân thể của mình.

Tô Đường ngu ngơ mấy giây, sau đó mới phản ứng được lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng anh.

Khương Trì chôn đầu vào hõm vai Tô Đường, giọng anh có chút nặng nề, buồn buồn: "Ngày bà đi, trời cũng mưa như vậy. Bà... Lúc đầu muốn cùng anh trải qua sinh nhật cuối cùng, nhưng bà.. Cuối cùng vẫn không chống đỡ đến ngày đó."

Bầu trời âm u, mưa rơi vẫn lớn như cũ, không biết vì sao, nghe giọng nói Khương Trì thương cảm, tâm tình Tô Đường cũng trở nên sa sút, đột nhiên cô cũng rất đau lòng. Khương Trì chỉ mới mười tám tuổi, mà mẹ anh đã qua đời, mãi mãi không thể trở lại. Cô biết, lúc này cô không cần nói. Chỉ cần yên

tĩnh lặng nghe là đủ rồi.

"Cho nên, từ đó về sau anh không còn thích sinh nhật."

Khương Trì an tĩnh ôm Tô Đường, một khoảng thời gian dài sau đó đều im lặng.

Cho đến rất lâu sau đó, Tô Đường mới mím môi, nghiêm túc nói với anh: "Sau này, em sẽ trải qua từng cái sinh nhật với anh."

Khương Trì ngừng lại, anh ngẩng đầu, cặp mắt đen kịt thâm thúy không nháy mắt nhìn chằm chằm Tô Đường, anh gằn từng chữ hỏi: "Thật sao?"

"Ừm. Thật."

Một giây sau, Tô Đường cảm giác Khương Trì càng thêm dùng sức ôm cô vào trong ngực.

Lúc hai người Tô Đường và Khương Trì trở lại nhà họ Khương, đều là bộ dáng ướt sũng thê thảm. Nhưng nhìn qua tâm tình Khương Trì không giống buổi sáng. Di Lạc biết khúc mắc của Khương Trì đã giải rồi, cũng không khỏi vui vẻ trở lại, nhìn thấy toàn thân hai người đều chảy nước, bà bận bịu để bọn họ đi tắm nước nóng trước, tắm rửa xong còn bảo họ pha thuốc uống.

Nhưng dù vậy, hôm sau Khương Trì vẫn bị cảm.

Anh có chút ho khan, còn có chút phát sốt.

Hôm qua anh ở trong mưa khá lâu, không phát sốt ngay đã coi là thể chất không tệ. Tô Đường nhìn anh uống thuốc con nhộng mới an tâm.

Một ngày này Khương Trì ở trường học đều nằm sấp trên bàn. Mỗi lần nghỉ giữa khóa Tô Đường đều sẽ sờ trán anh. Cũng may tình huống đang từ từ chuyển biến tốt đẹp, uống thêm chút thuốc nữa hẳn có thể khôi phục triệt để.

Hôm sau trong lớp có sinh nhật của một nam sinh, buổi chiều tan học, nam sinh nói mời người cả lớp ăn một bữa cơm, sau đó cùng đi hát K*. Khương Trì vốn không muốn đi, ngại phiền, nhưng nam sinh cố ý nói với anh: "Anh Trì, bán cho em chút mặt mũi đi."

* Viết tắt của karaoke

Đối phương đã nói đến thế này rồi, dù sao cũng là bạn học cùng lớp, không đi thực sự không thể nào nói nổi. Khương Trì liền gật đầu ứng.

Lúc này, Lăng Lang lại gần, đặt cánh tay lên vai Khương Trì, cười hi hi nháy mắt ra hiệu nói với anh: "Chờ hát xong K chúng ta lại tìm chỗ khác hoạt động giải trí."

Khương Trì nhẹ nhàng lườm Lăng Lang, ánh mắt ý tứ sâu xa: "Muốn đi tự mày đi. Tao không đi."

Lăng Lang mắng một tiếng: "Đừng nhìn tao như vậy, tao chỉ đơn thuần muốn ăn khuya, coi phim nửa đêm gì đó, mày muốn đi đâu?"

Khương Trì cong môi, không nói.

Lăng Lang khó thở: "Tự mày nói xem, chúng ta đã bao lâu không tụ tập?"

Khương Trì hời hợt nói: "Không có tiền."

Lăng Lang rõ ràng không tin: "A Trì, mày gạt tao dụng tâm tỷ được không. Đừng có dùng cớ vụng về như thế."

Khương Trì chép một tiếng, không kiên nhẫn lặp lại một lần: "Thật sự không có tiền."

Lăng Lang cũng không coi lời này là thật, cho rằng anh không muốn đi, anh ta tùy ý khoát tay áo: "Được rồi được rồi, đến lúc đó tao nhường Từ An nói chuyện với mày."

Tô Đường đi ngang qua họ thì vô tình nghe được đoạn đối thoại có tiền hay không. Cô đột nhiên nhớ tới, ngoại trừ ngay từ đầu Khương Trì từ Caly chuyển đi gần năm ngàn đồng, sau đó vì chuyện mẹ của Từ An, cầm đi mấy chục ngàn, sau đó anh không còn chi gì. Mà anh không nói, cho đến giờ cô không cho anh tiền tiêu vặt. Nghĩ như vậy, trên người Khương Trì hình như thật không có tiền.

Lần này, sinh nhật nam sinh chỉ ra rất xa xỉ, mời toàn bộ bạn học, đa số bạn học đều vui vẻ đáp ứng lời mời. Lúc đoàn người đi đến quán cơm, Tô Đường gọi Khương Trì lại.

"Khương Trì."

"Hả?"

Tô Đường từ trong túi áo móc ra tấm thẻ bạc cô chưa dùng đồng nào, đưa cho anh.

"Tiền bên trong em chưa dùng, anh lấy ít tiền dùng đi."

"Sao thế?" Khương Trì nhú mày.

"Anh và Lăng Lang tụ tập không phải cần dùng tiền sao?"

Khương Trì không nhận, nhú mày lại: "Thẻ này em cầm đi, đừng đưa cho anh."

Tô Đường tròn to mắt, giọng điệu có chút nghi hoặc: "Tại sao?"

Khóe miệng Khương Trì giờ lên một nụ cười vô lại, anh cúi đầu xuống, nhìn mắt Tô Đường, cười nhẹ nói: "Anh thích em quá anh."

Hồ hấp Đường Tô dừng lại, sau đó mới hơi có chút co quắp nói: "Ngay từ đầu anh không có nói như thế."

"Ồ?" Giọng điệu Khương Trì khẽ nhếch: "Vậy từ đầu anh nói ra sao?"

"Anh nói với em là em rất muốn quần anh à?" Khương Trì nói qua rất nhiều câu, Tô Đường đều ghi trong lòng rõ ràng, hiện tại anh hỏi như vậy, Tô Đường vô thức liền thốt ra.

Khương Trì nghe vậy ngoài ý muốn nhú mày, câu nói này, chính anh cũng nhớ kỹ. Sau đó nụ cười trên mặt anh sâu hơn một chút: "Vậy em có muốn không, hả?"

Lại là giọng điệu lưu manh, âm cuối có chút kéo dài, mang theo ba phần mập mờ.

Thấy Tô Đường không trả lời, anh lặp lại lần nữa, đuôi mắt mang theo trêu chọc: "Đến cùng có muốn hay không? Há?"

Tô Đường không khỏi mặt đỏ tới mang tai. Giọng điệu của anh, thật sự làm người ta dễ nghĩ sai. Tô Đường không thêm để ý đến anh, trực tiếp đi cùng Dịch Lộ.

Còn mình Khương Trì ở nguyên chỗ nhìn không được nở nụ cười trầm thấp.

Com tối làm rất nhanh, bởi vì ăn com không phải tiết mục quan trọng. Ăn com tối xong, một đoàn người lại trùng trùng điệp điệp đi KTV.

Phòng bao rất lớn, các nam sinh một hơi gọi mười kết bia, mặt bàn chất hơn phân nửa là bia, Lăng Lang ngồi xuống bên cạnh Khương Trì, cả lợ phát phơ cười nói: "Tao thấy mày không phải phát sốt, mà là phát tao!" Từ lúc đến KTV, ánh mắt Khương Trì không rời khỏi Tô Đường.

Ánh đèn bên trong KTV có chút mê ly, ánh đèn bảy màu đánh vào trên mặt Tô Đường, làm khuôn mặt vốn xinh đẹp của cô lại có thêm chút mông lung, giờ phút này, bộ dáng mặt cô khẽ cười, vừa dịu dàng vừa uyển chuyển hàm xúc, cứ như tranh mỹ nữ Giang Nam, tùy thời tùy chỗ đều có thể vào vẽ.

Lúc sau Lăng Lang đã uống mấy chai bia rồi, có chút cồn, đầu không mấy linh hoạt, tương đối dễ xúc động. Anh ta vỗ tay một cái, đứng dậy, lớn tiếng nói với tất cả mọi người: "Yên lặng, yên lặng hết!"

Ngay cả người đang hát cũng ngừng lại, đám người nhao nhao chuyển ánh mắt kì lạ nhìn Lăng Lang.

Lăng Lang cười ha ha vài tiếng: "Chúng ta tới chơi một trò chơi." "Trò gì." Bạn học đều rất cổ động, nhao nhao phụ họa theo.

"Là một trò chơi thú vị, xem mọi người có dám chơi không thôi!" Lăng Lang không nói đó là trò gì, trước hết để dám hay không bên miệng, các thiếu nam thiếu nữ đang trong độ tuổi háo thắng, lại uống chút bia, một nam sinh nghe nói như thế liền có chút không phục, khẩu khí cậu ta ngông cuồng nói: "Có gì mà không dám?"

"Đúng thế, anh mau nói là trò gì đi." Những người còn lại cũng phụ họa nói.

Khương Trì nhẹ ho khan vài tiếng, bán một cái nút, làm cho tất cả mọi người đều hào hứng rồi nói: "Chúng ta sẽ chơi trò đoán. Chúng ta không giống người nước ngoài, nhất định phải hôn môi các loại, chúng ta chỉ chơi đơn giản thôi."

"Đơn giản?"

"Chơi như thế nào?"

Lăng Lang hắc một tiếng: "Chỉ cho nữ sinh ngồi cạnh nam sinh, sau đó để nam sinh đoán người chúng ta đã chỉ định. Nếu như nhận lầm người, nam sinh này phải qua lại với nữ sinh đó một tháng. Nếu như đoán đúng, thì có thể ha ha ha. Hôn một nụ hôn, thế nào!"

Nam sinh đến dự sinh nhật đều phụ họa: "Được."

Nhưng cũng không ít người cảm thấy, trò chơi này có chút lớn rồi.

Còn có người nhìn không được nói: "Trò chơi này quá khó, ngồi bên cạnh sao nhận ra được."

"Đúng thế, quá khó, nhưng rất có cảm giác!"

Bởi vì bất kể nhìn thế nào, đều là nam sinh được lời. Đoán sai cũng có bạn gái, đoán đúng càng có thể lừa một nụ hôn.

Nữ sinh nhao nhao không đồng ý: "Nếu như xấu, không phải chúng tớ sẽ xui xẻo sao?"

Lăng Lang cười khà khà, trò chơi này lúc đầu anh ta nói ra không phải muốn ai cũng chơi, anh ta muốn đưa ra trò chơi này, chỉ vì anh em nhà mình. Cho nên ý kiến của người khác sẽ không thêm đề trong lòng, nghe được nhiều người bất mãn như vậy, anh ta nhin không được nói: "Các em có thể không tham gia, người tham gia thì coi như ngầm thừa nhận quy tắc này."

Lăng Lang nói xong cũng không quan tâm người khác. Anh ta nói với Khương Trì: "A Trì, mày tới trước!"

Khương Trì nhú mày, giọng điệu không kiên nhẫn: "Cuối cùng thì mày muốn chơi trò bịp bợm gì?"

"Đừng nói với tao là không dám chơi."

Khương Trì khẽ cười một tiếng, giọng điệu lười biếng: "Phép khích tướng vô dụng với tao."

"Tìm ra Tô Tô, mày có dám hay không?" Lăng Lang lại tăng thêm một câu.

Khương Trì trầm mặc mấy giây, anh sờ cằm, sau đó cười khẽ một tiếng, lười biếng nói: "Có gì không dám."

Có nữ sinh nghe Khương Trì nhận tham gia đầu tiên, nội tâm nhao nhao rục rịch ngóc đầu dậy: "Tớ muốn tham gia!"

"Tớ cũng phải tham gia!"

Số nữ sinh đồng ý tham gia rất nhiều.

Lăng Lang ra hiệu mọi người im lặng, hiện tại không còn ai hát, hình như tất cả đều vây quanh chung quanh Lăng Lang.

Lăng Lang còn lấy ra bịt mắt màu đen mình chuẩn bị, ném cho Khương Trì: "Lát nữa mày đeo xái này vào."

Lúc này ánh mắt Khương Trì nhìn Lăng Lang cũng thay đổi, rõ ràng anh ta có chuẩn bị.

"Chờ một chút, nữ sinh ngồi kế bên A Trì, chỉ vén vạt ngồi bên cạnh, không thể cho bất kỳ nhắc nhở gì. A Trì, mày chỉ có thể đoán một lần. Nếu đoán sai, mày phải qua lại với người ta một tháng!" Giọng Lăng Lang có chút đe dọa.

"Nếu đoán đúng, mày có thể hôn đôi phương một cái. Đương nhiên, bây giờ mày còn có thể từ chối." Lời mặc dù nói như vậy, nhưng Lăng Lang biết chắc chắn Khương Trì sẽ không đổi ý. Lật lọng không phải là phong cách của anh.

Nói xong về nụ hôn, không khí hiện trường càng thêm sôi trào.

"Nhanh lên, bắt đầu đi!!" Không ngừng có người thúc giục.

Lúc Tô Đường còn chưa lấy lại tinh thần, trò chơi đã bắt đầu rồi.

Lúc này Khương Trì đã đeo bịt mắt màu đen.

Mà nữ sinh, từng người ngồi sang cạnh anh. Hôm nay có tất cả hai mươi nữ sinh, trong đó ba người không tham dự, nói cách khác bao gồm Tô Đường, thì có mười bảy nữ sinh tham gia. Xác suất Khương Trì đoán đúng là mười một phần bảy. Xác suất này, nếu như chỉ dựa vào câu trả lời đoán đúng thì tỉ lệ rất thấp.

Lúc này, mười nữ sinh đã ngồi cạnh Khương Trì, nhưng giọng Khương Trì vẫn luôn ử oái, mỗi một nữ sinh ngồi cạnh, anh sẽ lạnh nhạt nói một câu "Không phải." Mỗi một lần đều rất gọn gang mà linh hoạt, giống như phản ứng đầu tiên, vốn không cần tốn thời gian suy nghĩ.

Người chung quanh đều nín thở, nhạc trong KTV cũng đã tắt. Tất cả mọi người đang chờ mong, nhìn Khương Trì có phải thật sự nhận ra người ta không. Nếu như không thể tìm ra người, ai sẽ may mắn trở thành bạn gái đời tiếp theo của anh đây.

Rất nhanh, liền đến phiên Tô Đường rồi, cô là người thứ hai đếm ngược.

Mười lăm nữ sinh trước đó, Khương Trì đều nói không phải.

Có nam sinh nhin không được lừa anh: "Ôi, Tô Đường đã qua."

Khương Trì mặt mày bất động, vẫn ngồi vững vàng như cũ. Khoé môi nhếch lên một nụ cười bất cần đời.

Lúc này, Tô Đường ngồi bên cạnh Khương Trì. Cô ngồi vài giây đồng hồ, vừa mới chuẩn bị rời đi, đột nhiên Tô Đường đè mạnh vai cô xuống.

Trong chớp mắt tiếp theo, lúc Tô Đường còn chưa lấy lại tinh thần, hai tay anh nhẹ nhàng ôm lấy mặt cô, trực tiếp hôn lên tóc cô.

Tô Đường sững sờ, tiếng động bên tai rút đi như thủy triều.

Giờ phút này, cô chỉ nghe được tiếng hít thở và tiếng tim đập kịch liệt của anh.

Bịch, bịch, bịch, giống như tiếng tim đập của cô.

Đây là một nụ hôn rất dịu dàng. Thuần túy, sạch sẽ, mà ấm áp.

Lúc Khương Tri hôn không có bất kỳ do dự gì. Anh tin, người bên cạnh chính là Tô Đường. Ngoại trừ cô, sẽ không có người khác, lúc khẽ dựa vào anh, như có thể khiến anh cảm ứng được.

Bạn học chung quanh thấy cảnh này, không ít người vô thức phát ra tiếng trầm trồ.

"Mẹ nó, đây là bịt mắt dờm à, thế mà có thể đoán ra được?"

"Khương Tri dựa vào đâu mà đoán được? Quá thần kì!"

"CMN, điểm chú ý bây giờ chẳng lẽ không phải là nụ hôn này sao?"

Mà Lăng Lang nhìn thấy Khương Tri và Tô Đường cách đó không xa, cũng không khỏi tròng lớn mắt, và người còn lại phản ứng khác, anh ta có thể nhìn ra lúc Khương Tri hôn lên tóc Tô Đường, tư thế quý trọng gần như thành tín.

Trong lòng anh ta không nhịn được nghĩ, lần này A Tri xong rồi. Thật sự bại.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Editor: Đào Sindy

Lúc này Khương Tri đã tháo bịt mắt xuống, bởi vì nhất thời không thích được ứng ánh sáng, cho nên anh híp híp mắt, nét mặt lộ ra ba phần lười biếng, sau đó anh nhìn Tô Đường trước mặt, khoe miệng giương lên một nụ cười vô lại.

Tô Đường nhìn anh, ánh mắt sáng lấp lánh, cô nhẹ nhàng mấp máy môi, hỏi: "Sao anh đoán được là em."

Khương Tri khẽ cười một tiếng, tiếng cười vui vẻ, giọng điệu hững hờ lộ ra mấy phần chắc chắn: "Vì đó là em."

Vì đó là em, cho nên không cần bất kỳ nguyên nhân nào, lúc em đến gần anh nửa bước, anh đã có thể phát hiện hô hấp sạch sẽ của em, cảm nhận được nhiệt độ người em, ngửi được hơi thở độc nhất vô nhị của em.

Đơn giản đó là em.

Tô Đường nghe vậy gương mặt có chút nóng lên, cô vội vàng chuyển chủ đề: "Sao anh còn muốn chơi?"

Khương Tri nhẹ cười, ánh mắt thâm thúy: "Vì đó là em, cho nên anh mới đồng ý chơi." Nói xong, anh đột nhiên nghiêng người tới gần Tô Đường, hai người gần đến hô hấp có thể nghe. Mắt anh có ý cười: "Tóc em thơm quá, dùng dầu gội đầu gì thế."

"Là thứ thủ công bình thường." Nói xong, Tô Đường nhìn không được lấy tay vấy vấy mắt, nhưng gió thổi ra không làm dịu đi khuôn mặt nóng bừng của cô, cô cảm lấy bia, thuận miệng uống hai ngụm, bia lạnh buốt vào bụng, cô càng cảm thấy nhiệt độ trên mặt càng cao hơn.

Còn làm mắt hơi say. Trên mặt thêm mấy phần hồn nhiên không biết.

Bên cạnh không ít bạn nam nhìn không được thỉnh thoảng ngắm Tô Đường, ngay cả không ít nữ sinh cũng liếc trộm Tô Đường. Trong lòng Khương Tri đột nhiên phiền não, anh nhẹ chẹp một tiếng, nói với Tô Đường: "Chúng ta về thôi."

Tô Đường không dị nghị, cô mềm nhũn nói: "Được."

Lúc hai người đứng dậy, bạn nam tổ chức sinh nhật gọi lại Khương Tri: "Anh Tri, đợi lát nữa còn chơi trò ma sói ấy."

Khương Tri lạnh nhạt nói: "Không chơi."

Bạn nam chần chờ hai giây, tiếp tục giữ lại nói: "Anh Trì, sao đi sớm thế? Không chơi thêm một hồi?"

"Không được."

Vừa ra KTV, gió lạnh đập vào mặt, Tô Đường chệnh choáng tức thì triệt để thanh tỉnh. Cô vô thức quần chặt lấy áo khoác của mình, Khương Trì nhìn thấy, lông mày cau lại: "Lạnh không?"

Tô Đường lắc đầu, nhẹ nói: "Vẫn ổn."

Nhưng Khương Trì không nói hai lời cởi áo khoác của mình khoác lên vai cô: "Lạnh thì nói, đừng chịu đựng."

Tô Đường lập tức ngăn cản động tác của anh: "Anh vẫn còn bị cảm."

Vừa nói xong, Khương Trì liền ho khan vài tiếng.

"Đừng cởi áo khoác."

Khương Trì cũng không kiên trì, anh lập tức nắm tay Tô Đường, sau đó đặt trong túi áo của mình.

Túi của anh thật ấm áp, ấm áp liên tục không ngừng truyền đến tay.

Mùa thu đêm, hình như cũng không lạnh lắm.

Hai người Tô Đường và Khương Trì rời đi không đến mấy bước, cô đột nhiên nghe được bên cạnh truyền đến vài tiếng mèo kêu yếu ớt. Cô nhìn về nói phát ra âm thanh, chỉ thấy bụi cỏ ven đường có một con mèo con nhìn qua mới sinh được mấy ngày, toàn thân mèo con là màu trắng sạch sẽ. Cô nhìn thoáng qua Khương Trì, ánh mắt mang theo chờ mong. Khương Trì trong nháy mắt đã hiểu ý cô, buông lỏng tay của cô ra.

Tô Đường đi đến trước mèo con ngồi xuống, nhích tới gần, cô mới phát hiện mèo con có một đôi mắt xanh thẫm như bầu trời, đây là một con mèo con cực kì xinh đẹp. Chỉ là lúc này nhìn qua nó rất suy yếu, nếu như không có người nhận nuôi, đoán chừng nó sống không quá mấy ngày.

Tô Đường quay đầu nói với Khương Trì sau lưng: "Khương Trì, chúng ta nuôi nó đi."

"Được."

Hai người đặc biệt đi cửa hàng thú cưng mua các vật phẩm nuôi mèo cần, vừa về tới nhà họ Khương, Tô Đường cẩn thận từng li từng tí cho mèo con uống sữa dê.

Tô Đường ngồi chồm hổm trên mặt đất, sợi tóc màu đen rủ xuống, che khuất nửa gương mặt nhỏ, mặt mày cô buồn xuống, khóe miệng khẽ nhếch, Khương Trì đứng một bên, chỉ cảm thấy tâm tình vào giờ khắc này chợt yên bình.

"Chúng ta đặt tên cho nó đi." Tô Đường cho mèo con ăn xong, hai mắt mong đợi nói.

"Gọi là bánh bao nhỏ." Khương Trì nói xong, dường như cảm thấy mình nói có lý, anh liếm liếm môi, rồi câu môi nói: "Em xem, toàn thân nó là màu trắng, nhìn trắng trắng mềm mềm như bánh bao."

Tô Đường sững sờ, sau đó nhẹ nhàng cười rộ lên: "Được."

Thời gian cấp ba trôi qua như tên bay, kì thi cũng kết thúc.

Thi kết thúc, không ít người trong lớp nét mặt ảm đạm, không chỉ vì lần này thi họ phát huy không tốt, mà thi học kì xong, nói rõ khoảng cách thi đại học không còn xa.

Thi học kì xong, thi đại học còn bao xa?

Thi xong tất cả, Tô Đường thu dọn túi sách chuẩn bị trở về cùng Khương Trì, nhưng lúc này lớp trưởng lại đỡ kính, có chút co quắp cản lại Tô Đường: "Tô Đường, tớ muốn hỏi cậu một đề toán."

"Được."

Từ khi Tô Đường lấy được hạng nhất ba lần, bạn bè đến hỏi bài nhiều hơn. Dịch Lộ hai ba ngày đều hỏi cô, vừa nghỉ giữa khóa liền quần lấy cô, nhưng hiệu quả cũng rất rõ ràng, thành tích Dịch Lộ tăng lên không ít. Nhưng lớp trưởng hỏi ngược lại là lần đầu tiên. Lớp trưởng trong lớp không tệ ấn tượng Tô Đường với cậu ta cũng được, cho nên cô thuận thể buông túi sách xuống, nhìn lên mục mà lớp trưởng hỏi mình.

Đề này với Tô Đường mà nói cũng không khó, lúc cô giảng rất kiên nhẫn, cũng rất cẩn thận, lớp trưởng thỉnh thoảng lại gật đầu một cái, không bao lâu, cậu ta thật hưng phấn nói: "Tô Đường, cậu giải thật đơn giản, cảm ơn cậu."

Tô Đường mỉm môi mỉm cười: "Đừng khách sáo."

Bởi vì bản thân lớp trưởng cơ sở tốt hơn, lúc giải đề không lâu, chỉ năm phút đồng hồ. Tô Đường quay người, chỉ thấy hai mắt Khương Tri nhắm lại, thần sắc nhợt nhạt đứng một bên.

"Khương Tri? Chờ lâu không."

"Không, về thôi." Khương Tri vốn đang tựa trên bàn học, lúc này anh ngồi dậy, để túi lên vai.

Tô Đường cũng không để ý Khương Tri khác lạ trong lòng, sau khi về nhà, Tô Đường đang dứt Bánh Bao Nhỏ ăn rồi lại giải đề. Thời gian cấp ba khan trương, mỗi một phút mỗi một giây cũng không thể lãng phí.

Từ sau ngày lớp trưởng đến hỏi thi số lần hỏi nhiều hơn.

Tô Đường cảm thấy lớp trưởng hỏi vấn đề đều rất có tiêu chuẩn, có một số cô cũng không nắm chắc, cho nên nghi giữa khoá hai người thỉnh thoảng thảo luận một số bài tập.

Mà sắc mặt Khương Tri cũng càng ngày càng chìm xuống.

Tô Đường chậm chạp không nhận ra khác lạ.

Ngày hôm sau lớp trưởng lên lớp, Tô Đường phát hiện cậu ta bị người khác đánh mặt mũi bầm dập, nhìn qua rất thê thảm. Người trong lớp cũng nhận không được nhao nhao tiến lên quan tâm hỏi: "Lớp trưởng, cậu sao thế?"

Lớp trưởng lắc đầu, ấp úng nói: "Không sao, không cần thận ngã thôi."

Lời này nghe vào chính là thuận miệng lý do. Té một cái mà thành thế này à?

Nhưng họ nhìn thấy bộ dáng lớp trưởng rõ ràng không muốn nói, cũng không hỏi thêm nữa.

Từ đó về sau, lớp trưởng không hỏi Tô Đường nữa. Tô Đường nhất thời không nghĩ ra gì cả, cũng không để trong lòng. Cho đến có một ngày, một nữ sinh lớp khác đột nhiên chặn cô, mặt mũi đầy hưng phấn nói: "Tô Đường, anh Tri thật sự đẹp trai ngây người!"

Tô Đường nghe nói, một mặt không hiểu.

Thế là cô nghe cô nữ sinh kia líu ríu một hồi chợt hiểu ra chân tướng mặt lớp trưởng bị bầm.

Cả người nữ sinh hưng phấn khoa tay múa chân, mắt cô ta sáng như sao, kích tình bắn ra bốn phía nói chuyện hôm đó.

Ngày đó Khương Tri bá đạo chặn lớp trưởng trong nhà vệ sinh, trực tiếp hung hăng một quyền đánh ngã người ta, sau khi đánh xong anh còn để lại một câu: "Sau này cách xa cô ấy một chút."

Lớp trưởng ngã trên mặt đất, nhận không được trả lời một câu: "Tớ chỉ hỏi Tô Đường một số vấn đề thôi."

Thần sắc Khương Tri đậm nhạt, gần từng chữ với cậu ta: "Tóm lại, cách xa cô ấy một chút."

Sau khi nói xong, nữ sinh còn nhận không được lặp lại nói: "Anh Tri cực giỏi! Lại nói câu kia rất dứt khoát!"

Tô Đường nghe xong nữ sinh thuật lại, rốt cuộc hiểu vì sao mấy này nay, mỗi lần lớp trưởng nhìn thấy cô thì muốn nói lại thôi, trước đó lớp trưởng hỏi cô Khương Tri đều mặt lạnh như sương.

Bây giờ, cô thật không hiểu, toàn bộ đã có giải thích hợp lý.

Biểu lộ nữ sinh mong muốn trên mặt Tô Đường cũng chưa từng xuất hiện.

Trên mặt cô có chút không vui, cũng không có hưng phấn, chỉ có thất vọng.

Nữ sinh không rõ xảy ra chuyện gì.

Nhưng lúc này Tô Đường đã quay người rời đi.

Từ hôm nay, Tô Đường đã bắt đầu chiến tranh lạnh cùng Khương Tri, chỉ một bên cô.

Cô không có thể hiểu được cách làm của Khương Tri. Lớp trưởng chỉ hỏi cô mấy vấn đề, nhưng anh không nói hai lời đã đánh người ta. Đồng thời sau đó anh không hề đề cập với cô về chuyện này.

Cô không hiểu. Thật sự không hiểu.

Lúc cô tự cho là lạnh nhạt Khương Tri hai ngày sau đó, có một lần cô đang về phòng, Khương Tri đột nhiên cản đường đi của cô. Một tay anh để lên đầu, một tay chống cạnh tai cô.

Ngăn cả người cô trước ngực mình. Anh ở trên cúi xuống nhìn cô, ánh mắt đen kịt, làm cô tự dung cảm nhận được áp lực.

Tô Đường nghiêng đầu, không nhìn anh.

Khương Trì nhú mày, giọng điệu âm u: "Bánh bao, em đang tức giận với anh ư?"

Lông mi Tô Đường nhẹ run. Mím môi không nói.

Khương Trì đưa tay nhẹ nhàng nắm cằm trắng nõn như ngọc của cô, mạnh mẽ để tầm mắt của cô về phía mình, anh càng nhích tới gần cô hơn, ánh mắt vững vàng khoá cô lại: "Tại sao?"

Tô Đường vẫn như cũ mím chặt môi.

Khương Trì chep một tiếng, tiên tay cởi mấy nút trên áo sơ mi: "Cái gì em cũng không nói, chẳng lẽ anh đã làm sai điều gì?"

Gần như đang cầu xin tha thứ, khiến trong lòng Tô Đường theo bản năng run lên.

Cô chưa từng nghe Khương Trì nói như vậy.

Anh vẫn luôn là kiêu ngạo, tùy tiện.

Anh thế này, có chút không giống anh.

Trước đó trong lòng cô tức giận, như khinh khí cầu bị đâm thủng, lập tức biến mất hầu như không còn.

Tô Đường nhìn Khương Trì, há miệng nhẹ nói: "Khương Trì, anh quá bá đạo."

"Hừm?" Khương Trì không hiểu.

"Lớp trưởng chỉ hỏi em mấy vấn đề, tại sao anh tùy tiện đánh người ta thành như thế." Tô Đường vững vàng nhìn chằm chằm Khương Trì, vấn đề này, chôn trong lòng cô rất lâu.

Tô Đường ngay từ đầu trong lòng có chút tức giận.

Cô cho rằng lớp trưởng vô tội.

Khương Trì nhú mày, giọng điệu không vui: "Vì cậu ta mà em cáu gắt với anh?"

Tô Đường cắn môi dưới: "Khương Trì, với em thì chuyện này không phải chuyện nhỏ."

Khương Trì hít sâu một hơi, mỗi chữ mỗi câu nói: "Em không cảm thấy ánh mắt cậu ta nhìn em không đúng à?"

Tô Đường nghe Khương Trì nói lời này nhất thời dờ khóc dờ cười. Lớp trưởng đeo kính hơn "tám trăm độ", ngay cả cô, cũng không thấy rõ ánh mắt lớp trưởng. Mỗi lần anh đều cách xa như thế, làm sao có thể biết ánh mắt lớp trưởng nhìn cô không đúng.

Tô Đường lắc đầu, không trả lời vấn đề này của anh.

Cô thấy Khương Trì, trong lòng xẹt qua đều là anh đối tốt với mình, thật ra cô cũng chỉ là có một chút tức giận, giận anh quá bá đạo, rõ ràng lớp trưởng không có làm gì sai.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ anh bức bối hiện tại, cô lại nhịn không được mềm lòng.

"Khương Trì, sau này đừng như thế nữa." Tô Đường nhẹ giọng thì thầm nói.

Khương Trì nghe vậy trầm mặc thật lâu.

Qua rất lâu sau đó, anh mới trịnh trọng gọi một tiếng: "Bánh bao."

"Sao."

"Anh đề ý."

"Cái gì?"

"Anh rất đề ý."

(*) *A ý ghen đáng iu dễ sợ:))*

Chương 40

Editor: Đào Sindy

Ngày hôm sau hai người Tô Đường và Khương Tri đến phòng học, cô mới vừa ngồi vào chỗ, Dịch Lộ lập tức xoay đầu lại nhìn cô, Dịch Lộ cẩn thận nhìn chăm chăm Tô Đường, quan sát nét mặt cô một hồi mới thở ra một hơi, cuối cùng yên lòng, cô cười híp mắt với Tô Đường nói: "Sao thế? Không cãi nhau với anh Tri nữa à?"

Tô Đường sững sờ, vô thức hỏi: "Cậu đang nói gì thế?"

Dịch Lộ ồ lên một tiếng, nháy mắt hỏi: "Không phải trước đó cậu đang giận dỗi anh Tri sao?"

Tô Đường nghe nói như thế, mặt chợt đỏ lên. Chẳng lẽ thật sự cô biểu hiện rõ ràng như vậy à, không thì làm sao ngay cả Dịch Lộ cũng nhìn ra trước đó cô và Khương Tri có chút mâu thuẫn nhỏ?

Tô Đường mím môi, có chút xấu hổ: "Sao cậu biết?"

Dịch Lộ nghiêng đầu nhìn Tô Đường, vạch lên đầu ngón tay của mình nói: "Hai ngày trước anh Tri nói chuyện với cậu cậu lại không trả lời anh ấy, ai cũng thấy cậu và anh ấy giận nhau."

Tô Đường cup mắt, nhất thời không nói gì.

Dịch Lộ chống cằm, giọng điệu cảm khái: "Ai nha, Tô Đường, cậu cũng giỏi thật đấy, tớ rất bội phục cậu."

Tô Đường nhẹ hả một tiếng: "Giỏi gì chứ?"

"Hai ngày nay mặt anh Tri thối như đôi mắt, ngay cả tớ cũng không dám liếc anh ấy một cái. Nhưng cậu còn dám tiếp tục giao tiếp với anh ấy." Dịch Lộ nói đến đây, đột nhiên tới gần Tô Đường, thần thần bí bí nói: "Nghe nói trên thế giới này, mỗi người đàn ông đều gặp phải khắc tinh trong đời mình, vừa gặp trúng khắc tinh này, người đàn ông kia sẽ vững vàng bị áp chế. Coi như ở trước mặt người ngoài lại thể nào xấu tác thiên, đến trước mặt khắc tinh, cũng phải ngoan ngoãn. Không nghĩ tới ngay cả anh Tri của chúng ta cũng không thể ngoại lệ." Nói xong, ánh mắt Dịch Lộ khâm phục giờ ra ngón tay cái về phía Tô Đường.

Thường ngày, ai dám chọc tức anh Tri chứ? Hết lần này tới lần khác Tô Đường lại làm được. Cô đoán chừng, Tô Đường chính là khắc tinh của anh Tri. Hôm nay xem ra mâu thuẫn giữa Tô Đường và Tri Ca đã giải trừ, bởi vì sắc mặt anh Tri đã bớt mây có nắng, ngay cả Dịch Lộ cũng thở ra một hơi.

Tô Đường nghe được Dịch Lộ nói, trong lòng khê nhúc nhích.

Trong đầu cô không khỏi hiện lên câu nói hôm qua Khương Tri nói với cô lần nữa: "Em không nói gì, chẳng lẽ anh đã làm sai điều gì." Trong ấn tượng cho tới bây giờ Khương Tri không phải là người sẽ chủ động nhận sai, trước đó Khương Ưng cầm dây nịt quất anh, quất đến da tróc thịt bong, anh vẫn một mực ngậm miệng một câu cũng không nói, ngay cả một lời giải thích cũng không đáp lại. Không phải chuyện anh muốn làm, dù là ai ép anh cũng không được.

Nhưng anh hết lần này tới lần khác lại nói với cô, nhận sai với những câu êm ái như thế, khiến cô không tức nổi.

Khương Tri như thế, trong ấn tượng hình như là lần đầu tiên.

Còn có câu cuối cùng anh nói với cô "Anh rất dễ ý." Mặc dù anh cố gắng bình tĩnh, nhưng ngay cả Tô Đường cũng có thể cảm nhận được anh khó chịu và bứt rứt.

Cánh tay anh chống cạnh cô run nhè nhẹ.

Lúc đó sau khi cô nghe được câu này, trong lòng hỗn loạn, bởi vì câu cuối cùng Khương Tri nói rất dễ dàng làm người ta hiểu lầm. Cô nhớ bản thân lúc ấy vội vàng nói một câu "Em đã biết" liền lập tức chạy trốn chết rồi.

Khi đó, cô sợ nếu mình không đi, một lát nữa Khương Tri sẽ nói ra một số đề cập khiến cô càng thêm bất lực không chống đỡ được.

Lòng hóng chuyện của Dịch Lộ hiện tại vẫn đang thiêu đốt hừng hực như cũ, dù tiết ngữ vẫn đã bắt đầu, cô còn không quay đầu học bài, dù sao cô và đại biểu ngữ văn có quan hệ tốt, đại biểu ngữ văn sẽ không nói gì.

Cho nên Dịch Lộ cứ quang minh chính đại tiếp tục tám chuyện cùng Tô Đường.

"Tô Đường, cậu nói xem cậu có tính ý được cung chiều nên kiêu không đó?" Hai mắt Dịch Lộ sáng lóng lánh nhìn Tô Đường.

Câu nói này như một cục đá lập tức rơi vào tâm hồ, trong lòng Tô Đường hiện lên một tầng gợn sóng, đáy lòng cô run rẩy, cắn môi nhẹ nói: "Cậu nói gì đó?"

Dịch Lộ vội vàng khoát khoát tay, sợ Tô Đường hiểu lầm, giọng nói của cô có chút hâm mộ nói: "Không phải tớ nói xấu cậu, ý được cung chiều mà kiêu không có gì không tốt, tớ muốn được cung sinh kiêu mà không có ai đến cung chiều đây." Nói xong, ánh mắt Dịch Lộ âm thầm chớp mắt, sau đó cô lại như không có việc gì cười lè lè.

Hai người lại trò chuyện một chút về học tập, Dịch Lộ quay người lại. Nhưng Tô Đường cầm sách giáo khoa ngữ văn, một chữ cũng không nhìn thấy. Dịch Lộ vừa mới nói đã khắc trong lòng cô, khiến cô không cách nào coi nhẹ.

Cô đối với Khương Trì, thật sự có một chút ý được cung chiều nên sinh kiêu sao?

Lúc tan học, Tô Đường cố ý xin lỗi lớp trưởng vì chuyện Khương Trì đánh người.

Nghe được Tô Đường thay mặt Khương Trì nói xin lỗi với mình, lớp trưởng trầm mặc thật lâu, sau mới nói: "Không sao, tớ không để chuyện này trong lòng."

Nghe lớp trưởng cũng không ngại, Tô Đường nhẹ nhàng thở ra. Lúc cô quay người chuẩn bị rời đi, lớp trưởng nhìn không được gọi Tô Đường lại, cậu do dự trong chớp mắt, vẫn thuận theo nội tâm của mình, hỏi vấn đề mình đã đặt lâu trong lòng: "Tô Đường, cậu và Khương Trì, cuối cùng thì có quan hệ thế nào?"

Sau một khắc, lớp trưởng hỏi tiếp: "Hai người là bạn trai bạn gái sao?"

Lớp trưởng không phải người đầu tiên hỏi vấn đề này. Lúc ở Hương Sơn, người nhiếp ảnh gia Jose kia đã hỏi qua như vậy.

Lần ấy Tô Đường cũng lắc đầu.

Lớp trưởng giống như lấy hết dũng khí, gấp rút nói: "Tô Đường, thật ra tớ rất thích cậu."

Tô Đường nhất thời chưa kịp phản ứng. Lớp trưởng tỏ tình ngoài dự liệu. Tô Đường hoàn toàn không rõ cô đến nói lời xin lỗi thay Khương Trì cuối cùng lại trở thành lớp trưởng tỏ tình với mình.

Cô ngốc trệ thật lâu mới nói: "Thật xin lỗi."

Lớp trưởng cười khổ một tiếng: "Bị cậu từ chối, cũng không tính là chuyện mất mặt. Tớ sớm đã chuẩn bị tâm lý, hoặc là nói hết ra vì không muốn thanh xuân của mình có tiếc nuối nào."

Tô Đường không biết nói gì, chỉ có thể nói một lần nữa: "Thật xin lỗi."

Lớp trưởng lắc đầu, giọng nói đắng chát: "Cậu không cần nói xin lỗi với tớ. Nói thật, nữ sinh như cậu, không có mắt nam sinh có thể chống cự được. Tớ cũng chỉ là một người bình thường. Thỗ lộ xong rồi, trong lòng tớ dễ chịu hơn rất nhiều, cũng không còn gì nhớ mong nữa, tiếp theo liền có thể chuyên tâm học tập cho giỏi." Lời tuy nói như vậy, nhưng chỉ có lớp trưởng hiểu, thích một người, làm sao có thể nói buông liền buông xuống, mặc dù chỉ là cậu đơn phương, nhưng cậu tin tưởng, Tô Đường sẽ chiếm cứ vị trí cậu thầm mến rất dài trong khoảng thời gian đi học, thậm chí cho đến khi cậu ra xã hội, nói không chừng cô là đối tượng thầm mến mà cậu thường thức nhất.

Bởi vì hiện tại hai người Tô Đường và lớp trưởng đang ở trong phòng học, cho nên lớp trưởng tỏ tình với Tô Đường, không ít người đã nghe được. Nhìn thấy lớp trưởng bị từ chối, thậm chí còn có bạn học nam vỗ vai của cậu an ủi.

Lúc Tô Đường trở lại chỗ người, phát hiện ánh mắt Khương Trì nặng nề. Tô Đường nhìn thấy ánh mắt của anh, tim đột nhiên nhảy lên bùm bùm kịch liệt.

Không phải anh lại để ý đó chứ.

Tô Đường mím môi, quay đầu liếc trộm Khương Trì, phát hiện hiện tại anh cũng đang chống đầu nhìn mình, ánh mắt đủ làm cô chống đỡ không được. Cho đến khi Tô Đường quay đầu, cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt Khương Trì vẫn còn.

Tô Đường cắn môi, cô cảm thấy, Khương Trì chú ý cô, có phải có chút quá mức? Có phải phần chú ý này đã vượt ra khỏi quan hệ của hai người?

Ngày có kết quả thi, khoảng cách kỷ niệm ngày thành lập trường còn không đến nửa tháng.

Tam Trung là một trường có lịch sử lâu đời, từ lúc xây trường đến nay đã tròn sáu mươi năm. Kỷ niệm ngày thành lập trường cứ năm năm làm một lần, năm nay vừa lúc là lần thứ mười hai. Cho nên học sinh cấp ba có thể đến buổi kỷ niệm, kết quả thi không khỏi bị họ sau đầu.

Mỗi lớp đều có thể diễn đưa ra hai tiết mục trên đài. Cho nên hôm đó, hơn phân nửa học sinh trong lớp đang thảo luận ghi tiết mục gì thì mới được chọn, điểm thi lại không mấy ai nhắc đến.

Lần thi này, Tô Đường lại một lần nữa ngồi lại ghế hạng nhất, lấy tinh thể mạnh mẽ chứng minh thực lực của mình. Hạng hai là Giang Lâm, thứ ba là Bạc Hoan, Hứa Ngưng Đông hạng tư. Dịch Lộ nhìn không được nhỏ giọng lầm bầm "Cảm thấy Hứa Ngưng Đông khoác lác quá sớm."

Tô Đường lắc đầu: "Điểm thi đại học cuối cùng mới là trọng điểm."

Dịch Lộ cười hi hi nói: "Tớ tin tưởng, cậu thi đại học cũng sẽ rất tuyệt!" Lăng Lang lập tức ở bên cạnh phụ họa nói: "Đúng vậy, Tô Tô, em là tuyệt nhất."

Lúc này, đột nhiên Lăng Lang cười hi hi quay đầu hỏi Khương Tri: "Tô Tô lại thi hạng nhất, A Tri, lần này cậu có định thưởng gì cho em ấy không?" Lần thứ nhất Tô Đường thi hạng một, Khương Tri dẫn Tô Đường đi câu lạc bộ HAC đình cấp xe thể thao đua xe, nơi này, Lăng Lang chưa được đi lần nào, khiến anh không khỏi hâm mộ. Hiện tại Tô Tô lần thứ hai thi hạng nhất, Lăng Lang liền chủ động giúp Tô Đường đòi hỏi phúc lợi.

Khương Tri nghe vậy nhũn mày, hỏi Tô Đường: "Bánh bao, em có muốn cái gì vô cùng không?"

Tô Đường lắc đầu, nhẹ nói: "Không có. Không cần thưởng gì đâu."

Lăng Lang bận bịu tham gia náo nhiệt: "Tô Tô, cậu thi tốt như vậy, tất nhiên cần thưởng chúc mừng một chút, đừng lo lắng A Tri không cho được."

Dịch Lộ xem náo nhiệt không sợ phiền phức, lớn tiếng nói: "Tóm lại, sau này mỗi lần Tô Đường thi hạng nhất, anh Tri đều phải ban thưởng."

Khương Tri liếm môi, nhìn Tô Đường trước mắt, cong môi khẽ cười nói: "Đêm...đầu...của...anh, em có muốn không?"

Lăng Lang nghe nói như thế, vô thức lộ ra một câu chửi tục.

Ngay cả Dịch Lộ nghe vậy còn có chút ngoài ý muốn chửi tục một tiếng.

Sắc mặt Tô Đường phát đỏ, cô không chút nghĩ ngợi từ chối nói: "Không muốn!"

Khương Tri cười khẽ một tiếng, giọng nói mang theo hờ hững, trêu chọc cô: "Thật không muốn!"

Tô Đường lấy tay che mặt đang đỏ bừng của mình: "Anh hạ lưu!"

Khương Tri cong môi, nét mặt lười biếng: "Sao lại hạ lưu rồi."

Tô Đường cảm thấy tim đập như trống đánh, lời Khương Tri nói làm cô càng ngày càng chống đỡ không được.

Lăng Lang ở một bên nghe đến kinh hồn bạt vía, đoạn đối thoại thế này, anh ta nghe mà còn chống đỡ không nổi. Huống chi Tô Đường.

A Tri thật sự là không lên tiếng thì thôi, mở miệng là liên thiên những lời không tao nhã. Nhưng chẳng biết tại sao, Lăng Lang không hiểu trong câu nói của anh không có ý tốt, nghe được một chút thử thăm dò.

Mặc dù câu nói này chỉ là một câu đùa lẳng lơ, nhưng làm sao anh ta lại cảm thấy, lại có một chút thật lòng?

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Khương Tri đút hai tay vào túi, đáy mắt trong trẻo đầy ánh cười nhẹ: "Phần thưởng này thế nào, hả?"

Tô Đường và Lăng Lang nhất thời không nói gì, Dịch Lộ ở bên cạnh vội vàng nuốt nước miếng, sờ lên trái tim nhỏ yếu ớt của mình. Cô lúng túng cười ba tiếng ha ha: "Được anh Tri thưởng, cảm giác rất là... đặc biệt, ha ha ha."

Đối diện với ánh mắt nhìn chằm chằm mang tính xâm lược của Khương Tri, Tô Đường gắng gượng bình tĩnh lại, cô cắn môi nói: "Em không tin."

Khương Tri nhũn mày, khóe môi cong lên: "Không tin ở đâu?"

"Chỗ nào cũng không tin." Mu bàn tay Tô Đường vẫn đang che gương mặt nóng hổi của mình, giờ phút này cô chỉ mong mau mau kết thúc chủ đề "hơi" mập mờ này.

Chẳng lẽ đồng bạn gái trước của Khương Tri đều là giả à!

Khương Tri chắc một tiếng, anh kéo cổ tay Tô Đường đang định đi khỏi. Cổ tay cô bé nhỏ nhẵn nhụi, anh hơi dùng sức đã có thể túm chặt cô, làm cô

không thể nào rời khỏi tầm mắt anh. Mắt nhìn cô, giọng anh thêm phần nghiêm chỉnh: "Anh đã lừa em bao giờ chưa? Há?"

Nghe câu này, Tô Đường lập tức cảm thấy nghèo vốn từ.

Đường như, Khương Tri thật sự chưa từng lừa cô bao giờ, dù chỉ một lần. Giữa họ, có chuyện gì đều trực tiếp nói với nhau. Chưa từng lừa dối.

Tô Đường bỗng chốc hơi thẹn quá hóa giận, mặt cô đỏ rực lên, hai mắt long lanh nước, giọng mang theo phần ngây thơ mà ngay cả chính cô cũng không biết: "Khương Tri, đừng đùa kiểu đó nữa."

Đùa ư.

Khương Tri cười một tiếng, không rõ ý tứ, hình như chơi chán rồi, cuối cùng cũng thả cô tay cô ra.

Ngay khi cô tay được giải phóng, Tô Đường lập tức chấp tay ra sau lưng, sau đó nhẹ nhàng thở ra thật dài.

Địch Lộ và Lăng Lang ở bên cạnh vội cười lớn vài tiếng, hóa giải không khí mập mờ lạ thường lúc này, next chủ đề hơi vượt tiêu chuẩn đó qua.

Một buổi học lớp 12 kết thúc, Tô Đường và Khương Tri về nhà, lại phát hiện có hai vị khách ngoài ý muốn đến.

Một người trước đây không lâu Tô Đường vừa gặp qua, chính là Tô Nguyệt Nha – vừa khéo cùng họ với cô; một người khác là một cô bé trông chỉ tầm mười một, mười hai tuổi. Cô bé ấy mặt mũi xinh xắn, ăn mặc cũng cầu kỳ. Cô nhìn thấy Khương Tri về, vội vàng đứng lên từ ghế salon, nhiệt tình chào hỏi: "Anh họ, anh về rồi."

Đuôi mày Khương Tri nhú nhẹ đến mức không thể nhìn thấy: "Khinh Khinh, em tối làm gì?"

Khương Khinh Khinh bĩu môi, bất mãn nói: "Không phải là vì lâu lắm anh chưa gặp chị Nguyệt Nha à. Nên em mang chị ấy đến cho anh gặp đó."

Lúc này Tô Nguyệt Nha cũng đứng lên cùng Khương Khinh Khinh, cô nhìn thấy Khương Tri, trong mắt lập tức ánh lên nét vui vẻ. Cô trầm giọng gọi: "Đại ca."

Mặt mày Khương Tri lạnh thêm mấy độ, anh không để ý đến Tô Nguyệt Nha, mà hỏi Khương Khinh Khinh: "Cô ta bảo em dẫn cô ta đến sao?"

Mắt Tô Nguyệt Nha tối sầm lại. Khương Khinh Khinh ơ một tiếng: "Anh họ, giữa anh và chị Nguyệt Nha có hiểu lầm gì à? Anh rộng lượng tý đi, đừng giận chị Nguyệt Nha. Anh không biết hơn hai tháng nay chị ấy buồn đến mức nào đâu."

Khương Tri tiện tay ném cặp sách trống rỗng mang để giả vờ giả vịt trên vai xuống ghế salon, từ chối cho ý kiến.

Khương Khinh Khinh giậm mạnh chân, thúc giục: "Anh họ, anh nói chuyện với chị Nguyệt Nha đi chứ! Có phải anh hiểu lầm gì chị ấy không?"

Tô Đường rũ mắt, đang định rời đi, chừa không gian cho mấy người họ, liền bị Khương Tri lập tức kéo cổ tay lại. Tay anh dùng sức lạ thường, khiến cô không thể động đậy, đành phải đứng nguyên tại chỗ.

Giọng Khương Tri lạnh lùng: "Không có gì để nói cả."

Ánh mắt Tô Nguyệt Nha tối sầm nhìn chăm chăm vào bàn tay vẫn nắm chặt cổ tay Tô Đường của Khương Tri, không nói gì. Ngược lại, Khương Khinh Khinh lại nhảy dựng lên trước, cô bé lấy tay chỉ vào Tô Đường, giọng bất thiện: "Anh họ, đây là ai?"

Khương Tri mất kiên nhẫn, không trả lời vấn đề này, mà hỏi: "Em còn việc gì không?"

Khương Khinh Khinh bĩu môi hờn dỗi, hừ một tiếng: "Không còn việc gì cả, nhưng em muốn ở lại đây ăn tối."

Khương Tri đáp ứng lấy lệ: "Tùy em."

Khương Khinh Khinh bỗng nghĩ tới gì đó, không nhận được hỏi: "Anh họ, bao giờ đi Trầm về ạ?"

Khương Tri nhú mày: "Bà ấy đã bị sa thải rồi."

Khương Khinh Khinh há một tiếng, hỏi liên tiếp như bắn súng liên thanh: "Anh họ, sao anh lại sa thải đi ấy? Không phải đi ấy là người hiếm có có thể nấu vừa miệng anh à? Em vẫn muốn ăn cơm đi ấy lắm mà, anh họ, anh gọi đi ấy về được không? Em không thích đi này. Em không quen cái đi bây giờ."

"Không." Khương Tri từ chối, sau đó không để ý đến Tô Nguyệt Nha và Khương Khinh Khinh nữa.

Khương Khinh Khinh không để ý đến sự lạnh nhạt của Khương Tri, bị từ chối cũng không có phản ứng đặc biệt gì, trực tiếp đặt mông ngồi xuống, vững vàng trên ghế salon, trông có vẻ không chịu rời đi.

Tô Đường nhận thấy nơi này không đến phiên cô, bèn một mình đi phòng bếp cho mèo con mình nhặt được uống sữa dê. Mèo con uống sữa dê xong, cô vuốt lông mèo, sau lưng bỗng vang lên một giọng nói: "Đây là mèo cậu nuôi à?"

Tô Đường xoay người nhìn lại, phát hiện đó là Tô Nguyệt Nha. Cô cẩn thận ôm Bánh Bao Nhỏ vào lòng, đứng lên, nhẹ giọng ừ một tiếng.

Tô Nguyệt Nha tùy ý cười: "Nó rất đẹp."

Tô Đường dịu dàng nhìn mèo con, giọng êm ái: "Đúng vậy."

Tô Nguyệt Nha nhàn nhạt nhìn thoáng qua con mèo Ragdoll này: "Nó có tên chưa?"

Tô Đường gật nhẹ đầu, giọng bất giác trở nên dịu dàng hơn: "Có, nó tên là Bánh Bao Nhỏ."

Tìm Tô Nguyệt Nha đập cái thìa, cô nghe Ninh Từ An nói qua, Khương Tri hình như gọi Tô Đường với biệt danh là Bánh Bao. Vậy hàm ý trong cái tên Bánh Bao Nhỏ của con mèo này... Cô gượng cười, vẫn ôm kỳ vọng hỏi: "Là cô lấy tên cho nó à?"

Tô Đường lắc đầu: "Không phải."

Tô Nguyệt Nha cảm thấy tim mình dường như ngâm vào nước đá. Không phải Tô Đường lấy tên, vậy chỉ có thể là Khương Tri. Cô không biết mình rời khỏi bếp bằng cách nào, chỉ cảm thấy có thứ gì trong lòng đang dần sụp đổ.

Người cô khát cầu bao năm, có thể sẽ vĩnh viễn cách xa cô.

Bởi tối nay nhà họ Khương có thêm hai vị khách, nên bữa tối cũng thịnh soạn lạ thường. Dù loại nguyên liệu tươi mới được chế tác thành những món ngon mỹ vị. Thực tế, tay nghề của di Lục không hề kém hơn di Trâm, nếu không bà cũng không thể có được công việc bảo mẫu ở nhà họ Khương này.

Di Lục cũng rất nhiệt tình với hai vị khách, song hai người họ đều có vẻ không hứng lắm, trông nặng nề tâm sự.

Tất nhiên, Khương Tri dùng hết cơm tối một cách tự nhiên, Tô Đường cũng không nhiều lời trên bàn cơm.

Ăn tối xong, Tô Đường đi lên phòng mình trên lầu một chuyến, sau đó mới xuống lầu. Theo thói quen, cô chuẩn bị đi xem vật cưng của mình, nhưng đến ổ mèo của cô, cô thấy Tô Nguyệt Nha và Khương Kinh Kinh đang chụm đầu vây quanh ổ mèo, không biết đang huyền thuyên gì đó.

Cô thấy hơi là lạ, lên tiếng hỏi: "Hai người đang làm gì vậy?"

Khương Kinh Kinh nghe thấy tiếng Tô Đường, sợ nhảy dựng. Cô lấy tay sờ lên ngực, hỗn hển: "Chị đột nhiên lên tiếng, định hù chết tôi à?"

Tô Đường càng thấy lạ hơn, cô lại hỏi lần nữa: "Hai người đang làm gì ở đây vậy?"

Tô Nguyệt Nha vén tóc mai ra sau đầu, giọng bình thản: "Kinh Kinh thích mèo của cậu, đang chơi với nó."

Khương Kinh Kinh nghe vậy, vội vàng gật đầu.

Lúc này, Bánh Bao Nhỏ bỗng kêu lên quái dị. Giọng nó run run, nghe như đang phải chịu đau đớn khủng khiếp.

Tô Đường quỳnh lên, lập tức gạt Khương Kinh Kinh đang cản đường sang một bên, nhìn vật cưng của mình.

Chỉ thấy Bánh Bao Nhỏ lúc này đang run bắn, trốn trong ổ, mắt lam xinh đẹp dè dặt nhìn Tô Đường.

Tô Đường xót xa, cô nhẹ giọng nói với Bánh Bao Nhỏ: "Bánh Bao Nhỏ, tới đây nào."

Thấy chủ nhân của mình, Bánh Bao Nhỏ mới nhỏ giọng meo meo hai tiếng, rồi khập khiễng đi tới chỗ Tô Đường.

Tô Đường thấy dáng đi của Bánh Bao Nhỏ, giật mình: "Chân mày sao thế?" Bánh Bao Nhỏ đã chạy ra trước ổ mèo, Tô Đường lập tức ôm lấy nó, cẩn thận kiểm tra chân trước của nó. Cô sợ hãi phát hiện, chân trái trước của Bánh Bao Nhỏ hình như bị gãy.

Cô phần nộ đứng lên, hốc mắt hơi đỏ, tức giận chất vấn: "Các người làm gì với nó?"

Khương Kinh Kinh vốn đang hơi có tật giật mình, có phần chột dạ, nhưng vừa nghe thấy Tô Đường chất vấn, sắc mặt lập tức không tốt, quát nói: "Chúng tôi làm gì được nó?"

Giọng Tô Đường run run vì phần nộ: "Không làm gì? Vậy tại sao chân của nó lại thế?"

Khương Kinh Kinh liếc xéo một cái, khó chịu nói: "Cô hỏi tôi, tôi biết làm sao?"

Tô Nguyệt Nha ở bên cạnh hát đệm: "Chắc là nó không cẩn thận tự làm gãy chân mình, cô dẫn nó đi khám bác sĩ thú y đi."

Lúc này, Khương Tri nghe thấy tiếng ồn, đi tới, thấy ba người đều đứng đấy, hỏi: "Sao thế?"

"Anh họ, cô ta mắng em!" Khương Kinh Kinh lập tức tố cáo. Vừa cáo trạng, cô vừa không quên oán hận trừng Tô Đường.

Tô Đường mím chặt môi, hốc mắt đỏ bừng, hai tay ôm chặt Bánh Bao Nhỏ, không nói một câu.

Khương Trì không để ý Khương Kinh Kinh chút xíu nào, trực tiếp đi tới trước mặt Tô Đường, đặt tay lên đầu cô, vuốt nhẹ: "Sao vậy?"

Khương Trì đến rồi, Tô Đường mới phát hiện hốc mắt mình chưa xót vô cùng. Cô run run nói: "Bánh Bao Nhỏ bị gãy chân."

Mày Khương Trì lập tức nhủ lại, anh biết Tô Đường quan tâm con mèo cô nhặt được này đến cỡ nào, mỗi ngày đều phải tự tay cho nó uống sữa, tắm rửa, nói chuyện.

Nhưng bây giờ, con mèo này lại gãy chân. Khương Trì lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Khương Kinh Kinh, giọng lạnh lẽo: "Em làm?"

Khương Kinh Kinh vốn không định nhận, chỉ cần cô không nói, Khương Trì làm gì được cô? Nhưng Khương Trì làm như thế, ngược lại lại khơi dậy lòng phản nghịch của cô. Vò đầu mè không sợ rồi, cô nói: "Em làm thì sao? Chỉ là một con mèo thôi mà? Còn chưa chết, chỉ bị gãy một chân thôi. Hơn nữa, đi khám thú y là được rồi, có phải chuyện gì lớn đâu."

"Khương Kinh Kinh!" Mặt Khương Trì sa sầm, giọng đánh lại, trông có vẻ sắp nổi cơn hỏa khí.

Thấy Khương Trì hình như giận thật, Khương Kinh Kinh mới hơi sợ, cô nhỏ giọng: "Anh họ, chẳng lẽ anh định mắng em vì một con mèo à? Em là em gái anh mà!"

Tô Nguyệt Nha ở một bên nói đỡ cho Khương Kinh Kinh: "A Trì, Kinh Kinh còn nhỏ, anh..."

Tô Nguyệt Nha còn chưa dứt lời đã bị Khương Trì cắt ngang, giọng anh mang theo sự châm biếm rõ ràng: "Nó năm nay mười hai, chẳng lẽ cô cũng mười hai à?"

Mặt Tô Nguyệt Nha lập tức đỏ lên bừng bừng. Cô ta tuyệt đối không ngờ Khương Trì thật sự không nể mặt mình tí nào. Cấn rằng, cô ta nói: "A Trì, là lỗi của em hết, em nên kịp thời ngăn em ấy lại."

Khương Trì cười nhạt, ánh mắt nhìn cô ta càng lạnh hơn: "Vốn đã là lỗi của cô. Về sau, nhà họ Khương không chào đón các người."

Khương Kinh Kinh nghe vậy, kinh ngạc trừng to mắt, trong giọng tràn đầy sự không thể tin: "Anh họ, anh có biết anh đang nói gì không đấy?"

Khương Trì bực bội xoa xoa mi tâm mình, gọi di Lục. Di Lục nghe thấy Khương Trì gọi, vội vàng đi tới: "Tiểu Khương, có chuyện gì thế?"

"Tiễn khách."

"... Được."

Khương Kinh Kinh càng không cam lòng, miệng không ngừng nói: "Anh họ, sao anh có thể đối xử với em như thế?"

Tô Nguyệt Nha cũng nước mắt tràn mi, như thể phải chịu uất ức lớn lắm.

Khương Trì giật giật khóe miệng, hoàn toàn không có kiên nhẫn nói tiếp với các cô ta. Anh ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Không đi à?"

Lúc này, Khương Kinh Kinh mới giật chân, hừ một tiếng, kéo Tô Nguyệt Nha đi.

Rời đi, Tô Nguyệt Nha không nhận được quay đầu lại, thấy Khương Trì hình như đang an ủi Tô Đường gì đó, không nén được, nắm chặt hai đấm.

Tô Đường...

Cô ta không nhận được, mặc niệm hai lần cái tên này trong lòng. Sau khi Khương Kinh Kinh và Tô Nguyệt Nha rời đi, Tô Đường và Khương Trì lập tức đưa mèo con đi khám bệnh viện thú cưng. Khám xong cho Bánh Bao Nhỏ, bác sĩ nói mèo con gãy xương không nặng lắm, có thể khôi phục được.

Lúc này Tô Đường mới thở phào một hơi.

Khương Trì không nhận được, lấy tay sờ lên mái tóc đen mềm mại của Tô Đường, ầm giọng nói: "Không sao rồi."

Tô Đường ừ một tiếng, áp má lên lưng mèo con, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của nó, lòng cô mới bình tĩnh lại.

+++

Mới rạng sáng hôm sau, tại cửa lớp A16 đã đứng một người quen của Khương Trì và Tô Đường.

Khương Trì thấy người này tại cửa lớp mình, lòng thấy là lạ, anh còn chưa vào lớp, đang định hỏi cậu ta tới làm gì, người này đã hung hăng đấm Khương Trì một quả trước.

Khương Trì không phòng bị chút nào, bị đấm, khóe miệng anh đỏ máu nay. Ánh mắt anh lạnh lạnh đi: "Từ An, mày có ý gì?"

Ninh Từ An nắm chặt hai đấm, tràn đầy tức giận hồi ngược lại: "Tao có ý gì? Mày có ý gì mới đúng. Mày làm gì với Nguyệt Nha?"

Nghe thấy cái tên Nguyệt Nha, mắt Khương Trì hiện lên chút không kiên nhẫn: "Tao có thể làm gì?"

"Mày có biết là, cô ấy khóc ròng một đêm, rạng sáng nay mới gượng ngủ được. Sao mày có thể làm thế với cô ấy!" Ninh Từ An phần nộ đến run người.

Khoé miệng Khương Trì cong lên một độ cong lạnh nhạt: "Cho nên, mày bắt nình vì cô ta?"

Giọng Ninh Từ An tràn đầy phần nộ và đau lòng: "A Trì, bao nhiêu năm tình cảm của chung ta với Nguyệt Nha đâu rồi? Chẳng lẽ mày quên sạch rồi à?"

Khương Trì lấy tay gạt vết máu bên miệng đi, giọng lạnh nhạt: "Tao chưa quên, nhưng mày thì quên rồi."

Anh em với nhau hơn mười năm, vì dăm ba câu của một cô gái, lại lập tức quăng tình an hem ra sau đầu. Không hỏi đầu đuôi đã muốn ra mặt cho người ta.

Rốt cuộc thì ai mới là người đã quên tình an hem?

Ninh Từ An cắn tức vô cùng, nhất thời không nghe hiểu lời bóng gió của Khương Trì, anh ta đau đớn chỉ vào Tô Đường, nói: "Vì cô ta, mày để Nguyệt Nha phải uất ức?"

Khương Trì giật giật khoé miệng, giọng lạnh nhạt: "Không cho Tô Nguyệt Nha uất ức, chẳng lẽ để người của tao phải uất ức?"

Ninh Từ An không dám tin nhìn Khương Trì: "Người của mày?" Đây cũng là lần đầu tiên, Ninh Từ An biest, hoá ra Khương Trì đã đặt Tô Đường vào dưới cánh chim của mình: "A Trì, không ngờ mày lại là kẻ nông cạn đến vậy."

Nhan sắc của Tô Đường, mới đầu nhìn, Ninh Từ An cũng kinh điển. Nhưng cũng chỉ kinh điển thôi. Lòng anh ta cho là, Khương Trì đã bị nhan sắc của Tô Đường mê hoặc.

Lúc này, Lăng Lang ở trong phòng học cũng phát hiện tình huống bên ngoài.

Anh vội vàng đi ra, liếc mắt đã thấy khoé miệng bầm đen của Khương Trì, biến sắc: "Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Ninh Từ An và Khương Trì đều không giải thích gì với Lăng Lang. Ninh Từ An nói với Khương Trì: "A Trì, mày làm tao quá thất vọng."

6 nghe được câu này, phần nộ, anh ta không biết đã xảy ra hiểu lầm gì, khiến giữa hai anh em xuất hiện vết nứt. Nhưng anh ta biết Khương Trì quan tâm người anh em Ninh Từ An này đến cỡ nào: "Từ An, sao mày có thể nói vậy với A Trì."

Ninh Từ An nhìn chằm chằm Khương Trì: "A Trì, nếu mày còn coi tao là anh em, cậu hãy nói xin lỗi với Nguyệt Nha đi."

Khương Trì như thể nghe được chuyện cười, lập tức cười ra tiếng: "Xin lỗi? Mày bảo tao xin lỗi cô ta ư?"

Giọng Ninh Từ An trịnh trọng lạ thường: "Đúng vậy, A Trì, nếu mày còn coi tao là anh em, thì nể mặt tao làm hoà với cô ấy."

Khương Trì cong môi, ánh mắt nhìn Ninh Từ An hoàn toàn trở nên lạnh lẽo: "Mặt mày đáng giá mấy đồng? Còn anh em, không làm cũng thể."

Lúc này Lăng Lang mới phát giác, có chuyện lớn rồi, sao lại đến độ ngay cả anh em cũng không làm được thể!

"A Trì, Từ An, hai người đừng xúc động, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, chúng ta tỉnh táo lại, từ từ hẵng nói chứ?" Lăng Lang sốt ruột nói.

Ninh Từ An như đã nén giận đủ rồi, gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay, anh ta cắn răng nói từng câu từng chữ: "A Trì, đã vậy, chúng ta cắt đứt tình nghĩa!"

Nói xong, Ninh Từ An xoay người, nhanh chóng rời đi.

Lăng Lang không nhịn được, chửi một câu: "F*ck Ninh Từ An, hôm nay nào cậu ta bị nhúng nước, chưa uống thuốc à?" Nói xong, Lăng Lang lại không nhịn được hỏi Khương Trì: "A Trì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao mày với Từ An lại đến mức đất rồi?"

Khương Trì bực bội đập một phát vào tường, lưu lại một dấu chân rõ ràng trên vách tường trắng như tuyết: "Chẳng có gì cả, coi như lúc trước mắt bị mù. Nhìn nhầm chó thành anh em."

Lăng Lang nuốt nước miếng, Khương Trì đã nói vậy, chứng tỏ tình anh em của anh và Ninh Từ An thật sự không còn đường cứu vãn nữa.

Nhưng cụ thể là chuyện gì đã xảy ra, anh ta vẫn lơ mơ.

Anh ta quan hệ gần với Khương Trì hơn, cũng biết rõ Khương Trì làm người ra sao, bởi vậy, dù có phát sinh chuyện gì, anh vẫn luôn đứng bên ủng hộ Khương Trì.

"A Trì, tiền thuốc men của mẹ Ninh Từ An vẫn luôn được cậu chi trả, bắt kể ra sao, cậu ta nói cậu như vậy cũng quá lòng lang dạ sói."

Khương Trì nhếch môi lên thành một độ cong nửa mai.

Chỉ vì một Tô Nguyệt Nha.

Vì Tô Nguyệt Nha.

Anh ta đã mất đi một người anh em chung sống hơn mười năm.

Tô Đường vẫn kinh hồn bạt vía đứng đó nhìn từ đầu đến cuối. Ở đây, chỉ mình cô và Khương Trì biết rốt cuộc là vì sao mà Ninh Từ An bất hoà với Khương Trì.

Nhưng sự thật hoàn toàn không như Tô Nguyệt Nha nói.

Ninh Từ An tin vào lời một phía của Tô Nguyệt Nha, cứ như thế, không hỏi xanh đỏ trắng đen, đẩy hết lỗi lầm lên người Khương Trì.

Nhìn bóng dáng hơi cô đơn của Khương Trì lúc này, Tô Đường bỗng cảm thấy thật đau lòng.

Cô tiến lên, cầm lấy bàn tay hơi run của Khương Trì, dùng sức nắm chặt, như lúc trước anh nắm lấy cô.

"Không sao, anh còn có em mà." Tô Đường êm ái nói.

Khương Trì nghe vậy, tay run lên.

"Em sẽ mãi ở đây."

"Sẽ không rời đi."

(*) *Ngọt quá:))*

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Khi Tô Đường ngồi vào chỗ của mình, Khương Trì và Lăng Lang vẫn đang ở bên ngoài nói gì đó.

Cô lấy ra bút lông màu đen từ trong hộp bút, sau đó mở sách giáo khoa Ngữ Văn. Nhưng nhìn văn cổ trên đó, thật lâu không hạ bút xuống. Ngồi bút dừng trên trang sách, rất nhanh mực đã thấm xuống thành một chấm nhỏ màu đen.

Địch Lộ quay đầu lại, muốn cùng Tô Đường nói chút chuyện bát quái buổi sáng nhưng mà hiển nhiên Tô Đường lại không có hứng thú. Địch Lộ chống cằm, nhìn Tô Đường chăm chăm, đột nhiên nói một câu: "Tô Đường, cậu có phát hiện ra gì không?"

Tinh thần đang vì vụ đầu đó của Tô Đường giờ mới quay lại thế giới thực, cô mờ mịt nói: "Gì cơ?"

Địch Lộ gãi cằm, giọng nói toát ra vẻ hâm mộ: "Cậu không biết à, cậu đã hoàn toàn tham gia vào cuộc sống của anh Trì rồi. Ngay cả chuyện sáng nay đến Lăng Lang cũng không biết gì."

Nghe được những lời này của Địch Lộ, Tô Đường muốn giải thích, bởi vì cô và Khương Trì ở cùng một nhà, cho nên cô mới biết được tường tận sự việc. Nhưng cô nghĩ nếu nói như vậy, lại càng khơi gợi sự hiếu kỳ của Địch Lộ.

Địch Lộ không nhịn được cười hí hì, đùa giỡn nói: "Nói không chừng cậu đã chạm vào trái tim anh Trì rồi đấy?"

Tô Đường nghe vậy, lòng liền tê rần. Cô chỉ cười cười, cũng không tiếp lời Địch Lộ.

Trưa thứ tư, đúng lúc học sinh lớp A16 phải đi quét dọn phòng thí nghiệm Hoá học. Lúc này, Tô Đường và Khương Trì đều ở trong một tổ sáu người đi quét dọn. Tô Đường cầm một cái khăn lau, các bạn học khác thì cầm cái hót rác, còn có chổi quét, chỉ có Khương Trì là hai tay trống trơn, phong thái ung dung tự tại, giống như là đến phòng thí nghiệm ngắm cảnh vậy. Nhưng trong tổ cũng không có ai dám quăn anh.

Tô Đường nhìn mặt trời bên ngoài vẫn đang chiếu sáng rực rỡ. Dự báo thời tiết nói xế chiều có khả năng sẽ có mưa to. Nhưng mà đôi khi dự báo thời tiết cũng không thể tin được, không khéo giữa trưa trời đã đổ mưa rồi. Nghĩ như vậy, cô liền bỏ chiếu dù mang theo từ trong túi xách ra, sau đó tay cầm chiếc khăn lau đi theo những người khác.

Địch Lộ nhìn chăm chăm bóng lưng của Tô Đường, không nhịn được nói: "Tại sao cậu ấy với anh Trì lại có thể được phân cùng một tổ chứ? Uy viên vệ

sinh cô ý sao?"

Lăng Lang nhắc mí mắt, lăm bắm không rõ: "Ai biết được, có lẽ là do người nào đó yêu cầu đi?"

Tầng thí nghiệm nằm ở vị trí độc lập. Phòng thí nghiệm hoá học và vật lý đều nằm chung một tầng lầu. Bốn bạn học cùng tổ vừa cầm dụng cụ quét dọn vừa đi phía trước hào hứng trò chuyện trời nam biển bắc.

Tô Đường và Khương Trì thì chậm chạp tụt lại phía sau. Mặt trời ngày thu chiếu lên mái tóc nâu ngắn của Khương Trì, phát ra một tầng ánh sáng vàng nhạt. Lúc này đôi môi mỏng hơi nhếch, mi tâm nhíu lại. Nhìn qua vẫn không thể cho qua chuyện sáng nay.

Tô Đường vẫn im lặng đi bên cạnh Khương Trì. Hai tay anh đút vào trong túi, thờ ơ đá văng hòn đá nhỏ bên đường.

Tô Đường hơi mím môi, đột nhiên nói: "Anh ta sẽ phải hối hận."

Nhìn thấy Khương Trì chậm chạp nhìn sang, Tô Đường lặp lại lần nữa, vô cùng chân thành: "Nhất định anh ta sẽ phải hối hận."

Nhìn dáng vẻ trịnh trọng mà vô cùng kỳ lạ của Tô Đường, cảm giác khó chịu của Khương Trì liền dần dần biến mất. Giống như tảng đá đè nặng trong lòng từ sáng sớm đến giờ đã được di chuyển, thậm chí khoe miệng còn cong lên rõ ràng.

Phòng thí nghiệm hoá học rất lớn, buổi sáng lại có một lớp học thực hành thí nghiệm ở đây nên mặt đất vô cùng bừa bộn bẩn thỉu. Một người bạn học vội vàng quét những đồ bỏ đi trên mặt đất vào trong đồ hốt rác, người khác thì đi thấm ướt chổi lau sàn, chuẩn bị lau chùi.

Khương Trì ngồi trên ghế của phòng thí nghiệm, đôi chân dài tùy ý đặt trên mặt bàn, tay thì lướt điện thoại.

Những bạn học còn lại trong tổ nhìn anh, sau đó liền tự mình bận rộn.

Sau khi rửa sạch sẽ những ống nghiệm, Tô Đường đặt chúng lên mặt bàn rồi lại lau khô, sắp xếp từng cái rất gọn gàng. Xong xuôi, cô giặt lại khăn sạch sẽ, lau mặt bàn. Đúng lúc này, cô lại nghe thấy có người gọi tên của mình.

Cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy không xa ngoài cửa, Giang Lâm đang đứng dưới ánh mặt trời.

Tô Đường bước đến cửa phòng thí nghiệm, Giang Lâm vừa gặp cô đã tươi cười hớn hở: "Cậu đang làm vệ sinh sao?"

Tô Đường gật nhẹ: "Cậu cũng vậy?"

Giang Lâm lắc đầu: "Tớ vừa làm thí nghiệm ở phòng thực hành vật lý sát vách thôi. Nghe nói hôm nay đến lượt lớp A16 làm vệ sinh, tớ liền đến thử vận may, không ngờ lại có thể gặp được cậu thật."

Tô Đường nghe được ẩn ý trong lời nói của cậu, hơi nghi ngờ hỏi: "Cậu tìm tớ có việc sao?"

Giang Lâm nở nụ cười tươi rói như mặt trời: "Cậu biết đấy, sắp đến lễ kỷ niệm ngày thành lập trường rồi."

Tô Đường chỉ ừ một tiếng, chờ Giang Lâm nói tiếp.

"Hội học sinh quyết định lựa chọn mỗi lớp một vài người để diễn chung một tiết mục." Giang Lâm nói đến đây, Tô Đường đã có thể mơ hồ đoán được phần còn lại rồi.

"Sau khi thảo luận, chúng tớ quyết định sẽ tập kịch 《 Mỹ Nhân Ngư 》, chính là kịch bản bằng tiếng Anh đó. Khi cùng thảo luận ai thích hợp nhất để diễn vai người cá nhỏ xinh đẹp, tớ liền nghĩ đến cậu. Trình độ tiếng Anh của cậu khá tốt, hơn nữa hình tượng cũng rất phù hợp với nhân vật này."

Tô Đường cắn môi, cũng không trả lời ngay.

Giang Lâm tiếp tục cười, dáng vẻ tươi cười phóng khoáng khiến cảnh đẹp ý vui: "Chúng tớ đã sửa kết truyện 《 Mỹ Nhân Ngư 》 của Andersen. Trong truyện, cuối cùng nàng vì tình yêu mà biến thành bọt biển. Nhưng sau khi được chúng tớ thay đổi, nàng sẽ sống hạnh phúc mãi mãi với hoàng tử nhà."

Tô Đường hơi mím môi, nhẹ giọng hỏi: "Vậy, vai Hoàng tử thì ai diễn?"

Giang Lâm cười đến mắt cũng cong cong, vô cùng tự tin nói: "Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, thì vai đó là tớ diễn."

Cậu vừa dứt lời, liền phát hiện ánh mắt không có thiện cảm cách đó không xa. Giang Lâm ngoảnh đầu, chỉ nhìn thấy Khương Trì đang dựa vào bàn giáo viên trên bục giảng, khoanh hai tay lại, đôi chân dài vắt lên nhau, khuôn mặt cười như không cười nhìn cậu.

Thần thái của Giang Lâm không hề thay đổi, thậm chí cậu còn vô cùng tự nhiên mà nói chuyện với Khương Trì, chủ động mời mọc: "Kịch bản tiếng Anh lần này không thiếu vai phụ, nếu cậu cảm thấy hứng thú, cũng có thể chọn một vai."

Khương Trì nhếch môi, anh nhún vai: "Tôi chỉ cảm thấy hứng thú với vai nam chính."

Mi tâm Giang Lâm nhíu lại trong một giây, sau đó liền giãn ra, bày ra vẻ mặt tiếc nuối với Khương Trì: "Chỉ sợ chuyện đó không thành hiện thực."

Khương Trì mỉm cười, mập mờ nói: "Thật sao?"

Giang Lâm vẫn muốn nói chuyện nhưng bên ngoài lại có người gọi tên cậu, đành phải cười cười, nói với Tô Đường: "Tớ hy vọng cậu sẽ diễn vai người cá nhỏ xinh đẹp, hy vọng cậu sẽ cân nhắc kỹ lời đề nghị."

Nói xong, Giang Lâm còn bồi thêm một câu: "Cậu có nick WeChat của tớ rồi nhì, liên lạc sau nhé." Sau đó, ánh mắt Giang Lâm lại giao nhau lần nữa với Khương Trì, rồi cả hai người làm như không có việc gì thu hồi ánh mắt.

Trong thời gian Tô Đường và Giang Lâm trò chuyện, bốn người còn lại trong tổ đã quét dọn mặt đất sạch sẽ rồi. Một bạn học nữ đứng cách một khoảng xa nói với Tô Đường: "Tô Đường, chúng tớ quét dọn xong rồi, nhiệm vụ hoàn thành. Còn bàn thí nghiệm chỉ đợi cậu lau xong là được rồi. Khi về nhớ khoá kỹ cửa sổ nhé, chúng tớ về trước."

Tô Đường nghe vậy cũng đáp "Được". Bốn người kia đã ra về. Cô lau nốt chiếc bàn thí nghiệm vừa rồi còn chưa sạch sẽ kia. Lúc này Khương Trì cũng đi tới, tay cầm một chiếc khăn thừa giúp cô. Hai người làm đương nhiên sẽ hiệu quả hơn, chỉ một lúc sau, nhiệm vụ quét dọn phòng thí nghiệm hôm nay đã hoàn thành.

Tô Đường đi đến định đóng cửa sổ lại, đúng lúc cơn gió thu thổi lại, liền có vài hạt bụi bay vào mắt Tô Đường, cô nhỏ giọng kêu lên, không nhận được mà lấy tay dụi dụi cặp mắt chưa xót.

Khương Trì nghe thấy, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Tô Đường nhắm một mắt: "Bụi bay vào trong mắt rồi." Lúc này trong hốc mắt cô cũng đã có nước, bởi vì vừa dùng tay dụi qua nên hốc mắt đỏ bừng.

"Mắt có đau không?"

"Một chút thôi."

"Đừng dụi nữa, anh thổi cho em."

Khương Trì nói xong, sau vài bước đã đến trước mặt Tô Đường. Khi cô còn chưa kịp phản ứng, một tay anh đã nâng cằm cô lên, tay kia mở mắt cô ra, cẩn thận thổi thổi vài hơi. Hô hấp nóng rực của Khương Trì thổi trên mặt cô, Tô Đường chỉ cảm thấy trên mặt vừa nóng lại vừa ngứa.

Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, gần đến mức cô có thể thấy rõ hàng lông mi dài rậm, đôi mắt đen thẳm, cùng với đôi môi mỏng khiêu gợi.

Lúc này, miệng anh hơi khép lại, thổi một hơi vào mắt cô.

Tô Đường cố gắng liếc mắt sang hướng khác, lắp bắp nói: "Được rồi... Được rồi."

Khương Trì vẫn như cũ không hề buông tay đang nắm cằm Tô Đường ra.

Anh nhìn đôi mắt trong vắt như nước sông Giang Nam kia, làm theo ý mình mà nhẹ nhàng hôn xuống mắt cô.

Nụ hôn này, cùng với lần anh hôn đỉnh đầu cô hoàn toàn khác biệt.

Lần đó, bởi vì ở đỉnh đầu, cho nên cảm xúc không rõ ràng. Còn lần này, mí mắt nhạy cảm có thể rõ ràng cảm nhận được đôi môi nóng ấm mềm mại của anh.

Trong đầu Tô Đường giống như có từng đợt pháo hoa nổ rộ, làm cho cô choáng váng.

"Bánh bao." Đột nhiên Khương Trì lên tiếng.

"Hà." Tô Đường sững sờ trong chốc lát rồi mới mơ màng đáp lại.

"Anh phát hiện, anh không thể giao em cho bất kỳ ai rồi." Khương Trì vô cùng nghiêm túc, đôi mắt đen thâm thúy không hề chớp nhìn thẳng Tô Đường, không cho cô cơ hội trốn tránh.

Tô Đường ngừng thở, giây phút này, cô quên mất cách nói, cách thờ, quên mất mình đang ở chỗ nào, cũng quên mất thời gian đang trôi.

Giây phút này, trong mắt trong tim, chỉ có Khương Trì.

Chỉ có Khương Trì.

Cô không thể tưởng tượng, một ngày nào đó, cô sẽ được nghe lời tỏ tình này từ miệng Khương Trì.

Cảnh tượng như vậy, thật là vượt ngoài dự liệu của cô.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên có mưa to, từng giọt từng giọt nện lên cửa sổ không ngừng phát ra tiếng "lộp bộp", thoáng chốc đã phá hủy bầu

không khí vô cùng mập mờ này.

Dự báo thời tiết nói buổi chiều có thể có mưa to, quả nhiên giữa trưa đã đến.

Tô Đường hơi mím môi: "Chúng ta đi về thôi."

"Ừ." Khương Trì điềm tĩnh đứng thẳng, giả bộ không có gì mà dứt bàn tay toát mồ hôi của mình vào trong túi quần.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Editor: Đào Sindy

Tô Đường đóng cửa phòng thí nghiệm lại, cùng Khương Trì chuẩn bị bung dù trở về, đột nhiên Khương Trì nói một câu: "Bánh bao, còn không đến một tháng, anh sẽ tròn mười tám."

Bước chân Tô Đường dừng lại, cô ừ nhẹ một tiếng: "Em biết." Trước đây không lâu Dịch Lộ nói với cô về chuyện sinh nhật Khương Trì. Sinh nhật Khương Trì đúng lúc là đêm giáng sinh, mà trước đây không lâu cô vừa mới hứa hẹn cùng anh, sau này sẽ cùng anh qua từng cái sinh nhật. Cho nên biết ngày sinh nhật của anh rồi, cô đã bắt đầu chuẩn bị tặng quà tặng sinh nhật cho anh.

Bởi vì Khương Trì người cao chân dài, Tô Đường bung dù sẽ đụng đầu anh, cho nên vừa ra khỏi phòng thí nghiệm, Khương Trì đã chủ động nhận lấy dù. Con mưa thu này, khí thế hung hăng, giọt mưa đập xuống đất, văng lên một vòng bọt nước không nhỏ. Gió thu thổi vào mặt, mang theo hơi lạnh. Khương Trì bình tĩnh đi trước bên trái Tô Đường, vì cô cần tỵ mưa bay đến.

Không gian của câu dù trắng Tô Đường cảm đến không lớn, bình thường một mình cô bung dù vẫn còn tốt, chen lấn hai người, bên trong lại có Khương Trì thân cao mét tám, lập tức có chút bất thường. Tô Đường suy nghĩ, vẫn đưa tay, nắm chặt vạt áo thay Khương Trì đang bung dù, khiến hai người dựa vào càng gần thêm một chút. Nhưng đợi đến bọn họ đi đến phòng học, nửa bên bả vai của Khương Trì vẫn ướt đầm, ngay cả trên mặt anh cũng có nước mưa chảy xuống, mà Tô Đường ướt ống quần, trên người có thể nói là vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, không dính bao nhiêu nước mưa.

Tô Đường tưởng tượng, đoán được Khương Trì nghiêng dù sang bên mình, mà chính anh lại không che chắn. Cô lấy khăn ra để Khương Trì tự lau sơ, nhưng Khương Trì trực tiếp đưa mặt đến trước mặt cô. Hai người đứng cạnh cửa sổ gần cửa ra vào, người bên trong không nhìn thấy, nhưng người đang ngồi bên cửa sổ vẫn có khả năng thấy đấy.

"Tay anh đâu?" Trên mặt Tô Đường hiện lên chút xấu hổ.

"Em xem, không phải cầm dù sao." Nói xong, Khương Trì vẫn không quên giơ lên cây dù lụa hồng lên. Nhưng một cái tay khác vẫn cầm trong túi quần.

Làm sao Tô Đường cũng không nghĩ tới, Khương Trì càng ngày càng không cần mặt mũi. Khăn trên tay cô Khương Trì hoàn toàn không có ý nhận. Hiện tại không ai đi trên hành lang, nhưng qua khoảng ba bốn phút nữa, giờ nghỉ trưa sẽ kết thúc, đến lúc đó nếu có người nhìn thấy... Tô Đường thật sự không có cách nào với Khương Trì, cô mím môi, rút ra một tờ giấy, đưa tay, cẩn thận lau sạch sẽ giọt nước trên mặt Khương Trì, Khương Trì nhắm mắt, ngoan ngoãn để cô lau đi giọt nước trên mí mắt. Lúc Khương Trì nhắm mắt, khí thế phở trương giấy kị, nhìn qua giống như là một thiếu niên an tĩnh đẹp trai. Nhưng chỉ có Tô Đường biết, anh thật sự vừa hư vừa ảm. Làm không ai chống cự nổi.

Lau xong mặt Khương Trì, Tô Đường không nói lời gì rút tay Khương Trì đang cầm túi ra, sau đó nhét khăn vào tay anh.

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp nặng nề của Khương Trì.

Tô Đường mím môi, không phản ứng lại anh, lúc cô vào lớp, phát hiện ánh nữ sinh mắt ngồi bên cửa sổ phức tạp nhìn chằm chằm cô và Khương Trì, bị người ta thấy cô và Khương Trì quan tâm lẫn nhau, trong bụng cô mặc dù có chút xấu hổ, nhưng cũng không để trong lòng.

Tiết tự học buổi chiều, lớp trưởng đến truyền lời cho Tô Đường, nói chủ nhiệm lớp tìm cô.

Tô Đường để bút trên tay xuống, ngẩng đầu nói với lớp trưởng: "Đã biết."

Dịch Lộ ngồi trước nghe vậy quay đầu cười hi hi nói: "Ài, có phải lại có chuyện tốt gì sắp xảy ra?" Lần trước Tô Đường đi văn phòng chủ nhiệm lớp cũng là vì làm học sinh đại biểu ở lễ khai giảng, hiện tại lần này chủ nhiệm lớp tìm người, trước tiên Dịch Lộ nghĩ đến là một chuyện tốt.

Đột nhiên Dịch Lộ nghĩ đến gì đó, há to miệng, dùng giọng điệu cực kinh ngạc nói: "Có phải là chuyện về kỷ niệm ngày thành lập trường không? Không phải cho cậu làm MC nữ chứ?"

Lúc này Lăng Lang cũng phụ họa "lồ" theo: "Mẹ nó, rất có khả năng đấy."

Tô Đường không gia nhập đề tài của bọn họ, cô khép sách bài tập lại, lúc đứng lên phát hiện lớp trưởng muốn nói lại thôi. Trong lòng Tô Đường không khỏi xẹt qua chút nghi hoặc, lúc cô ra đến ngoài phòng học, lớp trưởng cũng đi theo ra ngoài.

Cậu do do dự dự gọi Tô Đường lại.

Tô Đường quay đầu nhìn về phía lớp trưởng. Nhưng cậu nhất thời không tiếp tục nói hết. Từ lần trước lớp trưởng tỏ tình thất bại, đây là lần thứ nhất cậu và Tô Đường nói chuyện. Cậu thờ dãi một hồi, vẫn nhắc nhở nói: "Lát nữa gặp chủ nhiệm, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Lòng Tô Đường không khỏi một lộp bộp. Cô nín thở, nói: "Đã biết, lớp trưởng, cảm ơn cậu."

Khi Tô Đường đến văn phòng, trong văn phòng không có mấy giáo viên, đoán chừng đều đang đi dạy học. Cô đến trước bàn làm việc chủ nhiệm lớp, Trần Căn mới phát hiện cô đến đây, sau đó tay ông chỉ vào một chiếc ghế: "Đến đây, ngồi."

Lúc này Tô Đường mới phát hiện, lần này ngay cả vị trí cho cô ngồi Trần Căn cũng chuẩn bị, thậm chí còn chuẩn bị nước ấm cho cô. Tô Đường vừa mới ngồi xuống, Trần Căn đã đặt ly nước đến trước mặt cô, nhìn qua giống như chuẩn bị nói chuyện lâu.

Tô Đường nhấp một miếng nước ấm, Trần Căn mới bắt đầu nói chuyện lần này.

Trước là ông quả quyết về thành tích lần này như đúc, cũng tiến hành cổ vũ, hi vọng cô có thể tiếp tục không ngừng cố gắng, sáng tạo nên giai thoại. Dù sao làm học sinh lớp A16, cô là người duy nhất tồn tại có thể so sánh với lớp chọn, cho nên Trần Căn có kì vọng rất lớn với cô. Nói xong những lời này, ông cầm quyển sách mực đỏ, dùng bút gỗ nhẹ trên bàn mấy lần, lòng mày nhíu chặt, dường như đang đắn đo dùng từ.

Tô Đường biết, hôm nay tiết mục quan trọng sẽ đến.

Trần Căn gõ bút trên bàn không ít lần, ông mới mở miệng nói: "Tô Đường, em là một học sinh giỏi, đây là không thể nghi ngờ, thầy có kì vọng rất cao với em, ba lần thi trước đó, em chưa từng khiến thầy thất vọng." Nói xong, Trần Căn nhìn về phía Tô Đường trong ánh mắt đầy tán thưởng và cổ vũ.

Tô Đường vâng nhẹ một tiếng.

Trần Căn chậm mấy giây mới nói tiếp: "Các em khi còn trẻ, nên làm chút chuyện. Mà giai đoạn hiện tại, nhiệm vụ của em là học tập cho giỏi, sau đó thi vào một trường đại học tốt. Em thấy có đúng không?"

Tô Đường nhẹ gật đầu.

Trần Căn thờ dãi: "Đương nhiên, thi đại học không phải là đường ra duy nhất, có một số bạn học, cho dù thành tích nó không tốt, nhưng nó có thể lựa chọn trực tiếp xuất ngoại, cũng có thể tòng quân, lựa chọn nhiều cách khác, tương lai vẫn có thể sống rất tốt. Nhưng lại có một ít bạn, lựa chọn khác, thi đại học, cầm một tấm bằng ngon, là đường ra tốt nhất. Thầy biết em rất thông minh, em nghe hiểu ý thầy."

Tô Đường nghe xong lời Trần Căn nói, lòng cô không khỏi nặng nề, như rơi vào sâu vực sâu không thấy đáy, làm cô không nhìn thấy chút ánh sáng.

Cô nghe ra chủ nhiệm lớp nói bóng gió.

Trong nháy mắt, đã hiểu.

Một số bạn trong lời ông là Khương Tri. Mà một số bạn đằng sau, là chỉ cô.

Gia tộc phía sau Khương Tri, chính là bảo vệ lớn nhất của anh. Cho dù thành tích của anh không tốt, nhưng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn với anh, bởi vì lựa chọn của anh chỗ trống rất nhiều.

Mà cô, một bé gái mồ côi, chỉ sống nhờ ở Khương gia mà thôi, trên thực tế, cô không có bất kỳ chỗ nào nương vào.

Tô Đường biết Trần Căn nói đúng, vì cô biết đối phương nói đúng, cô bất lực phản bác, mới khiến cô càng thêm khổ sở.

"Có người báo, em và... có một số hành vi, đã quá nhiều nghiêm trọng đến học hành của họ, đồng thời nghiêm trọng ảnh hưởng đến nội quy trường."

Tìm Tô Đường, như bị kim đau, lút nha lút nhít đau.

Nhìn thấy phản ứng của Tô Đường, Trần Căn không đành lòng nói nhiều, ông không có ý nhiều chuyện sâu, lần này nói chuyện: "Thầy hi vọng em trở về suy nghĩ thật kỹ, cái gì mới là quan trọng nhất với em"

Tô Đường đi khỏi văn phòng, cả người cô vẫn lơ mơ. Vừa rồi rõ ràng chủ nhiệm lớp không nói thêm gì nặng, nhưng ông nói một phen, như một hòn đá nặng, giờ phút này vẫn trĩu nặng trong lòng cô. Cô biết, hẳn có người trước mặt chủ nhiệm lớp nói gì đó. Mà chủ đề nói, có thể là cô và Khương Tri yêu sớm, đồng thời ảnh hưởng đến người khác.

Cô biết, cô hiện tại không yêu sớm. Nhưng quan hệ hai người giữa cô và Khương Tri... Đoán chừng trong mắt rất nhiều người đều trên mức tình bạn.

Khi Tô Đường về đến phòng học, lớp tự học đã qua nửa. Cô ngồi xuống chỗ ngồi của mình, Dịch Lộ vội vã không nhìn nổi xoay đầu lại, cô ấy gọi: "Tô

Đường, chủ nhiệm lớp gọi cậu làm gì vậy? Có phải về chuyện MC nữ trong buổi kỷ niệm không?"

Tô Đường lắc đầu, cô không nói gì, mà cầm bút đen lên, lật ra sách bài tập khi nãy, chuẩn bị tiếp tục làm bài. Nhưng tay cô nắm bút không khỏi run rẩy.

Địch Lộ còn đang nói huyền thuyên: "Không phải về chuyện MC nữ à, vậy là chuyện gì?" Nói xong câu này, Địch Lộ chậm chạp không chờ đến Tô Đường đáp lại, cô nhìn thoáng qua Tô Đường, lúc này phát hiện cô không được bình thường.

Địch Lộ cúi lưng xuống, hai bước đi đến bên người Lăng Lang, dùng sức lắc lắc Lăng Lang đang nằm sắp ngủ trên bàn, nhẹ giọng gọi: "Này, anh mau tỉnh."

Lăng Lang mơ màng mở ra một mắt, giọng nói mơ hồ không rõ: "Sao vậy?"

Địch Lộ cúi người cẩn thận từng li từng tí nói bên tai Lăng Lang: "Tâm trạng Tô Đường không tốt."

Nghe được câu này, Lăng Lang đang ngủ gật lập tức tỉnh hơn phân nửa, anh ta lập tức nhìn Tô Đường, chỉ thấy cô cúi thấp đầu thật sâu, mái tóc đen rủ xuống, che khuất nửa gương mặt, làm người ta cảm thấy không rõ biểu lộ, nhưng tay cô run nhẹ nhẹ, lộ ra nội tâm cô hiện tại không an tĩnh.

Lăng Lang vừa định đứng vào hỏi xảy ra chuyện gì, nhưng anh ta đột nhiên nhớ ra gì đó, anh ta nhìn thoáng qua Khương Tri, lúc này hai cánh tay Khương Tri tùy ý đặt trên bàn học, mà người đang tựa trên cánh tay, ngủ say.

Lăng Lang vừa định lay tỉnh Khương Tri, lập tức bị Địch Lộ ngăn lại, cô không thể tin dõi theo anh ta: "Anh điên rồi à? Anh muốn đánh thức anh Tri ư?"

Lăng Lang liếc mắt, nói chuyện đương nhiên: "Đương nhiên, chuyện của Tô Tô, cậu ấy ra mặt càng hữu dụng, còn hữu dụng hơn anh." Anh ta nói xong câu này, Địch Lộ trầm mặc, bởi vì cô biết anh ta nói rất đúng. Chuyện của Tô Đường, vẫn để Khương Tri tới hỏi.

Lăng Lang không do dự nữa, anh ta lập tức đẩy Khương Tri, Khương Tri trong lúc ngủ mơ bị đánh thức, nhin không được nhử mảy lại, anh ngồi dậy, trong mắt còn mang theo ba phần mộng lung vừa tỉnh ngủ, nhìn thấy kẻ đầu tên Lăng Lang, giọng điệu anh không vui: "Làm sao?"

Lăng Lang cũng không quan tâm tâm trạng Khương Tri, anh ta bĩu môi về phía Tô Đường.

Khương Tri lập tức nhìn Tô Đường, trước tiên phát hiện sự khác thường của cô. Anh hỏi Lăng Lang một câu: "Bánh bao thế nào?"

Lăng Lang lắc đầu, nhỏ giọng lầm bầm nói: "Tao cũng không biết, nghe Địch Lộ nói, em ấy từ văn phòng về liền thành như thế."

Mắt Khương Tri tối tối, anh đứng dậy, mấy bước ngồi vào vị trí Địch Lộ bên trên, sau đó vươn tay nhẹ nhàng sờ mặt Tô Đường. Cảm giác trên mặt cô không có nước mắt, lòng anh mới thở ra một hơi.

Tô Đường nghiêng mặt, tránh đi tay Khương Tri. Khương Tri lập tức phát hiện cô xa cách, mắt anh nhú lại, đưa tay giữ cằm tinh xảo của cô, làm cô nhìn mình.

Tròng mắt Tô Đường, không nhìn Khương Tri.

"Bánh bao, sao thế?" Giọng Khương Tri có chút trầm.

"Không sao." Tô Đường mới mở miệng, giọng khàn đến nỗi ngay cả chính cô cũng giật mình kêu lên. Khương Tri nhú mảy lại.

"Thật sự không sao?" Khương Tri lại hỏi một lần.

"Ừm, thật sự không sao." Nói xong, cô giật cằm mình, tránh thoát từ tay đối phương.

Mắt Khương Tri càng u ám hơn.

Tô Đường mím môi không nói. Khương Tri nhìn Tô Đường hỏi không ra thứ gì, trở về chỗ ngồi của mình.

Anh nói với Lăng Lang: "Lát nữa mày đi hỏi Trầm Phong, xem cậu ta biết gì không."

Trầm Phong là tên của lớp trưởng. Lăng Lang lập tức ừ một tiếng.

Khương Tri nhìn chăm chăm vào Tô Đường, mắt tối tăm. Ánh mắt liếc về một bạn nam đang dùng kim dán các bài thi lại với nhau, anh như nghĩ đến cái gì, đi đến trước mặt bạn đó, vỗ vai cậu.

Bạn nam ngẩng đầu nhìn thấy là Khương Tri, lập tức thụ sủng nhược kinh* hỏi: "" Anh Tri, có chuyện gì hả?""

*được cưng chiều mà hốt hoảng.

Khương Tri giương cằm: "Có dính sách không?"

Bạn nam nghe vậy liên tục không ngừng nói "Có có có."" Cậu lấy ra từ trong túi đặt trước mặt, giọng hơi có chút nịnh nọt nói: "Anh Tri, đình này còn mới,

chưa từng dùng, anh cầm đi."

Khương Trì cũng không khách sáo, tiện tay cầm lấy, trong miệng không quên nói: "Cảm ơn, lần sau trả lại cho cậu."

Nghe được Khương Trì nói cảm ơn, bạn nam kích động đến thân thể đều muốn run rẩy, cậu vội khoát tay: "Không cần, anh Trì, đinh sắt này không đáng bao nhiêu tiền."

Khương Trì ừ một tiếng, cũng không nhiều lời, trực tiếp trở về trên vị trí của mình.

Anh lấy ra điện thoại di động, gõ keyword, sau đó tìm giáo trình trên mạng, chuẩn bị dựa theo cách làm trên mạng. Đầu tiên anh đồ hộp đinh ra, sau đó từng bước từng bước đẩy. Tiếp theo xếp chúng theo một trình tự.

Đây là lần đầu anh làm chuyện này, không quen, cho nên động tác có chút chậm chạp, nhưng động tác dưới tay anh không bao lâu càng ngày càng quen hơn, tốc độ trưng bày đinh càng lúc càng nhanh.

Hiện tại anh đang làm gì đó, làm xong mười một cây đinh. Dịch Lộ vẫn yên lặng quan sát Tô Đường và Khương Trì, hiện tại nhìn thấy chiêu này của Khương Trì, cô không khỏi phát ra tiếng kinh hô: "Giỏi quá." Cô nhìn không được đầy cánh tay Tô Đường: "Tô Đường, cậu mau nhìn anh Trì nè."

Tô Đường vẫn cúi thấp đầu, nghe Dịch Lộ nói, cô cũng không nhìn Khương Trì.

Vừa rồi chủ nhiệm lớp nói nhiều hay ít cũng gây ảnh hưởng đến cô. Làm cô nhất thời không biết làm sao ở chung cùng Khương Trì.

Lúc này, chuông tan học tiết tự học vang lên. Mà lúc này, Khương Trì cũng vừa dùng hết số đinh kia.

Anh giật giật mình thoáng ngón tay có chút chua xót để số đinh đã xếp yên tờ giấy. Sau đó anh đứng dậy, nâng tờ giấy này tới trước mặt Tô Đường.

Trong chớp mắt, anh trực tiếp để tờ giấy trước mặt Tô Đường.

Tô Đường liếc mắt liền thấy được trên tờ giấy bày đặt tốt phá lệ đẹp mắt mười sáu đoá hoa hồng.

Dùng đinh xếp thành hoa hồng.

Mỗi một đoá hoa hồng đều dùng mười một cây đinh xếp nên, tạo hình độc đáo, mặc dù vật liệu đơn giản, nhưng vẫn rất đẹp.

Tô Đường nghĩ, để tách từng cây đinh ra, đã tốn không ít thời gian, huống chi trong thời gian ngắn như vậy xếp đinh làm thành hình hoa hồng.

Lòng cô, đột nhiên lại run lên.

Mỗi lần Khương Trì đều làm một số việc ngoài dự liệu. Mặc dù chỉ là một số chi tiết, nhưng vẫn có thể đã động lòng người.

Rõ ràng cô đã muốn rời xa anh. Tại sao mỗi động tác tùy ý của anh, liền có thể rối loạn hô hấp của cô?

Khương Trì đưa đến tờ giấy trắng, đặt mười sáu hoa hồng sắt trên bàn học của Tô Đường.

Mỗi một đoá, đều là tâm ý của anh.

"Tặng em"

Tô Đường mím môi, nhỏ giọng nói: "Những thứ này làm rất tốn thời gian lại phí sức đó?"

Nhất thời Khương Trì không trả lời, mà đứng bên cạnh cô chăm chú nhìn cô.

Tô Đường cắn môi, hạ quyết tâm: "Anh không cần cứ để ý đến em, hãy làm chuyện của anh đi."

Người bên cạnh trầm mặc vài giây, sau đó vang lên tiếng nói đặc hữu trầm thấp lại dễ nghe của Khương Trì.

Anh nói: "Nhưng mà anh không muốn làm chuyện gì khác bây giờ cả."

"Hiện tại anh chỉ muốn dỗ dành em."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gởi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit: Tiểu Lăng

Con mắt xinh đẹp của Khương Tri nhìn chăm chú vào Tô Đường, không bỏ qua bất kỳ một tạo biểu tình nào trên mặt cô: "Bánh Bao, bị uất ức nói với anh một tiếng, thật sự khó như vậy à?"

Lực sát thương tạo thành từ câu nói đó của Khương Tri dành cho Tô Đường, còn lớn hơn nhiều so với một câu "Anh muốn dỗ em". Từ câu nói ấy, Tô Đường nghe được sự quan tâm nồng đậm, thuần túy, không chút giả dối của đối phương dành cho mình. Mắt cô lập tức hiện lên hơi nước mờ mờ, đầy long như bị gì đó đánh vào, thành một nơi mềm đến khó tin.

Hai đời, lần đầu tiên có người chủ động hỏi cô, có bị uất ức không.

Tô Đường bỗng dưng muốn nói hết cho anh biết, không giấu giếm chút nào.

Cô cắn môi dưới, đôi mắt mờ sương nhìn Khương Tri: "Chủ nhiệm lớp vừa tìm em nói chuyện."

Sắc mặt Khương Tri trầm xuống: "Thầy ấy mắng em?"

Tô Đường vội lắc đầu, làm rõ: "Không có."

"Vậy do chuyện gì?"

Tô Đường mím môi, vẫn nói ra sự thật, "Thầy ấy hiểu lầm là em yêu sớm."

Lông mày Khương Tri nhướng lên đầy vô lại, anh bỗng chống hai tay lên bàn Tô Đường, thân trên nghiêng hướng cô, nói từng câu từng chữ một: "Thầy ấy cũng không hiểu lầm."

Trái tim Tô Đường chợt run lên. Cô ngước mắt lên nhìn Khương Tri trên đỉnh đầu, mà giờ phút này, anh cũng đang nhìn cô.

Khương Tri kiêu ngạo lại tự tin, anh như vì tinh tú long lẫy nhất giữa biển trời đầy sao, rực rỡ chói mắt, không cần làm gì nhiều, đã là vật sáng trời sinh, thu hút ánh mắt của mọi người. Mà cô hoàn toàn khác với anh.

Cô quá tự ti.

Nỗi tự ti này, qua năm này tháng khác, đã khắc sâu trong xương cốt cô.

Cô như một ngôi sao chẳng đáng để chú ý. Dù vẫn luôn cố gắng tỏa sáng, nhưng vẫn dễ dàng bị xem nhẹ.

Kiếp trước, Quý Tử Khiêm lừa gạt tình cảm của cô, lừa bòn cô trong lòng bàn tay, cuối cùng còn ôm chân Hứa Ngưng Đông. Khi chiếc xe vận tải nặng nề đang chạy như bay ấy nghiền lên người cô, thậm chí cô còn cảm thấy được giải thoát. Cô vẫn luôn lo được lo mất, khiếp sợ bất an vì có được tình yêu của Quý Tử Khiêm, khi biết anh ta tiếp cận cô chỉ vì một trò đùa cá cược, lòng cô còn có ý nghĩ "Ồ, quả nhiên là vậy". Sao Quý Tử Khiêm có thể thật sự thích cô được?

Tình yêu của cô đã hoàn toàn thất bại một lần. Nếu lại một lần nữa thất bại, cô không biết mình còn có thể chịu đựng được không.

Một câu Lăng Lang đã từng nói lại xẹt qua lòng cô: "Thật ra làm anh em với A Tri mới là lựa chọn tốt nhất." Mà trước đó, từng màn cô tận mắt thấy đều đã chứng minh được tính chính xác của câu nói này.

Khương Tri lạnh lùng với Kiều Sinh.

Cũng lạnh lùng với Tô Nguyệt Nha.

Cô không cuộc nổi.

Cô cũng không chơi nổi.

Tô Đường quay đầu đi, không trả lời Khương Tri. Mà thực tế, hành động của cô cũng đã là câu trả lời.

Khương Tri nhíu mày lại, rồi lại giãn ra: "Không vội."

Tô Đường bỗng nghĩ tới, cô kiếp này mới chỉ mười sáu tuổi.

Vậy nên anh nói không vội, là có ý này sao?

"Anh sẽ đi nói với Trầm Căn, em không phải lo." Nói câu đó xong, Khương Tri bèn rời phòng học. Anh vừa đi, Dịch Lộ lập tức mang về mặt tràn đầy hưng phấn qua ngội, cầm tay Tô Đường, "Cậu hẹn hò với anh Tri rồi à?"

Tô Đường lắc đầu, "Chưa."

"Vậy lúc cậu nói chủ nhiệm lớp hiểu lầm cậu yêu sớm, sao anh Trì lại nói chủ nhiệm lớp cũng không hiểu lầm? Không phải là trá hình thừa nhận rằng cậu đang yêu sớm à?"

Tô Đường mím môi, vẫn lắc đầu.

Địch Lộ hơi nghiêng đầu, "Thật ra yêu sớm cũng chẳng sao cả. Cậu không cần để ý chủ nhiệm nói gì đâu. Trường cũng đầy cặp yêu sớm đấy thôi."

"Nhưng, sẽ không ảnh hưởng đến người khác chứ?" Tô Đường nhỏ giọng hỏi.

"Ảnh hưởng đến người khác á? Cậu yêu đương thì liên quan gì đến người khác? Chỉ cần cậu vẫn giữ được thành tích của mình là được, nhưng học bá như cậu, nhất định sẽ không bị ảnh hưởng gì." Trong giọng của Địch Lộ tràn đầy sự tự tin với Tô Đường.

"Cậu vẫn chưa vui à?" Địch Lộ không nhìn được, quan tâm hỏi.

Tô Đường lắc đầu, giờ phút này, tâm tình xấu lúc đầu của cô đã tan thành mây khói theo lời của Khương Trì. Bây giờ cô không hề cảm thấy uất ức chút nào. Hoàn toàn không.

Sắp vào tiết, Khương Trì mới khoan thai đến chậm. Nhưng lần này anh không trực tiếp về chỗ của mình, mà đi tới trước mặt nữ sinh ngồi bên cửa sổ kia. Nữ sinh nhìn thấy Khương Trì đứng bên, hơi đỏ mặt, "Anh Trì."

Khương Trì cong cong môi, nhưng lời nói ra thì lại hoàn toàn không có tí nhiệt độ nào, "Đồ lảm chuyện."

Nữ sinh nghe vậy, sắc mặt tái đi, hốc mắt lập tức đỏ lên. Khương Trì nói xong câu đó, cũng chẳng để ý đến nữ sinh này nữa, trực tiếp về chỗ của mình.

Giọng Khương Trì không nhỏ, rất nhiều người đều nghe thấy.

Dựa vào khẩu giác bất quá bèn nhảy của mình, từ câu chữ của anh, Địch Lộ lập tức suy đoán ra sự thật, "CMN, là cô à này đi mách lẻo à? Cho nên chủ nhiệm lớp mới gọi cậu lên dạy dỗ?"

Tô Đường không nói gì.

Địch Lộ không nhìn được, tiếp tục nói thầm, "Nhìn cậu sống tốt đẹp quá nên đỏ mặt à? Ôi, cậu đừng để ý cái loại người này. Mình sống cho mình là được."

Sống cho mình.

Mấy giây sau, đầu lưỡi Tô Đường mới lần được ra một tiếng "được".

Lúc này Địch Lộ đang rất có hứng tám chuyện, mắt sáng như sao, cô nói, "Anh Trì cũng bao che thật, ui trời, ngay cả tớ cũng sắp đỏ mặt rồi."

Vừa lúc, giáo viên tiết sau tới, Địch Lộ mới lưu luyến không rời đứng lên.

Tối đó, Giang Lâm nhắn wechat, hỏi Tô Đường suy xét đến đâu rồi. Tô Đường nghĩ nghĩ, vẫn quyết định nhận nhân vật nàng tiên cá này.

Trong kịch bản tiếng Anh mà học sinh tự cải biên, nhân vật nàng tiên cá này cuối cùng cũng được mãn nguyện, sống hạnh phúc với hoàng tử.

Cô cũng muốn trải nghiệm một tình yêu viên mãn như thế.

Dù chỉ ở trong kịch.

Nhận lời Giang Lâm rồi, trước lễ kỷ niệm trường, sau khi tan học, Tô Đường đều phải đi tập ở sảnh lớn. Điều này cũng có nghĩa là, cô không thể về cùng Khương Trì.

Ban đầu Khương Trì cũng không nói gì, nhưng đến hôm sau, vai nam chính trực tiếp từ Giang Lâm biến thành anh.

Tô Đường không biết Khương Trì thuyết phục Giang Lâm như thế nào, nhưng cuối cùng, diễn vai hoàng tử là anh.

Sự thật chứng minh, nếu Khương Trì thật sự muốn làm một việc gì, thì không gì là anh không làm được.

Dù sao cũng chỉ là kịch bản tiếng Anh của học sinh cấp ba, cho nên lời kịch cũng không phức tạp lắm; mà cả kịch bản đều rất trong sáng, từ đầu đến cuối, nàng tiên cá và hoàng tử cũng chỉ dắt tay nhau thôi.

Cảnh cuối trong cốt truyện là nàng tiên cá và hoàng tử nắm tay, thâm tình nhìn nhau.

Một kết thúc hoàn mỹ.

Sau một thời gian tập luyện, lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cũng đã tới đúng hẹn. Rất nhiều cựu học sinh xuất sắc đều trở về trường học cũ sau nhiều năm, trung học số 3 nhất thời vô cùng náo nhiệt.

Lần này, nam nữ MC của buổi lễ là Giang Lâm và Hứa Ngưng Đông. Đây cũng là điều trong dự đoán. Nhưng Dịch Lộ và Lăng Lang vẫn hơi tiếc nuối, họ đều cảm thấy Tô Đường hợp với vai nữ MC hơn. Song lời hai người họ muốn nói đều dập tắt dưới vẻ mặt cười như không cười của Khương Trì.

"Ai hợp với ai hơn?" Khương Trì nhướn mày, thờ ơ hỏi.

Dịch Lộ cười ha ha hai tiếng, lập tức khuất phục dưới uy của Khương Trì, "Hứa Ngưng Đông hợp với Giang Lâm ạ." Lăng Lang ho nhẹ một tiếng, nhìn cười đến khó chịu, "Đứng đứng đứng, hai người họ rất hợp ạ."

Vì hôm nay phải lên sân khấu biểu diễn, nên Tô Đường cũng trang điểm nhẹ, mặt mày trẻ con thu hút. Nhan sắc của cô như ánh trăng xanh ngời, đã có không ít nam sinh nhìn thấy cô không nhắc nổi chân đi, tiến lên hỏi cô cách liên hệ, nhưng đều không hỏi được.

Không thể không nói, Hứa Ngưng Đông dẫn chương trình khá tốt. Hôm nay cô búi tóc cao, lộ ra cái cổ thon dài trắng nõn, như một con thiên nga cao ngạo. Cô mặc váy trắng thuần, mà Giang Lâm lại một bộ tây trang đen, hai người đứng cạnh nhau, như một đôi kim đồng ngọc nữ vậy.

Mặc dù hôm nay Hứa Ngưng Đông rất đẹp, nhưng đám Khương Trì, Lăng Lang cũng không thèm nhìn lấy một cái. Thậm chí ánh mắt của không ít nam sinh dưới sân khấu đều không đặt lên người Hứa Ngưng Đông.

Thật sự là vì vẻ đẹp của Tô Đường quá có lực sát thương, nơi có cô, những người còn lại sao có thể đặt ánh mắt lên người cô gái khác được nữa?

Rất nhanh đã đến lúc nhóm Tô Đường ra sân.

Trước khi ra sân, Tô Đường thay váy đuôi cá lộng lẫy, phần dưới đính những vụn kim tuyến màu bạc. Kim tuyến lấp lánh dưới ánh mặt trời, phối hợp với mái tóc đen dày và dài như tảo biển của cô bên trên, trông thật sự đẹp như nàng tiên cá vậy.

Trong truyện "Mỹ nhân ngư", năm mươi lăm, tiên cá lần đầu tiên bơi lên trên mặt biển, đồng thời cứu được chàng hoàng tử đang tổ chức tiệc sinh nhật trên du thuyền, lại không cẩn thận rơi xuống nước kia. Nhưng hoàng tử tỉnh lại, lại tưởng nhầm là một cô công chúa khác cứu mình. Cuối cùng chàng và cô công chúa này sống với nhau, mà nàng tiên cá thì trở thành bọt biển, biến mất trong thế gian.

Nhưng trong vở kịch bản tiếng Anh mà nhóm Tô Đường cải biên từ "Nàng tiên cá", sau khi cứu hoàng tử lên bờ, nàng tiên cá cũng không rời đi, mà vẫn luôn trông chàng đến lúc chàng tỉnh lại.

Ngay Khương Trì mở mắt ra, Tô Đường như thấy được muôn vàn ngôi sao trên trời cao trong đôi mắt anh.

Hai mắt anh lấp lánh, trong mắt chỉ có mình hình bóng cô.

Giờ phút này, anh không còn là Khương Trì, mà là chàng hoàng tử được nàng tiên cá cứu trong kịch bản kia.

Khương Trì nhị nhàng nắm lấy tay Tô Đường, "Là nàng đã cứu ta?"

Tô Đường không nói gì, cô tránh tay người kia, lại một lần nữa lặn xuống biển sâu.

Quanh mình là sắc xanh thăm thẳm của biển khơi, đây là nơi nàng tiên cá đã sinh ra và lớn lên. Từ khi cứu được hoàng tử, mỗi chiều muộn nàng tiên cá đều bơi tới ngoài thành, nhìn hoàng tử từ phương xa. Nàng biết hoàng tử vẫn luôn tìm nàng, nhưng nàng không có hai chân, nàng không thể lên mặt nước, đến gần chàng.

Để sống với hoàng tử, nàng tiên cá đi tìm phù thủy, trả giá bằng giọng nói và nỗi đau to lớn, đổi được đôi chân.

Nàng tiên cá uống thuốc độc bên bờ biển, đau đến hôn mê bất tỉnh. Khi nàng tỉnh lại, đuôi cá của nàng đã biến thành đôi chân. Mà bên cạnh nàng, hoàng tử đang mang vẻ mặt lo lắng nhìn: "Tiểu thư, nàng sao rồi?"

Nàng tiên cá lắc đầu, nàng không thể nói chuyện.

Hoàng tử mang nàng tiên cá về thành.

Dù nàng không thể nói chuyện, nhưng hoàng tử vẫn cầu hôn nàng. Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người trong thành, chàng quý góa xuống trước nàng tiên cá.

Tô Đường nhìn Khương Trì đang quý trước người mình. Lúc này anh mặc một bộ âu phục trắng, âu phục rất vừa người, lộ ra cái dáng vai rộng eo hẹp đầy mê hoặc của anh. Nhưng giờ đây, thu hút toàn bộ ánh mắt cô lại là ánh mắt anh nhìn cô. Ánh mắt của Khương Trì khiến cô nhất thời quên rằng mình chỉ đang diễn một vở kịch tiếng Anh, cô không cẩn thận đã thật sự chú tâm hoá thân vào nhân vật nàng tiên cá này.

Cô có ảo giác như mình thật sự được Khương Trì cầu hôn vậy.

Dù đây chỉ là một vở kịch. Nhưng tim cô lại lỡ nhịp vì Khương Trì lần nữa.

Rất nhanh đã đến cuối vở.

Vốn trong kịch bản, sau khi cầu hôn thành công, chàng hoàng tử sẽ đứng dậy, sau đó nắm chặt tay nàng tiên cá, hai người thâm tình nhìn nhau. Lúc đó, kịch đến màn chào cảm ơn.

Khương Tri đứng lên từ dưới đất, Tô Đường đang chờ anh nắm tay mình. Nhưng cô không chờ được nó, mà chờ được gương mặt tuần tú áp sát cô của Khương Tri.

Cô thấy anh đến gần từng chút từng chút một, dung nhan anh tuần không chệ vào đâu được của anh tiếp cận từng chút từng chút một, sau đó, sau đó mỗi anh dịu dàng hôn cô.

Đây là một nụ hôn rất ngắn, Khương Tri chỉ chạm nhẹ môi cô đã tách ra.

Nhưng nụ hôn này là thật.

Giờ phút này, dưới sân khấu vang lên đủ tiếng vỗ tay và hoan hô, rít gào kịch liệt.

Tô Đường không thể nào ngờ được, Khương Tri lại tự tiện sửa cốt truyện!

Trong kịch bản gốc, hoàn toàn không có nụ hôn này!

Tô Đường trực tiếp sừng sờ đương trường.

Mà lúc này, Khương Tri còn chưa thỏa mãn liếm môi, nhìn động tác sắc tình này của anh, mặt Tô Đường nóng nhe bếp lò. Khương Tri cong môi, ánh mắt mang mấy phần vô lại: "Em chỉ có thể là nữ chính của mình anh."

Các bạn học đóng phối hợp diễn bên cạnh thấy cảnh này hoàn toàn khác với kịch bản, đều ngó ra một lúc, sau đó mới kịp phản ứng, cúi chào với khán giả. Tô Đường vẫn luôn hốt hoảng, cô thấy người khác đều cúi chào, để tránh khán giả phát hiện cảnh này được lâm thời thêm vào, cô cũng vội cúi chào.

Cúi chào xong, Tô Đường vội vàng đi xuống sân khấu.

Đến lúc xuống rồi, cô nghe thấy người xung quanh hình như đều đang thảo luận về nụ hôn của Khương Tri cho cô kia.

"CMN, chừng mực của vở kịch tiếng Anh này hơi cao đó, cuối cùng còn hôn thật kia."

"Hôn rồi, tớ thấy rõ ràng luôn! Tô Đường00% là dính vào nhau!"

"F*ck your mom, thật cơ đấy! Vì sao tớ lại cảm thấy mình bị cho uống một bình dấm 8Hứa Ngưng Đông năm vậy?"

"Tớ, tớ cảm thấy tớ thất tình, nam thần của tớ hôn một cô gái khác."

"Tớ cũng như uống một bình dấm chua lâu năm, sắp chua chết rồi."

Tô Đường không dám nghe nhiều, đi thẳng vào hậu trường thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tằm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Khi Tô Đường đi đến hậu trường, Khương Tri vẫn một mực bám theo cô. Tô Đường không nhìn được xoay người, hơi xấu hổ nói: "Khương Tri, tớ đi thay quần áo mà."

Khương Tri cười, cậu liếm liếm môi, lười biếng nói: "Tớ cũng đi thay quần áo." Cậu một thân âu phục màu trắng được may đo vừa vặn, trong trẻo đẹp đẽ. Mái tóc màu nâu dưới ánh đèn trở nên lấp lánh, đôi mắt thâm thúy, ngũ quan anh tuần, nhìn qua thật giống Vương tử thời Trung cổ xuyên qua thời gian mà đến.

Trong kịch bản tiếng Anh 《 Mỹ Nhân Ngư 》, cậu là Hoàng tử yêu nàng tiên cá nhỏ từ cái nhìn đầu tiên.

Mà ở hiện thực, dường như lúc này cậu vẫn còn dư lại dáng vẻ dịu dàng thâm tình của Hoàng tử đối với nàng tiên cá nhỏ.

Lúc Khương Tri mỉm cười dưới ánh đèn màu ấm, dường như cả thế giới đều thật dịu dàng.

Tô Đường liếc mắt sang chỗ khác, vội vàng đi về phía trước.

Đã đến hậu trường, vẫn còn vài người đang bàn tán về kịch bản tiếng Anh 《 Mỹ Nhân Ngư 》 vừa rồi, cuối cùng vẫn là cốt truyện bình thường như phim thần tượng. Tuy rằng việc trước mặt bao người trực tiếp hôn môi đối với học sinh trung học là hơi quá phận, nhưng giá trị nhan sắc hai diễn viên chính không thấp, trên thực tế, không phải là không thấp, mà là vô cùng cao. Bọn họ còn mặc những bộ đồ diễn đẹp đẽ, vì vậy nhìn qua còn rất tuyệt vời. Khi thấy vai nam nữ chính đến, những người đang bàn tán mới tiếc nuối tạm dừng, dự định chờ hai người đi qua rồi lại nói tiếp, nhưng mà lúc này, đôi mắt họ vẫn luôn dính trên người Tô Đường và Khương Tri, như sợ rằng sẽ bỏ qua những hành động nhỏ nhất của hai người họ vậy.

Tô Đường vô thức bước nhanh hơn.

Lúc này cũng gặp được Hứa Ngưng Đông và Giang Lâm ở phía sau sân khấu, bọn họ đang ôn lại lời thoại của mình, Tô Đường và Giang Lâm gật đầu coi như chào hỏi, bốn người gặp thoáng qua.

Sau khi Tô Đường và Khương Tri rời khỏi, Giang Lâm không biết đang suy nghĩ gì. Hứa Ngưng Đông đang sửa sang lại váy của mình một chút, xong việc rồi vẫn thấy Giang Lâm đang chìm vào trong suy nghĩ, không nhận được hỏi một câu: "Sao vậy?"

Giang Lâm chỉ lắc đầu, không nói gì. Suy nghĩ của cậu quay về nửa tháng trước.

Nửa tháng trước, giáo viên chịu trách nhiệm quản lý hội học sinh đột nhiên nói với cậu, nam chính của 《 Mỹ Nhân Ngư 》 tạm thời thay đổi, đến báo tin cho cậu biết. Trên thực tế, cũng chỉ là báo cho cậu biết mà thôi. Từ nhỏ thành tích của cậu rất tốt, gia thế lại xuất chúng, việc bị đổi vai diễn là lần đầu tiên. Đơn giản chỉ vì Khương Tri muốn diễn vai này. Vì vậy coi như toàn bộ ưu thế của cậu chẳng là gì cả, mặc dù cậu không để ý, nhưng gia thế đôi khi cho cậu chút lợi ích cũng không làm được gì. Trong trí nhớ của Giang Lâm, Khương Tri chưa bao giờ dùng quyền thế chèn ép người khác. Nhưng mà lúc này, rõ ràng Khương Tri đã mượn thế lực bên nhà ông ngoại, chỉ để lấy đi vai diễn nam chính nho nhỏ trong kịch bản tiếng Anh. Hôm nay nghĩ lại, Giang Lâm không biết nên khóc hay cười. Nhưng bên ngoài là thế, trong lòng cậu vẫn cảm thấy có chút mất mát.

Hiện tại lỡ mất dịp tốt đóng vai nam chính, tiếp theo là cơ hội tiếp cận Tô Đường, dường như là con số không.

Trong trí nhớ của cậu, một màn cuối kia không hề có trong kịch bản. Dù sao cũng là ngày kỉ niệm thành lập cấp ba, việc hôn môi như vậy có chút quá giới hạn. Không ít học sinh cũ tài giỏi trở về trường cũng cảm thán học sinh bây giờ thật không được. Bởi vì màn này vừa xảy ra, đã có không ít học sinh dưới đài xao động.

Đến lúc này, Giang Lâm mới rõ vì sao Khương Tri khẳng khái muốn diễn vai này.

Tâm tư của cậu ấy, đã sớm rõ ràng.

Khi Tô Đường đến phòng thay trang phục, Khương Tri vẫn ở sau lưng cô. Như vậy, chẳng lẽ anh muốn thay trang phục cùng cô sao!

Tô Đường cắn môi, dừng lại, quay người, nhẹ kêu: "Khương Tri."

"Ừm."

Giọng nói của Tô Đường có chút nhỏ, như là sợ bị người khác nghe được: "Vừa nãy sao cậu có thể như thế."

"Hả? Làm sao?" Ngược lại là Khương Tri hoàn toàn không kiêng dè, anh kéo dài ngữ điệu, trong giọng nói chứa vẻ trêu chọc.

Tô Đường cắn môi: "Lúc cuối... Cậu cũng không nói với tớ, sao cậu làm như vậy!"

Nhìn Tô Đường thật sự tức giận, Khương Tri im lặng một lúc rồi mới nghiêm mặt nói: "Bánh bao, tớ đã từng nói, tớ không thể giao cậu cho bất cứ ai. Nếu như tớ không chủ động, thì nhân vật Hoàng tử của 《 Mỹ Nhân Ngư 》 sẽ do Giang Lâm diễn chứ không phải tớ."

Nhất thời Tô Đường không nói gì.

"Vì vậy tớ chỉ có thể dùng cách vừa rồi, trước mặt toàn trường mà tuyên bố chủ quyền." Khương Tri từng chữ từng chữ nói ra.

Tô Đường trực tiếp sững sờ.

Khi cô còn chưa phát hiện, Khương Tri đã nhích tới gần, chặn tất cả lối thoát của cô, không cho cô chỗ trốn, giọng nói anh hơi trầm, cũng có chút hồi hộp không dễ phát hiện: "Vì vậy, Bánh bao, cậu dám làm bạn gái tớ không?"

Tô Đường cảm thấy, hoá ra Khương Tri vẫn có thể nói lời tỏ tình này ra.

Cô cho rằng anh có thể chờ thêm một thời gian.

Nhưng mà không nghĩ nhanh như vậy, anh đã nói rồi.

"Dám không?" Rất lâu không nghe thấy Tô Đường trả lời, Khương Tri lại thúc giục.

Tô Đường cắn môi, đối mặt với loại tình cảm này, cô không thể không lui bước, cô nhẹ nói: "Tớ không dám."

Cô sợ. Chỉ có mình cô biết.

Người đã từng thất bại, lại càng sợ thất bại lần nữa.

Mà cô, đã sớm không gượng dậy nổi.

Cô nghe thấy Khương Trì nhẹ thở dài, một giây sau, anh nâng cằm trắng nõn như ngọc của cô lên, vô cùng nghiêm túc: "Bánh bao, bây giờ cậu từ chối tớ cũng không sao. Nhưng mà, cậu phải biết rằng, cuối cùng cậu chỉ có thể là của tớ."

Đây giống như một lời tuyên thệ.

Càng giống mạnh mẽ chiếm hữu.

Khi Tô Đường và Khương Trì hai người trở lại hàng ghế khán giả, đã ba tiết mục nữa được biểu diễn. Cô vừa ngồi xuống, Dịch Lộ đã vô cùng hưng phấn đến nói năng lộn xộn: "Hai người cũng quá phô trương đi. Đột ngột như vậy, thiếu chút nữa đã dọa tớ sợ. Hai người muốn công khai cho cả trường biết à!"

Bởi vì vừa nãy Khương Trì tỏ tình, Tô Đường có chút loạn, lúc này nghe được Dịch Lộ nói như vậy cũng chỉ qua loa đáp lại: "Không có."

Dịch Lộ chưa từ bỏ ý định mà sáp lại gần, nháy mắt ra hiệu: "Hai người có phải hay không? Hả?" Dịch Lộ còn chưa nói câu tiếp, nhưng ý của cô đã rõ, Tô Đường vừa nghe đã hiểu.

"Không phải." Tô Đường trước sau như một trả lời.

"Ài." Mặt Dịch Lộ tỏ rõ vẻ thất vọng: "Cậu có lừa gạt tớ không đấy?"

Tô Đường lắc đầu.

Bên kia, Lăng Lang lấy cùi chỏ chọc cánh tay Khương Trì: "Xong rồi?"

Khương Trì nhẹ hừ một tiếng, không trả lời.

Lăng Lang thoáng cái đã biết Khương Trì không làm xong, cậu ha ha không ngừng cười mờ ám, tuyệt đối không nghĩ tới, cũng có ngày Khương Trì thất bại. Rõ ràng biết Khương Trì bị từ chối, tại sao cậu lại vui vẻ thế này chứ?

Nhưng mà ngay sau đó, Lăng Lang lại trịnh trọng nói với Khương Trì: "Tô Tô và Kiều Sanh không giống nhau, nếu cậu đối xử không tốt với cô ấy, tớ là người đầu tiên không đồng ý."

Khương Trì hơi mỉm cười, trịnh trọng ừ một tiếng.

Sau lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, ngoài dự đoán là chủ nhiệm lớp không vì chuyện yêu sớm mà tìm Tô Đường. Cô nghĩ, chắc là Khương Trì đã nói gì đó với chủ nhiệm lớp.

Về chuyện Khương Trì tự ý thêm một nụ hôn vào kịch bản tiếng Anh 《 Mỹ Nhân Ngư 》, cuối cùng độ nóng cũng dần giảm xuống. Dù sao phần lớn thời gian của học sinh cấp ba là dùng để học tập, những tin sốt dẻo cũng không nóng thật lâu, rất nhanh sẽ lắng xuống. Vì vậy rất nhanh, Tô Đường trở lại sinh hoạt học tập như trước.

Mà sau đó Khương Trì cũng không tỏ tình với cô lần nào. Dựa trên những biểu hiện gần đây của anh, Tô Đường nghĩ anh sẽ đợi đến khi thi Đại học xong liền cùng cô nói chuyện yêu đương.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng cô lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô giống như một con ốc sên vậy. Chỉ cần Khương Trì không nhắc lại chuyện tỏ tình đó, cô cũng có thể giả vờ như không có gì xảy ra.

Nhưng mà đây cũng chỉ là suy nghĩ của cô.

Sau đó, trên lớp, chủ nhiệm lớp ân cần dạy bảo về kỳ thi Đại học: "Toàn bộ thời gian cấp ba, tổng cộng chỉ có mười kỳ thi lớn, khi các em vượt qua toàn bộ thi kỳ thi Đại học cũng đã tới. Các em thử tính xem, đã xong ba kỳ thi rồi, chỉ còn lại bảy thôi! Kỳ thi cuối năm cũng không còn xa nữa, một kỳ rồi lại một kỳ, thời gian trôi qua rất nhanh đấy, các em phải cẩn thận! Phải suy nghĩ thật kỹ về tương lai!"

Khoảng cách đến kỳ thi Đại học ngày càng gần, bầu không khí học tập cũng ngày càng căng thẳng. Cho dù là những học sinh lười học nhất lớp, cũng bị bầu không khí này ảnh hưởng mà cảm quyền sách mới tỉnh lên. Trên đường đi cũng có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một vài bạn học đang chăm chú đọc sách.

Chỉ có Khương Trì, vẫn là đáng vẻ nhàn nhã ung dung trước sau như một đó. Kỳ thi Đại học đối với anh có cũng được, không có cũng không sao.

Tô Đường đã từng nói qua về kỳ thi này với anh. Mặc dù biết thành tích không quan trọng với Khương Tri, nhưng nếu điểm thi tốt nghiệp trung học của anh kém đến không dám nhìn thì họ hàng thân thích bên kia cũng sẽ dị nghị. Mà Tô Đường cũng biết, gia thế của Giang Lâm không kém, nhưng thành tích của cậu vô cùng tốt.

Khi khuyên bảo Khương Tri học hành, giọng điệu của Tô Đường vô cùng uyển chuyển: "Khương Tri, đã là năm cuối cấp ba rồi, chỉ mấy tháng nữa là đến kỳ thi Đại học, cậu có thể chuyên tâm học tập một chút không?"

Nghe được những lời này của Tô Đường, Khương Tri cười khề, không hề do dự nói: "Không thể."

Tô Đường còn chưa kịp tức giận, Khương Tri đã bồi thêm một câu: "Có thể khiến tớ quan tâm, chỉ có cậu."

Tô Đường sững sờ, những câu nói tiếp theo mang ý khuyên bảo Khương Tri học tập tốt cũng không thể phát ra. Cô do dự thật lâu, cuối cùng ép mình nói ra: "Nếu như là vì tớ?"

"Hả?" Khương Tri nhú mày.

"Cậu có thể vì tớ mà cố gắng học tập một chút không?" Thật ra khi nói những lời này, Tô Đường cũng không chắc chắn. Thậm chí cô còn không hy vọng, cũng không nghĩ Khương Tri sẽ đồng ý. Nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

Nếu như Khương Tri không đồng ý, chứng minh rằng, cô từ chối anh, là lựa chọn chính xác.

Nhưng mà thật không ngờ, Khương Tri lại đồng ý.

"Có thể, nhưng mà cậu phải dạy tớ." Khương Tri liếm môi, nói.

"Ừ, được."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Editor: Đào Sindy

Tô Đường dành toàn bộ thời gian tiếp theo vào học tập, không lãng phí từng giây từng phút, cho nên cô cắt đi mái tóc đã dài hơn vai mình.

Vì tóc dài xử lý quá phí công, cũng quá tốn thời gian, cho nên cô cắt tóc cỡ tai trở xuống đến bả vai.

Sự thật chứng minh, người đẹp thì mặc gì cũng đẹp. Mặc dù tóc ngắn hay tóc dài thì nhìn hoàn toàn khác nhau, nhưng Tô Đường tóc ngắn vẫn đẹp đến làm người ta quên thờ, trong một thời gian ngắn ngủi, kiểu tóc của Tô Đường làm không ít bạn nữ tranh nhau bắt chước. Nhất thời trong sân trường thổi lên trận gió cắt tóc ngắn.

Tô Đường không biết là lần thứ mấy để bút trong tay xuống, ánh mắt người ngồi cạnh cô như ánh đuốc, sáng tỏ nóng rực, để không khí chung quanh không khỏi ấm thêm một ít. Tô Đường nhẹ cắn môi một cái, nhìn chằm chằm đề Anh vẫn: "Khương Tri, đề bạn này anh nghe hiểu không?"

Khương Tri ừ nhẹ một tiếng, hững hờ nói: "Tạm hiểu."

"Vậy anh lặp lại đi."

"..."

Tô Đường khề thờ dài một hơi: "Khương Tri, anh có thể đừng nhìn em chăm chú như thế không?"

Lần này, Khương Tri đáp rất nhanh, trong giọng nói của anh mang theo ba phần ý cười: "Không thể."

Tô Đường chán nản, còn chưa kịp nói chuyện, tay Khương Tri đã mò lên mái tóc ngắn của cô. Lúc này anh nghiêng thân thể, cả người đều đổ về Tô Đường, một cái tay thanh thân chống cằm, một tay khác sờ lên mái tóc ngắn: "Về sau đừng cắt tóc." Mặc dù Tô Đường để tóc dài hay tóc ngắn đều đẹp, nhưng Khương Tri thích nhất vẫn là lúc cô để tóc dài, dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, mang theo riêng biệt vùng Giang Nam.

Nói xong, đầu ngón tay thon dài xuyên qua sợi tóc ngắn, sau đó rơi vào càn cổ tinh tế yếu ớt, nhưng chỉ thoáng dừng lại rồi rời đi. Nhưng Tô Đường vẫn cảm giác được da phía sau cổ vẫn còn lưu lại nhiệt độ đầu ngón tay anh.

Từ khi Khương Tri tỏ tình thất bại, anh trêu chọc càng nhiều hơn.

"Trước tiên làm bài đi." Tô Đường cực lực xem nhẹ cảm giác tê dại đằng sau, kéo không hót tóc, cô không nói tốt hay không, chỉ cố gắng tập trung sự chú ý của mình lại một lần nữa đến đề Anh văn.

Đầu ngón tay Khương Tri nhẹ nhàng xẹt qua môi mỏng của mình: "Được."

Sự thật chứng minh, bổ túc thêm của Tô Đường với Khương Tri vẫn có tác dụng không nhỏ, mặc dù cảm thấy Khương Tri nhiều lúc đặt ý nghĩ trên người Tô Đường, không nghiêm túc nghe giảng, nhưng thật ra anh rất thông minh, bình thường thành tích nát như vậy là do người quá mức lười nhác, đi học cho tới bây giờ đều không nghe giảng, nhưng sau khi Tô Đường phụ đạo cho anh, lần thứ tư thi, điểm số mặc dù vẫn không cao, nhưng đã tiến bộ nhiều so với lần trước.

Khương Tri lần này thi cao hơn lần trước bốn mươi điểm, bốn mươi điểm này nằm trong môn Ngữ văn và Anh văn. Sau khi có thành tích, Khương Tri tự mình có một chút ngoài ý muốn. Sau tiết học, anh đứng trên hành lang ngăn trước mặt Tô Đường, mặt đẹp toả sáng như mặt trời: "Bánh bao, lần này anh có tiến bộ rõ ràng như vậy, liệu được thưởng gì không?"

Tô Đường ngu ngơ ba giây, vì không muốn đã kích đến sự tích cực của Khương Tri học, cô suy nghĩ ba giây: "Em mời anh đi ăn."

Khương Tri nhẹ chặc một tiếng: "Không cần."

Tô Đường cắn môi: "Vậy anh muốn gì?"

"Muốn em."

Lại thê!

Đây không biết lần thứ mấy tuần này rồi. Sau khi Khương Tri tỏ tình thất bại, anh triệt để buông thả bản thân. Những lời ong bướm năm lần bảy lượt.

Nhưng Tô Đường nghe thấy vẫn không thể thích ứng.

Trên mặt Tô Đường bùm một tiếng, mặt lập tức đỏ lên, cô xấu hổ la lớn một tiếng: "Khương Tri!"

Khương Tri liếm môi, hạ yêu cầu: "Vậy em hôn anh một cái nhé."

Tô Đường trừng Khương Tri một cái, quay người muốn đi, Khương Tri kéo cổ tay Tô Đường, thấy cô đang ở giữa mức phát cáu, nếu lại trêu chọc, sẽ thẹn quá thành giận, lúc này anh mới khẽ cười một tiếng, thỏa hiệp nói: "Vậy nghe theo em, đi ăn thôi."

Trưa là lúc quán cơm ồn ào nhất, tiếng chuông tan học vang lên, số lượng chạy đến quán cơm xếp hàng mua cơm không ít. Giờ nghỉ trưa mỗi ngày, mặc dù quán cơm có rất nhiều cửa sổ, nhưng học sinh Tam Trung nhiều nhất, đội ngũ xếp hàng có thể dài sang bàn bên kia.

Hai người Tô Đường và Khương Tri đến phòng ăn thì đã không còn sớm, nhưng người xếp hàng vẫn nhiều như cũ, Tô Đường nói với Khương Tri: "Anh đi giành chỗ trước đi, em ở đây xếp hàng là được."

"Không." Khương Tri không chút nghĩ ngợi liền từ chối.

Tô Đường thấy thái độ anh kiên quyết như vậy cũng đi theo anh. Đội ngũ xếp hàng tiến rất chậm chạp, một tay Tô Đường cầm phiếu ăn, một tay đặt bên cạnh quần, khi cô đang nhìn phía trước còn bao nhiêu người, tay cô để bên hông đã bị kéo đi.

Trong lòng bàn tay của đối phương có chút mồ hôi ẩm ướt, nhưng nắm rất có sức.

Nhịp tim Tô Đường vẫn chậm một nhịp.

Ở phòng ăn trường học ngang nhiên dặt tay, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đều là lần đầu với Tô Đường. Nhưng cô nhớ rõ mình còn chưa đồng ý Khương Tri tỏ tình, nhưng hoàn toàn rút không ra. Khương Tri nghiêm nghị nhìn về phía trước, cứ như giờ phút này người lên lút dặt tay Tô Đường không phải anh vậy.

Cũng may rất nhanh cửa sổ đã đến chỗ họ, Tô Đường vội vàng rút tay ra, tùy tiện gọi hai món ăn. Hai tay cô nâng đĩa vượt qua mười mấy người đang sau, Khương Tri cũng mua xong rất nhanh, nói là cô mời khách, cho nên cô bước lên và quẹt thẻ của mình.

Khương Tri lần đầu tiên ăn cơm tại quán cơm. Tô Đường ngồi đối diện anh. Mặc dù khẩu vị hoàn toàn không hợp ý, nhưng dù sao đây là lần đầu Tô Đường mời anh ăn, cho nên anh vẫn ăn hết.

Đúng lúc Giang Lâm đi qua cạnh họ, nhìn thấy hai người ngồi đối mặt, anh cười tùy ý, lên tiếng chào rồi đi khỏi.

Thời gian cấp ba trôi qua nhanh chóng. Như chỉ là một cái chớp mắt, đã từ mùa thu bước vào mùa đông. Tuyết ở miền bắc đến sớm, tỉnh lại sau giấc ngủ, sáng hôm sau Tô Đường rời giường, phát hiện ngoài cửa sổ đã là một thế giới bị bao phủ bởi làn áo bạc.

Cảnh tuyết Tam Trung đẹp không sao tả xiết, trên cành cây, trên bụi cỏ, mặt sông đều đầy tuyết trắng, toàn bộ trường học là một mảnh trắng xóa vừa xinh đẹp vừa thuần khiết. Bởi vì tuyết rơi cả đêm, cho nên tuyết đã đọng dày đến mắt cá chân.

Hôm nay Tô Đường mặc áo lông thật dày, trên cổ quàng khăn, trên đầu đội mũ, đi trên đường giống hệt chim cánh cụt, thận trọng, sợ không cẩn thận liền ngã. So với cô mặc áo nặng nề, Khương Tri lại mặc rất mỏng manh. Anh chỉ mặc áo lông màu xám, áo khoác cũng không tính dày. Khương Tri mấy lần đưa tay muốn thổi cho Tô Đường nhưng đều bị Tô Đường không nói gì từ chối. Tô Đường đưa tay rút trong túi áo lông, không chịu lấy ra. Đi trên đường đến trường học, đi ngang qua chung quanh đều là học sinh Tam Trung, ngẫu nhiên còn gặp được mấy bạn cùng lớp, cô cảm thấy lá gan của Khương Tri cũng quá lớn!

Khương Tri khẽ cười một tiếng, dường như biết Tô Đường cố kỵ gì, cũng không miễn cưỡng nữa.

Đã đến phòng học rồi, bạn cùng lớp cũng đang thảo luận trận tuyết đầu đông năm nay.

Trời vừa rơi tuyết, tâm trạng học sinh sẽ kích động hơn.

Khương Tri đặt túi sách lên bàn học rồi không thấy tăm hơi. Tô Đường cũng không để trong lòng, thành tích của anh gần đây tiến bộ rõ ràng, mặc dù thứ tự vẫn là đếm ngược, nhưng điểm số đã dễ nhìn hơn trước, cô sẽ không quy hết công lao của anh lên người mình, dù sao thiên phú của Khương Tri ở đó, anh chỉ cần cố gắng một chút, sẽ có thể ưu tú hơn trước kia rất nhiều.

Buổi sang rông rãi tám tiết, đều không thấy bóng dáng Khương Tri, trong lòng Tô Đường không khỏi xẹt qua chút lo lắng. Cô lo lắng Khương Tri lại tái phát tội cũ, trở về giai đoạn trốn học.

Nhưng ba tiết Lăng Lang vẫn luôn an tĩnh ngủ đợi ở phòng học. Cô nhìn không được đánh thức Lăng Lang, hỏi anh ta: "Anh biết Khương Tri đi đâu không?"

Lăng Lang nâng cặp mắt mơ màng, giọng khàn khàn: "Tô Tô, em hỏi về A Tri à, cậu ta lại không nói với anh, anh cũng không biết."

Ngay cả Lăng Lang cũng không biết Khương Tri đi đâu, trong lòng Tô Đường càng lo lắng.

Lúc này, bên ngoài lại rơi tuyết là tả, khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa. Khương Tri đi ra ngoài lại không cầm dù, hiện tại anh đang đi đâu thế.

Nghĩ như vậy, Tô Đường không thể chờ trong lớp nữa, cô cảm ra dù nhỏ màu hồng của bản thân, nói một tiếng với Dịch Lộ, liền bung dù chạy khỏi lầu học.

Cô cũng không biết đi đâu tìm Khương Tri, vừa rồi gọi cho đối phương, nhưng không ai nghe, lúc này cô chỉ có thể ra ngoài thử thời vận.

Gió mùa đông quét trên mặt như dao cào đến đau nhức. Tuyết đón gió thổi đến, Tô Đường ngay cả mắt cũng không mở ra được. Cô che dù nghiêng, nhưng vẫn không ngăn được gió lạnh thấu xương.

Cô đi trên sân trường, bên cạnh đi qua một đám nữ sinh đang sôi nổi thảo luận gì đó.

"Người tuyết trên bãi tập thật đáng yêu."

"Đúng thế, thật sự siêu cấp đáng yêu. Mà người tuyết kia lớn như vậy, mấy người ôm đều không ôm nổi, cũng không biết người đó làm bao lâu ở đấy rồi."

"Chắc chắn, thời tiết như vậy người kia còn dám chơi tuyết, ngón tay muốn đông cứng cả rồi."

"Nhưng thật lãng mạn mà! Các cậu không cảm thấy à?" Câu này vừa nói xong, vang lên tiếng phụ họa của các nữ sinh.

Đối thoại của các cô ấy không gì mới lạ. Nhưng bước chân Tô Đường không tự chủ được đi đến bãi tập trong miệng các cô ấy.

Còn chưa tới gần bãi tập, cô đã nghe thấy không ít người đi qua bên người thảo luận về người tuyết khổng lồ kia rồi, bên ngoài đều đang cảm khái người tuyết to lớn sinh động như thật kia, ngây thơ chân thành cỡ nào.

Tô Đường vô thức tăng nhanh bước chân.

Khi cô chạy tới bãi tập, cạnh bãi đã tụ tập không ít người, toàn bộ đều vây quanh người tuyết. Khi nhìn người tuyết kia lần đầu tiên, trước tiên Tô Đường liền đoán được, người tuyết chính là cô.

Mũ, khăn quàng cổ, áo khoác.

Dù là một người tuyết, nhưng chỉ cần quen biết cô, nhìn trang phục hôm nay cô mặc, đều giống như cô nhìn một cái liền nhận ra, người tuyết kia là cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Edit: Tiểu Lăng

Tô Đường không dừng bước, chạy chậm tới cạnh đám người kia. Lúc này, mới có người nhận ra Khương Tri.

Bởi lúc đầu Khương Tri quay lưng về phía đám đông, lại đeo khẩu trang, hơn nữa tâm tư của phần lớn mọi người đều đặt trên thân người tuyết sinh động như thật này, nên khó tránh khỏi việc số ánh mắt đặt trên người đứng trong tuyết này ít hơn một chút.

Nhưng sau khi Tô Đường đến, các bạn học xung quanh quan sát trang phục của cô một chút, lại cẩn thận nhìn người tuyết cách đó không xa, đều bình tĩnh ngộ ra, người tuyết này không phải được làm nặn hình Tô Đường sao!

Sau đó, học sinh xung quanh đều không hên mà cùng đặt ánh mắt lên bóng hình trước mặt người tuyết kia.

Họ tự suy đoán, lại thêm thân hình của người này, thân phận của người này đã sớm hiện ra sống động.

Các bạn học nữ xung quanh đều không nhịn được ghen tỵ, kinh hô ra tiếng.

Tô Đường thật sự để người ta phải ước ao ghen tỵ mà!

Tô Đường đứng cách Khương Tri mấy bước, cô nhìn thấy anh lúc này đang hết sức chuyên tâm gom tuyết từ dưới đất lên, để lên trên người tuyết, không ngừng hoàn thiện nó, để nó sống động hơn, hoàn chỉnh hơn. Ánh mắt của anh quá nghiêm túc, hình dạng của người tuyết này, dường như đã xuất hiện ngàn vạn lần trong lòng anh, cho nên không cần phải đối chiếu với người thật, tự anh đã có thể nặn người tuyết thành hình dạng của người kia một cách hoàn chỉnh, không thiếu một chút nào.

Thấy đôi tay đỏ bừng vì tuyết lạnh của Khương Tri, Tô Đường không nhịn được hô lên tiếng, "Khương Tri!"

Nghe thấy tiếng Tô Đường, Khương Tri dừng động tác trên tay lại, anh đập hai ba nắm tuyết trắng lên trên người tuyết, rồi quay đầu nhìn cô.

"Xong ngay đây, Bánh Bao, chờ anh một chút." Nói xong, Khương Tri hoàn thiện vài chi tiết nhỏ cuối cùng của người tuyết, coi như đã xong. Người tuyết rất lớn, so với Tô Đường, người tuyết mũm mĩm hơn, trông rất ngây thơ đáng yêu.

Khương Tri xoay người nhìn Tô Đường, nụ cười như nắng ấm vào đông, dường như có thể hoàn tan tất cả tuyết đọng trong tích tắc, "Bánh Bao, thích không?"

Trong mắt Tô Đường bỗng chốc hiện lên sương mù mờ mịt, cô dùng sức gật gật đầu.

Nụ cười của Khương Tri càng rõ nét hơn, "Có phải rất giống em không?"

Tô Đường lại một lần nữa dùng sức gật đầu.

Tuyết càng rơi dày hơn.

Từng bông tuyết hạ xuống vai Khương Tri, sau đó tan ra. Quần áo trên người anh ướt cả. Trên tóc cũng có những giọt nước nhỏ.

Tô Đường đến trước mặt Khương Tri, một tay che dù, nhón chân lên, bung dù cho anh. Cô nhìn đôi tay đỏ bừng vì lạnh của anh, "Khương Tri, anh có lạnh không?" Không đợi Khương Tri trả lời, một tay khác của Tô Đường đã định dắt tay anh, nhưng Khương Tri lại nhanh chóng rút hai tay vào túi áo mình, "Đừng đụng vào tay anh, bị lạnh thì sao."

3Tô Đường yên lặng hai giây, cời khăn quàng cổ của mình xuống, nhón chân lên, một vòng lại một vòng, nghiêm túc quàng lên cổ Khương Tri.

Vì chiếc khăn khá dài, hơn nữa để giữ ấm hơn, khăn quàng cổ của Tô Đường có một phần che lên miệng Khương Tri, dùng khăn che mặt có thể ngăn một phần gió lạnh thấu xương. Tô Đường quấn kỹ khăn quàng cổ cho Khương Tri rồi, Khương Tri hít một hơi thật sâu, hơi neho mắt lại, cười nhẹ nói, "Thơm quá."

"Khương Tri!" Tô Đường tức giận hô, không để ý một cái là Khương Tri lại bắt đầu không đứng đắn.

Khương Tri cong môi cười khê, theo kiểu rất lưu manh hư hỏng. Xung quanh lập tức vang lên tiếng thét chói tai của nữ sinh.

Tô Đường thấy xung quanh không ngừng có người cầm điện thoại của mình ra chụp người tuyết này, cô mới vội vàng lấy điện thoại trong túi áo ra, chụp người tuyết chỉ thuộc về riêng cô ấy.

Nhìn thiếu niên cười đến chói mắt đứng bên cạnh, đầu ngón tay cô dùng trên màn hình một chút, vẫn len lén chụp một kiểu của Khương Tri, sau đó len lén lưu lại.

Khương Tri cũng lấy điện thoại ra, giương cằm lên, "Bánh Bao, không chụp một kiểu cùng một em khác sao?"

Tô Đường sững sốt, cô đưa dù cho Khương Tri, đi vào gió tuyết tới cạnh người tuyết.

Bông tuyết bay là tả.

Mùa đông vốn là một mùa lãng mạn.

Trong gió tuyết đầy trời, dáng cô đứng thẳng trên đất tuyết, cặp mắt cười khê đã tô điểm cho sắc mùa trắng tinh đơn điệu ấy.

Khương Tri ngẩn ra. Tô Đường không nhìn được thức giục, "Khương Tri, xong chưa vậy."

Tô Đường nói xong, đã thấy đầu ngón tay Khương Tri bắt đầu nhẩn như điên.

"Xong rồi hả?" Cô không nhìn được, lại giục một lần nữa.

"Chưa."

Tô Đường đổi tư thế chụp ảnh chung khác, không biết đã chụp bao nhiêu tấm hình rồi, Khương Tri mới nói một tiếng "xong". Tô Đường lập tức chạy chậm đến trước mặt Khương Tri, hai người chen nhau dưới tán dù nhỏ màu hồng. Cô cầm điện thoại của anh, ấn mở album ảnh, lúc này mới phát hiện vừa rồi anh chụp rất nhiều, lại có rất nhiều bức giống nhau, cô nghĩ nghĩ, định ấn xóa một bức trong đó. Khương Tri nhìn thấy, lập tức đoạt điện thoại của mình lại, "Đừng xóa."

Tô Đường khó hiểu, cô dùng ngón tay chỉ vào mấy bức ảnh đó, "Anh xem, mấy bức ảnh này rõ hơn."

"Nó khác nhau đấy." Khương Tri giải thích với Tô Đường như thật, "Em xem bức này này, độ cong khoé môi em lớn hơn đó."

Tô Đường cúi sát hơn, cẩn thận so sánh mấy bức ảnh, quả thật phát hiện điểm khác biệt nhỏ xíu, không nhìn kỹ thì không biết ấy.

Nhưng mấy bức ảnh này, trông thật sự không khác nhau lắm.

Song Tô Đường chưa kịp nói gì thêm, Khương Tri đã dứt điện thoại vào túi quần, "Bánh Bao, đi thôi."

Hai người rời đi trong đủ loại ánh mắt của những người xung quanh.

Lúc Tô Đường và Khương Tri đang trên đường, đã quá nửa tiết cuối buổi sáng, nên họ dứt khoát không về phòng học, mà ngồi vào đình nghỉ bên bờ sông nhỏ của trường. Kiếp này, Tô Đường đã trốn học mấy lần vì Khương Tri, điều này hoàn toàn là chuyện khó có thể tin với cô trước kia, nhưng bây giờ, cô phát hiện mình đã quen rồi.

Ngoài đình nghỉ, tuyết vẫn bay là tả.

Mặt sông đã kết băng, lúc này cũng phủ đầy tuyết. Khắp trời đất chỉ có một sắc trắng.

Nếu lúc này, ngậm một bình trà, vừa ngắm tuyết vừa uống trà, chắc sẽ càng hưởng thụ hơn.

Thời gian ngắm tuyết trôi qua rất nhanh, không bao lâu sau, đã đến giờ cơm trưa. Hai người Tô Đường và Khương Tri đi ăn trưa, lúc họ về lớp, người trong lớp đồng loạt nhìn họ.

Khương Tri hai tay dứt túi, ngồi về chỗ mình như không có chuyện gì xảy ra. Đối mặt với kiểu dò xét này, kiếp này Tô Đường đã trải nghiệm nhiều, cũng bình tĩnh hơn nhiều rồi.

Cô vừa về chỗ mình, Dịch Lộ đã nâng gương mặt tràn đầy sự hăm mộ lại gần, "CMN, cả trường đều biết người tuyết khổng lồ đó rồi. Anh Tri có tâm thật đấy." Trung học số Dịch Lộ cũng chỉ lớn từng đấy, tin tức truyền đi rất nhanh. Chỉ một buổi sáng ngắn ngủi, câu chuyện người tuyết đã truyền đi khắp trường học.

Dịch Lộ cảm thán một lúc, rồi lại không nhìn được lo lắng nói, "Hai người cao điệu quá, đừng để người ta hận đó." Sau vở kịch tiếng Anh "Nàng tiên cá", giờ lại thêm một người tuyết, Dịch Lộ không chỉ một lần nghe được nhiều nữ sinh châm biếm Tô Đường ở nhà vệ sinh nữ.

Tô Đường mím môi không nói gì.

Cá tính cô khiêm tốn nội liễm, làm chuyện gì cũng không thích cao điệu. Nhưng Khương Tri khác hoàn toàn so với cô.

Anh của mười năm sau có lẽ sẽ biết giấu tài. Nhưng anh của hiện tại, đường hoàng, cao điệu, làm gì cũng thích gióng trống khua chiêng, hận không thể để ai cũng biết.

Tô Đường cũng không muốn để Khương Tri thay đổi cái khí phách hiên ngang niên thiếu ấy. Theo thời gian trôi qua, Khương Tri của hiện tại sẽ tan biến trong dòng chảy năm tháng, sớm muộn gì anh cũng sẽ trở nên trưởng thành, ổn trọng.

Cho nên tất cả mọi thứ bây giờ, vẫn để nó thuận theo tự nhiên đi.

Tan học hôm đó, Tô Đường còn đặc biệt đi vòng ra sân tập, nhìn người tuyết hình mình. Người tuyết khổng lồ vô cùng hấp dẫn ánh mắt của người khác, xung quanh có rất nhiều học sinh đang chụp ảnh.

Dự báo thời tiết nói rằng tuyết sẽ còn rơi lâu, Tô Đường cảm thấy, người tuyết này vẫn có thể giữ được ba bốn ngày.

Nghĩ vậy, khi về nhà cùng Khương Tri, cô vẫn luôn giữ tâm tình tốt.

Nhưng hôm sau, lúc nghỉ giữa giờ, Tô Đường đi cùng Dịch Lộ đến sân tập ngắm người tuyết, lại thấy người tuyết đã bị phá hủy hoàn toàn. Trên mặt đất chỉ có từng đống tuyết vỡ, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ vốn có.

Tâm tình của Tô Đường lập tức suy sụp.

Dịch Lộ há hốc mồm, không biết nên nói gì. Rất lâu sau, cô mới nói, "Hắn là có kẻ đổ mắt, cố ý phá đó."

Tô Đường gật nhẹ đầu. Nhất định là có người cô tình phá, nếu không sẽ không bị hủy diệt dễ như thế. Mãi đến lúc về phòng học, tâm tình của Tô Đường vẫn không hoàn toàn khôi phục lại.

Khương Tri thấy Tô Đường lúc đi còn mặt mày hào hứng, khi về lại ủ rũ táo tào, anh nhíu mày, "Sao thế?"

Tô Đường cười, "Không có gì. Lạnh quá thôi."

Nhưng Khương Tri vẫn nhanh chóng biết được đầu đuôi câu chuyện từ miệng Dịch Lộ.

Đầu lưỡi anh đẩy nhẹ quai hàm, trong đầu đã có ý tưởng đại khái.

Tối, lúc Tô Đường vui đầu cây đề trên bàn học, cửa phòng cô bị gõ.

Cô đứng dậy mở cửa phòng, không ngoài dự đoán, đứng ngoài cửa đúng là Khương Tri.

Ánh đèn dịu dịu của hành lang phản chiếu vào trong đôi mắt đen của anh, lộ ra ánh sáng rực rỡ lạ thường. Khương Tri lười biếng cười, "Banh bao, anh mang em đi chỗ này."

Tô Đường không nghĩ nhiều, khép cửa phòng lại, rồi theo Khương Tri xuống lầu.

Lúc này tuyết bên ngoài đã ngừng rơi. Nhưng nhiệt độ ngoài trời rất thấp. Trên mặt đất là phủ một tầng tuyết dày.

Ánh đèn đường lạng lẽ chiếu trên tuyết đọng khiến bóng đêm càng mờ ảo hơn.

Tô Đường theo chân Khương Tri ra sân sau.

Cô vừa nhìn một cái, đã thấy người tuyết cỡ nhỏ đứng trong sân. Người tuyết này, đầu đội mũ, cổ quàng khăn, nhìn thế nào cũng rất giống Khương Tri.

Tô Đường mím môi, chỉ người tuyết này, "Nó, là tặng cho em à?"

Khương Tri ừ nhẹ một tiếng, cong môi, nụ cười càng anh tuấn hơn trong từng màn đêm, "Anh đưa chính mình cho em, thích không?"

Tô Đường đỏ mặt, mặc dù biết là Khương Tri chỉ người tuyết giống anh này, nhưng anh nói thế, thật sự rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

"Anh..."

"Vậy nên, Bánh Bao, vui hơn rồi chứ?"

Tiếng Khương Tri trong đêm càng động lòng người hơn, nghe tiếng của anh, bao nhiêu tâm tình không tốt của Tô Đường đều lập tức biến mất.

(*) Chương sau lại ngọt hơn chương trước, đúng là ngược cầu độc thân mà:))

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Edit: Song Linh

Ngày hôm sau, Tô Đường nghe Dịch Lộ nói, người tuyệt có thể là do Phó Tiểu Nhã phá hủy. Lúc nghe được cái tên Phó Tiểu Nhã này, Tô Đường hoảng hốt trong phút chốc, thật sự là vì đã rất lâu cô không nghe đến cô ta rồi. Hơn nữa từ sau khi Phó Tiểu Nhã chuyển lớp, hai người cũng chưa từng gặp lại.

Dịch Lộ không nhận được, nói: "Phó Tiểu Nhã không dám trực tiếp đối mặt với cậu, chỉ lén lút làm chuyện mờ ám sau lưng, thật khiến người khác buồn nôn."

Dịch Lộ vô cùng tức giận, nhưng cô nghĩ tới tin tức nhỏ nhỏ gần đây mình nghe ngóng được, lại nói: "Nhưng mà nghe nói người nhà cố ý để cho cô ta xuất ngoại, chắc sau này chúng ta sẽ không cần thấy mặt cô ta nữa."

Nói xong, Dịch Lộ giang hai tay, cười tươi như hoa.

Tô Đường nghe Dịch Lộ nói xong liền im lặng hai giây. Không phải bởi vì chuyện của Phó Tiểu Nhã, mà là vì hai chữ "xuất ngoại" kia. Sau khi sáu tháng cuối năm trôi qua, kỳ thi Đại học kết thúc, có lẽ Khương Tri sẽ xuất ngoại, còn về phần cô...

Những ngày này Tô Đường cũng một mực lo lắng về tương lai của bản thân, suy nghĩ kỹ, sau khi đọc toàn bộ thông tin du học về các trường danh giá ở Mỹ. Cô biết, nếu trúng tuyển đại học Harvard sẽ có học bổng trị giá bảy mươi nghìn đô-la, có học bổng trong tay, cô sẽ không phải lo lắng về học phí và phí sinh hoạt, nếu chương trình học không quá nặng, cô còn có thể đi làm thêm kiếm tiền. Nếu như trượt Harvard, còn có đại học Stanford và Viện Công nghệ Massachusetts, cô đều chuẩn bị để thử một lần.

Cô nhớ là đại học của Đường Văn Thu là ở thành đô, như vậy khi đó cô đã đi Mỹ, có thể hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của hai mẹ con Trầm Oánh rồi.

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông, Tô Đường nhận được quà tặng là hai người tuyết. Không lâu sau trận tuyết này, Giáng sinh đến.

Đêm nay, ngoại trừ là Giáng sinh, còn là sinh nhật của Khương Tri. Qua đêm nay, anh đã thật sự trưởng thành rồi.

Quà sinh nhật dành cho Khương Tri đã được Tô Đường chuẩn bị từ sớm. Tuy rằng không quá quý giá nhưng lại là tấm lòng của cô. Cô nghĩ sau khi bữa tiệc kết thúc sẽ đưa món quà này cho anh.

Tiệc sinh nhật mười tám tuổi của Khương Tri tổ chức tại chính biệt thự nhà anh. Tiệc sinh nhật có ý nghĩa quan trọng trong đời anh đương nhiên là được tổ chức vô cùng long trọng. Đêm nay, ngoại trừ bên ông nội, cùng với ông ngoại thì toàn bộ họ hàng thân thích đều đến. Còn có Khương Ứng và những người quen thân trong quân đội và người nhà. Vì bữa tiệc tổ chức vào buổi tối, trừ di Lạc, có rất nhiều người nhà họ Khương đến giúp đỡ. Vì vậy đêm nay biệt thự họ Khương vô cùng náo nhiệt. Mà bạn học cùng lớp chỉ có Lăng Lang, Dịch Lộ không đến.

Lễ phục của Tô Đường là do Khương Ứng đặc biệt chuẩn bị, một bộ váy màu trắng, kiểu dáng đơn giản nhưng từng chi tiết lại cho thấy sự tỉ mỉ vô cùng. Bộ váy này mặc trên người Tô Đường vô cùng thoát tục, kết hợp với khí chất của cô càng nổi bật. Ông trời không chỉ ban cho cô khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ nhất, còn có khí chất độc nhất vô nhị. Loại khí chất ấy, khiến cô như thiên tiên nổi bật trong đám đông.

Vốn là Tô Đường muốn đợi trong phòng mình, không tham gia tiệc sinh nhật của Khương Tri, nhưng cô vừa nói xong liền bị Khương Tri không chút do dự phản đối.

Lúc ấy này Khương Tri nhíu lại: "Ngày sinh nhật của anh, em không ở bên cạnh?"

Lời nói khiến Tô Đường không thể phản bác.

Lúc này, Tô Đường đứng trong đại sảnh, trong lòng có chút không tự nhiên, xung quanh là những người mặc trên mình bộ quần áo xa xỉ, có không ít người đã hướng ánh mắt phức tạp về phía cô. Khương Ứng đã sớm giới thiệu thân phận của cô với một số người rồi: "Con gái của bạn cũ". Nhưng trong này còn một số người vẫn chưa biết, nên trong ánh mắt cũng có thêm vài phần dò xét.

Tô Đường cố gắng khiến dáng vẻ của mình tự nhiên ung dung nhất.

Hôm nay là tiệc sinh nhật của Khương Tri, cô không thể cản trở anh, cũng không thể khiến cho người khác bàn tán, nói tại sao đứa con gái sống nhờ họ Khương lại kém cỏi như vậy, thật là vứt hết mặt mũi của nhà họ Khương đi rồi. Cô không thể lưu lại ấn tượng như vậy với người khác.

Vì vậy Tô Đường hơi cong khoe miệng, khiến bản thân cười vô cùng ngọt ngào. Xung quanh liền vang lên một loạt âm thanh hít khí, chẳng qua là cô không để ý.

Hôm nay, một vài người bạn ở nước ngoài của Khương Tri cũng đến, anh bị bọn họ quẩn lấy không thể thoát ra. Lăng Lang cũng không biết đã đi đâu. Người xung quanh thì Tô Đường không biết ai cả, cô vừa chuẩn bị tìm một chỗ tương đối yên tĩnh để nghỉ ngơi một chút thì một người lại lọt vào tầm mắt của cô.

Ban đầu, cô còn tưởng mình nhìn nhầm.

Nhưng sau khi quan sát kỹ lần nữa, cô thật sự xác định, bản thân không nhầm.

Là anh.

Người này đối với cô quen thuộc đến cực điểm, quen thuộc đến mức chỉ cần một hành động nhỏ khác thường của đối phương, cô cũng có thể đoán được tâm tình của anh.

Tô Đường không bao giờ nghĩ, ở nhà họ Khương, cô sẽ gặp được Quý Tử Khiêm! Tại sao lại là Quý Tử Khiêm?

Tại sao anh ta lại đến đây?

Trong trí nhớ của Tô Đường, Quý Tử Khiêm chưa bao giờ nói về thân thể của mình. Cô chỉ có thể từ tác phong hàng ngày, cùng lời người khác nói truyền đến tai đại khái đoán rằng thân thể của anh ta cũng không nhỏ. Tô Đường chỉ đoán được rằng Quý Tử Khiêm chỉ là một phú nhị đại bình thường thôi, dù sao bình thường anh ta tiêu tiền khá hào phóng, từ quần áo trên người cùng với xe hơi, có thể nhìn ra gia đình anh ta vô cùng giàu có.

Nhưng hôm nay, ở một nơi như vậy, chỉ sợ thân phận phú nhị đại cũng không đủ để cho anh ta tới đây.

Bởi vì Đường Thế Thành, người cha trên danh nghĩa của cô kiếp này, có xí nghiệp nổi tiếng cả nước, cũng không có tư cách được nhận thiệp mời của nhà họ Khương.

Quý Tử Khiêm đứng cách Tô Đường không xa.

Cô phát hiện dáng vẻ anh ta và trong trí nhớ rất khác biệt, gầy đi rất nhiều, nhưng cũng thành thực hơn nhiều. Rõ ràng anh ta hiện tại và thời điểm cô quen biết ở kiếp trước trẻ hơn, nhưng mà cô nhận ra, so với lúc hơn hai mươi tuổi, anh ta càng thêm thành thực.

Trên mặt vẫn luôn mang nụ cười không thể che vào đâu được.

Mặc dù gầy, nhưng vẫn tuấn tú như kiếp trước.

Tô Đường biết rõ Quý Tử Khiêm lớn lên vô cùng đẹp trai, nhưng không cùng loại đẹp trai với Khương Trì. Nếu như Khương Trì mang theo vài phần cuồng dã thì Quý Tử Khiêm có vài phần lịch sự tao nhã. Khi đó, ở trường bọn họ có không ít cô gái theo đuổi anh ta, vì vậy kể từ khi làm bạn gái anh ta, cô vẫn cảm thấy rất hư ảo, không chút chân thực.

Tô Đường không khỏi nhớ đến chuyện kiếp trước của mình và Quý Tử Khiêm. Khi đó có một trò chơi điện tử cạnh tranh vô cùng khốc liệt thịnh hành cả nước, vô cùng hot, khi đó Quý Tử Khiêm cũng mê mẩn trò chơi này. Cô nhớ rõ, lúc đó bọn họ đã hẹn hò được mấy tháng, bình thường thời gian rảnh của cô rất ít, phải học, phải đi làm thêm, thời gian còn lại cô tận lực ở bên cạnh anh ta, sau khi biết anh ta thích trò chơi này, cô cũng tải về điện thoại, sau đó toàn bộ thời gian đều chơi cùng nhau.

Thời điểm hai người chơi trò chơi này với nhau, anh ta chỉ dùng một vị anh hùng, đó là Lữ Bố, mà lần nào anh ta cũng bắt cô chui nhân vật Điều Thuyền. Nhưng mà Điều Thuyền yêu cầu kỹ thuật rất cao, nhưng cô chơi quá kém, kỹ năng gì đó đều không có, luôn cản trở đến anh ta. Mặc dù thứ hạng luôn rớt xuống thảm hại, Quý Tử Khiêm cũng không quan tâm. Thật ra kỹ thuật của Quý Tử Khiêm rất tốt, nhưng mà một mình Lữ Bố không thể cân được tất cả, vì vậy số lần thắng của Lữ Bố vô cùng ít.

Tuyệt chiêu của Lữ Bố là Ma thần hàng thế, của Điều Thuyền là Trán Phong Hoa, khi xuất chiêu đều vô cùng hiệu quả, phạm vi ảnh hưởng rất rộng, chỉ cần là kẻ địch trong phạm vi kia đều bị thương nặng.

Tuyệt chiêu của hai vị anh hùng này, nhìn rất đẹp.

Khi xuất chiêu, trên màn hình loé lên ánh sáng hồng nhạt.

Khi đó Quý Tử Khiêm nói với cô: "Em xem, chiêu này là để quy định phạm vi hoạt động, đời này, em không thoát khỏi anh được."

Lúc Tô Đường nghe thấy, nghĩ đây cũng coi như lời tỏ tình đi.

Ngay cả trò chơi yêu thích Quý Tử Khiêm cũng muốn dùng một đôi người yêu, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Nhưng mà khi đó cô không để ý hoặc cố ý không để ý, Lữ Bố và Điều Thuyền không có một cái kết hậu.

Cuối cùng bọn họ không làm bạn đến già.

Tô Đường nhớ rõ lúc cuối kỳ, cô loay hoay sút đầu mề trán vì thi cuối kỳ, không dám lãng phí một giây nào. Cô cần đạt điểm cao tất cả các môn, như vậy mới có thể lấy được học bổng tốt nhất. Học bổng quá quan trọng với cô. Vì vậy đến cuối kỳ, cô thật sự không có thời gian dành cho Quý Tử Khiêm. Khi đó, Quý Tử Khiêm đến thư viện tìm cô còn mang theo một túi lớn Vua mũi dài. Thật ra cô không thích đồ ăn vặt quá ngọt, mà nhân của Vua mũi dài là lòng đỏ trứng, vô cùng ngọt. Nhưng Quý Tử Khiêm luôn ăn chung với cô, vốn là đồ ăn ngọt đến phát ngán, mùi vị trở nên vừa vặn.

Quý Tử Khiêm nói: "Vua mũi dài còn gọi là thỏi thông minh, cuối kỳ có thể giúp em tai thánh mắt linh, sáng mắt sáng lòng, buff tăng cường trí nhớ, cuối cùng sẽ đạt thành tích tốt."

Mặc dù biết là anh ta nói đùa, nhưng cô cảm thấy đầu mình trước nay vì đọc sách quá nhiều mà trở nên choáng váng đã tốt hơn rất nhiều.

Khi đó, anh ta sẽ ở thư viện với cô đến tận trưa.

Cô đọc sách của cô, anh ta chơi trò chơi của anh ta.

Bọn họ không làm phiền nhau. Nhưng nếu ngẫu nhiên chạm mắt, trên mặt sẽ lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Không ai có thể nghĩ, bọn họ có thể ở bên nhau, hoá ra chỉ xuất phát từ một trò đùa vô ý của bạn bè.

Cho nên việc ngay từ đầu khi ở bên nhau, anh ta đối xử tốt với cô như vậy, nhưng sau khi tình yêu đích thực Hứa Ngưng Đông kia xuất hiện, anh ta còn không đủ kiên nhẫn quan tâm cô nữa rồi. Trong lòng anh ta, cô vĩnh viễn không bằng Hứa Ngưng Đông.

Những lời nói của anh ta, hiện tại cô nhớ lại, lòng vẫn có chút chua xót khổ sở.

Tô Đường hít sâu một hơi, bất kể quan hệ kiếp trước của bọn họ như thế nào, cô sẽ tận lực không mang loại tình cảm yêu yêu hận hận theo suốt kiếp này.

Lúc này Quý Tử Khiêm vẫn chưa tròn mười tám tuổi. Anh ta cũng không làm chuyện gì có lỗi với cô. Cô không yêu, cũng không hận. Vì vậy làm người xa lạ là lựa chọn tốt nhất.

Tô Đường hít sâu một hơi, dừng việc nhớ lại. Lúc cô chuẩn bị rời đi, đúng lúc Quý Tử Khiêm nhìn qua bên này.

Rõ ràng biểu cảm trên mặt anh ta vô cùng hoàn mỹ, nhưng cô biết rõ, hiện tại anh ta đã có chút ít thiếu kiên nhẫn rồi, đôi mắt trong suốt như nước hồ không gọn sóng, không âm áp, mặc dù lúc này anh ta đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Editor: Đào Sindy

Nhìn thấy Tô Đường, nét mặt Quý Tử Khiêm chưa từng xuất hiện chấn động đặc biệt. Ánh mắt anh ta dừng lại trên người cô không đến một giây, sau đó không để ý dời đi chỗ khác.

Tô Đường cười, cũng không có để thái độ của Quý Tử Khiêm trong lòng, cô quay người đi đến ổ của Bánh Bao Nhỏ.

Cô và anh ta, như bây giờ, cũng rất tốt.

Người trong sảnh Tô Đường cũng không nhận ra, cho nên sau khi cô cho Bánh Bao Nhỏ ăn mấy con cá nhỏ, thì ôm vào ngực rồi đi ra ngoài vườn. So với đại sảnh ăn uống linh đình, quần là áo lụa, ngoài vườn lại rất vắng lặng. Giờ phút này, trong vườn chỉ có mình cô, ánh trăng soi bóng cây thưa thớt trên nền đất.

Tô Đường đi đến chỗ đèn sáng, sau đó ngồi xuống ghế đá. Bánh Bao Nhỏ khéo léo nằm trên khuỷu tay cô, kêu meo meo vài tiếng, cô khẽ vuốt mèo con đầy lông dưới tay, Bánh Bao Nhỏ thích ý lăn lộn trong ngực cô, Tô Đường không khỏi cười khẽ một tiếng.

Lúc này, cô nghe được cách đó không xa có tiếng bước chân người đến gần, cô vô thức ngẩng đầu nhìn lên, ngoài dự liệu, người tới lại là Quý Tử Khiêm. Hình như anh ta đi ra hút thuốc, bởi vì trong tay anh ta cầm một điếu thuốc vẫn chưa đốt, tay khác thì cầm bật lửa, xem ra đang chuẩn bị đốt.

Ánh mắt hai người lơ đãng giao thoa trên không trung, song phương đều có chút kinh ngạc. Bởi vì đang có tụ tập người nổi tiếng, người phần lớn đều giành giật từng giây muốn kết giao một số người, hận thời gian có thể nhiều một chút, lại nhiều một chút, sao có người ngốc đến lãng phí thời gian trốn ra sau vườn cơ chứ?

Nhưng hết lần này tới lần khác, còn có người ngu như vậy. Thậm chí không chỉ một người.

Lúc này, Bánh Bao Nhỏ lại meo meo kêu hai tiếng. Tiếng kêu của mèo con trong đêm rất rõ ràng.

Ánh mắt Quý Tử Khiêm bất động xẹt qua mèo con trên người Tô Đường, trong mắt cực nhanh hiện lên một chút nghi hoặc, một lát sau, anh ta phá vỡ yên tĩnh, nét mặt mang theo vài phần không hiểu: "Cô Tô thích nuôi mèo?"

Lúc Quý Tử Khiêm nói chuyện rõ ràng, giọng như ngọc thạch. Ngoại trừ khuôn mặt đẹp trai, còn có giọng nói hay làm người ta nghe mãi không quên. Đã cách nhiều năm, lại một lần nữa nghe được giọng Quý Tử Khiêm, Tô Đường có cảm giác dường như đã mấy đời.

Quý Tử Khiêm biết cô họ gì, Tô Đường cũng không cảm thấy bất ngờ, làm cô ngoài ý muốn chính là, Quý Tử Khiêm sẽ hỏi câu hỏi kì lạ thế này.

Hôm nay bọn họ chỉ mới gặp lần đầu, vấn đề này, hình như có chút đường đột và thất lễ, nhìn qua không giống như là phong cách của Quý Tử Khiêm.

Nhưng Tô Đường vẫn gật đầu.

Quý Từ Khiêm dừng một chút, sau đó thả thuốc về lại hộp.

Trong trí nhớ của Tô Đường, Quý Từ Khiêm không hút thuốc lá.

Nhưng tình cảnh vừa xảy ra lại phá vỡ nhận biết của cô. Thế mà cô không biết, lúc Quý Từ Khiêm mười tám tuổi có hút thuốc đấy. Tô Đường không khỏi cười tự giễu, xem ra, bọn họ quen nhau một năm, nhưng trên thực tế cô không có hiểu rõ Quý Từ Khiêm chút nào. Đã không hiểu rõ quá khứ, cũng không hiểu rõ thân thế của anh ta, cho dù không có Hứa Ngưng Đông, hai người bọn họ chia tay cũng là tất nhiên.

Nghĩ như vậy, Tô Đường không muốn tiếp tục ở cùng Quý Từ Khiêm. Cô đứng lên, nói một tiếng "Xin lỗi không tiếp được rồi" với Quý Từ Khiêm rồi vội vàng rời đi.

Tô Đường một lần nữa về đến đại sảnh, Khương Tri đang tìm cô khắp nơi, thấy cô xuất hiện, lúc này Khương Tri mới thở phào nhẹ nhõm: "Bánh bao, em đi đâu vậy?"

Tô Đường mỉm cười: "Em ôm Bánh Bao Nhỏ ra ngoài vườn đi dạo."

Khương Tri không hỏi nhiều nữa, anh nhận Bánh Bao Nhỏ trong ngực Tô Đường, đưa cho đi Lục bên cạnh, sau đó kéo tay Tô Đường: "Đi, anh dẫn em đi làm quen một số người."

Khương Tri dẫn Tô Đường đi khu dành cho nữ, nơi đó ngồi chừng mười mấy người, nhỏ nhất khoảng bốn năm tuổi, lớn nhất, nhìn qua đã hơn bảy mươi tuổi. Tô Đường ở trong đám người nhìn thấy một người quen, là Khương Kinh Khinh. Nhưng Khương Kinh Khinh luôn quay đầu và đang nói chuyện cùng các cô gái bên cạnh như không xem trọng cô, không có cô một ánh mắt.

Khương Tri rất cung kính với bà cụ lớn tuổi nhất: "Bà nội."

"Ai, A Man tới đây." Bà nội Khương Tri nói chậm rãi, nhưng rất hòa ái, nghe như đang gọi nữ danh, Tô Đường vẫn kinh ngạc chớp mắt. Cô nhớ đây là một cái tên kiêu hùng trong lịch sử, nữ danh của Tào Tháo. Từ này trong nữ danh có thể thấy được kỳ vọng cực lớn nhà họ Khương dành cho Khương Tri.

"Bà nội, đây là Tô Đường cháu vừa nhắc với bà." Nói xong, Khương Tri kéo Tô Đường đến bên cạnh mình.

Bà nội ồ một tiếng, nói: "Bà nội đã biết, cháu nhanh đi chào hỏi khách khứa đi. Hôm nay khách quý tới rất nhiều, đừng làm chậm trễ người ta."

"Bà nội, em ấy nhất gan, nhưng tính tình rất tốt." Khương Tri không yên tâm lần nữa dặn dò một tiếng.

Bà nội nghe vậy nở nụ cười, mấy người họ hàng nữ xung quanh cũng cười ra tiếng. Bà nội cười lộ lên, nếp nhăn ở đuôi mắt rất rõ ràng, nhưng nụ cười lại thân thiết, bà khoát tay với Khương Tri: "Được rồi, không lẽ còn nói chúng ta bắt nạt cô bé à? Cháu đi mau lên."

Nghe bà nội nói như vậy, Khương Tri quay sang nói với Tô Đường: "Tính tình bà nội rất tốt, em ở đây theo trò chuyện cùng bà một hồi đi." Vừa mới dứt lời, đám bạn thân đã gọi tên anh, Khương Tri cũng không đành nói thêm gì nữa, hôm nay anh quá bận, chỉ có thể đi thẳng.

Sau khi Khương Tri đi, bà nội vẫy tay với Tô Đường: "Đến đây, Đường Đường đứng không, tới đây ngồi này."

Tô Đường có chút câu nệ ngồi cạnh bà.

Cô ngồi xuống, Mười người khác trong chốc lát đều nhìn về phía cô. Ngoại trừ Khương Kinh Khinh và một cô bé bốn năm tuổi, những người phụ nữ khác đều xinh đẹp tinh xảo, phục sức vừa vặn.

Trong đó chợt có một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi nói: "Thật sự là rất lâu chưa từng gặp cô bé nào xinh đẹp đến thế."

Bà nội phụ họa một tiếng: "Đúng nha, đáng đáp rất xinh đẹp. Trách không được làm người khác thương như vậy." Nhìn thấy Tô Đường hơi câu nệ, bà âm giọng nói: "Cháu ở đây đừng ngượng ngùng. A Man đã giới thiệu sơ hoàn cảnh của cháu trước khi cháu đến, khó được người khiến nó để tâm đến như vậy."

Nói xong, bà nội ý tứ xa nhìn Tô Đường.

Tô Đường nghe vậy, trên mặt hơi nóng lên.

Bà nội ôn hòa cười: "Hôm nay bà mới biết lão tứ đưa cháu về, nghe nói mẹ cháu không còn?"

Tô Đường nhẹ giọng vâng một tiếng. Bà cụ nói tiếp: "Thật là đứa bé đáng thương. Ba cháu tên gì thế?"

Tô Đường mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Cháu lấy họ mẹ."

"Ồ." Bà cụ vừa mới chuẩn bị hỏi, đột nhiên nghĩ đến gì đó, bà trầm ngâm hai giây, hỏi: "Mẹ cháu tên gì?"

"Tô Đường do dự trong chốc lát, nói: "Tô Tổ."

Nét mặt bà cụ lập tức trở nên phức tạp: "Cháu là con gái Tô Tổ?"

Nhìn thấy biểu lộ của đối phương, tim Tô Đường đập bộp một tiếng. Tim cô đập không tự chủ gia tốc, rõ ràng bà cụ cũng biết Tô Tổ. Đối mặt với ánh mắt đó, cô vẫn kiên trì nhẹ gật đầu.

Nhưng biểu lộ chán ghét hay vứt bỏ chưa từng xuất hiện trên mặt bà cụ như dự liệu, ánh mắt bà phức tạp kéo tay Tô Đường, giọng điệu cảm khái: "Thì ra là con gái Tô Tổ. Mẹ cháu là một cô gái tốt, cháu cũng là đứa trẻ ngoan."

Nghe xong lời bà cụ, nghi ngờ trong lòng Tô Đường càng hơn. Năm đó đã có chuyện gì xảy ra giữa Tô Tổ và nhà họ Khương? Nhìn thái độ con mẹ nó của Khương Tri, cô đối với Tô Tổ không có nhiều ác cảm.

Cô đoán mâu thuẫn giữa Khương Tri và Khương Ứng là do Tô Tổ mà thành lập.

Như vậy nói cách khác, mâu thuẫn giữa Khương Tri và Khương Ứng có thể là thiếu khai thông dẫn đến hiểu lầm.

Bà cụ không nói nhiều chuyện cũ liên quan đến Tô Tổ, một câu sau đó cũng không nhắc lại nữa, bà nhắc đến chuyện trước kia của Khương Tri.

"Trước kia tính tình A Man đối đãi với các cô gái đều không tốt, lại không kiên nhẫn, tính tình nóng nảy, nhưng các cô gái đều không chịu nổi mà thích nó." Nhìn ra được, bà cụ vô cùng thích đứa cháu Khương Tri này, trong giọng nói đầy tự hào tràn ra: "Cháu biết không, cô gái thích nó có thể xếp đầy sân. Khương Tri cái gì cũng tốt, nhưng cái tính bướng bỉnh giống ba nó."

Tính bướng bỉnh à.

Trong lòng Tô Đường không tán đồng, cô lại cảm thấy tính tình Khương Tri đối với cô rất tốt, cũng rất kiên nhẫn.

Bà nội nói rất nhiều chuyện lúc Khương Tri khi còn bé, lại quan tâm học tập và cuộc sống của Tô Đường, hỏi bình thường cô thích làm những gì, thành tích thế nào. Tô Đường kiên nhẫn trả lời từng chút.

Hai người nói chuyện với nhau trong chốc lát, lúc này, tiệc sinh nhật đã chính thức bắt đầu.

Tô Đường đỡ bà cụ đi tới đại sảnh. Lúc Khương Kinh Kinh đi qua bên người cô không khỏi hừ lạnh một tiếng, Tô Đường không thèm để ý đến cô ta.

Lúc này, Tô Đường phát hiện cách đó không xa đã đổi quần áo. Tóc của anh cũng sửa, tạo hình, nhìn qua càng đẹp trai.

Trong lúc bất tri bất giác, Khương Tri đã thay đổi rất nhiều với lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Khuôn mặt và dáng dấp ngày càng thâm thúy, người cũng cứng chạc hơn không ít. So với nửa năm trước quen biết anh, lại càng đẹp trai hơn chút.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên mình tới nhà họ Khương, khuôn mặt Khương Tri không kiên nhẫn và qua loa. Khi đó, cô còn rất sợ anh, không dám bắt chuyện, nhưng trong lúc bất tri bất giác, cô hiện tại đã thân thiết với anh, cô từng chút từng chút đến gần cuộc sống của anh.

Nhanh như vậy, đã trôi qua gần nửa năm.

Cô nhìn thấy anh trên đài đọc lời chào mừng với tất cả quý khách, tự tin mà thông dong, đọc lời chào xong, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt.

Lúc này, bà nội bên cạnh dùng giọng điệu tự hào: "A Man đã trưởng thành."

Tô Đường gật đầu phụ họa. Qua hôm nay, Khương Tri đã trưởng thành thật sự.

Bởi vì khi này cô và bà nội trò chuyện với nhau, cho nên nhất thời không nghe được Khương Tri nói cái gì. Đợi cô một lần nữa đi ngang trên đài, cô phát hiện rất nhiều người đang nhìn mình.

Tô Đường nhất thời có chút luống cuống, không biết xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Khương Kinh Kinh liếc mắt, cắn răng nghiêng lợi nói: "Anh họ, anh và cô ta lên cắt bánh chung à!"

Lòng Tô Đường, không khỏi khẽ động.

ở trường hợp này, cắt bánh kem cùng anh ý nghĩa thế nào không cần nói cũng biết.

Khương Tri muốn để tất cả mọi người biết, địa vị của cô trong lòng anh, muốn tất cả mọi người biết, cô không phải người tùy tiện. Tô Đường biết, cô chỉ là một cô con gái roi, xem như sống nhờ ở nhà họ Khương, nhưng rất nhiều người chắc sẽ không để cô trong lòng. Nhưng hành động vừa này của Khương Tri, người khác sẽ lần nữa nhìn cô.

Trong lòng Tô Đường, lập tức dâng lên một dòng nước ấm.

Nhưng không đợi Tô Đường động đậy, Khương Ung đã nắm tay Khương Trì, cường chế bắt anh cắt bánh kem. Quá trình này chỉ ngắn ngủi vài giây đồng hồ. Cắt xong bánh kem, đại sảnh lập tức vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt. Đám bạn thân bên dưới la lên: "Chúc mừng anh Trì đã trưởng thành!"

Nét mặt Khương Trì không vui, anh nghiêng đầu nói gì đó với Khương Ung, nhưng Khương Ung cũng không để ý tới.

Tô Đường nấp máy môi. Tim cô như ngâm trong nước đá.

Khương Ung, trong lúc công khai đã tỏ rõ thái độ của ông.

Lúc này, bà nội bên cạnh nhẹ nhàng vỗ tay cô, dường như đang trấn an. Tô Đường lắc đầu, ra hiệu mình không sao.

Rất nhiều người mời rượu Khương Trì, qua một hồi lâu mới đến phiên cô.

Cô giờ nước chanh trong tay, Khương Trì nhẹ nhàng đựng ly: Khương Trì, sinh nhật vui vẻ."

Mặt thoải của Khương Trì hoà hoãn một số, sau khi anh và Tô Đường cùng chén ực một cái cạn ly.

Anh cong môi: "Cảm ơn. Quà sinh nhật của anh đâu?"

Tô Đường mỉm môi: Chờ lát nữa đưa anh."

Khương Trì nhìn Tô Đường thật sâu: "Được."

Sau lưng còn có rất nhiều người chờ mời rượu Khương Trì, nhưng anh hiện tại chỉ nói với người trước mặt. Hôm nay anh quá bận rộn, không thể phân thân ở cạnh cô, anh biết cô nhất gan, tình huống này chỉ sợ không tự tại, cuối cùng chỉ có thể nghĩ đến giao cô cho bà nội mình tín nhiệm nhất.

Xem ra, cô thật như anh nghĩ, rất hợp với bà nội.

Dù sao tính tình hai người tốt, không thể không tốt.

Nghĩ như vậy, độ cong khoẻ miệng anh sâu hơn: "Khi này em và bà nội nói gì vậy?"

Tô Đường nhớ tới chuyện bà nội kể khi Khương Trì còn bé, đôi mắt cô hơi cong cong, xem nhẹ hành động của Khương Ung khiến mình thất vọng, trêu chọc nói: "Bà nội nói từ bé tính anh đối với con gái không tốt, không có kiên nhẫn."

Khương Trì hờ hững ừ một tiếng, anh vuốt ly không, sau đó nhìn chăm chăm Tô Đường, nói từng chữ: "Bởi vì đều dành cho em."

Tô Đường sửng sờ, cô vô thức hỏi: "Hà?"

Khương Trì lại kiên nhẫn lặp lại một lần: "Bởi vì tất cả dịu dàng của anh, đều dành cho em."

Tính kém, không có kiên nhẫn với cô gái khác, nhưng hiện tại tất cả kiên nhẫn và dịu dàng của anh, toàn bộ giao cho Tô Đường.

Không chút dư thừa, toàn bộ đều cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gởi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Edit: Tiểu Lăng

Khương Trì chỉ kịp nói mấy câu với Tô Đường, sau đó đã bị người khác vây quanh. Hôm nay anh là ông thọ tỉnh, lại là con trai độc nhất của Khương Ung, cháu trai yêu nhất của ông Khương – thân phận rất không bình thường, biết bao nhiêu người muốn lấy lòng anh. Biết Khương Trì hôm nay bận rộn, Tô Đường mỉm môi, tự giác rời khỏi vòng vây của anh lúc này.

Tô Đường hơi đói, cô chọn vài món tại khu tự phục vụ. Đồ ăn hôm nay đều vô cùng tươi ngon mỹ vị, lần đầu tiên Tô Đường được ăn như thế, nên khó tránh khỏi ăn hơi nhiều. Cô vừa định lấy ít hải sản, đã cảm giác được có thứ gì đó lỏng xù xù đang đụng mắt cá chân cô. Cô cúi đầu nhìn, hóa ra là Bánh Bao Nhỏ, không biết nó làm thế nào mà lại trốn ra được.

Tô Đường nhìn lên trên, không thấy bóng di Lục, chắc di Lục không để ý Bánh Bao Nhỏ rồi. Nghĩ vậy, cô vội đặt đĩa ăn trên tay xuống, bế Bánh Bao Nhỏ lên. Hôm nay khách quý đều là người có thân phận cả, nếu Bánh Bao Nhỏ không cẩn thận cào hoặc cắn ai, thì phiền phức lớn đấy.

Tô Đường đang định ôm Bánh Bao Nhỏ về ỏ, nhưng đang trên đường đi vội, trước mặt bỗng xuất hiện một bóng đen. Cô đi quá nhanh, suýt đụng vào người đó, vội vàng lùi mấy bước, nhưng lại mất thăng bằng, toan ngã sấp xuống thì người đó đã thấy, lập tức đưa tay đỡ cô.

Sau khi Tô Đường đứng vững, tay của người kia dừng lại trên tay cô mấy giây rồi mới rời khỏi. Tô Đường không nhận ra điều lạ thường ấy, cô đứng vững, rồi ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người đứng trước mặt cô lại là người có tần suất gặp cực cao hôm nay – Quý Từ Khiêm.

"Cô Tô, không sao chứ?" Quý Từ Khiêm giọng dịu dàng, ánh mắt nhìn cô ôn hòa thân thiết, đáng nom công tử thế gia hòa nhã có lẽ.

Tô Đường cup mắt, mím môi khẽ nói: "Không sao." Đang lúc cô định đi ngang qua người anh ta, Quý Từ Khiêm bỗng mở miệng nói, "Cô Tô rất nhân hậu."

Tô Đường vô thức "hả" một tiếng, âm cuối hơi cao lên, giọng có phần khó hiểu.

Quý Từ Khiêm cười rạng rỡ, ánh mắt nhìn cô có phần hơi khác, "Vừa rồi lúc cô Tô ngã xuống, vẫn không quên ôm chặt chú mèo con trong lòng này."

"Đúng." Tô Đường ôm chặt Bánh Bao Nhỏ, đáp qua loa. Cô không định giải thích gì với Quý Từ Khiêm, nhưng rõ ràng Quý Từ Khiêm chưa muốn cho cô đi, giọng anh ta hơi trầm xuống, "Mèo trong tay cô Tô hình như cũng không phải giống quý, trông khá giống mèo vườn Trung Hoa bình thường."

Tô Đường vuốt ve Bánh Bao Nhỏ đang bắt an trong lòng, miệng tùy ý đáp, "Nó chính là mèo vườn Trung Hoa bình thường."

Quý Từ Khiêm cười hiểu rõ, "Là mèo con nhặt ven đường sao?"

Tô Đường bỗng mở to mắt hạnh, nhìn Quý Từ Khiêm, giọng kinh ngạc, "Sao anh biết?"

Quý Từ Khiêm cười cười, bởi hoài niệm mà tông giọng mềm xuống, "Bởi vì cô gái tôi yêu, rất thích nhặt mèo con lang thang về. Mà những con mèo đó, phần lớn là mèo vườn Trung Hoa." Quý Từ Khiêm nhìn Tô Đường, từ từ nói, "Cô Tô, cô rất giống cô ấy."

Tô Đường sững sốt, thì ra trước khi gặp cô, Quý Từ Khiêm còn có một người yêu.

Về mặt và giọng nói lúc này của anh ta đều quá mức mềm mại. Mềm mại đến nỗi khiến cô bản năng cảm thấy, người đó nhất định vô cùng quan trọng với anh ta.

Vậy, đối với anh ta, cô rốt cuộc là gì?

Vì sao cô chưa từng nghe anh ta nói đôi câu vài lời về chuyện mình từng thích một người khi còn bé?

Quả nhiên, từ đầu Quý Từ Khiêm đã giấu diếm đủ điều, chưa bao giờ thổ lộ tâm tình với cô.

Tô Đường không nhịn được, cười tự giễu. Rất nhiều cô gái thích nhặt mèo con, cún con lang thang, điều này rất bình thường. Các cô ấy đều rất nhân hậu, nhưng đối với Tô Đường, cô nhặt mèo con cún con về, không hoàn toàn là vì lòng nhân ái. Vì từ nhỏ cô đã tịch mịch, trước khi gặp Quý Từ Khiêm, cuộc sống của cô thật sự quá buồn tẻ, cô không có sự ấm áp của gia đình, không có sự quan tâm của người thân, cũng không người làm bạn. Cuộc sống của cô, ngoại trừ học cũng chỉ là học, mà cô lại không dư tiền mà đi cửa hàng thú cưng mua mèo quý, nên gặp phải mèo con lang thang ven đường, cô mới nhặt về nuôi, coi chúng nó như bạn mình, khiến mình không cô đơn như thế nữa.

Dần dà lại thành quen.

Kiếp này, cô gặp Bánh Bao Nhỏ ven đường, dù nó chẳng phải giống quý, nhưng rất tự nhiên, cô lại ôm nó về nhà.

Thật ra Quý Từ Khiêm sẽ chẳng bao giờ biết, ở kiếp trước, sự xuất hiện của anh, như một tia sáng chiếu rọi thế giới buồn tẻ nhàm chán của cô.

Vì có anh xuất hiện, nên thế giới của cô trở nên nhiều màu. Cô không còn cô đơn, vì đã có anh làm bạn.

Nhưng, anh tới đột nhiên, rồi cũng đi vội vàng.

Đối với cô, anh, cuối cùng cũng chỉ là khách qua đường.

Nhưng ít ra, anh cũng từng cho cô ấm áp.

Cô cảm ơn vận mệnh đã để anh xuất hiện. Tuy rốt cuộc cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, nhưng cô vẫn cảm ơn.

Một bên khác, Khương Trì vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của Tô Đường, lúc này lại thấy Quý Từ Khiêm đứng trước mặt, nhìn chăm chăm vào cô, anh không nhịn được nhủ thầm hỏi bạn nói khó bên người, "Ê, biết kia là ai không?"

Bạn thân Trình Dương vừa uống xong một ly rượu, giờ đã bắt đầu chén choáng. Cậu ta lắc đầu, to mồm, "A Trì, cậu chi ai?" Hôm nay khách tới sinh nhật Khương Trì rất nhiều, đầu đầu cũng là người.

Khương Trì về không kiên nhẫn, hếch cằm hướng chỗ Quý Từ Khiêm, giọng không phải tốt lành gì, "Tên mặc vest kẻ sọc, trông tuổi tằm tằm chúng ta kia kia."

Trình Dương híp con mắt lơ dờ, nhìn theo hướng Khương Trì chỉ một hồi lâu, mới ồ lên một tiếng, "Cậu nói tên đấy à, Quý Từ Khiêm đó."

Khương Trì liếc môi, nghĩ nghĩ, vẫn không tìm được tí tin tức nào của đối phương trong trí nhớ của mình. Tình huống này xuất hiện, một là vì đối phương không có thân phận gì đặc biệt; nhưng hiển nhiên, điều này là không có khả năng, nếu gia thế đối phương không tốt, hôm nay cũng sẽ không xuất hiện trên tiệc sinh nhật của anh; hoặc là đối phương mới tới. Khương Trì chắc nhỏ, "Sao tôi không biết cậu ta?"

Trình Dương cười một tiếng, từ từ nói, "Cậu ta mới theo cha đến kinh đô chưa lâu, chắc là chưa được một tháng. Cha cậu ta đi từ nông thôn lên. Vừa rồi tôi cũng nghe đám Bắc Từ nói vài câu mới biết." Quả thế. Khương Trì đánh giá Tô Đường cách đó không xa, thái độ của cô rất kỳ lạ, trông có vẻ là biết Quý Từ Khiêm

Khương Trì sờ cằm, lại hỏi Trình Dương, "Nông thôn là chỗ nào? Phía nam à?"

Đầu óc hỗn độn của Trình Dương không thể nào hiểu vì sao Khương Trì lại hứng thú với kẻ vừa đến kinh đô như Quý Từ Khiêm kia, nhưng cậu ta có nghĩ cũng vô dụng. Khương Trì hỏi gì cậu ta đáp nấy là được, "Không phải, hình như là từ ba tỉnh đông bắc. Tỉnh nào tôi không nhớ rõ, tóm lại không phải là từ phía nam."

Không phải phía nam, vậy theo lý thuyết cũng không thể biết Tô Đường được.

Khương Trì nhú mày, vừa định nói một tiếng với mấy thằng bạn thân bên cạnh để rồi đi một lúc, nhưng Tô Đường đã đi lướt qua Quý Từ Khiêm. Quý Từ Khiêm ngoái nhìn cô một cái, cũng không theo sau. Lúc này, Bắc Từ kéo Khương Trì đang chuẩn bị rồi đi lại, "Anh Trì, anh định đi đâu thế?"

Trình Dương nắc một cái, miệng đầy mùi rượu, trông cũng say lún quay rồi, nói với theo, "A Trì, hiếm lắm anh em mới tụ tập được một lần, mấy đứa bọn tôi đặc biệt từ nước ngoài về gặp vì cậu, giờ cậu bỏ đi thì cũng quá đáng lắm đấy."

Trình Dương vừa nói xong, mấy người bên cạnh nhao nhao phụ họa.

Khương Trì nhìn Quý Từ Khiêm đã trở về bên cạnh cha anh ta, theo ông ấy đi giao thiệp với người khác rồi, mấy thằng bạn bên cạnh cũng kéo anh không thả, anh cũng đành tạm thời không ý định đi tìm Tô Đường.

Bên kia, lúc ôm Bánh Bao Nhỏ đi qua phòng khách tầng một, Tô Đường thấy người trước đó vẫn luôn không thấy bóng dáng đâu - Lăng Lang, xuất hiện, quần áo không chỉnh tề, môi cũng đỏ rực, trên mặt vẫn còn đượm nụ cười thoả mãn.

Theo sau cậu ta là một cô gái cũng rất xinh đẹp, cũng quần áo không chỉnh tề. Cô gái này không phải Tiểu Diễm Diễm, Tô Đường chưa từng gặp qua cô ấy, trông tuổi cũng xấp xỉ họ, trang điểm kiểu Hàn, đeo kính áp tròng to màu xám, diện mạo thuộc loại đang là hot trend.

Lăng Lang cũng không nhìn thấy Tô Đường, cậu ta còn đang lúi lúi kéo kéo, động tay động chân với cô gái kia. Tô Đường không nhịn được lên tiếng, "Lăng Lang."

Lăng Lang nghe thấy tiếng, quay đầu, thấy là Tô Đường, cậu ta lắc mái đầu rối, "Tô Tô đấy à, em không đi với A Trì sao?"

Tô Đường lắc đầu, "Anh ấy đang bận."

Lăng Lang cười hi hi hùi, "Em đang chuẩn bị làm gì đấy? Có cần anh giúp không?"

Tô Đường vội lắc đầu, "Không cần, anh cứ tiếp tục đi."

Lăng Lang cười một tiếng, cô gái kia lại càng không ngưng hỏi cậu Tô Đường là ai, Lăng Lang vội trấn an cô ấy. lúc đi qua, Tô Đường định hỏi có phải cậu ta chia tay với Tiểu Diễm Diễm rồi không, nhưng cô há to miệng rồi mà vẫn không hỏi được ra.

Cô nhớ rõ mới hôm qua, Tiểu Diễm Diễm còn đến trường sớm để đưa quả bình an của Lăng Lang. Vì cô ấy biết đêm giáng sinh Lăng Lang phải tham gia tiệc sinh nhật của Khương Trì, không thể đi với cô ấy. Trên quả bình an còn được cô ấy dụng tâm khắc ba chữ "I Love You". Tô Đường nhớ kỹ, lúc ấy Lăng Lang cười rất vui, trông tình cảm của hai người họ vẫn rất tốt. Tiểu Diễm Diễm vẫn thẳng thắn hào sảng như thế, cô ấy còn tặng quả bình an cho Tô Đường.

Vậy bây giờ, quan hệ của Lăng Lang và cô gái này là như thế nào?

Tô Đường cảm thấy, cô cần nói một tiếng với Tiểu Diễm Diễm ở lần gặp tới.

Đến lúc đó Tiểu Diễm Diễm sẽ làm thế nào, không nằm trong phạm vi năng lực của cô. Nhưng cô không thể trở mắt nhìn Lăng Lang chân đạp mây thuyên như thế này.

Tiệc sinh nhật Khương Trì kết thúc rất muộn.

Đến lúc khách khứa trong nhà rồi dần đến hết, đã gần nửa đêm rồi. Chỉ còn ba phút nữa là sang ngày mới, Khương Trì ngăn Tô Đường lại, cười với cô, lười biếng mà mê người, "Quả sinh nhật của anh đâu?"

Tô Đường mỉm môi, từ trong phòng lấy một hộp lớn đầy sao mình mất mấy tháng để gấp ra. Hộp sao này nhìn trong đêm sẽ sáng lấp lánh, vô cùng đẹp.

thực tế, ban đầu cô còn chuẩn bị rất nhiều giấy để làm hoa hồng. Nhưng bất kể là hoa hồng giấy, hay là hoa hồng thật, luôn luôn có ý nghĩa đặc biệt.

Tuy nói không ít bạn bè tặng nhau hoa hồng giấy, nhưng Khương Trì đã mấy lần tỏ lòng mình rồi. Tô Đường nghĩ đến mấy câu mà vừa rồi Khương Ưng nói với cô, không khỏi thấy may mắn trong lòng, may là sau khi chuẩn bị hoa hồng giấy, cô vẫn luôn không định đưa cho Khương Trì.

Rất may rất may.

Khương Trì nhìn hộp sao lớn trên tay, dù không phải món quà như anh kỳ vọng, nhưng từ món quà này, cũng có thể thấy được cô tốn bao nhiêu công sức. một hộp sao lớn như thế lại trong tình huống học hành căng thẳng, không có hơn một tháng thì không thể làm được.

"Anh rất thích."

Tô Đường không nhịn được, mặt mày cong lên, cười dịu dàng.

"Anh thích là tốt rồi." Tô Đường nghĩ tới đêm nay, ngoại trừ là sinh nhật Khương Trì, còn là đêm Giáng sinh. Cô vội vàng trở về phòng mình, lấy quà bình an chuẩn bị từ mấy ngày trước được bọc rất đẹp ra, đưa cho Khương Trì, "Khương Trì, chúc anh bình an."

Khương Trì đưa tay nhận, cười không đứng đắn, "Giờ làm thế nào đây, Bánh Bao, anh không chuẩn bị quà cho em mất rồi."

Tô Đường vừa định nói không sao, Khương Trì đã tiếp lời, "Vậy để anh tặng em một nụ hôn đi."

Tô Đường chưa kịp từ chối, môi Khương Trì đã dán lên trán cô, ấn xuống một nụ hôn êm ái, giọng anh du dương mà êm tai, dường như mang theo những tình ý đã trầm chuyển ngàn hồi, lưu luyến mà dịu dàng, "Bánh Bao, Giáng sinh vui vẻ."

"Giáng sinh vui vẻ."

Nhịp tim Tô Đường lại mất khống chế mà gia tốc. Nhưng nghĩ đến những lời Khương Ưng vừa nói, nhịp tim ấy lại từ từ hạ về tốc độ bình thường.

Đã rất muộn rồi, ngày mai còn phải đi học, Tô Đường đang định chúc Khương Trì ngủ ngon, Khương Trì bỗng gọi cô lại, "Bánh Bao."

Tô Đường ngoái nhìn, sùn mặt cô dưới nét phác họa của ánh đèn diu dịu, đẹp đến rung động linh hồn, "Ừm? Sao vậy ạ?"

"Bánh Bao, em nhìn người khác, anh sẽ ăn dấm."

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Edit: Mẫu Tử Song Linh

Nghe được những lời này của Khương Trì, Tô Đường cắn môi, nhất thời không nói gì.

Khương Trì nhíu mày, khẽ cười, sau đó ngắm nhìn Tô Đường đang ở trước mặt. khuôn mặt trắng nõn dưới ánh sáng ấm áp của đèn chiếu rọi càng trở nên mịn màng, chỉ lướt qua cũng khiến người ta nghĩ đến bốn chữ "Tứ sắc khả xan" *. Bởi vì hôm nay là sinh nhật của anh, tuy trên mặt không có một chút phấn trang điểm nào, nhưng đôi môi mịn màng vẫn thoa chút son. Mái tóc đen mượt, môi đỏ ướn ắt, da trắng non mịn, cùng với khuôn mặt hoàn mỹ không chút tí vết, ba loại màu sắc này ở cùng một chỗ khiến thị giác của người khác bị chấn động mãnh liệt.

Khương Trì không nhịn được đưa tay ra, vuốt nhẹ gương mặt non mịn như ngọc: "Bánh bao, hôm nay em đã nói những gì với Quý Từ Khiêm?"

Tô Đường sững sờ, vô thức lắc đầu: "Không có gì."

Ánh mắt Khương Trì hơi đổi, trở nên sâu thẳm, hơi nhăn mày: "Em quen biết anh ta?"

Tô Đường càng thêm hoảng sợ, liên tục lắc đầu, bối rối phủ nhận: "Thật sự không biết. Em gặp anh ta một lần trong vườn hoa, sau đó là gặp lại ở đại sảnh."

"Không gặp anh? Hà?" Khương Trì hơi nâng cao âm cuối, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tô Đường.

Tô Đường hơi mím môi, cố gắng bình tĩnh nói: "Không có."

Đời này, cô và Quý Từ Khiêm, thật sự không quen biết.

Cô không lừa gạt anh.

Khương Tri nghe vậy thì thở dài, tựa đầu mình vào vai Tô Đường. Bởi vì Khương Tri cao hơn Tô Đường rất nhiều, vì vậy lúc này động tác của anh lộ ra vẻ trẻ con.

Tô Đường có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở ấm áp của Khương Tri ở trên cổ mình, cô vô thức thở chậm lại.

Ban đêm yên tĩnh, từng giây từng phút đều như trở nên dài hơn.

"Bánh bao, anh ghen."

Mặt Tô Đường hơi đỏ lên, càng lộ ra vẻ mềm mại: "Ghen cái gì chứ?"

"Em nói chuyện với tên Quý Tử Khiêm kia lâu như vậy. Còn chúng ta, mỗi ngày trò chuyện được mấy phút?" Khương Tri vô cùng bất mãn nói.

Tô Đường cắn môi dưới: "Từ hôm nay về sau, em và Quý Tử Khiêm cũng không có cơ hội tiếp xúc mà."

Nghe được Tô Đường nói như vậy, tâm tình của Khương Tri mới tốt lên được một chút. Tuy rằng anh vẫn thấy có gì đó kỳ lạ, mỗi lần nhắc đến cái tên Quý Tử Khiêm này Tô Đường đều có phản ứng bất thường, nhưng anh cũng không quá quan tâm đến Quý Tử Khiêm.

Giống như Tô Đường đã nói, anh cũng không cho rằng, Quý Tử Khiêm còn cơ hội tiếp xúc với bọn họ.

Chẳng qua là một người qua đường mà thôi. Không cần quan tâm.

"Nhưng mà anh ghen, mau dỗ anh đi."

Tô Đường hơi xấu hổ. Đối với Khương Tri làm nũng như vậy, thật sự cô không biết đối phó ra sao.

"Anh rất cần được an ủi đấy, em định không làm gì sao?" Đầu Khương Tri đang dựa trên vai cô hơi nâng lên, giờ phút này mặt hai người kề sát vào nhau, gần đến mức có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ mảnh khảnh.

Giọng nói của Khương Tri mang theo vẻ buồn tủi.

Lòng Tô Đường, thoáng chốc đã mềm nhũn.

Cô chưa từng thấy anh bày ra dáng vẻ này trước mặt người khác.

Ở ngoài, anh bá đạo, kiêu ngạo, tự tin, vô cùng chói mắt.

Chỉ khi ở trước mặt cô, mỗi lần anh đều bày ra bộ dáng chân thật nhất.

Anh cũng sẽ không vui. Cũng sẽ yếu ớt.

Đột nhiên Tô Đường cảm thấy, chỉ cần có thể dỗ cho Khương Tri vui vẻ, coi như cô phải làm một số chuyện cả kiếp trước và kiếp này chưa từng làm, thậm chí còn chưa từng nghĩ đến, cũng đáng giá.

Cô cứng ngắc nâng tay lên, do dự rất lâu rồi mới chầm chậm ôm lấy eo Khương Tri. Ngoại trừ việc này, cô cũng không biết làm thế nào để dỗ dành anh.

Cô không giống Khương Tri, biết nói nhiều lời dễ nghe như vậy, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, cô cũng chưa từng nói qua lời ngon ngọt gì đó, dỗ dành người khác cũng là lần đầu tiên.

Lúc này, Tô Đường luống cuống, tay chân không biết để đâu cho phải, do dự rất lâu, mới miễn cưỡng nói: "Đừng ghen nữa, vua dấm chua."

Chẳng qua là nói với Quý Tử Khiêm mấy câu, vậy mà có thể ghen được, không phải vua dấm chua thì là gì?

Khương Tri nở nụ cười, tiếng cười kia cực kỳ quyến rũ, vang lên bên tai cô, khiến lỗ tai trắng nõn vì xấu hổ mà đỏ bừng.

Khương Tri hào phóng thừa nhận: "Ừ, anh là vua dấm chua."

Khương Ung đi tiễn chiến hữu trước kia rồi. Di Lạc thì đang ở dưới lầu dọn dẹp lại đại sảnh. Lúc này, trên hành lang chỉ có hai người Tô Đường và Khương Tri.

Ngọn đèn yên tĩnh chiếu ánh sáng ấm áp lên người họ.

Làm cho một khoảnh không gian trống trải, tăng thêm vài phần ấm áp.

Đây chỉ là một cái ôm đơn giản đúng tiêu chuẩn.

Nhưng mà giờ phút này, chỉ yên tĩnh ôm nhau như vậy, dường như còn hơn cả nghìn lời nói.

Tô Đường cảm thấy, bởi vì là Khương Tri, là vì anh khiến cô trở nên dũng cảm hơn trước kia rất nhiều.

Không lâu trước đó, Khương Ung từng nói chuyện với cô. Ông ấy nói với cô như thế này, "Tô Đường, chú nợ mẹ cháu. Thật đáng tiếc, khi cô ấy còn sống, chú không thể đền bù, trả lại món nợ này được. Vì vậy sau khi cô ấy qua đời, chú liền đưa cháu đến nhà mình nuôi dưỡng. Tuy rằng thường ngày chú đều bận rộn với công việc, nhưng việc cơm áo, cháu cũng chưa từng thiếu thốn thứ gì."

Ông lại nói tiếp: "Chú biết, cháu là đứa trẻ ngoan. Nhưng chú chỉ có một đứa con trai là Khương Tri. Chú đặt kỳ vọng rất cao vào nó. Bầu trời tương lai của nó, sẽ càng thêm rộng lớn, thế giới của nó càng thêm đặc sắc. Cháu cũng hy vọng sẽ thấy được ngày hùng ung giang cánh đứng không?"

"Tương lai còn rất dài, biến cố cũng nhiều. Hiện tại hai đứa vẫn còn nhỏ. A Tri là con chú, tất nhiên chú hiểu rõ nó, tính cách của nó chưa thành thực, không lâu trước kia, lúc cháu chưa chuyển tới đây, nó cũng từng đánh người ta vào viện vì tranh giành một cô gái. Nó lúc trước, có lẽ cháu cũng hiểu rõ đôi chút. Nếu có một số việc đã được định trước là sẽ chấm dứt, chỉ bằng đừng bắt đầu nó."

Nói xong những lời này, Khương Ung liền đi tiễn bạn cũ, để lại Tô Đường một mình tiêu hoá lời nói của mình.

Thật ra Tô Đường không hề ghét Khương Ung một chút nào. Sau khi ông nói những lời kia, cô vẫn không có một chút ác cảm. Thậm chí vẫn luôn biết ơn ông như trước. Là Khương Ung, đã giúp cô vào lúc cô nguy nan nhất.

Tô Đường hiểu rõ, Khương Ung là một người cha, đã thành thật nói chuyện với cô. Cho dù cô tốt hơn, ngoan ngoãn hơn, vĩnh viễn sẽ không ngang hàng với Khương Tri. Bởi vì Khương Tri là đứa con duy nhất của ông. Thường ngày ông có thể đối xử ôn hoà với cô, hỏi tiền sinh hoạt có thiếu không, nhưng chỉ cần chạm đến chuyện liên quan đến Khương Tri, sự ôn hoà này liền hoàn toàn biến mất.

Cô sẽ không cảm thấy không cam lòng hay tức giận. Cô chỉ cảm thấy may mắn, may mắn bởi vì thường ngày Khương Tri và Khương Ung vừa gặp mặt đã xích mích với nhau, nhưng làm một người cha, Khương Ung vẫn luôn quan tâm đến Khương Tri.

Nếu là lúc trước, nghe được những lời này, chỉ sợ tương lai vừa gặp Khương Tri cô đã trốn thật xa. Cô sợ hãi, nếu như cứ tiếp xúc với Khương Tri, Khương Ung có thể chán ghét mà vứt bỏ mình hay không.

Nhưng hiện tại, so với việc đó, cô lại sợ Khương Tri không vui hơn.

Mặc kệ tương lai có ra sao, Khương Tri hiện tại, khiến cô không có cách nào lờ đi, giả bộ như người xa lạ để trốn tránh anh, không quan tâm anh.

Chuyện xảy ra sau này, cô quyết định thuận theo tự nhiên.

Ngày hôm sau, sau khi Tô Đường đến trường, Dịch Lộ luôn miệng hỏi cô về tiệc sinh nhật tối qua của Khương Tri. "Có phải tối qua có rất nhiều người nổi tiếng không? Nhiều trai đẹp không? Mỹ nữ thì sao? Tính cách bọn họ như thế nào? Có phải tất cả đều rất kiêu ngạo không? Còn có, tổ chức bữa tiệc hôm qua tiêu tốn bao nhiêu tiền vậy?"

Những câu hỏi của Dịch Lộ liên tiếp tuôn ra mà không hề thở, hai mắt nhìn chăm chăm Tô Đường, dường như hiểu kỳ cực điểm với bữa tiệc sinh nhật tối qua.

Tô Đường thờ dài: "Nhiều câu hỏi như vậy, cậu muốn tớ trả lời cái nào?"

Dịch Lộ cười ngốc: "Tất nhiên là từng cái từng cái một rồi."

Tô Đường nghĩ lại những vấn đề của Dịch Lộ, trí nhớ cô rất tốt, tuy rằng Dịch Lộ nói nhanh, nội dung lại nhiều, nhưng cô vẫn nhớ rõ thứ tự các câu, cô cân nhắc một chút rồi trả lời: "Đúng, nhiều, nhiều, không biết, tạm tạm, không biết."

Dịch Lộ "A" một tiếng: "Tô Đường, cậu thật xấu, sao có thể trả lời như vậy chứ!"

Dịch Lộ cũng quên mất vừa rồi tại sao mình có thể hỏi được mấy câu đó của Tô Đường trả lời như vậy, cô cũng không biết đáp án nào là của câu nào.

Dịch Lộ thờ dài, cũng không tiếp tục hỏi chuyện ở tiệc sinh nhật, dù sao cô không tới, hỏi cũng chỉ là thuận miệng. Dịch Lộ nằm ườn lên bàn Dịch Lộ, đặt sách của cô ở trước mặt: "Tô Đường, tớ vừa nói Lăng Lang tối hôm qua đùa thế nào, cậu ta liền nói, mỹ nữ nhiều như thế nào, thân hình bọn họ nóng bỏng ra sao. Cậu ta thật sự rất phong lưu."

Tuy rằng trước nay Dịch Lộ chưa từng nói ra, nhưng người có mắt nhìn đều biết, Dịch Lộ thích Lăng Lang. Tô Đường không biết Lăng Lang có biết Dịch Lộ thích anh ta không, nhưng mà anh ta chưa bao giờ đề cập đến, chắc là chỉ coi Dịch Lộ như bạn bè bình thường.

Thật ra như vậy cũng rất tốt.

Lăng Lang như vậy, không phù hợp với Dịch Lộ. Giống như cô ấy vừa nói, anh ta quá phong lưu.

Đột nhiên Tô Đường cảm thấy, Khương Tri giữa một đám người như vậy, thật giống như Liễu Hạ Huệ.

Bất kể là Trình Dương, Bắc Tử, Ti Yến, còn có Lăng Lang ngày hôm qua, bọn họ dường như đã chơi đùa với mấy cô gái này từ lâu, tùy ý chơi đùa với tình cảm của người khác. Giống như Trình Dương, tuy rằng Tô Đường chỉ thấy loáng thoáng anh ta vài lần, nhưng độ phong lưu chỉ có hơn chứ không kém Lăng Lang. Ít nhất là lúc anh ta rời đi, bên người có ba mỹ nữ quyến rũ. Mà Lăng Lang chỉ có một.

Nhưng mà Khương Tri, hoàn toàn khác biệt với bọn họ.

Cô không hề nghi ngờ lời nói trước đây của Khương Tri với mình. Anh không lừa cô. Cô biết rõ.

Sau khi lễ Giáng sinh qua đi, rất nhanh sẽ tới tết Nguyên Đán rồi. Cuối tháng mười hai hàng năm đều là thời điểm học sinh vui vẻ nhất. Bởi vì ngày lễ rất nhiều, cứ nối tiếp nhau. Không chỉ toàn bộ Đô Thành, còn ở trong trường học, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Trường học bắt đầu cho nghỉ từ ngày 30.

Trên đường tắt cả các cửa hàng đều đang bán hạ giá, người đến người đi, rất sôi nổi.

Hai ngày nghỉ của Khương Tri đều kín lịch. Những người bạn ngoại quốc của anh qua tết Nguyên Đán liền muốn xuất ngoại, lần này trở về chính là vì sinh nhật của anh. Lần tiếp theo trở lại chắc là vào tết âm lịch, nhưng cũng có thể không, vì vậy mấy ngày nay Khương Tri vô cùng bận rộn. vội vàng tiếp đãi bạn bè của mình.

Đáng nhẽ ra Khương Tri muốn Tô Đường cùng đi, nhưng cô từ chối. Mấy ngày nay trong lòng cô có tâm sự, không có hứng ra ngoài chơi đùa. Cũng may cô không để lộ trước mặt anh, chỉ nói là ngày càng gần đến kỳ thi Đại học rồi, muốn chăm chỉ ôn bài. Khương Tri cũng không nghi ngờ, chỉ dặn dò cô phải nghỉ ngơi cho tốt.

Chuyện trong lòng vẫn là chuyện về Tô Đường.

Sau khi gặp được Quý Tử Khiêm, Tô Đường biết rõ, cô của kiếp trước không phải hoàn toàn không tồn tại.

Cô trùng sinh đã được nửa năm, lúc trước, cô không hề để ý đến tin tức kiếp trước của mình, có lẽ bởi vì cô sợ hãi *****888

Nhưng mà nếu như chuyện gặp mặt cô ấy chỉ là sớm hay muộn, chỉ bằng bây giờ đi làm rõ, cũng tốt hơn lúc nào cũng đứng ngồi không yên.

Nghĩ như vậy, Tô Đường nhân dịp ba ngày nghỉ tết Nguyên Đán, gạt Khương Tri, ***

Vé tàu hỏa đi đến nơi thành phố nhỏ mà cả đời cô sinh sống tại đó. Đạo gần đây Khương Tri đều đi sớm về trễ, khi trở về thì cũng đã khuya. Nếu như cô nhanh nhẹn, nhất định có thể đi đi về về trong một ngày.

Thủ đô cách thành phố nhỏ Tô Đường sinh sống trước kia chỉ một giờ đi tàu hỏa.

Vì vậy một giờ sau, Tô Đường đứng trên mảnh đất mà cô sinh sống cùng học tập rất nhiều năm ở kiếp trước, thoáng chốc, cô cảm thấy như mấy đời đã trôi qua vậy.

Trước mắt là khung cảnh vô cùng quen thuộc, dù sao cô cũng đã ở đây hơn mười năm. Nhưng trước mắt từng cọng cây ngọn cỏ dường như bị phủ lên một tầng sương mù, mang theo cảm giác xa vời.

Tô Đường nhớ rõ vào thời điểm này kiếp trước, cô vẫn đang học tại trường trọng điểm cấp ba. Nghĩ vậy, cô liền nhanh chóng ngồi xe bus công cộng đến đó.

Cô nhớ kỹ, kiếp trước ngôi trường này, quản lý vô cùng nghiêm khắc, học sinh đề vô cùng khổ cực, đến cả ngày nghỉ cũng ít hơn trường khác một ngày. Vì vậy Tô Đường mới chọn hôm nay để tới đây mà không lo lắng sẽ bị bắt gặp.

Khuôn mặt của Tô Đường ngọt ngào ngoan ngoãn, sau khi chú bảo vệ họ An biết cô đến nơi này tìm người, cũng không bắt cô phải chứng minh thân phận gì cả, trực tiếp cho cô vào trong trường.

Lớn lên xinh đẹp như vậy, nhất định là trẻ ngoan. Chú bảo vệ họ An thầm nghĩ như vậy.

Tô Đường vô thức sờ mặt một cái.

Lúc này, toàn bộ học sinh đang đi học. một mình Tô Đường, dựa theo trí nhớ, tìm đến cửa lớp mười hai của mình.

Lớp, chính là lớp cô đang học kiếp trước.

Bên trong đang học Vật lý.

Giáo viên dạy Vật lý vẫn là cô giáo kia giống như trong trí nhớ của mình. Cô ấy là một giáo viên vô cùng tài giỏi tốt nghiệp trường đại học Phục Đán, không chỉ dạy tốt, mà cũng rất xinh đẹp, mỗi lần học sinh chưa hiểu bài, cô ấy cũng kiên nhẫn tỉ mỉ giảng lại, cho nên rất được học sinh yêu thích.

Tô Đường dời ánh mắt đang đặt trên người cô giáo Vật lý trên bục giảng, bắt đầu quan sát phòng học.

Cô đang tìm Tô Đường.

Tô Đường quan sát cẩn thận cả căn phòng.

Nhưng mà, không có.

Không có cô của kiếp trước.

Cô quan sát kĩ hai lượt, đều không nhìn thấy.

Đột nhiên Tô Đường có một dự cảm mãnh liệt.

Chính là, Tô Đường của kiếp trước hoàn toàn không xuất hiện ở kiếp này.

(*) Hàng mới về còn nóng hổi nè các thím, đọc xong nhớ cho tui cái sao nha:)))

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tầm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Editor: Đào Sindy

Lúc này, trong phòng học đã có một số học sinh chú ý tới Tô Đường. Khi nhìn rõ mặt cô, phòng học đã có bạo động nhỏ.

Giáo viên Vật lý nhú mày, cảm phần nặng nề gõ lên bảng mấy lần, lớn tiếng nói "Yên lặng" hai lần, nhưng vẫn không thể kéo về tâm tư chuyên tâm học tập của một số bạn nam, cô buông phần xuống, mở cửa đi ra cố ý hỏi Tô Đường một câu: "Bạn kia, em đến lớp A5 tìm người à?"

Tô Đường còn nhớ, ở kiếp trước cô Vật lý thích cô nhất trong tất cả các học sinh, bởi vì thành tích của cô tốt nhất.

Nhưng đời này, cô trong mắt đối phương chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Tô Đường lắc đầu. Người cô muốn tìm không ở đây. Hoặc nói, người cô muốn tìm vô cùng có khả năng đời này không tồn tại.

Cô Vật lý nói: "Bạn học này, nếu không tìm người, vậy em đừng đứng ở ngoài phòng học quấy rầy chúng tôi học."

Có người ngồi cạnh mở cửa sổ lên nhìn Tô Đường, nghe cô Vật lý nói như vậy, người kia nhin không được lên tiếng: "Cô ơi, cô nhẹ nhàng một chút, đừng dữ với mỹ nữ như vậy."

Tô Đường nhìn người đang nói, đối phương vội vàng vẫy tay với cô. Tô Đường tìm tòi trong trí nhớ thật lâu, mới miễn cưỡng nhớ tới tên của đối phương, Trương Khách.

Liên quan tới người này, ấn tượng của Tô Đường không sâu sắc.

Cô Vật lý nghe vậy lập tức gọi một tiếng: "Trương Khách, thu đầu của em vào."

Trương Khách bất mãn, vẫn luôn lải nhải gì đó.

Tô Đường không dừng lại lâu, cô nói nhỏ với cô Vật lý: "Cô ơi, em đi nhé" liền xoay người rời đi. Trong phòng học từng gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ với cô đấy, từng là thời gian ba năm, chung đụng với họ từng li từng tí sớm đã mờ hồ trong trí nhớ của Tô Đường, có rất nhiều tên bạn học cô làm sao cũng không nhớ nổi.

Tô Đường cảm thấy, cô học ba năm tại trường cấp ba Quân Học kiếp trước, vậy mà không bù được khắc sâu chung đụng nửa năm qua với Khương Trì.

Cô kiếp trước, gò bó theo khuôn phép sống hơn hai mươi năm.

Hơn hai mươi năm còn chưa bằng nửa năm trùng sinh chấn động lòng người, khắc cốt ghi tâm.

Đời này có một số chuyện, một ít câu, cô vững tin dù trôi qua mấy chục năm, cô cũng không quên.

Đột nhiên Tô Đường muốn trở về. Trở lại nơi có Khương Trì. Nhưng đã đến đâu đâu, hay là cô xác nhận một số chuyện của Tô Đường luôn. Cô trở về trường tiểu học và cấp hai trước kia Tô Đường đã học. Ở kiếp trước, lúc cô học tiểu học và cấp hai thì đã là học phách, cấp độ học phách đến ngay cả

bảo vệ cổng còn biết.

Nhưng lần này cô đi đến trường tiểu học và cấp hai, hỏi luôn cả bảo vệ cổng, bọn họ đều nói cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cái tên này. Trong trường học chiếm lấy hạng nhất lâu dài không còn là Tô Đường, mà thay vào đó chính là hai cái tên Tô Đường rất quen thuộc.

Cho tới giờ khắc này, Tô Đường mới vững tin, đời này, thật sự không có Tô Đường rồi.

Tô Đường không muốn đến nhìn lại nơi trước kia mình từng ở. Thành phố này, không đáng giá để cô lưu luyến.

Tô Đường đã từng ở thành phố này hơn hai mươi năm bây giờ chỉ dừng chân khoảng hai giờ.

Hơn một giờ sau cô lại đặt chân trên đất Thủ Đô, trong lòng cô vậy mà hiện lên chút cảm giác thân thiết.

Rõ ràng thành phố này, cô sống không lâu bằng cổ hương, nhưng hết lần này tới lần khác, cô hiện tại càng thích thành phố này. Tô Đường nghĩ, một thành phố có thể làm cho một người cảm thấy thân thiết không phải do bản thân thành phố ấy, mà vì trong thành phố này, có người khiến cho người ấy ấm áp.

Lúc Tô Đường về đến nhà họ Khương, Khương Trì quả nhiên không ở đây. Cô ăn cơm tối xong rồi nằm trên giường, trong đầu đột nhiên xẹt qua mặt Quý Từ Khiêm.

Hôm tiệc sinh nhật Khương Trì, vì trong lòng bối rối, cho nên cô không nhận ra Quý Từ Khiêm khác thường.

Cho tới hiện tại, cô nhớ lại ngày đó chung đụng từng li từng tí cùng Quý Từ Khiêm, mới nhận ra có rất nhiều chỗ không đúng.

Anh ta thực sự quá chú ý cô. Còn có ánh mắt của anh ta xẹt qua con mèo trong ngực mình, sắc mặt khác thường.

Quý Từ Khiêm rờn rã hỏi hai lần chuyện liên quan đến con mèo. Đây thật sự là không hợp tính cách của anh ta. Chỉ ít trong trí nhớ của Tô Đường, giáo đường của Quý Từ Khiêm cho tới bây giờ sẽ không để anh ta làm ra chuyện thất lễ.

Nhưng lần này, rõ ràng là thất lễ.

Lần thứ nhất nh ta hỏi cô: "Cô Tô thích nuôi mèo à?"

Lần thứ hai anh ta hỏi: "Hình như con mèo cô Tô nuôi cũng không quý giá, là nhặt ở ven đường chăng?"

Giờ phút này Tô Đường nghĩ đến, mới phát giác được anh ta nói chắc nịch "Nhặt ở đường" khi đó.

Tô Đường đột nhiên nhớ lại một việc, nguyên thân từ đầu đến cuối không hề thích nuôi mèo, huống chi nhặt mèo ven đường về nuôi, đây là chuyện tuyệt đối không xảy ra! Làm mình tỉnh nổi tiếng, nguyên thân tham gia rất nhiều chương trình phỏng vấn, trong đó đồng thời có phỏng vấn suu tầm trên Weibo, được đăng trên Weibo hai ngày. Phần đăng đó, Tô Đường đã vào xem rồi.

Nguyên thân kể rất nhiều chuyện lúc nhỏ. Trong đó có một chuyện là từ nhỏ đến lớn cô ấy không dám nuôi mèo.

Bởi vì chuyện này, năm đó bàn tán sôi nổi.

Có rất nhiều dân mạng bôi đen cô ấy động lòng yêu thích, không chịu nuôi động vật nhỏ.

Còn có người bôi đen cô ấy tính lạnh nhạt.

Nguyên thân đã giải thích rất nhiều, cô ấy nói, bởi vì cô ấy vô cùng sợ cảnh chia li.

Bởi vì tuổi thơ chịu cảnh người thân ra đi, cho nên đời này cô ấy sợ nhất chính là vĩnh biệt.

Sinh mệnh của mèo và chó đối với con người mà nói quá ngắn ngủi, có một số con mèo quý, có lẽ chỉ có thể sống hai ba năm. Nếu như cô ấy nuôi mèo hoặc chó, như vậy cô ấy nhất định sẽ dùng hết tình cảm đối với bọn nó, như vậy khi chúng nó mất đi sinh mệnh, rời khỏi cuộc sống của cô ấy, thật sự là quá mức ngược tâm. Nếu cô ấy tận mắt chứng kiến bọn chúng rời đi, cô ấy sẽ không chịu nổi.

Cho nên nguyên thân thề rằng, đời này sẽ không nuôi mèo và chó.

Lúc đó nguyên thân vừa nói ra, rất nhiều người lại lần nữa đứng về phía cô. Cho rằng cô ấy là một người trọng tình trọng nghĩa.

Nghĩ tới những thứ này, trong lòng Tô Đường càng rối loạn.

Quý Từ Khiêm ở trong trí nhớ của cô kiếp trước, thật sự khác biệt quá lớn. từ lần đầu tiên đã cảm thấy có chút không hài hoà.

Giờ phút này cô ngồi nghĩ kỹ lại, mới phát hiện, cô đối mặt với anh ta kiếp trước là lúc Quý Từ Khiêm hai mươi tuổi, mà không phải mười tám tuổi!

Cho nên cô mới có cảm giác không hài hoà!

IQ của Tô Đường không thấp, nếu như cô tỉnh táo lại, cẩn thận phân tích chuyện mấy ngày gần đây, cô rất nhanh có thể phát hiện chỗ không đúng.

Tô Đường nghĩ tới điều gì, đột nhiên cả người vì kinh ngạc mà từ trên giường ngồi dậy!

Nếu như Quý Tử Khiêm trùng sinh thì sao?

Nếu như anh ta trùng sinh, như vậy tất cả chỗ không hợp lý đều đã có giải thích hợp lý!

Cho dù là Tô Đường biết, cô và nguyên thân là người khác nhau. Bất kể hai người có cùng một khuôn mặt, nhưng tính tình hai người khác xa, cho nên khí chất ngày đêm khác biệt. Chỉ cần là người từng gặp qua hai người, chỉ cần một chút là có thể thoải mái phân biệt ra được.

Nếu như là nguyên thân, như vậy trong buổi tiệc gặp Quý Tử Khiêm đủ loại phản ứng, sẽ không giống cô! Nguyên thân có lẽ sẽ kiêu ngạo mà bước qua người anh ta, sẽ không để ý tới anh ta.

Nếu như Quý Tử Khiêm thật sự trùng sinh đấy, như vậy anh ta chỉ cần một lát là đã nhận ra, Tô Đường đã không còn là Tô Đường trước kia!

Lại thêm đời này Tô Đường không tồn tại, anh ta còn có thể liên tưởng đến ai?

Có lẽ trong giây phút họ tiếp xúc trong vườn, Quý Tử Khiêm đã nhận ra cô.

Dù sao hai người bọn họ từng ở cùng nhau hơn hai năm.

Thời gian hơn hai năm, sớm đã làm họ quen thuộc lẫn nhau đến cấp độ không tầm thường.

Lòng Tô Đường đột nhiên bắt đầu nhảy lên.

Cô nỗ lực tự an ủi mình, vốn vịn chỉ là một suy đoán thôi, có lẽ cô đoán sai rồi.

Nhưng đáy lòng có một giọng nói, rất lớn, giọng nói này tình tường bảo với cô rằng, suy đoán của cô không sai, sự thật chính như cô nghĩ.

Tô Đường bối rối không thôi, cô dùng che đầu cố gắng chìm vào giấc ngủ, chỉ có ngủ thiếp đi, mới không cần mơ mộng những chuyện phiền não này.

Trong lúc bất tri bất giác, Tô Đường không biết trở người bao lần, sau đó thật sự ngủ thiếp đi, cho nên ngay cả Khương Tri vào phòng cô, nhìn cô ngủ say rồi hôn lên trán cô một cái chúc ngủ ngon mà cô cũng không biết.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Tô Đường tỉnh lại thì chỉnh đốn tâm trạng của mình. Coi như Quý Tử Khiêm trùng sinh thì đã sao?

Cô sẽ không để anh ta ảnh hưởng đến cuộc sống của mình.

Nghĩ như vậy, bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tô Đường ăn sáng xong muốn về phòng ôn bài, cô bị Khương Tri ngăn cản.

Tô Đường liếc mắt liền phát hiện, tóc nâu của Tô Đường đã về màu đen. Tóc anh bị cắt đi nhiều, nhìn qua thành thực hơn trước.

"Đẹp không?" Khương Tri cười nhẹ hỏi. khuôn mặt đẹp trai toả sáng.

"Hả?"

"Kiểu tóc mới của anh." Khương Tri nhẹ chẹp một tiếng.

Tô Đường ở khoảng cách gần đánh giá Khương Tri vài lần, mặt anh tuần là người thiếu niên hăng hái. Tô Đường nhìn không được nhẹ cười rộ lên, cô nhẹ gật đầu, thật lòng nói: "Đẹp lắm."

"Sao em không hỏi anh tại sao lại nhuộm về màu đen?" Giọng nói Khương Tri có chút bất mãn. Lúc này thông dong ôn trọng trên người anh lại lần nữa biến mất không thấy gì, chỉ thấy tính trẻ con.

Vấn đề này, Tô Đường thật đúng là không biết, cô mím mím môi, khéo léo thuận theo ý Khương Tri hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì của em màu đen."

Khương Tri cười khẽ một tiếng: "Cho nên anh muốn giống em."

Mặt Tô Đường có chút nóng lên.

Lúc này, Khương Tri đã kéo cánh tay Tô Đường: "Bánh Bao, anh dẫn em đến một nơi."

Tô Đường không hỏi nhiều, trực tiếp ngoan ngoãn đi theo Khương Trì.

Cô nghĩ Khương Trì nhiều lắm là dùng xe gắn máy chở cô đi dạo chơi gần đây, đâu gì chính là một lần nữa đi núi Thu Doanh, một lần nữa cảm nhận khoái cảm đua xe.

Dù sao, cô nhớ đã lâu Khương Trì không đua xe.

Nhưng cô không nghĩ tới, vậy mà cô đã đoán sai hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Edit: Mẫu Từ Song Linh

Mãi đến khi Tô Đường ngồi trên chiếc Porsche mới tinh của Khương Trì, hơn nửa xe còn đang chạy với tốc độ cao, Tô Đường mới nhận ra mình không biết anh muốn đi đâu.

Cô vốn nghĩ rằng Khương Trì chỉ tạm thời nổi hứng, muốn đi đâu đó trong khu vực thủ đô, hoặc ngoại ô gần đó. Nhưng hiện tại tô đường mới phát hiện, đây là một chuyến "nói đi là đi".

"Hiện tại chúng ta đang đi đâu vậy?" Tô Đường quay đầu hỏi Khương Trì.

Khương Trì cong môi cười, đáy mắt dường như có ánh sáng chuyển động: "Buổi tối em sẽ biết."

Buổi tối!

Nhưng mà bây giờ mới gần bảy giờ sáng!

Cho nên ý Khương Trì là họ sẽ đi xe cả ngày?

"Anh lái xe lâu như vậy có mệt hay không?" Tô Đường lo lắng hỏi.

Cô không có bằng lái xe, cũng không biết lái xe, vì vậy lộ trình mười mấy giờ này chỉ có một mình Khương Trì đảm nhiệm.

Tô Đường biết rõ, lái xe đường dài là việc mệt mỏi nhất.

Khương Trì liếm môi: "không sao, thể lực của anh rất tốt."

Tô Đường ghen hòng, không biết nên nói tiếp như thế nào. Cô không nhịn được mà hơi mím môi.

Thật sự Tô Đường không nghĩ ra Khương Trì sẽ đưa mình đi đâu. Dựa theo thời gian di chuyển, nơi anh muốn dẫn cô đến, cách thủ đô rất xa.

Sau khi Khương Trì nói xong, cười khề một tiếng, mở bản đồ hướng dẫn. Tô Đường nghiêng người muốn nhìn đích đến, lại bị Khương Trì ngăn cản: "Đừng vội, sớm muộn cũng biết thôi."

Tô Đường nghe Khương Trì nói như vậy, liền ngoan ngoãn ngồi lại vị trí cũ. Thật ra cô rất tò mò. Từ trước tới nay Khương Trì chưa bao giờ đề cập đến chuyến đi này, nhưng nhìn anh không giống đột nhiên nổi hứng chút nào.

Anh che giấu kỹ thật đấy.

Khương Trì mở nhạc ballad. Tối qua Tô Đường ngủ cũng không được ngon lắm, cả đêm nằm mơ. Vì âm nhạc trên xe rất êm dịu nên có chút buồn ngủ, sau đó cô thật sự ngủ thiếp đi rồi,

Mặc dù hai người đi trên đường cao tốc, nhưng Tô Đường ngủ rất ngon. Trên đường cô chỉ tỉnh một lần, là do Khương Trì gọi dậy: "Bánh Bao, còn rất lâu mới đến nơi, đến khu nghỉ dưỡng ăn uống nghỉ ngơi một chút đi."

Lúc này Tô Đường mới phát hiện Khương Trì đã lái xe hai giờ.

Cô mơ mơ màng màng bị Khương Trì nắm tay kéo đến khu nghỉ dưỡng mua chút đồ ăn vặt, uống chút nước, đi vào WC rồi nghỉ ngơi một lúc, sau đó hai người mới đi tiếp.

Cảnh vật hai bên đường cao tốc trải dài bất tận. Thật ra Tô Đường muốn trò chuyện nhiều hơn với Khương Tri, bởi vì người lái xe như anh chắc chắn sẽ mệt mỏi hơn rất nhiều so với người chỉ ngồi im một chỗ như cô, nhưng Tô Đường chỉ trò chuyện với Khương Tri được vài câu lại ngủ mất rồi.

Đôi khi cô tỉnh lại lần nữa... Khung cảnh trước mắt đã thay đổi. Đột nhiên điện thoại trong túi áo tô đường rung lên, báo hiệu có tin nhắn được gửi tới. Đúng lúc này, điện thoại của Khương Tri cũng kêu "ding", hai chiếc điện thoại dường như nhận được tin nhắn cùng một lúc.

Tô Đường còn tưởng là tin nhắn quảng cáo hay giới thiệu sản phẩm gì đó, cô lấy di động ra, chuẩn bị xóa tin nhắn. Nhưng khi cô thấy nội dung của tin nhắn vừa đến, động tác lập tức ngừng lại.

Đây là tin nhắn tự động của hệ thống cục du lịch gửi đến, nội dung đại khái là hoan nghênh đã tới Thượng Hải.

Thượng Hải.

Từ Bắc Kinh, đến Thượng Hải.

Hoá ra bọn họ đã đi một đoạn đường xa như vậy. "Chúng ta đến Ma Đô (Magic Capital) rồi sao?" Tô Đường không nhận được muốn xác nhận lại.

Khương Tri cũng nhìn thấy tin nhắn tự động của cục du lịch Thượng Hải trên di động, anh oán trách nói: "Ừ." Anh vốn cho rằng bất ngờ lần này có thể giữ kín lâu hơn một chút, ai biết lại bị cái tin nhắn tự động này phá hủy chứ.

Tô Đường kinh ngạc đến mức không biết nói gì.

Sau mười phút đi đường nữa, càng nhìn thấy rõ sự hiện đại của Ma Đô. Ma Đô là một đô thị có lịch sử quốc tế hoá khá lâu đời. Mặc dù hiện tại bọn họ vẫn chưa tiến vào khu trung tâm, nhưng mà một loạt những cao ốc chọc trời đã đủ thể hiện sự phồn hoa không gì sánh kịp.

Nếu như Tô Đường đoán không sai, chắc chắn Ma Đô là nơi Khương Tri muốn đến. Quả nhiên, Khương Tri đã đi khỏi đường cao tốc. mặc dù đã đến Ma Đô, nhưng muốn đến trung tâm thương mại vẫn phải đi một đoạn đường dài.

Bất tri bất giác, hoàng hôn đã buông xuống, bởi vì mùa đông đến nên chỉ sau một lát, bầu trời đã tối đen.

Toàn bộ ánh đèn neon trong thành phố dường như trong nháy mắt cũng được bật lên, ngọn đèn lấp lánh, càng khiến cho thành phố lớn được quốc tế hoá trở nên lung linh.

Tô Đường dán mắt lên cửa kính, rút ngắn khoảng cách để cảm nhận được sức quyến rũ của thành phố này.

Khương Tri đỗ xe ở Miếu Thành Hoàng.

Bây giờ là khoảng năm sáu giờ chiều. Tuy rằng hai người đã mua một ít đồ ăn vặt ở khu nghỉ dưỡng nhưng bây giờ cũng đã đói bụng. Lúc này Miếu Thành Hoàng đèn đuốc sáng trưng, người người chen chúc, vào bất cứ thời điểm nào, nơi này dòng người đều như dệt vải, hướng chỉ hôm nay là ngày cuối năm.

Nhiều người còn giống như không hề di chuyển.

Rất nhiều người trên tay cầm thức ăn, vừa ăn vừa ngắm cảnh.

Khương Tri khẳng khái nắm tay Tô Đường, người ở đây quá đông, chỉ cần sơ ý một chút là có thể lạc nhau. Đồ ăn vặt ở Miếu Thành Hoàng rất nhiều. Ban đầu Tô Đường chỉ muốn mua kem ly thổ nhĩ kỳ, nhưng sau đó hai người lại xếp hàng mua bánh bao hấp. Hàng người xếp hàng mua bánh bao rất dài, cho dù Miếu Thành Hoàng rất lớn nhưng cũng có thể phải xếp hàng đợi đến hai tiếng đồng hồ.

Khi hai người mua được bánh bao hấp, là một giờ sau. Khương Tri mua mỗi loại một ít, nếu không thì thật sự phí phạm một giờ đồng hồ của bọn họ rồi.

Bánh bao hấp nước thịt nhiều, vô cùng ngon miệng, cắn một cái, có thể thấy nước chảy xuống theo khoe miệng, ngon không thể tả được. Mặt Tô Đường thoả mãn, cảm thấy một giờ chờ đợi cũng xứng đáng.

Hai người tùy tiện đi dạo trong Miếu Thành Hoàng một chút đã đến mười giờ tối. Khương Tri kéo Tô Đường ra khỏi Miếu Thành Hoàng, đi dạo dọc theo đường phố Thượng Hải.

Tô Đường không biết Khương Tri muốn đi đâu, cô cũng không có ý kiến gì, ngoan ngoãn đi theo anh.

Cô biết rõ, lúc này, Khương Tri không nói lời nào mà đưa cô tới Ma Đô, tất nhiên là muốn tặng cô một bất ngờ.

Mà quả thực bất ngờ của cô đã đến.

Hai người đi bộ nửa tiếng. Tuy còn chưa tới nơi, mặc dù khoảng cách vẫn còn xa, Tô Đường vẫn thấy được nơi xa xa công trình kiến trúc văn hoá nổi tiếng của Thượng Hải.

Tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu.

Toà tháp này đặc biệt xinh đẹp trong đêm tối.

Khiến cho người ta lưu luyến mà dừng chân.

Hoá ra trong lúc vô tình, bọn họ đã chạy ra ngoài ghềnh.

Cách đó không xa chính là sông Hoàng Phố. Tuy rằng đứng ở bờ sông cô hơi lạnh, gió lạnh thỉnh thoảng thổi qua, nhưng khuôn mặt những du khách xung quanh đều tràn đầy vui vẻ.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm cũ, một giờ sau, chính là sang năm mới rồi.

ở đây đón giao thừa, ai nấy đều vui vẻ, trong lòng mang theo sự chờ đợi háo hức với một năm mới.

Tô Đường còn chưa ngắm thật kĩ tháp Đông Phương Minh Châu, ngoài ghềnh đã bắt đầu màn trình diễn ánh sáng, đồng thời còn vang lên âm nhạc sôi động. Tâm trạng của tất cả mọi người ở đây đều bắt đầu thay đổi.

Bên tai vang lên tiếng thét chói tai, còn có tiếng hoan hô không ngừng.

Tô Đường cũng bị lây cảm xúc của người bên cạnh, hào hứng ngắm nhìn.

Ánh đèn xếp thành một cái đồ án mỹ lệ, làm cho người ta choáng váng, chưa kịp nhìn kĩ, ngọn đèn bảy màu lại thay đổi hình dạng, màn trình diễn này chính là một bữa tiệc thịnh soạn của thị giác.

Đứng bên cạnh Tô Đường là một vị khách nước ngoài, nhìn khung cảnh quá mức hoa lệ trước mắt, không nhịn được thốt lên: "Thật giỏi."

Tô Đường cảm động cảm động lây.

Thật sự, rất đẹp.

Đúng lúc này, ánh sáng dừng lại vài giây.

Mọi người xung quanh nhao nhao đặt câu hỏi: "Sao lại không ánh sáng nữa?"

"Đúng vậy, hay là hỏng mất rồi?"

"Không phải đã kết thúc rồi đấy chứ?"

Ngay lúc du khách còn đang bàn tán xôn xao, toàn bộ đèn đều sáng lên, bày ra vẻ đẹp mỹ lệ của mình.

Chỉ thấy trong bóng đèn đêm từng ngọn đèn một ghép lại với nhau thành bốn chữ.

Toàn bộ ánh mắt, đều bị bốn chữ này thu hút.

Đó là hai cái tên.

Khương Tri, Tô Đường.

Chúng được đặt song song cùng một chỗ.

Chính giữa còn có một hình trái tim màu đỏ thật lớn.

Trái tim này nhảy nhót theo ánh đèn, giống như trái tim thực sự vậy.

Toàn trường không hèn mà cùng vang lên từng tiếng hít khí.

"Mẹ nó, trình diễn ánh sáng còn có thể dùng để tỏ tình sao? Chơi lớn như vậy, quả thực là vạn tiền xuyên tim.""

"Thật đó, quá lãng mạn!""

"Hâm mộ!""

"Tôi cũng hâm mộ!""

Mọi người nhao nhao nói, cũng không quên lấy di động, chụp lại một màn này.

Mà người trong cuộc là Tô Đường đã sợ ngây người.

Vượt qua mười mấy tiếng đồng hồ đi xe, khoảng cách mấy ngàn km, cô cũng không thể tưởng tượng nổi, sẽ có một bất ngờ lớn như vậy.

Chắc hẳn Khương Tri đã chuẩn bị bất ngờ này rất lâu rồi.

Trong lòng Tô Đường là một mảnh ảm áp.

Sự ảm áp này bao phủ cả cơ thể, khiến cho hai hốc mắt chua xót, đáy mắt mờ mịt.

Hai cái tên này cũng không xuất hiện quá lâu, sau đó, liền hiện số đếm ngược thời gian.

Hoá ra, sắp đến 12 giờ rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Toàn bộ người ở ghềnh, bất kể lớn nhỏ, nam nữ, đẹp hay xấu, trăm miệng một lời bắt đầu đếm ngược.

"3!"

"2!"

"1!"

"Oa!"

Trong tiếng hò reo của mọi người, một năm mới cuối cùng đã đến.

Tùng chùm pháo hoa nổ rộ trong không trung, chiếu sáng sông Hoàng Phố lấp lánh như ban ngày.

Trong mắt Tô Đường, pháo hoa muôn màu sắc tạo nên một mảnh thịnh thế pháo hoa.

Giờ phút này, cô không nhận được quay đầu lại nhìn Khương Tri.

Anh cũng đang nhìn cô.

Trong đám đông như thủy triều đang chen chúc, anh mở miệng, nói với cô một câu.

Cho dù xung quanh âm ỉ vô cùng, nhưng Tô Đường cảm thấy, mình nghe rất rõ từng chữ anh nói ra.

Anh nói: "Bánh Bao, sau này giao thừa nào anh cũng sẽ ở bên em."

Cô hơi nghiêng đầu, nở nụ cười hạnh phúc nhất với anh, nụ cười này, so với hoa mùa xuân còn tươi đẹp hơn, so với pháo hoa còn rực rỡ hơn.

(*) Hình như chương sau 2 ac yêu nhau đó neeeee:)) Ngọt chết tui rồi

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Edit: Tiểu Lăng

Trên đầu Tô Đường tràn ngập ánh rực rỡ đèn hoa. Pháo hoa ngũ sắc tô điểm cả mảnh trời đêm đen như mực, vài vệt sáng ánh vào mắt cô, khiến đôi mắt ấy càng long lanh hơn. Mà đằng sau cô, là dòng Hoàng Phố lặng lẽ chảy trôi, đời đời không đổi; cách đó không xa là tháp Minh Châu Đông Phương* sừng sững.

(*) tháp Minh Châu Đông Phương (Oriental Pearl Tower): một tháp truyền hình ở Thượng Hải, cao nhất châu Á và cao thứ 3 thế giới

Cảnh ấy tình này, rơi vào mắt người qua đường, chỉ thấy đêm đã đẹp, người còn đẹp hơn.

Dù là ánh hào quang lóe lên từ Minh Châu Đông Phương, cũng không sánh kịp một phần vạn vẻ đẹp của cô, lại càng không bì nổi với ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt đẹp ấy.

Gió bờ sông đêm thổi tới, lập tức làm rối tóc Tô Đường. Cô đang định gạt tóc bay loạn ra sau tai, Khương Tri đã giành trước, vuốt lại từng li từng tí tóc cô.

Khương Trì nhìn Tô Đường, sâu sắc mà chăm chú, cô thậm chí có thể thấy bóng của mình trong mắt Khương Trì.

Tô Đường không nhận được nghĩ, bây giờ cô đang có về mặt gì?

Hắn là khăn trương, kích động, lại thẹn thùng – đủ loại cảm xúc hòa trộn vào nhau.

Tiếng pháo hoa nổ rộ trên đỉnh đầu hầy còn vang dài, đây là một cuộc cuồng hoan thịnh thế, tiếng ồn ào, giọng cười vui xung quanh vọt tới như thủy triều, sóng sau cao hơn sóng trước. Nhưng Tô Đường lại cảm thấy, bên tai cô chỉ nghe được tiếng tim đập dữ dội của mình.

Thình thịch. Thình thịch.

Ánh mắt của Khương Trì quá mức nghiêm túc.

Không phải lần đầu tiên cô thấy ánh mắt như thế.

Cho nên trong lòng Tô Đường có một dự cảm

Dự cảm này khiến lòng bàn tay cô đổ mồ hôi.

"Chúng ta yêu nhau đi." Ngay khi năm mới vừa đến, trong biển người chen chúc, Khương Trì chăm chú nhìn Tô Đường, một lần nữa nói lời tỏ tình.

Lần đầu tiên Khương Trì tỏ tình, Tô Đường lui bước. Cô của lúc đó, quá mức nhát gan, cũng quá mức tự ti. Vì kiếp trước đã từng thất bại trong tình cảm, cô trở nên nhát như chuột. Nhưng Khương Trì lại tiếp thêm dũng khí cho cô.

Lần này, cô cảm thấy mình đã không có bất kỳ lý do gì để từ chối anh. Dù Khương Ưng không coi trọng họ, dù một ngày nào đó trong tương lai, cô sẽ thật sự chia tay với Khương Trì; thì giờ phút này, cô vẫn muốn cho mình một cơ hội, cũng cho Khương Trì một cơ hội.

Đơn giản, vì người đó là Khương Trì.

Cho nên cô nguyện ý.

Tương lai sẽ ra sao, bây giờ cô không muốn nghĩ. Hiện tại, cô chỉ muốn đồng hành cùng anh trong nửa năm tiếp theo của cấp ba, để khỏi phí công cô sống lại.

Bên môi Tô Đường từ từ xuất hiện ý cười nhẹ nhàng, đôi mắt cô hơi cong lên, trong mắt đều là bóng Khương Trì, chỉ mình Khương Trì. Cô nhẹ giọng, nhưng kiên định nói, "Được."

Được cô đồng ý, Khương Trì cong môi cười, hai tay anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, sau đó, hết nụ hôn này đến nụ hôn khác ào ào rơi xuống. Từ trán, đến mí mắt, gương mặt, đến tận đôi môi mềm mại như hoa nở mùa xuân kia của cô, trần trọc và lưu luyến.

Giữa biển người chen chúc, họ lại thân mật như thể ở chốn không người.

Đây là lần đầu tiên Tô Đường làm một chuyện to gan đến vậy.

Nếu trước kia có người nói với cô, sẽ có ngày cô ôm hôn người mình thích trước mặt mọi người, cô nhất định sẽ cảm thấy đó là người điên.

Nhưng hiện tại, cô lại thật sự làm như vậy.

Xung quanh đều là người qua đường.

Nhưng có thể do bầu không khí năm mới quá tuyệt vời, nên rất nhiều người qua đường cũng chỉ lộ ra nụ cười thân thiện.

Ban đầu, Tô Đường căng thẳng đến mức cứng đờ cả người. Nhưng dần dần, cô từ từ bình tĩnh lại.

Cô nghĩ, cô vượt qua bao thời gian, mới gặp được anh ở kiếp này. Lần này, cứ thế đi cùng anh, điên cuồng cho đã một đời đi.

Lúc Khương Trì buông Tô Đường ra, đôi môi mềm mại của cô đã ướt át kiều diễm, càng trông càng thấy sắc đẹp thay com. Ánh mắt Khương Trì lại càng sâu hơn.

Khương Trì bỗng nghĩ tới một câu hát: Đời nay anh còn muốn gì nữa? Chỉ mình em mà thôi.

Đối với Khương Trì, cả đời này anh chỉ muốn mình Tô Đường, chỉ mình cô mà thôi.

Giọng Khương Trì hơi khàn khàn hỏi, "Đói chưa?"

Tô Đường lắc đầu, "Hơi khát."

Khương Trì không hỏi thêm gì, trực tiếp kếp tay cô đi tìm một tiệm trà sữa, gọi một cốc cho cô.

Tô Đường cầm cốc trà sữa trong tay, hơi ấm từ trà sữa nóng từ từ truyền vào lòng bàn tay cô. Cô đi theo Khương Trì, vừa đi vừa từ từ uống.

Khi đến khách sạn, cũng vừa lúc Tô Đường uống hết cốc trà sữa.

Khương Trì làm thủ tục check-in, thấy trên tay anh cầm hai tấm thẻ phòng, Tô Đường bắt giác thờ dài.

Sau đó cô không nhận được mà phi nhò mình, Khương Trì mới không phải loại người đó.

Phòng của hai bọn họ ngay cạnh nhau, lúc này đã rất muộn, nên hai người chúc nhau ngủ ngon xong, Tô Đường đã chuẩn bị vào phòng nghỉ ngơi.

Nhưng cô vừa định đóng cửa phòng, Khương Trì đã lách mình theo vào.

Tô Đường tròn to mắt vì kinh ngạc, nét mặt của cô trông cực giật mình, Tô Đường bắt giác cười khẽ, "Suýt nữa quên nụ hôn chúc ngủ ngon."

Tim Tô Đường đập mạnh hai cái, cô nhảy dựng lên, thom lên môi Khương Trì, cực nhanh cực nhẹ, "Được rồi, ngủ ngon, Khương Trì."

Khương Trì liếm liếm môi, dường như vẫn chưa thoả mãn lắm.

Tô Đường đẩy nhẹ Khương Trì mấy cái, "Anh phải về phòng rồi."

Khương Trì chặc một tiếng, ấn ót Tô Đường, làm một nụ hôn sâu rồi mới thả cô ra, "Ngủ ngon, bánh bao của anh."

Cuối cùng anh cũng có thể danh chính ngôn thuận có được cô.

Trước tên họ của cô, cũng dán lên mác của anh.

Nghĩ như thế, đôi mắt đuôi mày của Khương Trì đều mang nét phấn chấn.

Vắt và lăm mới đuổi được Khương Trì ra khỏi phòng, lúc này Tô Đường mới có thời gian đưa mu bàn tay đặt lên gương mặt nóng hổi của mình để hạ nhiệt. Vừa rồi cô suýt cho là Khương Trì không muốn rời đi, may mà anh vẫn về phòng mình rồi.

Tô Đường nhẹ thở ra. Mãi đến khi tắm rửa xong, nằm dài ra giường rồi, trong lòng cô vẫn có một cảm giác không chân thực.

Cô thật sự chính thức yêu đương với Khương Trì.

Cô chính thức yêu đương với nam thần trong lòng rất nhiều cô gái, bất kể là ở kiếp trước hay kiếp này.

Nghĩ lại đã thấy vô cùng kích động.

Mãi đến lúc sắc trời dần tỏ, Tô Đường mới ngủ thiếp đi.

Nhưng trong mơ, cô không mơ thấy Khương Trì, mà là Quý Tử Khiêm kiếp trước.

Có lẽ vì đêm nay Khương Trì tỏ tình với cô nên cô mơ thấy lần đầu tiên gặp Quý Tử Khiêm ở kiếp trước. Khi đó cô đã sắp lên năm ba đại học, không biết trang điểm, cũng chẳng biết ăn mặc, ngày ngày mặt mộc ngâm mình trong tiệm sách, làm bạn với sách vở.

Ngày đó, lúc cô ôm sách rời tiệm, có một nam sinh rất đẹp trai ngăn đón cô.

Nam sinh này chính là Quý Tử Khiêm.

Nụ cười của anh rực rỡ lại cởi mở, "Bạn học à, tôi cảm thấy diện mạo của bạn rất giống bạn gái tương lai của tôi."

Lúc này nghĩ lại, cách anh bắt chuyện thật sự là quê mùa vô cùng, nhưng câu nói này đối với Tô Đường khi đó- vô cùng bình thường, không có duyên với người khác phái- lại có lực sát thương to lớn.

"Bạn học, có thể để lại cách liên lạc chứ."

Có lẽ người đẹp rất dễ khiến người ta bỏ đi cảnh giác, Tô Đường hoàn toàn không chút do dự, cứ thế mơ hồ nói phương thức liên lạc của mình cho Quý Tử Khiêm.

Sau đó anh bắt đầu theo đuổi cô. Rồi không bao lâu sau, hai người thuận lý thành chương yêu đương.

Khi Tô Đường giật dạ tỉnh lại, mới là sáu giờ sáng. Nói cách khác, cô mới chỉ ngủ một hai tiếng.

Nhưng cô không muốn ngủ tiếp.

Nếu như tất cả những khó khăn trắc trở cô trải qua kiếp trước đều là để gặp Khương Trì ở kiếp này, vậy Tô Đường cảm thấy, tất cả đều đáng giá.

Không có gì so với gặp được Khương Trì và yêu anh khiến Tô Đường cảm thấy may mắn hơn.

Tô Đường và Khương Trì dạo chơi một vòng quanh Thượng Hải, rồi lên đường về thủ đô.

Tô Đường cảm thấy, cái chuyện vượt qua lộ trình mấy ngàn cây số xa xôi, cố ý từ Bắc Kinh tới Thượng Hải đón Tết này, cũng chỉ có mới làm được.

Nhưng cô không hề cảm thấy mệt mỏi, vì cô cũng có thể hiểu được dụng ý của Khương Trì.

Anh hẳn là muốn cho cô một kinh hi khác lạ đi.

Ngay buổi sáng, Lăng Lang lén gửi cho Tô Đường một bức ảnh chụp sở tay. Đây là bức ảnh mà Lăng Lang nhân lúc không kịp chuẩn bị, lén chụp.

Trên đó ghi lại từng bước đón đêm giao thừa mà Khương Trì định ra, đầu tiên là liên hệ cậu họ bên Thượng Hải từ trước, sắp xếp kinh hi (pháo hoa); bước kế tiếp là lén đem người, cũng chính là cô tới Thượng Hải.

Mà bước cuối cùng, là cùng nhau về khách sạn.

Nghĩ đến bước cuối cùng, Tô Đường hơi xấu hổ.

Tại bước cuối cùng là khách sạn, Khương Trì còn cố ý ghi chú.

Đại khái ý là vì cô còn chưa trưởng thành nên anh chỉ có thể kiên nhẫn chờ gì đó.

Nhưng nhìn từ trong ra ngoài, đều có thể thấy được cảm giác đáng tiếc.

Tô Đường không nhìn được từng bên cạnh một cái.

Dù còn đang lái xe, nhưng mắt vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của Tô Đường, lúc này đương nhiên cũng nhìn ra động tác nhỏ mà cô tự cho là không ai biết ấy.

Khương Trì chìa tay ra cầm tay nhỏ của Tô Đường, giọng lười biếng, "Sao thế?"

Tô Đường giật mình kêu, vội vàng dứt tay anh ra, "Anh đang lái xe đó, đừng có làm rộn."

Khương Trì vốn cũng không định âm ỉ, thấy cô nói thế cũng thu tay về.

"Hử?"

Tô Đường vội đáp ứng nói, "Không có việc gì."

Cô biết Lăng Lang gửi ảnh chụp sở tay cho cô là có ý tốt, nói rõ Khương Trì thật sự để cô vào trong lòng, ngay cả lần kinh hi này, anh cũng chuẩn bị từ trước. Lúc bắt đầu chuẩn bị đã từ lâu lắm rồi.

Nhưng vừa nghĩ tới bước cuối cùng trong sở tay, mặt Tô Đường không nhìn được phát nóng. Cô vội vàng lắc đầu mình, không được nghĩ nữa.

Khương Trì nhíu mày, "Nóng lắm à?"

Tô Đường vô ý thức gật đầu.

Khương Trì nghe vậy, giảm nhiệt độ trong xe xuống một chút. Khương Trì hé miệng, vẫn không định giải thích gì.

Lúc hai người về đến nhà, đã là rạng sáng. Lúc này, điện thoại cô nhận được mấy tin nhắn đến từ Dịch Lộ.

"Nghe nói anh Trì lại tỏ tình rồi? Hai người chính thức chưa?"

Đầu ngón tay Tô Đường hơi nhúc nhích, dưới cái nhìn soi mói của, đánh một chữ "Ừ.""

Một chữ ấy như giọt nước rơi xuống mặt hồ, tạo nên gợn sóng không nhỏ.

Dịch Lộ lập tức nhấn một đồng dấu chấm than (!!!).

"Đường của tớ lợi hại! Chúc hai người thiên trường địa cửu nha!"

Tô Đường đang định nhấn lại, Khương Trì đã đoạt điện thoại qua, ngón tay nhanh chóng đánh hai chữ "Cảm ơn", sau đó gửi đi.

(*) *tung bông, tung hoa, tung các thứ*:)) Hai ac đã yêu nhau rồi các thím ạ, mừng quá:v

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Lòng Hoa Tâm Gửi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.